Marissa Meyer

Seria Aurit #1

Aurit

Fie. Îţi voi spune povestea aşa cum s-a întâmplat cu-adevărat.

Primul lucru pe care ar trebui să-l ştii este că nu a fost vina tatălui meu. Nu-i responsabil nici pentru ghinion, nici pentru minciuni. Cu siguranţă, nici pentru blestem. Ştiu că unii vor încerca să-l învinovăţească, însă implicarea lui a fost infimă.

Şi mai vreau să fie clar că nu a fost numai vina mea. Nu-s responsabilă nici pentru ghinion, nici pentru minciuni. Cu siguranţă, nici pentru blestem.

Ei bine...

Poate pentru o parte dintre minciuni.

Dar ar trebui să o iau de la început. Adevăratul început.

Povestea noastră a prins contur acum nouăsprezece ani, la solstiţiul de iarnă, în timpul unei Luni Nesfârşite, lucru care se întâmplă foarte rar.

Sau, mai bine spus, adevăratul început a fost demult, când monştrii cutreierau liber în afara voalului care îi separă acum de muritori şi când, uneori, demonii se îndrăgosteau.

Dar, în ceea ce ne priveşte, totul a pornit în timpul acelei Luni Nesfârşite. Cerul era gri-ardezie, iar urletele înfiorătoare ale copoilor şi tunetele copitelor vesteau un viscol de-a lungul şi de-a latul întregului tărâm. Se dezlănţuise vânătoarea sălbatică, dar în acest an tintele prădătorilor nu erau numai suflete pierdute, beţivi bătuţi de soartă şi copii obraznici care riscaseră să se poarte urâtântr-un moment foarte nepotrivit. Anul acesta era diferit, deoarece o Lună Nesfârşită apare numai când solstiţiul de iarnă coincide cu o lună plină strălucitoare. E singura noapte când măreţii zei sunt forţaţi să-si schimbe înfăţişarea şi să se transforme în bestii. Uriaşe. Puternice.

Aproape imposibil de prins.

Dar, de-ai fi suficient de norocos sau iscusit să capturezi un astfel de premiu, zeul va fi obligat să-ţi îndeplinească o dorinţă.

Şi tocmai la o astfel de dorinţa râvnea Regele Elf în acea fatidică noapte. Copoii lui urlau ca turbaţi în timp ce vânau una dintre creaturile monstruoase. Însuşi Regele Elf a tras săgeata care a străpuns aripa masivă şi aurie a bestiei. Era convins că dorinţa va fi a lui.

* în original, Erlking. În folclorul european, este un elf sinistru care sălăşluieşte în pădure şi îi ucide printr-o singură atingere pe copiii care petrec prea mult timp în codru. În romantismul german, termenul este folosit cu sensul de „rege al zânelor”

Însă fiara, deşi rănită, a reuşit să se elibereze din cercul copoilor cu o forţă şi cu o graţie remarcabile. Apoi a fugit în adâncul Pădurii Frasinilor. Vânătorii si-au reluat urmărirea, dar era prea târziu – monstrul dispăruse. Odată cu ivirea primelor raze de soare, au fost forţaţi să se retragă în spatele voalului.

Pe măsură ce pătura de zăpadă începea să reflecte lumina dimineţii, s-a întâmplat ca un tânăr morar să se trezească devreme pentru a verifica râul care îi întorcea roata de apă, îngrijorat de faptul că frigul iernii îl va îngheţa cât de curând. Atunci a zărit monstrul, ascuns în umbrele rotii. Ar fi putut fi pe moarte, dacă zeii puteau muri. Puterile i se diminuaseră. Săgeata cu vârf auriu încă îi ieşea dintre penele însângerate.

Morarul, prudent şi temător, dar totodată curajos, s-a apropiat de bestie şi, cu mult efort, a rupt săgeata în două şi a scos-o din trupul ei. De îndată ce a făcut acest lucru, fiara s-a transformat în zeul poveştilor. Exprimându-şi recunoştinţa profundă pentru ajutorul morarului, zeul s-a oferit să-i îndeplinească o singură dorinţă.

Bărbatul a cugetat îndelung până când, în cele din urmă, a mărturisit că se îndrăgostise recent de o fecioară din sat, o fată care avea atât o inimă plină de duioşie, cât şi un spirit neîmblânzit. Şi-a dorit ca zeul să le dăruiască un copil, unul sănătos şi puternic.

Zeul s-a înclinat şi a grăit că aşa va fi.

Până la următorul solstitiu de iarnă, morarul se căsătorise cu fecioara satului şi aduseseră pe lume o fetiţă. Era intr-adevăr sănătoasă şi puternică – din acest punct de vedere zeul poveştilor îndeplinise dorinţa întocmai cum i se ceruse.

Însă fiecare poveste are două versiuni. Eroul şi personajul negativ. Întunericul şi lumina. Binecuvântarea şi blestemul. Iar ceea ce nu a înţeles morarul este că zeul poveştilor este şi zeul minciunilor.

Zeul înşelăciunilor.

Fiind binecuvântată de un astfel de naş, copila a fost însemnată de-a pururi cu ochi nedemni de încredere – irisuri negre ca tăciunele, fiecare acoperit de o roată din aur cu opt spiţe minuscule, făurite din acelaşi metal. Roata sorţii şi a norocului despre care, dacă eşti înţelept, ştii că simbolizează cea mai mare înşelăciune dintre toate.

O privire atât de stranie confirma tuturor celor care o vedeau că fusese atinsă de vechea magie. Pe măsură ce creştea, copila era adesea evitată cu înverşunare de către sătenii suspicioşi, din cauza căutăturii ei neobişnuite şi a nenumăratelor ghinioane care păreau să se dezlănţuie în urma ei. Furtuni cumplite, iarna. Secete, vara. Recolte răpuse de dăunători, animale dispărute. Şi mama ei pierind în noapte, fără nicio explicaţie.

Pentru acestea, dar şi pentru tot felul de alte lucruri oribile, vina putea fi cu uşurinţă aruncată asupra copilei stranii, orfană de mamă şi cu ochi necuraţi.

Poate că cel mai greu de trecut cu vederea era obiceiul pe care şi l-a dezvoltat odată cu primele cuvinte învăţate. Când vorbea, nu era deloc prevăzătoare şi împărtăşea cele mai bizare poveşti, de parcă propria limbă nu putea deosebi adevărul de minciună. Îsi trăia viata inventând povesti şi minciuni, dar, în timp ce copiii îi ascultau cu încântare istorisirile – atât de extravagante şi de fascinante – bătrânii satului nu erau deloc mulţumiţi.

Copila era o blasfematoare, susţineau ei. O mincinoasă vrednică de cel mai adânc dispreţ, iar toată lumea ştie că un astfel de renume e aproape la fel de rău cu a R un ucigaş sau genul de persoană care se invită de nenumărate ori la tine acasă pentru o halbă de bere, însă nu întoarce niciodată favoarea.

Pe scurt, copila era blestemată şi toţi ştiau asta.

Acum, că ţi-am spus povestea, mă tem că e posibil totuşi să te R indus în eroare.

Privind înapoi, poate că a fost, într-o mică măsură, vina tatălui meu. Poate că ar R trebuit să se gândească mai bine înainte să accepte o dorinţă îndeplinită de un zeu.

Până la urmă... tu nu asa ai face?

Ziua de Anul Nou
Luna zăpezii

Capitolul 1

Doamna Sauer-era o vrăjitoare. O vrăjitoare adevărată – nu în felul în care unii oameni meschini folosesc cuvântul pentru a se referi la o femeie dezagreabilă, trasă la faţă şi cu o înfăţişare sălbatică, deşi descrierea i se potrivea perfect.

Nu, Serilda era convinsa că doamna Sauer tăinuia puteri străvechi şi că lua legătura cu spiritele

câmpului în întunericul fiecărei luni noi.

2 în traducere liberă, din limba germană, acru.

Avea puţine dovezi. Sincer, era mai mult o bănuială. Dar ce altceva ar putea fi bătrâna profesoară, cu dispoziţia ei ursuză şi dinţii aceia gălbui, uşor ascuţiţi? (Serios acum – uită-te mai îndeaproape, seamănă neîndoielnic cu nişte ace, mai ales când lumina bate dintr-un anumit unghi sau când se plânge din nou de grupul ei de şcolari obraznici.) Orăşenii ar putea insista să dea vina pe Serilda pentru fiecare ghinion, oricât de mic, care se abătea asupra lor, dar ea ştia cum stau lucrurile. Dacă era cineva de vină, aceea era doamna Sauer.

Probabil că făcea poţiuni din unghiile de la picioare şi avea o salamandră de munte drept spirit-familiar. Nişte fiinţe scârboase, slinoase. Un astfel de companion s-ar potrivi de minune cu temperamentul ei.

Nu, nu, nu! Nu înţelegeţi greşit. Serilda îndrăgea salamandrele de munte. Nu le-ar dori niciodată o soartă atât de oribilă ca aceea de a fi legate spiritual de această fiinţă umană respingătoare.

— Serilda, a spus doamna Sauer, cu încruntătura ei preferată.

Sau cel puţin aşa presupunea Serilda, că asta era încruntătura ei preferată. De fapt, nu putea să o vadă pe vrăjitoare din moment ce ochii îi erau coborâţi cu sfială spre podeaua din pământ a şcolii.

— Nu eşti fina lui Wyrdith, a continuat femeia, cuvintele tăioase părăsindu-i lent buzele. Sau, că tot veni vorba, a oricăruia dintre vechii zei. Poate că tatăl tău este într-adevăr un bărbat onorabil, însă nu a salvat o fiară legendară care fusese rănită de vânătoarea sălbatică! Aceste lucruri pe care le spui copiilor sunt... sunt...

Ridicole?

Absurde?

Oarecum amuzante?

— Malefice! a izbucnit doamna Sauer, picături de salivă zburând pe obrazul Serildei. Ce învăţături ar putea desprinde dacă aleg să creadă că eşti specială? Că poveştile tale sunt darul unui zeu, când ar trebui să le insuflăm virtuti ale onestităţii şi smereniei. Te-au ascultat o singură oră şi, uite-aşa, ai reuşit să întinezi tot ce m-am străduit întregul an să înfăptuiesc!

Serilda a strâmbat din buze într-o parte şi a aşteptat preţ de o bătaie de inimă. Când a părut că doamna Sauer a epuizat toate învinuirile posibile, şi-a deschis gura şi a inspirat profund, pregătită să se apere – până la urmă, fusese doar o poveste şi ce ştia doamna Sauer despre aceasta? Poate că tatăl ei chiar îl salvase pe zeul minciunilor la solstiţiul de iarnă. Îi relatase el însuşi povestea când era mai mică, iar ea verificase hărţile de astronomie. Fusese o Lună Nesfârşită în acel an – aşa cum va fi din nou şi iarna viitoare.

Dar asta urma să se întâmple abia peste aproape un an întreg. Un an întreg de născocit poveşti încântătoare pentru a-i uimi şi înspăimânta pe bobocii forţaţi să meargă la această şcoală plictisitoare.

Bieţii de ei.

— Doamnă Sauer...

— Să nu sufli o vorbă!

Gura Serildei s-a închis numaidecât.

— Am auzit destule din gura aia blasfematoare a ta cât să-mi ajungă pentru toată viaţa! a urlat vrăjitoarea înainte să elibereze un pufăit de frustrare. Aş fi vrut ca zeii să nu-mi dea vreodată o astfel de elevă.

Serilda şi-a dres glasul şi a încercat să continue pe un ton scăzut şi echilibrat.

— Teoretic, nu mai sunt o elevă. Păreţi să uitati că îmi petrec timpul aici de bunăvoie. Sunt, mai degrabă, o asistentă decât un discipol. Şi... probabil ca-mi preţuiţi într-o oarecare măsură prezenţa, din moment ce încă nu mi-aţi spus să nu mai vin.

A îndrăznit să-şi ridice privirea, zâmbind cu speranţă.

Nu o avea la suflet pe vrăjitoare, conştientă că nici doamna Sauer nu o avea la suflet pe ea. Dar să-i viziteze pe şcolari, să-i ajute cu temele – să le spună poveşti când profesoara nu era atentă –

se numărau printre puţinele lucruri care îi aduceau bucurie. Dacă doamna Sauer chiar i-ar interzice să mai vină, ar fi devastată. Copiii, toţi cinci, erau singurii din oraş care nu se uitau la Serilda ca şi cum ar fi fost o năpastă în comunitatea lor, de altfel respectabilă.

De fapt, ei erau puţinii care îndrăzneau, în mod constant, să se uite realmente la Serilda. Spiţele aurii care-i confereau o strălucire aparte privirii îi făceau pe cei mai mulţi oameni să se simtă inconfortabil. Uneori se întreba dacă zeul a ales să-i însemneze irisurile pentru că nu ar trebui să poţi privi pe cineva în ochi când îl minţi. Dar Serilda nu a întâmpinat niciodată probleme în a susţine privirea cuiva, indiferent dacă minţea sau nu. Greu era pentru ceilalţi din oraş să o susţină pe a ei.

Cu excepţia copiilor.

Nu putea să plece. Avea nevoie de ei. Îi plăcea să creadă că şi elevii ar putea avea nevoie de ea.

În plus, dacă doamna Sauer ar alunga-o cu adevărat, asta ar însemna că va fi obligată să-şi găsească o slujbă în oraş şi, din câte ştia ea, singurul loc de muncă disponibil implica... torsul.

Bleah!

Dar expresia doamnei profesoare era solemnă. Rece. Chiar furioasă, pe alocuri. Un muşchi îi zvâcnea sub ochiul stâng, un semn neîndoielnic că Serilda întrecuse măsura.

Cu o mişcare rapidă, doamna Sauer a înhăţat ramura de salcie de pe birou şi a ridicat-o.

Serilda s-a retras, un instinct ce dăinuia după toţi anii în care fusese unul dintre elevii şcolii. Palmele ei nu mai înduraseră forţa loviturilor de ani buni, dar încă mai simţea usturimea fantomatică pe piele ori de câte ori vedea ramura, încă îşi mai amintea cuvintele pe care era obligată să le repete cu fiecare biciuire.

Minciuna este rea.

Minciuna este opera demonilor.

Poveştile mele sunt minciuni, prin urmare sunt o mincinoasă.

Poate că nu ar fi fost atât de îngrozitor, doar că, atunci când oamenii nu aveau încredere că spui adevărul, inevitabil nu mai aveau încredere în tine nici în alte privinţe. Nu aveau încredere că nu furi de la ei. Nu aveau încredere că nu trişezi. Nu credeau că poţi fi responsabilă sau grijulie. O astfel de mentalitate îţi păta deplin reputaţia, într-un mod pe care Serilda îl considera revoltător de nedrept.

— Să nu crezi, a spus doamna Sauer, că trecerea anilor şi faptul că ai crescut mă vor împiedica să te lovesc până când voi scoate răutatea din tine. Odată elevă, mereu elevă, domnişoară Moller.

Serilda şi-a coborât capul.

— Iertaţi-mă! Nu se va mai întâmpla.

Vrăjitoarea a pufnit pe nas, batjocoritor.

— Din păcate, amândouă ştim că asta este doar o altă minciuna.

Capitolul 2

Serilda a ieşit din şcoală şi şi-a strâns pelerina în jurul trupului. Lumina avea să pălească abia peste o oră – suficient timp ca să se întoarcă acasă, la moară – însă iarna aceasta fusese cea mai rece dintre toate, cu zăpadă aproape până la genunchi şi petice de drum îngheţate, periculoase, pe care rotile căruţelor lăsaseră şanţuri mocirloase. Mai mult ca sigur, umezeala avea să i se strecoare în cizme şi să-i ude ciorapii înainte de a ajunge acasă, iar gândul chinului inevitabil o umplea de o groază care rivaliza cu nerăbdarea de a savura castronul de supă aburindă în timp ce îşi încălzea degetele de la picioare lângă focul pe care tatăl ei l-ar fi întetit în vatră.

Astfel de plimbări în miez de iarnă, de la şcoală acasă, erau singurele momente când Serilda îşi dorea ca ei să nu fi trăit atât de departe în afara oraşului.

Şi-a tras gluga şi s-a năpustit înainte într-un ritm cât se poate de rapid, protejându-se împotriva frigului cu capul plecat şi braţele încrucişate, atentă să nu alunece pe gheaţa perfidă care pândea de sub cel mai recent strat de zăpadă, moale asemenea unor pene. Aerul rece, tăios, se îmbina cu mirosul de fum de lemn eliberat din hornurile aflate în apropiere.

Cel puţin nu urma să ningă din nou în această seară. Niciun nor cenuşiu nu ameninţa cerul senin. Luna Zăpezii avea să strălucească în toată splendoarea ei şi, deşi nu era la fel de notabilă ca atunci când luna plină se intersecta cu solstiţiul, tânăra a simţit că trebuia să existe un fel de vrajă legată şi de apariţia lunii pline în prima noapte a noului an.

Lumea era plină de vrăji mărunte, când cineva era dispus să le caute. Şi Serilda le căuta mereu.

— Si membrii vânătorii sălbatice vor sărbători schimbarea calendarului, la fel ca noi toţi, a şoptit ea ca să-şi distragă atenţia când au început să-i clănţăne dinţii. După urmărirea demonică, se vor ospăta din fiarele capturate şi vor bea vin fiert cu mirodenii, amestecat cu sângele...

Ceva tare a lovit-o în spate, chiar între omoplaţi. Serilda a ţipat şi s-a răsucit împrejur, iar picioarele i-au alunecat. S-a împleticit şi a căzut pe spate, aterizând cu fundul într-un morman de zăpadă pufos ca o pernă.

— Am nimerit-o! s-a auzit strigătul încântat al Annei.

A fost susţinut imediat de o explozie de ovaţii şi râsete, când copiii au apărut din ascunzişurile lor – cinci siluete mici, înfofolite în straturi de lână şi blană. Au ţâşnit de după copaci, de după roţile căruţelor şi din spatele unui arbust împovărat de ţurţuri.

— Ce ţi-a luat aşa mult? a întrebat Fricz, cu un bulgăre de zăpadă pregătit în mâinile înmănuşate, în timp ce, lângă el, Anna aduna cu aplomb material pentru următorul. De o oră aşteptăm să te prindem într-o ambuscadă! Nickel a început să se plângă de degerături!

— E un frig feroce! s-a apărat Nickel, fratele geamăn al lui Fricz, ţopăind de pe un picior pe altul.

— Of, mai tacă-ti fleanca! Nici măcar bebeluşul nu se plânge, molâule!

Gerdrut, mezina de cinci ani a grupului, s-a întors încruntată către Fricz.

— Nu-s un bebeluş! a strigat ea, aruncând un bulgăre de zăpadă spre el.

Şi, deşi ţinta îi era bună, proiectilul a aterizat cu un buf trist la picioarele băiatului.

— Ei, hai, voiam doar să arăt cine e adevăratul bebeluş, a comentat Fricz, iar ceva mai apropiat de o scuză nici că ar fi putut oferi. Ştiu că eşti pe cale să devii soră mai mare şi toate cele.

Cuvintele sale au domolit numaidecât furia lui Gerdrut, care şi-a ridicat nasul cu un pufăit mândru. Nu doar faptul că era cea mai tânără îi făcea pe ceilalţi să o considere bebeluşul grupului. Era şi deosebit de mică pentru vârsta ei, şi deosebit de adorabilă, cu o puzderie de pistrui pe obrajii rotunzi încadraţi de cârlionţi de culoarea căpşunei care păreau să nu se încurce niciodată, indiferent cât de mult se străduia să ţină pasul cu acrobaţiile Annei.

— Ideea e, a răbufnit Hans, că toti tremurăm! Nu e nevoie să fii atât de dramatic.

La unsprezece ani, Hans era cel mai mare din grupul lor. Ca atare, îi plăcea să-şi ia foarte în serios rolul de lider şi protector în jurul şcolii, un rol pe care ceilalţi păreau mulţumiţi să-l lase să şi-l revendice.

— Vorbeşte în numele tău! a spus Anna, rotind braţul înainte să-şi arunce noul bulgăre de zăpadă în roata căruţei abandonate pe marginea drumului.

A lovit-o fix în centru.

— Nu mi-e frig!

— Asta pentru că faci roata încontinuu de o oră, a mormăit Nickel.

Anna a rânjit, un zâmbet care a dezvăluit mai mulţi dinţi lipsă, şi s-a năpustit cu braţele întinse, făcând o tumbă. Gerdrut a ţipat încântată – până acum, tumba era singura acrobaţie pe care o învăţase – şi s-a grăbit să i se alăture, amândouă lăsând urme în zăpadă.

— Şi de ce aţi aşteptat să mă prindeţi într-o ambuscadă? a întrebat Serilda. Oare pe niciunul dintre voi nu îl aşteaptă un foc cald şi primitor acasă?

Gerdrut s-a oprit, cu picioarele răşchirate în faţă şi părul plin de zăpadă.

— Te aşteptam să termini povestea.

îi plăceau poveştile înfricoşătoare mai mult decât celorlalţi, deşi nu le putea asculta fără să-şi îngroape nasul în umărul lui Hans.

— Cea despre vânătoarea sălbatică, zeul minciunilor şi...

— Nu, a refuzat-o Serilda şi a clătinat din cap. Nu, nu, nu! Am fost mustrată de doamna Sauer pentru ultima oară. Nu mai spun poveşti. Începând de azi, vă voi împărtăşi doar veşti plictisitoare

şi cele mai neînsemnate informaţii. De exemplu, ştiaţi că, dacă veţi cânta trei note speciale la dulcimer –, puteţi invoca un demon?

* Instrument medieval cu coarde ciupite sau lovite, strămoşul ţambalului

— Cu siguranţă inventezi asta! a zis Nickel.
— Ba nu! E adevărat. Întreabă pe oricine. Oh! De asemenea, singura modalitate de a ucide un nachzehrer - este să-i pui o piatră în gură. Asta îl va împiedica să-şi roadă propria carne în timp ce îi tai capul.

* în folclorul german, un nachzehrer este un fel de vampir

— Uite, ăsta-i exact genul de educaţie care ar putea fi utilă într-o zi, a spus Fricz cu un rânjet obraznic.
Deşi el şi fratele lui arătau identic – ochi albaştri, păr blond ciufulit şi gropiţe în bărbii –, îi puteai deosebi cu uşurinţă. Fricz era întotdeauna cel care o căuta cu lumânarea, iar Nickel era întotdeauna cel care părea ruşinat de faptul că erau înrudiţi.
Serilda a dat din cap foarte serioasă.
— Datoria mea e să vă pregătesc pentru viaţa de adult.
— Uf! a exclamat Hans. O faci pe profesoara, nu-i aşa?
— Sunt profesoara voastră.
— Nu, nu eşti. Abia dacă eşti asistenta doamnei Sauer. Îţi dă voie să stai prin preajmă doar pentru că îi poţi linişti pe cei mici, când ea nu poate.
— Te referi la noi? a întrebat Nickel arătând spre el şi ceilalţi. Noi suntem cei mici?
— Avem aproape aceeaşi vârstă ca tine! a adăugat Fricz. Hans a pufnit.
— Tu ai nouă ani. Sunt doi ani întregi. O eternitate.
— Nu sunt doi ani! l-a contrazis Nickel, începând să numere pornind de la degetul mare. Ziua noastră e în august şi a ta...
— Bine, bine! i-a întrerupt Serilda, care auzise acest argument de prea multe ori. Pentru mine, toţi sunteţi mici. În plus, a sosit timpul să iau în serios educaţia voastră şi să nu vă mai umplu capetele cu prostii. Mă tem că vremea poveştilor s-a sfârşit.
Proclamaţia a fost primită cu un cor de gemete, scâncete şi rugăminţi melodramatice. Fricz chiar a căzut cu faţa în zăpadă şi a dat din picioare într-un acces de furie care ar fi putut sau nu să fie o imitaţie a lui Gerdrut într-una dintre zilele ei proaste.
— Vorbesc serios de data asta, a spus ea încruntându-se.
— Cum să nu! a comentat Anna cu hohote de râs.
Se oprise din acrobaţii, iar acum testa rezistenţa unui tei tânăr, stând atârnată de una dintre ramurile inferioare, cu picioarele prinse într-un balans continuu, înainte şi înapoi.
— La fel ca data trecută. Şi la fel ca acum două dăti.
— Dar acum vorbesc serios.
Copiii au privit-o fix, cu ochii larg deschişi, fără să-şi ascundă neîncrederea.
O reacţie complet normală, în viziunea Serildei. De câte ori le spusese că nu avea să le mai împărtăşească poveşti? Că urma să devină o profesoară-model. O domnişoară rafinată şi sinceră, finalmente.
O promisiune deşartă, din moment ce nu s-a ţinut niciodată de cuvânt.
Doar o altă minciună, cum afirmase doamna Sauer.
— Dar, Serilda, a spus Fricz îndreptându-se în genunchi spre tânără şi uitându-se la ea cu ochi mari, fermecători, iarna în Marchenfeld e atât de îngrozitor de plictisitoare! Fără poveştile tale, ce ne mai rezervă viitorul?

* în traducere liberă, din limba germană, Tărâmul de basm

— O viaţă de muncă silnică, a mormăit Hans. Care implică reparatul gardurilor şi aratul câmpului.

— Si torsul, a zis Anna cu un oftat îndurerat, înainte să-si ridice picioarele şi să-şi treacă genunchii peste ramură, lăsându-şi mâinile şi codiţele să se legene.

Copacul a protestat, scoţând un sunet asemănător unui geamăt ameninţător, însă ea l-a ignorat.

— Atât de mult tors.

Dintre toţi copiii, Serilda credea că Anna îi semăna cel mai mult, îndeosebi de când începuse să-şi prindă părul lung şi castaniu în codiţe gemene, aşa cum îl purtase şi ea aproape toată viaţa. Dar pielea bronzată a Annei era cu câteva tonuri mai închisă decât a Serildei, iar părul puţin mai scurt, deocamdată. În plus, trebuiau puşi la socoteală şi toţi dinţii de lapte care lipseau... dintre care doar câţiva căzuseră în mod natural.

De asemenea, împărtăşeau aceeaşi ură faţă de munca migăloasă de toarcere a lânii. Anna, care avea opt ani, fusese recent iniţiată în această artă fină, la roata familiei sale. Când a auzit vestea, Serilda a compătimit-o aşa cum se cuvine, numind însărcinarea întruchiparea plictiselii. Descrierea, repetată de copii toată săptămâna următoare, o amuzase pe Serilda şi o înfuriase pe vrăjitoare, care petrecuse o oră întreagă ţinând o prelegere despre importanţa muncii cinstite.

— Te rog, Serilda, a continuat Gerdrut. Într-un fel, cred că poveştile tale sunt asemenea torsului. Pentru că făureşti ceva frumos din nimic.

— Vai, Gerdrut! Ce metaforă perspicace! a spus Serilda, impresionată că fetiţa se gândise la o astfel de comparaţie, iar acesta era un lucru pe care îl iubea la copii. Întotdeauna o surprindeau.

— Ai dreptate, Gerdy, a spus Hans. Poveştile Serildei ne transformă existenţa mohorâtă în ceva special. E ca şi cum... ca şi cum torsul te-ar ajuta să preschimbi paiele în aur.

— Oh, acum doar mă duci cu zăhărelul, l-a luat peste picior tânăra, aruncând o privire spre cerul care se întuneca rapid deasupra lor. Aş vrea eu să pot preschimba paiele în aur prin tors. Ar fi mult mai util decât să... ţes doar poveşti prosteşti. Să vă umplu minţile cu drăcovenii, cum ar spune doamna Sauer.

— La naiba cu doamna Sauer! a răbufnit Fricz.

Fratele său i-a aruncat o privire – un avertisment mut pentru limbajul jignitor.

— Fricz, vezi cum vorbeşti! l-a atenţionat Serilda, simţind că o mustrare mică era necesară, chiar dacă a apreciat că i-a sărit în apărare.

— Vorbesc serios! Nu există nimic rău în a spune câteva poveşti. Ea e doar geloasă, pentru că singurele pe care ni le poate spune sunt cele despre regi bătrâni morţi de mult şi despre urmaşii lor josnici. Nu ar recunoaşte o poveste bună nici dacă s-ar ivi din neant şi ar musca-o!

Copiii au râs până când creanga de care atârna Anna a trosnit brusc şi fata a căzut grămadă în zăpadă.

Serilda a icnit şi s-a repezit spre ea.

— Anna!

— Încă trăiesc!

Erau cuvintele ei preferate, pe care avea toate motivele să le folosească adesea. Eliberându-şi mâinile şi picioarele din jurul ramurii, s-a ridicat şi le-a zâmbit tuturor.

— Bine că Solvilde a pus toată zăpada asta aici pentru a-mi atenua căderea.

Şi-a scuturat capul chicotind şi dezlănţuind spre umeri o micuţă cascadă de fulgi de nea. Când a terminat, a clipit în sus spre Serilda.

— Deci... vei termina povestea, nu-i aşa?

Serilda a încercat să se încrunte dezaprobator, dar ştia că nu se descurca prea bine în a-şi asuma rolul de adult matur printre ei.

— Eşti insistentă. Si, trebuie să recunosc, destul de convingătoare, a zis tânăra oftând obosită. Bine, bine! Dar o poveste scurtă, pentru că membrii vânătorii vor porni la drum în seara asta şi cu totii ar trebui să ne ducem acasă.

Treceţi încoace!

A croit o potecă prin zăpadă până la un grup mic de copaci, unde exista un pat din ace de pin uscate, iar ramurile îndoite ofereau o oarecare protecţie împotriva frigului. Copiii s-au adunat cu

nerăbdare în jurul ei şi s-au aşezat printre rădăcini, stând cu umerii lipiţi pentru a-şi putea oferi unul altuia până şi cea mai firavă scânteie de căldură.

— Spune-ne mai multe despre zeul minciunilor! a glăsuit Gerdrut, ghemuindu-se lângă Hans, în caz că se speria.

Serilda a dat din cap.

— Acum vreau să vă spun o altă poveste. Genul de poveste care trebuie să prindă glas sub o lună plină.

A gesticulat spre zare, mai exact spre luna abia răsărită, de nuanţa paiului în plină vară.

— Aceasta este o poveste diferită despre vânătoarea sălbatică şi membrii săi, care pornesc la drum doar sub o lună plină, năvălind peste tărâm cu caii lor negri ca noaptea şi cu câinii iadului. Astăzi, la cârma vânătorii se află un singur conducător – maleficul Rege Elf. Dar, cu sute de ani în urmă, aceasta nu era călăuzită de Regele Elf, ci de iubita sa, Perchta, o femeie-vânător iscusită.

Cuvintele i-au fost absorbite cu o curiozitate înflăcărată, copiii aplecându-se mai aproape, cu ochi strălucitori şi zâmbete tot mai mari. În pofida frigului, Serilda s-a înroşit, prinsă în mrejele propriului entuziasm. Anticiparea a înfiorat-o, deoarece, de cele mai multe ori, nici măcar ea nu ştia ce răsturnări de situaţie aveau să-i ofere poveştile înainte ca vorbele să-i părăsească buzele. Rămânea foarte des la fel de surprinsă ca ascultătorii ei. Aceasta era una dintre părţile care au atras-o spre arta povestirii – să nu ştie finalul, să nu ştie ce se va întâmpla în continuare. Trăia fiecare aventură la fel de intens precum copiii.

— Cei doi erau îndrăgostiţi nebuneşte, a continuat ea. Pasiunea lor putea convinge fulgerul să coboare din ceruri. Când Regele Elf se uita la iubita lui neînfricată, inima lui neagră se înduioşa atât de tare, încât furtunile se năpusteau peste oceane şi cutremurele zguduiau vârfurile munţilor.

Copiii s-au strâmbat. Aveau tendinţa de a-şi manifesta nemulţumirea la orice menţiune despre dragoste – chiar şi timidul Nickel şi visătoarea Gerdrut, însă Serilda bănuia că, în secret, le plăceau şi părţile romantice.

— Doar o singură problemă le umbrea dragostea. Perchta îşi dorea cu disperare să aibă un copil. Însă cei întunecaţi au în sânge mai multă moarte decât viaţă şi, în consecinţă, nu pot aduce copii pe lume. Prin urmare, o astfel de dorinţă era imposibil de îndeplinit... sau aşa credea Perchta.

Ochii i-au scânteiat când povestea a început să capete contur în faţa ei.

— Totuşi până şi inima neagră a Regelui Elf a fost frântă la vederea iubitei sale, tot mai îndurerată cu trecerea fiecărui an, tânjind după un copil al ei. Oh, cum mai plângea, lacrimile ei transformându-se în ploi torenţiale care inundau câmpiile! Oh, cum mai suspina, strigătele ei răsunând asemenea tunetelor peste dealuri! Pentru că nu suporta să o vadă astfel, Regele Elf a călătorit până la capătul lumii pentru a-l implora pe Eostrig, zeul fertilităţii, să pună un copil în pântecul Perchtei. Dar Eostrig, care veghea asupra tuturor formelor noi de viaţă, şi-a dat seama că, în cazul Perchtei, cruzimea domina fără îndoială afecţiunea maternă şi nu îndrăznea să încredinţeze un copil unui asemenea părinte. Oricât l-ar fi rugat Regele Elf, nu avea să-şi schimbe părerea. Prin urmare, acesta a făcut cale întoarsă prin sălbăticie, detestând să se gândească la felul în care vestea îi va dezamăgi iubita. Dar... în timp ce călărea prin Pădurea Frasinilor...

Serilda s-a oprit, întâlnind pe rând privirea fiecăruia dintre copii, deoarece ultimele cuvinte îi însufleţiseră cu o energie nouă. Pădurea Frasinilor era locul de desfăşurare a atâtor poveşti, nu doar ale ei, şi sursa mai multor basme populare, a mai multor terori nocturne, a mai multor superstiţii decât putea număra, mai ales aici, în Märchenfeld. Pădurea Frasinilor se întindea chiar la miazănoapte de orăşelul lor, la o scurtă plimbare călare prin câmpuri, iar prezenţa sa bântuitoare era resimţită de toţi locuitorii încă de pe vremea copilăriei, avertizaţi de mici cu privire la toate creaturile care trăiau în acea pădure, de la cele ridicole şi răuvoitoare la cele înşelătoare şi nemiloase.

Numele pădurii a aruncat o vrajă nouă asupra copiilor. Povestea Serildei despre Perchta şi al ei Rege Elf nu mai era una îndepărtată, străină. Acum avea loc chiar în pragul uşii lor.

— În timp ce călătorea prin Pădurea Frasinilor, Regele Elf a auzit un sunet foarte neplăcut. Smiorcăieli. Planşete. Sunete dezgustătoare, înfundate, cel mai adesea asociate cu... copii. Atunci l-a văzut pe ţânc, o chestie jalnică, pipernicită, suficient de mare cât abia să păşească pe picioarele-i

îndesate. Era un băieţel acoperit de zgârieturi şi noroi, plângând după mama lui. Acela a fost momentul când Regele Elf a avut o idee cu adevărat diabolică.

Serilda a zâmbit, iar copiii i-au oglindit gestul, întrucât şi ei puteau desluşi încotro se îndrepta povestea.

Sau cel puţin aşa credeau.

— Aşadar Regele Elf a prins copilul de cămaşa de noapte murdară şi l-a pus într-unul dintre sacii mari atârnaţi de o parte a calului său. Şi dus a fost, călărind repede înapoi spre Castelul Gravenstone, unde Perchta aştepta să-l întâmpine. I-a înmânat copilul iubitei sale, iar bucuria ei a făcut ca soarele însuşi să strălucească mai intens. S-au scurs mai multe luni, luni în care Perchta a răsfăţat copilul aşa cum doar o regină poate. I-a arătat mlaştinile din adâncul pădurii. L-a îmbăiat în izvoare sulfuroase şi l-a înveşmântat în pielea celor mai nobile şi frumoase bestii pe care le vânase vreodată – blana unui rasselbock 1—1 şi penele unui stoppelhahn*. L-a legănat în ramuri de sălcii şi i-a şoptit cântece de leagăn pentru a-l adormi. I-a fost dăruit chiar şi propriul câine al iadului, astfel încât să i se alăture mamei sale când aceasta ieşea lunar la vânătoare. Pentru o perioadă, Perchta a fost mulţumită.

* Un animal cu cap şi corp de iepure, având coarnele unui căprior

* Un demon de porumb sub formă de cocoş care se piteşte în lanuri de porumb şi îi pândeşte pe copii, ca să le scoată ochii cu ciocul

Tânăra şi-a dres glasul, apoi a reluat:

— Cu toate acestea, odată cu trecerea anilor, Regele Elf a început să observe cum o melancolie nouă a cuprins-o pe aleasa inimii sale. Într-o noapte a întrebat-o ce o neliniştea şi, cu un strigăt îndurerat, Perchta a arătat spre băieţelul ei – care nu mai era un bebeluş, ci devenise un copil vânjos, cu o voinţă puternică – şi a spus: „Nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult decât să am un bebeluş al meu. Dar, vai... această creatură dinaintea mea nu este un bebeluş. Acum este un copil, iar în curând va fi un bărbat. Nu-l mai vreau!”

Nickel a icnit, îngrozit de gândul că o mamă, aparent atât de devotată, ar putea spune aşa ceva. Era un băiat sensibil şi poate că Serilda nu-i relatase până acum îndeajuns de multe legende vechi, care începeau atât de des cu părinţi sau părinţi vitregi care se trezeau complet dezamăgiţi de urmaşii lor.

— Prin urmare, Regele Elf l-a atras pe băiat în pădure, spunându-i că aveau să exerseze trasul cu arcul şi să aducă acasă o pasăre de vânat pentru un ospăţ. Însă, când au ajuns suficient de adânc în pădure, Regele Elf şi-a scos lama lungă de vânătoare de la brâu, s-a furişat în spatele băiatului...

Copiii s-au îndepărtat de ea, îngroziţi. Gerdrut şi-a lipit fata de braţul lui Hans.

— ... şi i-a tăiat gâtul, abandonându-l într-un pârâu rece, să moară.

Serilda a aşteptat puţin ca şocul şi dezgustul lor să se atenueze înainte să continue:

— Apoi Regele Elf a plecat în căutarea unei noi prăzi. Nu umbla după fiare sălbatice, ci după un alt copil pe care să-l dăruiască iubitei sale. Şi de atunci Regele Elf duce la castelul său copii mici care s-au rătăcit.

Capitolul 3

Serilda aproape că se transformase într-un ţurţure când a văzut peste câmp lumina din cabană, învăluind zăpada într-un halou auriu. Noaptea era puternic luminată de luna plină şi putea distinge clar căsuţa, moara din spatele ei şi roata de apă de pe marginea Râului Sorge*. Putea simţi mirosul fumului de lemn, iar acest lucru i-a dat o nouă scânteie de energie pentru a străbate câmpul.

* În tracjucere liberă, din limba germană, Râul Grijilor

Siguranţă.
Căldură.
Acasă.
A deschis uşa de la intrare aproape smulgând-o din balamale şi s-a împleticit înăuntru cu un oftat dramatic de uşurare. Apoi s-a sprijinit cu spatele de cadrul de lemn şi a început să-şi scoată degrabă cizmele şi ciorapii uzi, aruncându-le în mijlocul odăii, unde au aterizat cu un pleoscăit răsunător lângă vatră.
— Mi-e... atât... de... f-frig!
Tatăl ei a sărit de pe scaunul pus în apropierea focului, unde cârpea o pereche de şosete.
— Pe unde ai umblat? Soarele a apus cu mai bine de o oră în urmă!
— I-iartă-mă, tată, s-a bâlbâit ea, agăţându-şi pelerina într-un cuier aflat lângă uşă şi scoţându-şi cu greu eşarfa pentru a o pune alături.
— Şi unde-ţi sunt mănuşile? Nu-mi spune că le-ai pierdut din nou!
— Nu-s pierdute! a spus ea cu răsuflarea tăiată, trăgând al doilea scaun mai aproape de foc.
Şi-a trecut un picior peste genunchi şi a început să simtă cum i se dezmorţesc degetele de la picioare.
— Am rămas până târziu cu copiii şi nu am vrut ca ei să meargă singuri acasă prin întuneric, aşa că i-am condus pe fiecare în parte. Şi gemenii locuiesc departe, pe cealaltă parte a râului, aşa că a trebuit să fac tot drumul înapoi, iar apoi... oh, ce bine e să fii acasă!
Tatăl ei s-a încruntat. Nu era un bărbat în vârstă, dar ridurile izvorâte din griji deveniseră de multă vreme trăsături permanente pe chipul lui. Poate că erau cauzate de faptul că a crescut un copil de unul singur sau de încercările de a se apăra în faţa bârfelor din oraş sau poate că fusese întotdeauna genul care se îngrijora, indiferent dacă era ori nu justificat. Când era mică, Serilda născocise un joc din a-i spune poveşti despre năzbâtiile periculoase în care ajungea să fie implicată, bucurându-se de groaza lui absolută înainte de a-i mărturisi că inventase totul.
Acum înţelegea că astfel de pozne poate nu erau cel mai bun mod de a trata persoana pe care o iubea cel mai mult în această lume.
— Si mănuşile? a întrebat el.
— Le-am dat la schimb pentru nişte seminţe magice de păpădie.
Tatăl ei i-a aruncat o privire furioasă, iar Serilda a zâmbit sfioasă.
— I le-am dat lui Gerdrut. Apă, te rog? Îmi e atât de sete!
El a clătinat din cap mormăind în barbă şi s-a îndreptat spre găleata din colţ în care strângeau zăpadă pentru a fi topită lângă vatră peste noapte. Cu un polonic aflat deasupra acesteia, a luat nişte apă şi i-a oferit-o. Era încă rece şi avea gustul iernii.
Tatăl ei s-a întors către foc şi a amestecat în oala care atârna deasupra.
— Nu-mi place când umbli singură pe-afară, cu atât mai mult când e lună plină. Ştii, se întâmplă fel şi fel de lucruri. Dispar copii.
Serilda nu şi-a putut suprima zâmbetul la auzul cuvintelor sale. Povestea de azi fusese inspirată de ani şi ani de avertismente din partea tatălui ei.
— Nu mai sunt un copil.
— Nu mă refer doar la copii. Bărbaţi în toată firea au fost găsiţi a doua zi, năuciţi şi îndrugând vrute şi nevrute despre goblini şi nixe*. Să nu care cumva să te gândeşti că nu este periculos în nopţi ca asta! Credeam că te-am crescut să fii mai chibzuită de atât!

* spirite din mitologia nordică şi germană care provoacă pagube şi prevestesc moartea. În general, atrag bărbaţi şi îi trag la fundul apelor curgătoare şi al lacurilor

Serilda i-a zâmbit radioasă, deoarece amândoi ştiau că o crescuse cu ajutorul unui flux constant de avertismente şi superstiţii, care mai degrabă îi înteţise imaginaţia decât să-i insufle instinctul de supravieţuire dorit de el.
— Sunt bine, tată! Nu am fost răpită, nu am fost aruncată intr-o barca şi luata de vreun ghoul. Pana la urma, serios acum, cine m-ar vrea?

* sau o fantomă care, de obicei, jefuieşte morminte şi se hrăneşte cu cadavre

A fixat-o cu o privire iritată.

— Orice ghoul ar fi al naibii de norocos să te aibă! întinzându-se, Serilda şi-a apăsat degetele reci pe obrajii lui. Tatăl ei a tresărit, dar nu s-a retras, lăsând-o să-i coboare capul, astfel încât să-i depună un sărut pe frunte.

— Dacă vine vreunul să mă caute, a spus ea dându-i drumul, îl voi informa că ai spus asta.

— Nu-i de glumă, Serilda! Data viitoare când crezi că vei întârzia şi e lună plină, ar fi mai bine să iei calul.

Fata s-a abţinut să remarce că Zelig, bătrânul lor cal, care acum îndeplinea mai degrabă rolul de decor rustic decât de armăsar de fermă, nu avea nicio şansă să depăşească vânătoarea sălbatică, în schimb, a zis:

— Cu bucurie, tată, dacă asta îti va uşura inima. Acum hai să mâncăm! Miroase delicios.

— Uite o fata înţeleaptă! a spus el după ce a luat două castroane de lemn de pe un raft. Cel mai bine ar fi să adormi cu mult înainte de ora vrăjitoarelor.

Ora vrăjitoarelor sosise şi membrii vânătorii galopau prin sate...

Acestea erau cuvintele care se învârteau în mintea Serildei când şi-a deschis brusc ochii. Focul din vatră arsese până la tăciuni, răspândind în odaie doar o strălucire slabă. Patul ei se afla în colţul încăperii din faţă de când se ştia, tatăl ei ocupând cealaltă cameră rămasă, în spatele casei, cu peretele din dos împărţit cu moara. Îi auzea sforăiturile răsunătoare prin uşă şi, pentru o clipă, s-a întrebat dacă asta o trezise.

Deodată, un buştean din foc a trosnit şi a căzut, împrăştiind o ploaie de scântei care au ars zidăria înainte să se întunece şi să se stingă.

Apoi... un sunet atât de îndepărtat, încât ar fi putut fi rodul imaginaţiei Serildei, dacă nu ar fi fost fiorul rece ca gheaţa care i-a alunecat uşor pe şira spinării.

Urlete.

Asemănătoare cu ale lupilor, ceea ce nu era neobişnuit. Vecinii lor aveau mare grijă să-şi protejeze turmele de prădătorii care veneau constant în căutare de hrană.

Însă exista ceva diferit la acest urlet. Ceva nefiresc.

Ceva sălbatic.

— Câinii iadului, a şoptit pentru sine. Vânătoarea.

A stat mult timp cu ochii larg deschişi, tremurând în tăcere, atentă la orice sunet, ca să-si dea seama dacă se apropiau sau se îndepărtau, însă auzea doar trosnetul focului şi sforăiturile zgomotoase din cealaltă odaie. A început să se întrebe dacă fusese un vis. Dacă mintea ei rătăcitoare o băga din nou în belele.

Serilda s-a prăbuşit la loc în pat şi şi-a tras păturile până sub bărbie, însă ochii refuzau să se închidă. Se uita fix la uşă, unde lumina lunii pătrundea prin fisurile din lemn.

Un alt urlet, apoi încă unul, în succesiune rapidă, au făcut-o să ţâşnească iar în şezut; inima îi bătea năvalnic în piept. Urletele acestea fuseseră puternice.

Mai puternice decât înainte.

Vânătoarea se apropia.

Serilda s-a forţat pentru a doua oară să se întindă şi, de data asta, şi-a închis ochii atât de strâns, încât i s-a schimonosit toată faţa. Ştia că acum nici nu se mai punea problema să adoarmă, dar trebuia să se prefacă. Auzise prea multe poveşti despre săteni ademeniţi din paturile lor de puterea seducătoare a vânătorii, numai pentru a fi găsiţi tremurând în cămăşi de noapte la marginea pădurii, în zorii zilei următoare.

Cei mai ghinionişti nu mai erau văzuţi niciodată. Iar de-a lungul timpului, ea şi norocul nu s-au înţeles prea bine. Cel mai bine ar fi să nu-si asume niciun risc.

A jurat că va rămâne exact acolo unde se afla, nemişcată, abia respirând, până după trecerea paradei fantomatice. Lasă-i să găsească un alt ţăran ghinionist pe care să-l transforme în pradă. Nevoia ei de aventură nu ajunsese încă atât de disperată.

S-a făcut ghem, cu vârfurile degetelor încleştate de pături, aşteptând să se sfârşească noaptea. Ce poveste grozavă le va spune pe urmă copiilor! Bineînţeles că vânătoarea este reală, căci am auzit-o cu propriile...

— Nu... Meadowsweet*! Pe aici! s-a auzit vocea ascuţită şi tremurătoare a unei fete.

* În traducere liberă, creţuscă. Plantă erbacee medicinală, cu flori dispuse în formă de umbrelă, folosită la prepararea unui ceai diuretic

Ochii Serildei s-au deschis iar.

Vocea se auzise atât de clar! Parcă răsunase chiar de cealaltă parte a ferestrei aflate deasupra patului, cea peste care tatăl ei bătuse în cuie o scândură la începutul iernii, ca să ţină frigul departe.

A auzit-o din nou, chiar şi mai înspăimântată:

— Repede! Vin!

Ceva s-a lovit de perete.

— Încerc! a scâncit o altă voce feminină. E încuiat!

Erau atât de aproape, încât Serilda simţea că ar putea să-şi treacă mâna prin perete şi să le atingă.

Tresărind, şi-a dat seama că, oricine ar fi fost cele două fete, încercau să intre în pivniţa de sub casă.

Încercau să se ascundă.

Oricine ar fi fost, erau vânate. Cum timpul trecea în defavoarea lor, Serilda nu a stat să se gândească sau să se întrebe dacă ar putea fi un vicleşug al vânătorilor, astfel încât să ademenească o pradă nouă. Să o ademenească pe ea, convingând-o să părăsească siguranţa propriului pat.

A dat păturile la o parte şi s-a repezit spre uşă. Într-o fracţiune de secundă îşi aruncase pelerina peste cămaşa de noapte şi îşi îndesase picioarele în cizmele încă ude. A înşfăcat felinarul de pe raft, iar degetele cu care ţinea chibritul i-au bâjbâit puţin înainte ca fitilul să se aprindă.

Serilda a tras cu putere de uşă şi a fost lovită de o adiere nocturnă, de o rafală de fulgi de zăpadă şi de un ţipăt de surpriză. A învârtit felinarul spre uşa pivniţei. Două siluete stăteau ghemuite lângă perete, strâns îmbrăţişate, ochii lor imenşi clipind spre ea.

Fata a clipit la rândul ei, la fel de uluită. Chiar dacă ştiuse că era cineva afară, nu se aşteptase să descopere că era, de fapt, ceva.

Aceste creaturi nu erau umane. Cel puţin, nu în totalitate. Aveau ochi negri uriaşi, asemenea unor genuni, chipuri delicate ca florile de salbă-moale – şi urechi înalte, ascuţite şi puţin blănoase, ca ale unei vulpi. Ramuri lungi şi suple le serveau drept membre. În lumina felinarului, pielea le strălucea în nuanţe de auriu şi brun-roscat – şi era multă y y y y pielea dezvelită. În ciuda faptului că se aflau în mijlocul iernii, colecţia de blănuri pe care le purtau abia dacă le acoperea trupurile cât să păstreze un firav simţ al decenţei. Uimită, Serilda şi-a dat seama că până şi părul lor, scurt şi sălbatic, nu era nicidecum păr, ci o învălmăşeală de smocuri formată din licheni şi muşchi.

* Arbust cu flori verzi-gălbui şi fructe sub forma unor capsule roşii

— Mossiene, a şoptit ea.

* În original moss maidens. În folclorul european, femei sălbatice care locuiesc în pădure, cunoscute pentru faptul că seduc vânătorii, mai ales în nopţile cu lună plină

Deşi toate poveştile ei erau despre cei întunecaţi, spirite ale naturii şi tot felul de fantome şi ghouli, în toţi cei optsprezece ani de viaţă Serilda nu întâlnise decât fiinţe umane simple şi plictisitoare.

Una dintre fete a sărit în picioare, folosindu-şi trupul pentru a o ascunde pe cealaltă de ochii Serildei.

— Nu suntem hoaţe! a spus ea pe un ton tăios. Căutăm un adăpost, nimic mai mult.

Serilda a tresărit. Ştia că fiinţele umane îi priveau cu o neîncredere profundă pe locuitorii pădurii. Erau consideraţi ciudaţi. În cel mai bun caz, de ajutor, din când în când, iar în cel mai rău, hoţi şi ucigaşi. Până în ziua de azi soţia brutarului insista că fiul ei cel mai mare era un metamorf. (Metamorf sau nu, acel fiu era acum un bărbat în toată firea, însurat şi fericit, cu patru copii.)

Un alt urlet a răsunat peste câmpuri, părând că răzbate din toate direcţiile deodată.

Serilda a tremurat şi s-a uitat împrejur, însă, deşi luna plină lumina puternic câmpurile care se întindeau departe de moară, nu întrezărea nici urmă de vânătoare.

— Parsley, trebuie sa plecam! a spus cea mai mica dintre siluete, sărind la rândul ei în picioare şi apucând braţul celeilalte. Sunt aproape!

* în traducere liberă, pătrunjel.

Parsley a dat din cap cu înverşunare, fara să-şi desprindă privirea de pe Serilda.

— Atunci, în râu! Singura noastră şansă este să ne ascundem mirosul.

Mossienele s-au strâns de mâini şi au dat să se întoarcă.

— Staţi! a strigat Serilda. Staţi!

Punând felinarul jos, lângă uşa pivniţei, a întins mâna sub scândura de lemn unde tatăl ei ţinea cheia. Deşi degetele începuseră să-i amorţească din cauza frigului, i-a luat doar o clipă să desfacă încuietoarea şi să deschidă uşa lată şi plată. Fecioarele au privit-o fix, precaute.

— Râul curge încet în această perioadă a anului şi este deja pe jumătate îngheţat la suprafaţă. Abia dacă o să vă protejeze. Intraţi aici şi daţi-mi o ceapă! O voi freca de uşă, să sperăm că vă va ascunde îndeajuns de bine mirosul.

S-au uitat la ea cu ochii larg deschişi şi, pentru un moment îndelungat, Serilda a crezut că vor râde de încercările ei ridicole de a le ajuta. Erau locuitori ai pădurii. Ce nevoie aveau ele de eforturile jalnice ale fiinţelor umane?

Dar apoi Parsley a încuviinţat. Fecioara mai mică – Meadowsweet, dacă auzise bine – a coborât în pivniţa în care era întuneric beznă şi i-a înmânat o ceapă dintr-una din lăzile aflate acolo. Nu au rostit niciun cuvânt, nici măcar unul de mulţumire.

De îndată ce au ajuns amândouă înăuntru, Serilda a închis uşa şi a fixat lacătul înapoi pe zăvor.

Desprinzând cojile de ceapă, a frecat pulpa plantei de marginile trapei. Au început să o usture ochii şi a încercat să nu-şi facă griji pentru micile detalii, cum ar fi grămada de zăpadă care căzuse de pe uşa pivniţei când o deschisese cu o smucitură sau cum urmele lăsate de fecioare îi vor conduce pe câinii iadului direct la casa ei.

Urme... paşi.

învârtindu-se, tânăra a scrutat câmpul, speriată că va vedea două rânduri de paşi în zăpadă, care duceau fix spre ea.

Dar nu a distins nimic.

Totul părea atât de ireal încât, dacă ochii nu i-ar fi lăcrimat de la ceapă, ar fi fost sigură că se afla în mijlocul unui vis neaşteptat de intens.

Serilda a aruncat ceapa cât a putut de tare. A aterizat în râu cu un pleoscăit.

În mai puţin de o clipă a auzit mârâiturile.

Capitolul 4

S-au abătut asupra ei ca moartea însăşi – scheunând şi mârâind în timp ce goneau peste câmpuri. Erau de două ori mai mari decât orice câine de vânătoare pe care îl văzuse vreodată, cu vârfurile urechilor aproape la fel de sus ca umerii ei şi trupuri atât de sfrijite încât coastele ameninţau să le străpungă blana zburlită. Saliva care li se scurgea de pe caninii proeminenţi crea iluzia unor funii groase, translucide. Cel mai tulburător lucru dintre toate rămânea strălucirea arzătoare care li se vedea prin gâturi, nări, urechi – prin zonele netede, unde pielea lor râioasă era

mult prea întinsă peste oase, de parcă prin trupuri nu le curgeau râuri de sânge, ci chiar focurile din Verloren *.

* În traducere liberă, din germană, verloren înseamnă rătăcit, murit sau dispărut

Serilda abia dacă a avut timp să ţipe înainte ca una dintre fiare să se arunce asupra ei, cu fălcile trosnind, pregătită să-i atace faţa. Labe uriaşe i-au lovit umerii. A căzut în zăpadă, apoi şi-a acoperit instinctiv faţa cu braţele. Câinele iadului a aterizat pe toate cele patru picioare deasupra ei, ca o cuşcă mirosind a pucioasă şi putreziciune.

Spre surprinderea ei, nu şi-a înfipt dinţii în ea, ci a aşteptat. Tremurând, Serilda a îndrăznit să arunce o privire în sus, printre braţe. Ochii copoiului păreau să ardă în timp ce o adulmeca lent, aerul intensificând strălucirea din spatele nărilor lucioase, acoperite de piele tăbăcită. Ceva umed i-a picurat pe bărbie. Serilda a icnit şi a încercat să se şteargă, fără să-şi poată reţine scâncetul.

— Dă-i drumul! a poruncit o voce liniştită, dar tăioasă.

Când bestia s-a îndepărtat, Serilda tremura şi gâfâia. De îndată ce a fost sigură că era liberă, s-a rostogolit şi s-a grăbit înapoi spre cabană. A înşfăcat lopata sprijinită de perete şi s-a răsucit cu arma în braţe, cu inima bătându-i năvalnic în piept, pregătita să riposteze şi să atace la rândul ei fiara.

Dar nu-i mai înfrunta pe câinii iadului.

Şi-a dat capul pe spate şi a clipit la calul care se oprise lângă locul unde căzuse mai devreme. Un cal negru de război, cu muşchii unduindu-se sub piele şi nările suflând nori mari de abur.

Călăreţul, scăldat în lumina lunii, era frumos şi totodată înfiorător, cu pielea argintie, ochii de culoarea gheţii subţiri întinse deasupra unui lac adânc şi părul lung, negru, lăsat liber pe umeri. Purta o armură din piele fină, cu două curele înguste la şolduri, ce dezvăluiau o varietate de cuţite şi un corn curbat. O tolbă de săgeţi i se înălţa deasupra unui umăr. Avea prestanţa unui rege, încrezător în controlul pe care îl avea asupra fiarei inferioare, impunând respect oricui îi ieşea în cale.

Era periculos.

Era magnific.

Şi nu era singur. Mai erau cel puţin două duzini de cai, negri precum cărbunele, cu excepţia coamelor şi cozilor, albe ca fulgerul. Fiecare ducea un călăreţ – bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, unii învesmântaţi în haine frumoase, alţii, în zdrenţe.

Unii erau fantome. Serilda le recunoştea după felul în care siluetele li se înceţoşau pe cerul nopţii.

Alţii se numărau printre cei întunecaţi, recunoscuţi după frumuseţea lor nepământeană. Demoni nemuritori care scăpaseră cu mult timp în urmă din Verloren şi de zeul morţii, cândva stăpânul lor.

Şi toţi o priveau. Inclusiv câinii iadului. Acceptaseră comanda stăpânului lor, iar acum se agitau în spatele alaiului vânătoresc, înfometaţi, aşteptând următoarea poruncă.

Serilda şi-a îndreptat din nou atenţia spre conducător. Ştia cine era, dar nu îndrăznea să-i rostească numele, nici măcar în gând, de teama ca ar putea avea dreptate.

Ochii călăreţului au trecut ca o săgeată prin ea, întocmai ca privirea pe care cineva ar arunca-o unei potăi pline de purici, ce tocmai i-a furat cina.

— În ce direcţie au luat-o?

Serilda a tremurat. Vocea lui. Liniştitoare. Tăioasă. Dacă s-ar fi obosit să-i recite o poezie, mai degrabă decât să-i pună o întrebare simplă, ar fi fost deja prinsă în mrejele lui.

Dar aşa, fata a reuşit să spulbere o parte din vraja aruncată de prezenţa conducătorului, amintindu-şi de mossienele aflate chiar în acel moment la doar câţiva paşi de ea, ascunse sub uşa pivniţei, şi de tatăl ei care, spera Serilda, încă dormea profund înăuntrul casei.

Era singură, subjugată de atenţia pe care i-o acorda această fiinţă, mai mult demon decât om.

Şovăind, Serilda a pus deoparte lopata şi a întrebat:

— In ce direcţie au luat-o cine, Domnia Voastră?

Căci cu siguranţă făcea parte din nobilime, indiferent ce ierarhie aveau cei întunecaţi.
Un rege, i-a şoptit mintea, însă Serilda a amuţit-o. Pur şi simplu era de neconceput.
Ochii lui deschişi la culoare s-au mijit. Întrebarea a plutit o perioadă îndelungată în aerul rece dintre ei, în vreme ce fiorii au pus stăpânire pe trupul Serildei. Sub pelerină, încă era în cămaşa de noapte, iar degetele de la picioare începuseră să îi îngheţe rapid.
Reg... nu, vânătorul – aşa îl va numi. Vânătorul nu i-a răspuns, spre dezamăgirea ei. Deoarece, dacă i-ar fi zis mossienele, ar fi putut să-i pună la rândul ei o întrebare. De ce îi vâna pe locuitorii pădurii? Ce voia de la ei? Nu erau fiare care să fie ucise şi decapitate, ale căror piei să fie folosite pentru decorarea sălii unui castel.
Spera din tot sufletul că nu aceasta îi era intenţia. Simplul gând i-a răscolit stomacul.
Însă vânătorul nu a spus nimic, ci doar i-a susţinut privirea, în vreme ce armăsarul i-a rămas într-o nemişcare perfectă şi nefirească.
Incapabilă să îndure tăcerea prea mult timp, mai ales când era înconjurată de fantome şi spectre, Serilda a scos un strigăt uluit.
— O, iertaţi-mă! Vă stau în cale? Vă rog...
S-a dat înapoi şi s-a lăsat într-o reverenţă, făcându-le semn cu mâna să-si continue drumul.
— Nu mă băgaţi în seamă! Eram pe cale să culeg recolta de la miezul nopţii, dar voi aştepta până treceţi.
Vânătorul nu s-a mişcat. Câţiva dintre ceilalţi armăsari, care formaseră o semilună în jurul lor, au bătătorit zăpada sub copite şi au pufnit în semn de nerăbdare.
După încă o tăcere lungă, conducătorul a întrebat:
— Nu intenţionezi să ni te alături?
Serilda a înghiţit în sec. Nu-şi putea da seama dacă era o invitaţie sau o ameninţare, însă gândul de a se alătura acestui alai înspăimântător, de a merge la vânătoare, i-a umplut pieptul de o groază nesfârşită.
A încercat să nu se bâlbâie când i-a răspuns:
— Nu vă voi fi de niciun ajutor, Domnia Voastră. Nu am deprins niciodată vreo tehnică de vânătoare şi abia dacă pot sta dreaptă în şa. Cel mai bine ar fi să mergeţi mai departe şi să mă lăsaţi să-mi văd de treaba mea.
Vânătorul şi-a înclinat capul şi, pentru prima oară, Serilda a întrezărit ceva nou în expresia lui rece. Ceva asemănător curiozităţii.
Spre surprinderea ei, călăreţul şi-a legănat piciorul peste cal şi, înainte ca tânăra să apuce să răsufle, aterizase pe pământ, în faţa ei.
În comparaţie cu majoritatea fetelor din sat, Serilda era înaltă, însă Regele E... însă vânătorul o depăşea cu aproape un cap. Avea proporţii stranii, lung şi zvelt ca o trestie.
Sau ca o sabie; da, poate că era o comparaţie mai potrivită.
Serilda a înghiţit nodul dureros din gât, când a făcut un pas spre ea.
— Spune-mi, te rog, a spus el cu o voce joasă, ce treabă ai la o asemenea oră, într-o asemenea noapte?
Tânăra a clipit repede şi, preţ de o clipă înfricoşătoare, nu a putut scoate niciun sunet. Nu doar că nu putea vorbi, dar mintea i se golise. Acolo unde în mod normal se îmbulzeau poveşti, basme şi minciuni, acum exista un gol. Un neant complet străin.
S-a ales praful de transformarea paielor în aur.
Vânătorul şi-a întins gâtul spre ea, batjocoritor. Conştient că o prinsese. Şi apoi o va întreba iar unde erau mossienele. Ce putea face decât să-i spună? Ce opţiuni avea?
Gândeşte! Gândeşte!
— Ai spus cumva că... recoltai? a ajutat-o el, cu o urmă înşelătoare de calm în glas, strecurată în curiozitatea lui aproape tandră. Era un truc – o capcană.
Serilda a reuşit să-şi desprindă privirea de a lui şi să o îndrepte spre un loc din câmp unde propriile picioare călcaseră zăpada când se grăbise acasă, cu doar câteva ore mai devreme. Câteva fire rupte de secară îngălbenită ieşeau din mocirlă.
— Paie! a spus ea – sau a strigat, mai degrabă, surprinzându-l chiar şi pe vânător. Recoltez

paie, desigur. Ce altceva, Domnia Voastră?

Sprâncenele lui s-au unit.

— În noaptea de Anul Nou? Sub o Lună de Zăpadă?

— Păi... cu siguranţă! E momentul ideal pentru asta. Adică... nu pentru că este neapărat anul nou, ci mai ales pentru că este... lună plină. Altfel nu vor avea proprietăţile adecvate pentru... a fi folosite la tors, a spus ea şi a înghiţit din nou în sec, apoi a adăugat, oarecum agitată: şi pentru a fi transformate... în aur?

A încheiat mărturia absurdă cu un zâmbet obraznic pe care chipul vânătorului nu l-a oglindit. Şi-a menţinut atenţia fixată asupra ei, evident suspicios, dar totuşi... interesat, cumva.

Serilda şi-a înfăşurat braţele în jurul trupului, un scut atât împotriva privirii lui pătrunzătoare, cât şi a frigului, începea să tremure din toate încheieturile, dinţii aproape că îi clănţăneau.

În cele din urmă, vânătorul a vorbit din nou, însă orice ar fi sperat sau s-ar fi aşteptat ea să-i spună, cu siguranţă nu a fost...

— Porţi însemnul lui Hulda.

— Hulda? a repetat ea, pierzându-şi pentru o clipă răsuflarea.

— Zeul muncii.

L-a privit cu gura căscată. Bineînţeles că ştia cine era Hulda. Până la urmă, existau doar şapte zei – nu era dificil să-i tii minte. Hulda era zeitatea asociată îndeosebi cu munca bună şi cinstită, cum ar susţine doamna Sauer. De la agricultură şi tâmplărie la, poate mai presus de toate, tors.

Serilda sperase că întunericul nopţii îi va ascunde ochii stranii, cu roţile lor aurii, dar poate că vânătorul era înzestrat cu o vedere la fel de ageră ca a unei bufniţe – un adevărat prădător nocturn.

Interpretase simbolul drept o roată de tors. Tânăra şi-a deschis gura, pregătită, pentru prima oară, să rostească adevărul. Că nu era însemnată de zeului torsului, ci mai degrabă de zeul minciunilor. Însemnul pe care l-a văzut în ochii ei întruchipa roata sorţii şi a norocului – sau a neşansei, aşa cum părea să fie cazul de cele mai multe ori.

Era o greşeală uşor de făcut.

Dar apoi şi-a dat seama că un astfel de însemn adăuga o oarecare credibilitate minciunii ei cu recoltarea paielor, aşa că s-a forţat să ridice din umeri, puţin sfioasă cu privire la această presupusă vrăjitorie pe care o deţinea.

— Da, a spus ea, cu o voce devenită deodată subţire. Hulda m-a binecuvântat înainte să mă nasc.

— Cu ce scop?

— Mama mea a fost o croitoreasă talentată, a mintit Serilda. I-a dăruit lui Hulda o mantie frumoasă, iar zeul a fost atât de impresionat încât i-a spus mamei că primul ei născut va fi înzestrat cu cele mai miraculoase talente.

— Transformarea paielor în aur prin arta torsului, a tărăgănat vânătorul cu vocea îngroşată de neîncredere.

Serilda a dat din cap.

— Încerc să nu spun multor oameni. S-ar putea ca talentul meu să înteţească gelozia celorlalte fecioare sau lăcomia bărbaţilor. Pot să am încredere că-mi veţi păstra secretul?

Pentru o clipă efemeră, vânătorul a părut amuzat de această rugăminte. Apoi a micşorat distanţa dintre ei cu încă un pas, iar aerul din jurul Serildei a încremenit şi a devenit înfricoşător de rece. A simţit atingerea îngheţului şi, pentru prima oară, şi-a dat seama că în faţa lui nu apărea niciun nor de abur când respira.

Ceva ascuţit i-a apăsat baza bărbiei. Serilda a icnit. Cu siguranţă ar fi trebuit să observe că şi-a scos arma, dar nu-l văzuse şi nici nu-l simţise miscându-se. Şi totuşi, iată că acum îi ţinea un cuţit de vânătoare la gât.

— Întreb din nou, a spus el pe un ton aproape drăgăstos, unde sunt creaturile pădurii?

Capitolul 5

Serilda a susţinut privirea lipsită de suflet a vânătorului, simţindu-se prea fragilă, prea vulnerabilă.
Şi totuşi limba ei – acea limbă prostească şi mincinoasă – a continuat să vorbească.
— Domnia Voastră, a spus ea cu o urmă de părere de rău în glas, ca şi cum ar fi fost stânjenită de faptul că trebuia să-i spună asta – deoarece, fără nicio urmă de îndoială, unui vânător atât de priceput nu i-ar plăcea deloc să fie considerat un neghiob –, creaturile pădurii trăiesc în Pădurea Frasinilor, la vest de Măreţul Stejar. Şi... puţin mai spre nord, cred. Cel puţin asta susţin poveştile.
Pentru prima oară, o scânteie de furie a licărit pe chipul vânătorului. Furie – dar şi nesiguranţă. Nu-şi putea da seama dacă îl lua sau nu peste picior.
Nici măcar un tiran impunător ca el nu-şi putea da seama dacă mintea.
Serilda a ridicat o mână şi şi-a pus degetele, cât se poate de delicat, pe încheietura lui.
Vânătorul a tresărit la atingerea neaşteptată.
Ea a tresărit la senzaţia pe care i-a dat-o pielea lui.
Poate că degetele ei erau reci, dar cel puţin încă mai curgea sânge cald prin ele.
Pe când pielea vânătorului era complet îngheţată.
Deodată, acesta s-a smucit înapoi, eliberând-o de ameninţarea iminentă a lamei.
— Nu vreau să vă jignesc, a spus Serilda, dar chiar trebuie să-mi văd de treabă. Luna va dispărea în curând, iar calitatea paielor se va diminua. Când pot, îmi place să lucrez cu cele mai bune materiale.
Fără să aştepte un răspuns, Serilda a luat din nou lopata, împreună cu o găleată plină până la refuz de zăpadă, pe care a golit-o imediat. Cu capul sus, a îndrăznit să treacă pe lângă vânător şi calul lui şi să meargă pe câmp. Ceilalţi membri ai grupului de vânătoare s-au dat înapoi şi i-au eliberat calea, iar Serilda a început să înlăture stratul superior de zăpadă pentru a dezvălui grânele zdrobite aflate dedesubt, tulpinile mici şi triste care rămăseseră în urma recoltei de toamnă.
Nu semănau nicidecum cu aurul.
Ce minciună ridicolă au ţesut cuvintele ei!
Dar Serilda ştia că o sarcină săvârşită din toată inimă era singura modalitate de a convinge pe cineva de un neadevăr. Prin urmare, şi-a păstrat faţa calmă când a început să tragă tulpinile cu mâinile goale, îngheţate, şi să le arunce în găleată.
O perioadă îndelungată s-au auzit doar sunetele muncii ei asidue, ocazionalul tropăit de copite şi mârâiturile joase ale copoilor.
Apoi o voce delicată şi răguşită a spus:
— Am auzit poveşti despre torcătorii-de-aur binecuvântaţi de Hulda.
Serilda a ridicat privirea spre cel mai apropiat călăreţ – o femeie cu pielea foarte albă şi părul prins într-o coroană împletită în creştet, a cărei siluetă era înceţoşată pe margini. Purta pantaloni de călărie şi o armură de piele cu o pată de un roşu-închis întinsă pe toată partea din faţă a tunicii. Era o cantitate înspăimântătoare de sânge, fiecare picătură provenind, fără îndoială, de la tăietura adâncă de la gâtul ei.
Femeia s-a uitat fără niciun fel de emoţie în ochii Serildei înainte să-i arunce o privire conducătorului lor.
— Cred că rosteşte adevărul.
Vânătorul nu i-a luat în considerare părerea. În schimb, Serilda i-a auzit cizmele trecând uşor prin zăpadă, strivind-o sub tălpi, până când s-a oprit în spatele ei. Şi-a coborât privirea concentrată asupra sarcinii, deşi tulpinile de grâu îi tăiau palmele şi noroiul i se întărise deja sub unghii. De ce nu-si luase mănuşile? Si-a amintit imediat că i le dăduse lui Gerdrut. Probabil că arăta ca o neghioabă.
Culeg paie pe care să le transform în aur prin tors. Pe bune. Serilda! Dintre toate lucrurile nechibzuite şi idioate pe care le-ai fi putut spune...
— Ce plăcere să descopăr că darul lui Hulda nu s-a pierdut, a spus vânătorul cu o voce tărăgănată şi afectată. E într-adevăr o comoară rară.
Fata a aruncat o privire peste umăr, însă el se îndepărta deja.
S-a urcat pe armăsar, sprinten ca un râs pătat. Calul a pufnit.

Vânătorul nu s-a uitat la Serilda când le-a făcut semn celorlalţi călăreţi.
La fel de repede precum sosiseră, au plecat din nou – o rafală de zăpadă şi gheaţă, un ecou al copitelor tunătoare şi al urletelor reînsufleţite scoase de câinii iadului. Un nor de furtună rău-prevestitor şi ameninţător, care se năpustea peste câmp.
Apoi nimic altceva decât zăpadă strălucitoare şi luna rotundă sărutând zarea.
Zguduită, Serilda a răsuflat uşurată, încă uluită de norocul neaşteptat.
Supravieţuise unei întâlniri cu membrii vânătorii sălbatice.
Îl minţise în faţă pe însuşi Regele Elf.
Ce tragedie, s-a gândit ea, că nimeni nu o va crede vreodată!
A aşteptat până când sunetele familiare ale nopţii au început să se întoarcă. Trosnetul ramurilor îngheţate. Murmurul liniştitor al râului. Chemarea îndepărtată a unei bufniţe.
într-un final, şi-a recuperat felinarul şi a cutezat să deschidă larg uşa pivniţei.
Mossienele au apărut numaidecât, uitându-se fix la Serilda, de parcă pielea i-ar fi devenit albastră de când o văzuseră ultima dată.
Îi era atât de frig, încât nu s-ar fi îndoit de asta.
A încercat să zâmbească, însă fără succes, din moment ce dinţii îi clănţăneau.
— Veţi fi în siguranţă acum? Puteţi găsi drumul înapoi spre pădure?
Fecioara mai înaltă, Parsley, s-a strâmbat, ca şi cum ar fi fost insultată de o asemenea întrebare.
— Voi, oamenii, sunteţi cei care vă rătăciţi adesea, nu noi.
— Nu am vrut să vă jignesc, i-a spus Serilda şi s-a uitat în jos, la blănurile lor indecente. Trebuie să vă fie atât de frig!
Parsley nu i-a răspuns, doar a fixat-o cu privirea, deopotrivă curioasă şi iritată.
— Ne-ai salvat vieţile şi, pentru asta, ţi-ai riscat-o pe a ta. De ce?
Inima Serildei a tresărit de bucurie. Când întâmplarea era relatată astfel, totul suna atât de eroic!
Însă eroii trebuiau să fie întruchiparea modestiei, aşa că doar si-a ridicat umerii.
— Nu mi s-a părut deloc corect să vă urmărească în acest mod, ca şi cum ati fi nişte animale sălbatice. Totuşi ce voiau de la voi membrii vânătorii?
Meadowsweet a fost cea care a vorbit, părând să-şi învingă timiditatea.
— Regele Elf i-a vânat de multă vreme atât pe locuitorii pădurii, cât şi toate tipurile de fiinţe magice înrudite.
— În ochii lui, e un sport, a spus Parsley. Probabil că, atunci când ai vânat de atât de mult timp ca el, să duci acasă capul unui cerb obişnuit nu este nici pe departe un premiu prea valoros.
Buzele Serildei s-au întredeschis de soc.
— A vrut să vă omoare?
Se uitau amândouă la ea de parcă ar fi fost grea de cap. Însă Serilda presupusese că membrii vânătorii le urmăreau pentru a le captura. Într-un fel, un asemenea deznodământ poate că era mai rău. Dar sa ucizi astfel de fiinţe graţioase pentru amuzament? Ideea a dezgustat-o.
— De obicei, avem mijloace de a ne proteja de vânătoare şi de a evita acei copoi, a explicat Parsley. Nu ne pot găsi când ne aflăm sub protecţia Bunicii noastre Arbust însă eu şi sora mea nu am putut să ne întoarcem înainte de căderea nopţii.

* creaturg legendară din folclorul german, un spirit de pădure care trăieşte în adâncul codrului şi se arată oamenilor o dată la o sută de ani. Conform miturilor, este o fiinţă mică şi gârbovită, urâtă şi plină de riduri, cu părul alb ca zăpada, lung, încâlcit şi plin de păduchi, purtând adesea un coş pe spate şi un şorţ pe talie. În anumite zone, este un fel de baubau local, un demon al pădurii sau conducătoarea mossienelor, apărând în numeroase poveşti şi basme.

— Mă bucur că v-am putut ajuta, a spus Serilda. Sunteţi bine-venite să vă ascundeţi în pivniţa mea oricând vreţi.
— Îti suntem îndatorate, a zis Meadowsweet.
Serilda a clătinat din cap.
— Nici nu vreau să aud de aşa ceva! Credeţi-mă pe cuvânt: aventura a meritat cu desăvârşire

riscul.
Fecioarele au schimbat o privire ca şi cum s-ar fi gândit la acelaşi lucru, un lucru care nu le convenea deloc. Apoi Serilda a surprins un fel de resemnare în încruntătura lui Parsley, când s-a apropiat de ea şi a răsucit ceva pe deget, agitată.
— Orice formă de magie cere un preţ, pentru a ne menţine lumile în echilibru. Vei accepta acest dar în schimbul ajutorului pe care mi l-ai oferit în această noapte?
Mută de uimire, Serilda şi-a deschis palma şi a prins inelul care a căzut dintre degetele fecioarei.
— Chiar nu-i nevoie... şi în niciun caz nu am folosit vreo formă de magie.
Parsley şi-a înclinat capul, un gest destul de asemănător cu al unei păsări.
— Eşti sigură?
Înainte ca Serilda să apuce să-i răspundă, Meadowsweet s-a apropiat şi şi-a scos un lanţ subţire de la gât.
— Şi vei accepta acest dar, a spus ea, în schimbul ajutorului pe care mi l-ai oferit?
A înfăşurat colierul în jurul palmei întinse a Serildei. Avea un mic medalion oval.
Ambele bijuterii au strălucit ca aurul în lumina lunii.
Aur adevărat.
Probabil că valorează foarte mult.
Dar ce faceau locuitorii pădurii cu ele? întotdeauna a crezut că nu le erau de niciun folos astfel de bogăţii materiale. Că vedeau obsesia oamenilor pentru aur şi pietre preţioase drept ceva neplăcut, chiar respingător.
Poate că din acest motiv le-a fost atât de uşor să-i ofere darurile Serildei. În timp ce, pentru ea şi tatăl ei, bijuteriile reprezentau o comoară cum tânăra nu mai deţinuse vreodată.
Şi totuşi...
A clătinat din cap şi şi-a întins mâna spre ele.
— Nu le pot accepta. Vă mulţumesc, dar... oricine v-ar fi ajutat. Nu trebuie să mă plătiţi.
Parsley a chicotit cu blândeţe.
— Din moment ce crezi asta, probabil că nu ştii prea multe despre oameni, a spus ea pe un ton amar. Dacă nu accepţi aceste daruri, atunci datoria noastră nu a fost plătită şi, până când va fi, trebuie să fim în slujba ta.
Privirea i s-a întunecat ameninţător.
— Am prefera să iei darurile.
Strângând din buze, Serilda a încuviinţat, după care şi-a încleştat degetele în jurul bijuteriilor.
— Atunci, mulţumesc! a spus ea. Consideraţi datoria plătită.
Mossienele au dat din cap şi, după solemnitatea momentului, părea că e vorba de o învoială semnată cu sânge.
Disperată să spulbere tensiunea, Serilda şi-a întins braţele spre ele.
— Mă simt atât de apropiată de voi amândouă! Să ne îmbrăţişăm?
Meadowsweet a rămas cu gura căscată. Parsley a mârâit de-a dreptul.
Tensiunea nu a fost spulberată.
Serilda şi-a retras repede braţele.
— Nu. Asta ar fi ciudat.
— Vino! a zis Parsley. Bunica va fi îngrijorată.
Şi au fugit precum căprioarele sperioase, dispărând în jos, pe malul râului.
— În numele vechilor zei! a mormăit Serilda. Ce noapte!
Un inel de aur.
Un medalion de aur.
Când lumina s-a reflectat pe suprafaţa inelului, a văzut că acesta avea un însemn. Un blazon, ceva ce ar pune o familie nobilă pe sigiliile lor de ceară sofisticate. Serilda a trebuit să-şi mijească ochii ca să distingă detaliile. Simbolul părea să întruchipeze un tatzelwurm, o măreaţă fiară legendară. Trupul şerpesc cu cap de felină îi era înfăşurat graţios în jurul literei R. Serilda nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.
Înfigându-şi unghiile în închizătoarea medalionului, l-a desfăcut cu un mic pocnet.

I s-a tăiat răsuflarea de încântare.
Se aşteptase ca medalionul să fie gol, dar înăuntru se afla un portret – cel mai mic şi mai delicat tablou pe care îl văzuse vreodată – care înfăţişa o fetiţă deosebit de drăguţă. Era doar un copil, de vârsta Annei, dacă nu puţin mai tânără, însă în mod clar o prinţesă sau o ducesă, oricum cineva foarte important. Şiraguri de perle îi împodobeau cârlionţii aurii şi un guler de dantelă îi încadra obrajii de porţelan.
Bărbia, ridicata cu un aer regal, se afla cumva într-o contradicţie totală cu licărul neastâmpărat din ochi.
Serilda a închis medalionul, apoi şi-a pus lanţul la gât şi inelul pe deget. Cu un oftat, s-a târât înapoi sub pături.
Găsea puţină alinare în faptul că acum avea dovezi despre ceea ce se întâmplase în noaptea asta. Mai mult ca sigur, dacă le-ar arăta cuiva, ar crede că lucrurile au fost furate. Să fii mincinos e destul de rău. Să devii hoţ era evoluţia logică.
Serilda a stat întinsă în pat, trează, uitându-se fix la modelele aurii şi umbrele sinuoase de pe grinzile tavanului, cu medalionul strâns în pumn.

Capitolul 6

Uneori, Serilda petrecea ore întregi gândindu-se la dovezi. Acele indicii mărunte lăsate în urmă într-o poveste, care creau puntea dintre fantezie şi realitate.
Ce dovezi avea că fusese blestemată de Wyrdith, zeul poveştilor şi al norocului? Basmele spuse la culcare de tatăl ei, deşi nu îndrăznise niciodată să-l întrebe dacă erau sau nu adevărate. Roţile aurii care îi acopereau irisurile negre. Limba imposibil de ţinut în frâu. O mamă care nu avusese niciun interes să o vadă cum creşte, care a plecat fără să-şi ia măcar rămas-bun.
Ce dovezi existau că Regele Elf i-a ucis pe copiii care s-au rătăcit în pădure? Nu prea multe. În mare, vorbe în vânt. Zvonuri despre o siluetă ce pândea din umbra copacilor, ascultând strigătele înfricoşate ale unui copil. Şi cu mult timp în urmă, cam o dată la fiecare generaţie, un trup mic descoperit la marginea pădurii. Greu de recunoscut, adesea curăţat până la oase de ciori. Însă părinţii îşi recunoşteau întotdeauna propriul copil dispărut, chiar şi un deceniu mai târziu. Chiar şi când tot ce a mai rămas era un cadavru.
Dar asta se întâmplase demult şi abia dacă era o dovadă.
Superstiţii prosteşti.
Situaţia de fată, în schimb, era diferită.
Foarte diferită.
Ce dovezi avea Serilda că salvase două mossiene care erau urmărite de vânătoarea sălbatică? şi că îsi folosise isteţimea pentru a-l păcăli pe însuşi Regele Elf?
Un inel şi un colier de aur, calde pe pielea ei când s-a trezit.
Afară – un pătrat de iarbă moartă dezvăluia locul unde îndepărtase zăpada cu lopata.
O uşă de pivniţă deschisă, lăsată descuiată; lemnul încă mirosea a ceapă crudă.
Dar nu şi urme de copite sau vreun indiciu pe câmpuri, a remarcat ea nedumerită. Zăpada era neatinsă, aşa cum fusese când venise acasă cu o seară înainte, după un drum anevoios. Singurele urme de paşi pe care le-a văzut îi aparţineau. Nu rămăsese nimic de la vizitatorii ei de la miezul nopţii, nici picioarele delicate ale mossienelor, nici copitele grele ale cailor, nici labele lupeşti ale câinilor iadului.
Doar un câmp acoperit cu o plapumă fină de nea, strălucind aproape vesel în soarele dimineţii.
După cum s-a dovedit în curând, dovezile pe care chiar le avea nu ar fi ajutat-o cu nimic.
I-a împărtăşit tatălui ei povestea – fiecare cuvânt un adevăr în sine. Iar el a ascultat absorbit, chiar îngrozit. A studiat sigiliul de pe inel şi portretul din medalion într-o tăcere desăvârşită, în mod clar uluit. A ieşit să inspecteze uşa pivniţei. A stat mult timp afară, privind lung orizontul pustiu, dincolo de care se întindea Pădurea Frasinilor.
Apoi, când Serilda a crezut că nu mai poate îndura nicio secundă în plus liniştea dintre ei, tatăl

ei a început să râdă. Un râs copios, descătuşat, umbrit de ceva întunecat pe care nu îl recunoştea în totalitate.

Panică? Teamă?

— Te-ai fi gândit că până acum, a spus el, întorcându-se cu fata la ea, am învătat să nu fiu atât de credul. Of, Serilda!

I-a cuprins chipul între palmele lui aspre.

— Cum poţi să spui astfel de lucruri fără să schiţezi nici măcar un zâmbet? Aproape că m-ai păcălit. Iar. Acum, fii sinceră, de unde ai luat astea?

I-a ridicat medalionul de la gât, clătinând din cap. Devenise palid în timp ce ea povestea evenimentele din noaptea trecută, dar acum culoarea îi revenea repede în obraji.

— Au fost un cadou de la vreun flăcău din oraş? M-am tot întrebat dacă îţi place de cineva şi eşti prea timidă să-mi spui.

Serilda a făcut un pas înapoi, vârându-şi medalionul sub rochie. A ezitat, tentată să încerce din nou. Să insiste. Trebuia să o creadă. Pentru prima oară, era real. Se întâmplase. Nu minţea. Şi ar fi putut încerca din nou, dacă n-ar fi fost licărul de nelinişte care pândea din spatele privirii lui, neacoperit complet de negare. Îşi făcea griji pentru ea. În ciuda râsului său încordat, era îngrozit că această poveste ar putea fi adevărată.

Tânăra nu-şi dorea asta. Îşi facea deja destule griji.

— Bineînţeles că nu, tată! Nu-mi place de nimeni şi când am fost eu vreodată timidă? l-a întrebat ea ridicând din umeri. Dacă vrei să ştii adevărul, am găsit inelul în jurul ciupercii otrăvitoare a unei zâne şi am furat colierul de la schellenrockul care trăieşte în râu.

* Un tip de strigoi sau un fel de baubau care bântuie de-a lungul râurilor şi al pâraielor. Se presupune că este acoperit de scoici care zornăie când se mişcă. Este relativ inofensiv. O tactică obişnuită a unui schellenrock e să strige ca şi cum s-ar îneca şi apoi să râdă de victima speriată

El a râs în hohote.

— Ei bine, mai degrabă aş crede asta.

S-a întors înăuntru şi Serilda a ştiut, în acel moment, în adâncul inimii ei, că, dacă el nu o va crede, nimeni nu o va face.

Auziseră deja mult prea multe poveşti.

Şi-a spus că era mai bine aşa. Dacă nu ar fi fost constrânsă de adevărul a ceea ce se întâmplase sub luna plină, atunci nu ar fi avut nicio reţinere în a-l înfrumuseţa.

Şi îi plăcea foarte mult să înfrumuseţeze.

— Că tot am adus vorba de flăcăii satului, a strigat tatăl ei prin uşa deschisă, m-am gândit că ar trebui să-ţi spun. Thomas Lindbeck a fost de acord să dea o mână de ajutor la moară, în această primăvară.

Numele a fost ca un junghi în piept.

— Thomas Lindbeck? a repetat ea, năvălind înapoi în casă. Fratele lui Hans? De ce? N-ai mai angajat niciodată pe cineva.

— Îmbătrânesc. M-am gândit că ar fi frumos să am un tânăr voinic care să facă o parte din sarcinile grele.

Serilda s-a încruntat.

— Ai doar patruzeci de ani.

Tatăl ei a ridicat privirea după ce a aţâţat focul, întristat. Oftând, a pus jos vătraiul şi s-a ridicat în picioare cu faţa la ea, ştergându-şi mâinile.

— Bine. A venit şi a cerut de lucru. Speră să câştige nişte bani în plus, ca să...

— Ca să ce? a cerut ea să ştie, încordată din pricina ezitării lui.

Privirea lui era plină de milă, într-un fel care îi lăsa un gol în stomac.

— Ca să o poată cere în căsătorie pe Bluma Rask, din ce am înţeles.

O cerere.

În căsătorie.

— Înţeleg, a spus Serilda, zâmbind forţat. Nu mi-am dat seama că erau atât de... apropiaţi. Bun. Sunt o pereche încântătoare, a comentat ea, apoi ochii i-au fugit spre vatră. Voi aduce nişte mere pentru micul dejun. Mai vrei şi altceva din pivniţă?

Tatăl ei a clătinat din cap, privind-o cu atenţie. Enervată, aproape că îşi putea auzi emoţiile fredonând de indignare. A avut grijă să nu calce apăsat sau să scrâşnească din dinţi când s-a întors iar afară.

Ce îi păsa ei dacă Thomas Lindbeck voia să se însoare cu Bluma Rask sau cu oricine altcineva? Nu avea niciun drept asupra lui sau, oricum, nu mai avea. Trecuseră aproape doi ani de când încetase să se mai uite la Serilda de parcă ar fi fost soarele însuşi şi începuse să o vadă ca pe un nor de furtună care se ridica ameninţător în zare.

Iar asta când se mai obosea să-i arunce o privire adică.

Le dorea o viaţă lungă şi fericită lui şi Blumei. O fermă mică.

O curte plină de copii. Discuţii nesfârşite despre preţul animalelor şi vremea nefavorabilă.

O viaţă fără blesteme.

O viaţă fără poveşti.

Serilda s-a oprit când a deschis larg uşa pivniţei, unde chiar noaptea trecută ascunsese două fiinţe magice. A stat exact în acest loc şi a înfruntat o fiară nepământeană, un rege malefic şi o întreagă legiune de vânători morţi-vii.

Nu era genul care să tânjească după o viaţă obişnuită şi nu va tânji după unul ca Thomas Lindbeck.

Poveştile se schimbă când sunt relatate la nesfârşit, iar a ei nu făcea excepţie. Noaptea Lunii de Zăpadă a devenit din ce în ce mai aventuroasă şi din ce în ce mai ireală. Când le-a spus povestea copiilor, nu mossiene salvase, ci o micuţă şi feroce nixă de apă, care îi mulţumise într-un singur fel – încercând să-i muşte degetele înainte să sară în râu şi să dispară.

Când fermierul Baumann a adus lemne de foc în plus pentru şcoală şi Gerdrut a încurajat-o pe Serilda să repete povestea, a insistat că Regele Elf nu călărise un armăsar negru, ci mai degraba un wyvern care sufla fum înţepător pe nări şi revărsa lavă printre solzi.

* înaripat cu două picioare, cu o coadă ghimpată

Când Serilda s-a dus să se târguiască pentru o parte din lâna brută a Maicii Weber şi a fost rugată de Anna să repete din nou aventura fantasmagorică, nu a îndrăznit să-i explice cum îl păcălise pe Regele Elf cu o minciună despre abilităţile ei magice de tors. Maica Weber fusese cea care o învăţase pe Serilda tehnica torsului în copilărie şi nu încetase niciodată să o critice pentru lipsa ei de îndemânare.

Până în ziua de azi îi plăcea să se plângă de faptul că oile locale nu meritau ca lâna să le fie transformată în ceva atât de grosolan precum firele înnodate şi neuniforme care răsăreau din bobinele Serildei. Dacă ar fi auzit cum fosta ei ucenică îl minţise pe Regele Elf tocmai cu privire la talentul ei de tors, probabil că ar fi izgonit-o din cabană intr-un hohot de râs.

* În traducere liberă, din limba germană, ţesătoare

În schimb, Serilda şi-a transformat alter ego-ul din poveste într-o războinică îndrăzneaţă. Şi-a bucurat publicul tânăr cu o ispravă plină de curaj şi cutezanţă. Le-a spus cum a fluturat un vătrai letal (în niciun caz o simplă lopată!), ameninţându-l pe Regele Elf şi alungându-i alaiul demonic. A mimat exact cum îşi lovise, înjunghiase şi bătuse cu sete duşmanii. Cum înfipsese vătraiul în inima câinelui iadului, apoi îl aruncase într-una dintre găleţile de pe roata de apă.

Copiii mureau de râs, iar când povestea Serildei s-a încheiat cu Regele Elf fugind de ea, scâncind ca o fetişcană, cu un cucui de mărimea unui ou de gâscă, Anna şi fratele ei mai mic au luat-o repede din loc pentru a-şi începe propria interpretare, hotărând cine va fi Serilda şi cine va fi cumplitul rege. Maica Weber a clătinat din cap, însă Serilda a fost sigură că a văzut urma unui zâmbet ascuns în spatele andrelelor.

A încercat să se bucure de reacţiile lor. De gurile căscate, de privirile absorbite, de râsul zvăpăiat. De obicei, nu-şi dorea nimic mai mult.

Dar, cu fiecare relatare, Serilda simţea că povestea adevărată îi aluneca treptat din minte. Că timpul şi schimbările o înceţoşau.

S-a întrebat cât de mult va dura până când şi ea va începe să se îndoiască de realitatea întâmplărilor din acea noapte.

Astfel de gânduri au umplut-o de regrete neaşteptate. Uneori, când era singură, scotea lanţul de sub gulerul rochiei şi se uita intens la portretul copilei, căreia îi dăruise titlul de prinţesă în imaginaţia ei. Apoi îşi trecea degetul mare peste gravura de pe inel. Peste tatzelwurmul încolăcit în jurul unui R bogat ornamentat.

Şi-a promis că nu va uita niciodată. Nici măcar un singur detaliu.

Un croncănit puternic a smuls-o pe Serilda din mrejele melancoliei. A tresărit, şi-a ridicat privirea şi a văzut o pasăre ce o urmărea prin uşa cabanei, pe care o lăsase deschisă pentru a aerisi căsuţa în timp ce soarele încă strălucea, ştiind că un alt viscol ar putea năvăli oricând asupra lor.

Si iat-o aici, distrasă încă o dată de la sarcina ei. Trebuia să toarcă toată lâna obţinută de la Maica Weber, să o transforme în fire ce puteau fi folosite pentru cusut şi tricotat.

Cea mai oribilă muncă dintre toate. Întruchiparea plictiselii. Ar fi preferat să patineze pe iazul proaspăt acoperit de gheaţă sau să îngheţe picături de caramel în zăpadă pentru un ospăţ dulce de seară.

În schimb, era din nou pierdută în gânduri, uitându-se fix la micul portret.

A închis medalionul şi l-a strecurat la loc sub rochie.

Împingând înapoi taburetul cu trei picioare, a ocolit roata de tors şi s-a îndreptat spre uşă. Nu-şi dăduse seama cât de frig s-a făcut. Şi-a frecat mâinile, să readucă puţină căldură în degete.

S-a oprit cu o mână pe uşă, remarcând pasărea care o desprinsese brusc din reverie. Stătea cocoţată pe una dintre ramurile dezgolite ale alunului aflat chiar dincolo de grădina lor. Era cel mai mare corb pe care îl văzuse vreodată, umbra monstruoasă a unei creaturi profilate pe cerul întunecat.

Uneori arunca firimituri de pâine pentru păsări. Probabil că şi aceasta auzise de ospăţ.

— Îmi pare foarte rău, a spus ea, pregătindu-se să închidă usa. Azi nu am nimic să-ti ofer.

Pasărea şi-a înclinat capul într-o parte şi abia atunci a văzut-o. A văzut-o cu adevărat. Serilda a încremenit.

înainte, părea că o urmăreşte, dar acum...

Cu un fâlfâit de pene, corbul a sărit de pe ramură. Crengile alunului s-au legănat şi au eliberat cascade de zăpadă fină când pasărea s-a năpustit în sus spre cer, devenind tot mai mică cu fiecare bătaie de aripi, îndreptându-se spre nord, în direcţia Pădurii Frasinilor.

În mod normal, Serilda ar fi uitat repede întâmplarea, însă pasărea... nu avea ochi. Nu fusese nimic care să o privească în afara unor orbite goale. Iar când se înălţase, prin găurile din aripile sale jerpelite se puteau întrezări frânturi din cerul violet-cenusiu.

— Nachtkrapp, a şoptit ea, sprijinindu-se de uşă.

Un corb nocturn. Care, cu orbitele sale goale, ar putea ucide dintr-o singură privire, dacă ar vrea. Despre care se spunea că devorează inimile copiilor.

Serilda a urmărit demonul până când a dispărut din vedere, apoi ochii i-au căzut pe luna albă ce începea să răsară în depărtare. Luna Foametei, care răsărea când lumea atingea apogeul dezolării, când fiinţele umane şi creaturile deopotrivă se întrebau dacă puseseră deoparte suficientă hrană cât să le ajungă pentru tot restul iernii mohorâte.

Trecuseră patru săptămâni.

În seara asta, membrii vânătorii îsi vor încăleca din nou armăsarii.

Neliniştită, Serilda a trântit usa.

Ziua de Anul Nou
Luna zăpezii

Capitolul 7

În timp ce întunericul stingea lumina amurgului, a încercat să nu se gândească la corbul nocturn, dar înfricoşătorul vizitator îi stăpânea în continuare gândurile. Serilda tremura ori de câte ori îşi imagina acele orbite goale, unde ar fi trebuit să fie ochi negri lucioşi, sau aripile cu porţiuni fără pene, când pasărea se înălţase spre cer. Ca o fiinţă moartă. O fiinţă oropsită.

Părea un semn rău-prevestitor.

În pofida eforturilor ei de a părea veselă în vreme ce pregătea painea de seara, simţea suspiciunile tatalui ei îngheţând aerul din căbănuţă. Cu siguranţă îşi dădea seama că ceva o preocupa, dar nu o întrebase nimic. Probabil ştia că nu ar primi un răspuns sincer.

* origjnal evening bread. Abendbrot, tradus literal pâine de seară, este un termen care defineşte o tradiţie germană, mai exact o cină când membrii familiei se reunesc şi împărtăşesc ultimele noutăţi sau ce au făcut în decursul zilei respective

Serilda s-a gândit să-i spună despre pasăre, dar ce rost avea? Nu ar fi făcut decât să clatine din nou din cap la imaginaţia ei bogată. Sau şi mai rău – să capete acea privire umbrită, distantă, ca şi cum cel mai cumplit coşmar al său devenise realitate.

În schimb, s-au limitat la vorbe goale, fiecare savurându-şi tocana de păstârnac, aromată cu maghiran şi cârnaţi de vită. I-a spus că primise o slujbă, mai exact să pună cărămizi la noua primărie care se construia în Mondbriick, un oraş mic de la miazăzi, urmând să fie plătit îndeajuns cât să reziste amândoi până la primăvară. Nu prea găseai de lucru iarna, când porţiuni ale râului îngheţau şi apa curgea prea încet pentru a forţa roata să alimenteze pietrele de moară. Tatăl ei îşi petrecea timpul ascuţind pietrele şi reparând echipamentul, însă, atât de târziu în sezon, nu prea mai erau multe de făcut până când venea dezgheţul; prin urmare, era nevoit să-şi găsească de lucru în altă parte.

— Cel puţin lui Zelig i-ar prinde bine puţină mişcare, a comentat ea. Călătoria zilnică spre şi dinspre Mondbriick avea să ajute, măcar pentru o perioadă, la menţinerea agilităţii bătrânului cal.

Apoi Serilda i-a povestit cât de încântată era micuţa Gerdrut că un dinte de lapte – primul chiar – începuse să se clatine. Alesese deja un loc în grădină unde îl va planta, însă era îngrijorată că solul va fi prea tare iarna şi nu îi va permite noului ei dinte să crească frumos şi puternic.

Morarul a chicotit şi i-a povestit că, atunci când ea îşi pierduse primul dinte de lapte, refuzase să-l planteze în grădină şi, în schimb, îl lăsase pe prima treaptă a verandei, alături de o farfurie cu biscuiţi, sperând că va atrage o vrăjitoare-măseluţă care nu va fura doar dintele, ci şi pe ea, pentru o noapte plină de aventuri.

— Probabil că am fost foarte dezamăgită când nu a venit.

Tatăl ei a ridicat din umeri.

— N-am de unde să ştiu. În dimineaţa următoare mi-ai spus cea mai nebunească poveste a călătoriilor tale cu vrăjitoarea. Dacă memoria nu mă înşală, te-a dus până la marile palate din Ottelien.

Conversaţia a continuat tot asa, o înşiruire de nimicuri, şi privirea tatălui ei a devenit tot mai contemplativă în timp ce o urmărea peste marginea castronului.

Tocmai deschisese gura, iar Serilda era convinsă că se pregătea să o întrebe ce era în neregulă, când s-a auzit o bătaie în usă.

Fata a tresărit. Tocana i s-ar fi vărsat peste marginile castronului, dacă acesta nu ar fi fost aproape gol. S-au uitat amândoi la uşa închisă, apoi unul la celălalt, nedumeriţi. Aici, în plină iarnă, când lumea era tăcută şi nemişcată, auzeau mereu când se apropia un vizitator. Însă acum nu auziseră nici paşi, nici cai în galop, nici roţi de trăsură în zăpadă.

S-au ridicat în picioare, dar Serilda a fost mai rapidă.

— Serilda...

— Răspund eu, tată, a zis ea. Termină de mâncat!

Şi-a înclinat castronul, sorbind tocana rămasă, apoi l-a pus pe scaun şi a traversat odaia.
A deschis uşa şi o răsuflare rece i s-a furişat pe loc în piept.
Bărbatul, îmbrăcat elegant, avea umeri laţi şi o daltă de fier în orbita ochiului stâng.
Serilda abia a avut timp să observe aceste lucruri când o mână a apucat-o de umăr, trăgând-o înapoi. Uşa s-a închis cu un bufnet. Tatăl ei a răsucit-o spre el, cu ochi sălbatici.
— Acela a fost... ce... spune-mi că acel bărbat nu era un... un...
Morarul devenise la fel de alb ca o fantomă. De fapt, chiar şi mai alb decât fantoma din pragul casei, care avea tenul mai degrabă închis la culoare.
— Tată, a şoptit Serilda. Calmează-te! Trebuie să vedem ce vrea.
A dat să se îndepărteze, dar tatăl ei încă o ţinea strâns de braţe.
— Ce vrea?! a şuierat el, de parcă ideea ar fi absurdă. E un om mort! Care stă la usa noastră! Dacă este... este unul de-ai lui.
Unul de-ai lui. De-ai Regelui Elf.
Serilda a înghiţit în sec ştiind, fără să-şi poată explica de unde ştia, că fantoma era într-adevăr un slujitor al Regelui Elf. Sau, dacă nu un slujitor, un fel de confident. Nu deţinea prea multe cunoştinţe despre ierarhia internă a curţii celor întunecaţi.
— Trebuie să ne purtăm civilizat! a spus ea cu fermitate, mândră că vocea i-a sunat nu doar curajoasă, ci şi practică. Chiar şi cu morţii. În special cu morţii.
îndepărtându-i degetele, şi-a îndreptat umerii şi s-a întors iar spre uşă. Când a deschis-o, a descoperit că bărbatul nu se mişcase şi că expresia îi era neschimbată, afişând aceeaşi indiferenţă calmă. Era greu să nu te holbezi la daltă sau la dâra de sânge întunecat care îi păta barba cu fire cenuşii, dar Serilda s-a fortat să-i întâlnească ochiul nevătămat, în care nu strălucea lumina focului, asa cum te-ai fi aşteptat. În ciuda şuviţelor cenuşii, nu-i părea bătrân, fiind, poate, cu câţiva ani mai în vârstă decât tatăl ei. Din nou, nu a avut cum să nu-i remarce vesmintele, care, deşi erau elegante, ieşiseră din uz cu un secol sau două în urmă. O beretă neagră, împodobită cu pene aurii, perfect asortată cu o pelerină de catifea, aruncata peste o vestă de culoarea fildeşului. Dacă nu ar fi fost mort, ar fi putut fi un nobil – dar de ce ar fi avut un nobil unealta unui cioplitor în lemn înfiptă în ochi?
Serilda voia cu disperare să-l întrebe.
În schimb, a făcut cea mai bună reverenţă de care era în stare.
— Bună seara, domnule. Cum vă putem fi de folos?
— Ai fost convocată să-l onorezi cu prezenţa ta pe înălţimea Sa Sinistră, Erlkonig, Regele Alder.

* in traducere liberă, Regele Arin.

— Nu! a izbucnit tatăl ei, luând-o iar de braţ, dar, de data asta, Serilda a refuzat să fie trasă înapoi în casă. Serilda, Regele Elf!
Fata i-a aruncat o privire şi a văzut neîncrederea transformându-se iute în înţelegere.
Ştia.
Ştia că povestea ei fusese adevărată.
Serilda şi-a umflat pieptul, îndreptăţită.
— Da, tată. Chiar l-am întâlnit pe Regele Elf în noaptea de Anul Nou. Dar nu-mi pot imagina...
S-a întors din nou spre fantomă.
— Ce ar putea să-şi dorească de la mine acum?
— În acest moment? a răsuflat năluca. Supunere.
S-a dat înapoi, arătând spre ceva în noapte, iar Serilda a văzut că adusese o trăsură.
Sau... o cuşcă.
Nu avea cum să fie sigură, din moment ce vehiculul rotund părea a fi format din bare curbate, la fel de albe ca zăpada înconjurătoare. Înăuntrul gratiilor, scânteiau sub luna plină perdelele negre şi bogate, presărate cu un strop de licăr argintiu. Nu se vedea ce e înăuntru.
Trasura-cusca era trasa de doua bahkauve, bestii sinistre asemănătoare taurului, cu coarne care

se răsuceau din urechi şi spinări masive aplecate, forţându-le capetele să atârne nefiresc spre pământ. Aveau cozi lungi, şerpuitoare, şi guri strânse in jurul dinţilor strâmbi. Îl aşteptau pe vizitiu nemişcate şi, întrucât nu se afla nimeni pe locul lui, Serilda a presupus că fantoma de la uşă trebuia să fie cea care va conduce trăsura înapoi.

* Monstru mitic despre care se spune că locuieşte în Aachen, Germania. Conform legendelor, hărţuieşte bărbaţi beţi pe timp de noapte şi se agaţă de umerii lor, forţându-i să-l care în spinare înainte să-i atace

Înapoi la Gravenstone, castelul Regelui Elf.

— Nu! a spus tatăl ei. Nu o puteţi lua! Te rog, Serilda!

Fata s-a întors din nou spre el, surprinsă de expresia lui cuprinsă de agonie. Căci, deşi fiecare avea propriile suspiciuni şi temeri legate de Regele Elf şi curtenii săi fantomatici, i s-a părut că întrezăreşte altceva ascuns în spatele ochilor tatălui ei. Nu doar frica stârnită de o sută de poveşti înfiorătoare, ci şi... cunoaştere, însoţită de disperare. O certitudine a lucrurilor groaznice care ar putea-o aştepta dacă ar pleca cu acest bărbat.

— Poate că ar fi util să-ţi spun, a glăsuit fantoma, că această convocare nu este o simplă rugăminte. Dacă refuzi, vor exista consecinţe regretabile.

Pulsul Serildei a luat-o la galop şi a apucat mâinile tatălui ei, strângându-le cu putere.

— Are dreptate, tată. Nimeni nu poate refuza o convocare din partea Regelui Elf. Nu fără riscul de a aduce o nenorocire asupra sa... sau a familiei sale.

— Sau asupra întregului oraş sau asupra tuturor celor pe care i-a iubit vreodată..., a adăugat fantoma pe un ton plictisit.

Fata a crezut că bărbatul avea să-şi încheie afirmaţia cu un căscat, însă acesta a reuşit să-şi păstreze integritatea cu o privire tăioasă, de avertizare.

— Serilda, a şoptit tatăl ei, deşi nu exista nicio şansă de a vorbi în secret. Ce-ai spus când l-ai întâlnit prima dată? Ce şi-ar putea dori el acum?

— Exact ce ţi-am povestit, tată, a zis ea după ce a clătinat din cap. Doar o poveste.

A ridicat din umeri cât a putut de nonşalant.

— Poate că vrea să-i spun alta.

Ochii morarului s-au înnourat de îndoială, dar... exista şi o scânteie plăpândă de speranţă. De parcă acest lucru părea plauzibil.

Serilda spera acum că tatăl ei uitase ce i-a povestit despre acea noapte.

Regele Elf credea că ea putea transforma paiele în aur prin arta torsului.

Dar, cu siguranţă, nu despre asta era vorba. La ce i-ar folosi Regelui Elf firele de aur?

— Trebuie să merg, tată. O ştim amândoi, i-a zis Serilda, apoi a dat din cap spre vizitiu. Am nevoie de o clipă.

A închis uşa şi a început să se mişte iute prin odaie, punându-şi cei mai călduroşi ciorapi, pelerina de călărie, cizmele.

— Poţi să-mi împachetezi ceva de mâncare pentru drum? şi-a întrebat tatăl când a văzut că acesta nu s-a clintit de lângă uşă, ci a rămas acolo întristat, frământându-şi mâinile de suferinţă.

Rugămintea ei a fost atât un mijloc de a-l elibera din ghearele şocului, cât şi o confirmare că va avea nevoie de hrană. În momentul de faţă, era încă sătulă de la pâinea de seară şi, cu neliniştea nouă, lăuntrică, ce i-a cuprins trupul, se îndoia că îi va reveni prea curând pofta de mâncare.

Când a fost gata, convinsă că nu mai exista nimic altceva de care ar putea avea nevoie, tatăl ei ţinea în mâini un măr galben, o felie de pâine de secară cu unt şi un pătrat de brânză tare învelit într-o batistă. Le-a luat de la el în schimbul unui sărut pe obraz.

— Voi fi bine, a şoptit ea, sperând că expresia ei transmitea mai multă certitudine decât simţea de fapt.

După fruntea încruntată a tatălui ei, nu credea că mai avea importanţă. Ştia că nu va dormi în seara asta, până când nu se va întoarce în siguranţă.

— Ai grijă, fata mea! a spus el, îmbrăţişând-o strâns. Se spune că e foarte fermecător, însă nu

uita niciodată că un astfel de farmec ascunde o inimă crudă şi malefică.
Serilda a râs.
— Tată, te asigur că Regele Elf nu are niciun interes să mă farmece. Oricare ar fi motivul pentru care m-a convocat, nu este acesta.
Morarul a mormăit, nefiind de acord, dar nu a mai spus nimic.
După ce l-a strâns ultima oară de mână, Serilda a deschis larg uşa.
Fantoma o aştepta lângă trăsură şi a privit-o cu răceală în timp ce îşi croia drum pe poteca înzăpezită a grădinii.
Abia când s-a apropiat de vehicul şi-a dat seama că ochii o înşelaseră: gratiile cuştii erau, de fapt, coastele care formau cutia toracică a unei bestii uriaşe. Picioarele i s-au oprit brusc şi s-a uitat fix la oasele albite, fiecare sculptat în detaliu cu liane ghimpate, flori de lună înmugurite şi creaturi mari şi mici. Lilieci şi şoareci şi bufnite.
Tatzelwurmi şi nachtkrapi.
Vizitiul şi-a dres vocea, nerăbdător, iar Serilda, care urmărise cu degetele aripa răvăşită a unui nachtkrapper, şi-a retras brusc mâna.
A acceptat-o pe a lui şi l-a lăsat să o ajute să urce în trăsură. Degetele fantomatice păreau îndeajuns de solide, însă simţea că atinge... ei bine, un om mort. Pielea îi era fragilă, ca şi cum mâna i s-ar fi putut preface în praf şi pulbere dacă îl strângea prea tare, iar atingerea, lipsită de căldură. Dar nu era rece ca gheaţa, aşa cum fusese Regele Elf – diferenţa, a presupus ea, dintre o creatură din lumea celor întunecaţi, cu sângele rece alergându-i prin vene, şi un spectru care nu mai avea deloc sânge.
A încercat să-şi reprime un fior când a tras perdeaua şi a păşit în trăsură, apoi şi-a înfăşurat pelerina în jurul braţelor şi a încercat să pretindă că doar aerul iernatic o făcea să tremure.
Înăuntru se afla o banchetă. Cu greu ar fi putut încăpea un al doilea pasager în trăsură, dar, din moment ce era singură, i s-a părut destul de confortabilă şi surprinzător de călduroasă, mulţumită perdelelor grele care ţineau la distanţă aerul rece al nopţii. A remarcat un felinar mic agăţat de tavan, confecţionat din craniul şi din fălcile cu dinţi zimţaţi ale unei alte creaturi. O lumânare din ceară verde-închis ardea înăuntrul craniului, iar flacăra fierbinte nu numai că făcea spaţiul confortabil, cu căldura sa blândă, dar mai şi răspândea o lumină aurie prin orbite, nări şi spaţiile dintre dinţii ascuţiţi, imortalizaţi într-un rânjet.
Serilda s-a aşezat pe banchetă, puţin copleşită de faptul că i s-au oferit condiţii de călătorie atât de luxoase şi totodată atât de înfricoşător de stranii.
În joacă, a mtins un deget şi a trasat conturul osului maxilarului-felinar. I-a mulţumit în şoaptă că îşi dăruise viaţa astfel încât ea să poată călători într-un asemenea confort.
Fălcile s-au închis cu un pocnet.
Ţipând, Serilda şi-a retras în grabă mâna.
A trecut o clipă. Felinarul şi-a deschis din nou fălcile. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.
Afară, a auzit pocnetul unui bici, iar trăsura s-a năpustit în noapte.

Capitolul 8

Serilda a dat deoparte perdelele şi s-a uitat la peisajul care-i trecea prin faţa ochilor. Din moment ce călătorise doar în oraşele învecinate, Mondbriick şi Fleck, şi o dată, când era mai mică, în cetatea Nordenburg, avea puţine cunoştinţe despre lumea de dincolo de Mărchenfeld şi o inimă care tânjea să vadă mai mult. Să ştie mai mult. Să surprindă fiecare detaliu mărunt şi să-l păstreze pentru gânduri viitoare.
Au trecut repede prin fermele deluroase şi apoi pe drumul care mergea paralel cu Râul Sorge. Pentru o perioadă au fost prinşi între râul negru sinuos, în dreapta, şi Pădurea Frasinilor, o ameninţare întunecată, în stânga.
Până când, în cele din urmă, trăsura a virat de pe drumul principal pe o potecă mai accidentată, ce ducea direct în pădure.

De îndată ce în faţa lor s-a profilat crângul, Serilda şi-a adunat curajul aşteptând, într-o oarecare măsură, să simtă o schimbare în aer cât treceau pe sub umbra ramurilor. Un fior i s-a prelins pe şira spinării. Însă nu simţea nimic neobişnuit, cu excepţia faptului că aerul devenea puţin mai cald, copacii oferind adăpost contra vântului.

În plus, întunericul era mult mai dens şi, deşi şi-a mijit ochii încercând să vadă ceva cu ajutorul lunii pline, lumina astrului nocturn abia reuşea să se strecoare printre ramurile dese. Din când în când, sclipiri argintii, pâlpâitoare, alunecau pe un trunchi noduros de copac. Iluminau un ochi de apă. Atingeau aripile unei păsări de noapte care zbura iute, într-o tăcere desăvârşită, printre crengi.

Era o minune că bahkauvele puteau găsi drumul sau că vizitiul ştia încotro să meargă într-un asemenea întuneric, însă nu au încetinit niciodată ritmul. Tropotul copitelor răsuna mai puternic aici, un sunet memorat de pădure şi trimis înapoi spre Serilda.

Cu excepţia cazului în care nu exista o altă opţiune, călătorii rareori se aventurau în Pădurea Frasinilor. Şi pe bună dreptate. Muritorii nu aveau ce căuta aici.

Pentru prima oară, a început să-i fie frică.

— Încetează, Serilda! a mormăit ea, lăsând perdelele să cadă la loc.

Oricum, nu prea avea rost să privească peisajul, din moment ce întunericul devenea tot mai adânc. A aruncat o căutătură felinarului sub formă de craniu şi i s-a părut că o priveşte.

I-a zâmbit.

Nu i-a răspuns la zâmbet.

— Pari înfometat, a spus ea, desfacând pachetul trimis de tatăl ei. Doar piele şi oase... nu ai nici măcar piele.

A scos brânza şi a rupt-o în două, apoi a întins o bucată către felinar.

Acesta şi-a umflat nările, iar tânăra şi-a închipuit că-l poate auzi cum adulmecă lung aerul, înainte ca dinţii să se tragă înapoi, dezgustaţi.

— Cum vrei.

Rezemându-se de banchetă, a luat o îmbucătură, găsind un confort delicios într-un lucru atât de simplu ca o bucată de brânză sărată şi sfărâmicioasă.

— După cum arată dinţii tăi, probabil că erai obişnuit să-ti vânezi mâncarea. Mă întreb ce fel de fiară ai fost. Nu un lup. Cel puţin, nu unul normal. Poate că un lup preistoric, dar nu... ceva şi mai mare.

S-a gândit îndelung, în timp ce flacăra lumânării pâlpâia fără să-i ofere nicio scânteie de ajutor.

— Presupun că l-aş putea întreba pe vizitiu, dar nu pare genul vorbăreţ. Probabil că vă înţelegeţi bine.

Tocmai terminase bucata de brânză când a simţit că poteca de sub roţile trăsurii s-a schimbat. De la trepidaţiile şi denivelările unui drum de pădure accidentat, rar străbătut, la ceva neted şi drept.

Serilda a dat iar perdeaua la o parte.

Spre surprinderea ei, ieşiseră din pădure şi se îndreptau către un lac enorm, care scânteia în lumina lunii. Era înconjurat de mai mulţi codri la est şi, deşi fiica morarului nu le putea distinge în întuneric, de poalele Munţilor Ruckgrat la nord, tara îndoiala. Marginea vestica a lacului dispărea sub un voal de ceaţă groasă. În rest, lumea înconjurătoare strălucea în licăriri de diamant, acoperită de zăpadă sidefie.

* in ţracjucere liberă, din limba germană, Munţii Şira Spinării.

Însă cea mai mare surpriză era faptul că se apropiau de un oraş împrejmuit de un zid gros de piatră, cu o poartă din fier forjat. În depărtare se zăreau acoperişuri de paie, turle înalte şi turnuri cu ceas, iar dincolo de şirurile de case şi prăvălii, abia vizibil pe marginea lacului, se afla un castel.

Trăsura s-a întors şi castelul a dispărut din vedere în timp ce treceau prin poarta de intrare masivă care, în mod neaşteptat, nu era închisă. Pentru un oraş aflat atât de aproape de Pădurea

Frasinilor, s-a gândit Serilda, fără îndoială că locuitorii ar dori să o ţină închisă noaptea, îndeosebi în timpul lunii pline. A privit iureşul clădirilor, ale căror faţade erau decorate cu bârne de lemn şi cu modele y i ornamentale sculptate în frontoane şi de-a lungul streşinilor. Fată de Mărchenfeld, orăşelul lor, aşezarea aceasta părea imensă şi aglomerată, însă logica îi spunea că, mai mult ca sigur, era încă destul de mică în comparaţie cu oraşele comerciale mai mari din sud sau cu oraşele-port aflate departe, în vest.

La început a crezut că oraşul ar putea fi abandonat, dar nu, era prea curat, prea bine întreţinut. La o examinare mai atentă, existau semne de viaţă. Deşi nu a văzut pe nimeni, şi nicio fereastră nu strălucea în lumina lumânărilor (nimic surprinzător, din moment ce trebuie să fie aproape de ora vrăjitoarelor), a distins petice de gradină îngrijite, curăţate de zăpadă, şi un iz de fum de horn. Din depărtare, a auzit behăitul inconfundabil al unei capre şi mieunatul unei pisici, în semn de răspuns.

Oamenii pur şi simplu dormeau, s-a gândit ea. Aşa cum e şi normal. Asa cum ar fi trebuit să facă şi ea, dacă nu ar fi fost convocată pentru această escapadă stranie.

Ceea ce a facut-o să se concentreze asupra misterului mai presant.

Unde se afla?

Pădurea Frasinilor era teritoriul celor întunecaţi şi al locuitorilor pădurii. Întotdeauna îşi imaginase Castelul Gravenstone ridicându-se tenebros şi rău-prevestitor undeva în adâncul codrului, o fortăreaţă cu turnuri înguste mai înalte decât cei mai străvechi copaci. Nicio poveste nu menţionase vreodată ceva de un lac... sau de un oraş.

Pe măsură ce trăsura înainta de-a lungul drumului principal al oraşului, castelul a apărut din nou în peisaj. Construcţia era grandioasă, rezistentă şi impunătoare, cu o grămadă de turnuleţe şi turnuri înconjurând marele donjon.

* Turnui principal şi cel mai bine fortificat al unui castel medieval

Abia când vehiculul s-a îndepărtat de ultimul rând de case şi a început să traverseze un pod lung şi îngust, Serilda şi-a dat seama că acest castel nu era construit la marginea oraşului, ci pe o insulă din mijlocul lacului. Apa neagră precum cerneala reflecta zidăria luminată de razele lunii. Roţile trăsurii zăngăneau puternic pe podul din piatră cubică, iar Serilda a fost străbătută de un fior când si-a întins gâtul pentru a vedea turnurile de veghe impunătoare care tlancau barbacana.

* deschidere îngustă şi înaltă amenajată în corpul unor construcţii. În arhitectura medievală era folosită pentru luminarea şi aerisirea scărilor din turnuri, a coridoarelor sau a diferitelor 7 încăperi

După ce au străbătut un pod mobil din lemn şi au trecut pe sub poarta arcuită, au ajuns în curtea interioară. Ceaţa se agăţa cu îndârjire de clădirile înconjurătoare, astfel încât castelul să nu fie niciodată dezvăluit în întregime, ci doar întrezărit pe frânturi, înainte de a fi ascuns din nou. Trăsura s-a oprit şi dintr-un grajd a ţâşnit o siluetă. Un băiat, poate cu câţiva ani mai mic decât ea, învesmântat într-o tunică simplă, cu părul lung şi ciufulit.

S-au scurs câteva secunde înainte să fie deschisă uşa trăsurii, unde aştepta vizitiul. Spectrul s-a dat la o parte, făcându-i semn Serildei să-l urmeze. Fata si-a luat rămas-bun de la felinar, atrăgând o privire nedumerită din partea birjarului-fantomă, şi a coborât pe caldarâm, recunoscătoare când acesta nu i-a mai întins mâna. Băiatul dezlegase deja fiarele uriaşe şi le ducea înapoi spre grajd.

Serilda era curioasă dacă armăsarii masivi pe care îi văzuse în timpul vânătorii se aflau tot acolo şi, de asemenea, ce alte creaturi magice ar mai putea avea Regele Elf. A vrut să întrebe, însă vizitiul se îndrepta deja spre donjon. Fata a pornit în paşi săltăreţi după el, aruncându-i un zâmbet recunoscător băiatului de la grajduri când a trecut pe lângă el.

Acesta a tresărit, apoi, ca şi cum s-ar fi ferit de gestul ei, şi-a plecat capul, dezvăluind o serie de vânătăi de-a lungul gâtului, pete care îi dispăreau sub gulerul cămăşii.

Serilda s-a împiedicat. Inima i s-a strâns. Oare aceste vânătăi erau o urmare a vieţii lui fantomatice de aici, printre cei întunecaţi? Sau le avea de dinainte? Poate erau chiar cauza morţii lui? Altfel nu-şi putea da seama ce l-ar fi putut ucis.

Un strigăt i-a atras atenţia Serildei spre cealaltă parte a curţii interioare.
Ochii i s-au mărit – în primul rând, pentru că acolo se afla o canisă cu bare de fier, iar în centrul ei, legată de un stâlp, era haita de câini ai iadului.
În al doilea rând, pentru că unul dintre ei scăpase. Şi acesta venea direct spre ea, cu ochii în flăcări şi colţii arămii dezveliţi.
Serilda a ţipat şi s-a întors, fugind spre hersa ridicată şi podul mobil coborât. Dar nu avea nicio şansă de a depăşi în viteză bestia.

* Qrjjaj metalic care închidea intrarea cetăţilor medievale, servind ca barieră auxiliară a porţii

În timp ce gonea pe lângă trăsură, şi-a schimbat direcţia şi s-a ridicat pe o roată, apucând coastele cutiei toracice şi ceea ce ar fi putut fi o bucată de coloană vertebrală, ca să urce pe acoperişul vehiculului. Tocmai îşi trăsese piciorul când a auzit pocnetul scos de fălci şi a simţit valul de aer fierbinte răspândit de fiară.
S-a târât pe mâini şi pe genunchi. Jos, câinele iadului umbla agitat încoace şi încolo, urmărind-o cu ochi strălucitori, umflându-si nările de foame. Lanţul care ar fi trebuit să-l ţină legat de stâlp hârşâia zgomotos peste caldarâm.
Din depărtare, a auzit strigăte şi ordine. Întoarce-te! Vino! Las-o în pace!
Ignorându-le pe toate, copoiul s-a ridicat pe picioarele din spate şi a izbit uşa trăsurii cu labele.
Serilda s-a dat înapoi, speriată. Creatura era uriaşă. Dacă încerca să sară...
Un zvârrr puternic i-a întrerupt gândul.
Câinele iadului a schelălăit şi a tresărit, încremenind.
Abia după câteva răsuflări adânci a observat Serilda săgeata lungă, cu pene negre strălucitoare. Intrase într-unul dintre ochii câinelui şi ieşise printr-o parte a fălcii. Fum gros se prelingea din rană, pe măsură ce flăcările se stingeau încet sub blana murdară, plină de găuri.
Fiara a căzut într-o parte, iar picioarele i-au zvâcnit cât si-a şuierat ultima suflare.
Ameţită, cu pulsul bubuindu-i în urechi, Serilda şi-a întors privirea. Pe treptele donjonului stătea Regele Elf, îmbrăcat în aceeaşi piele fină, cu părul negru lăsat să cadă pe umeri. În mână ţinea o arbaletă uriaşă.
Ignorând-o pe Serilda, şi-a aţintit privirea de şoim asupra femeii care se afla între canisă şi trăsură. Aceasta avea eleganţa izbitoare a unuia dintre cei întunecaţi, însă veşmântul îi era practic – braţele şi picioarele acoperite cu bretele de piele.
— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, tonul lui sugerând un calm pe care Serilda nu l-a crezut nicio clipă.
Femeia s-a lăsat repede într-o plecăciune.
— Pregăteam copoii pentru vânătoare, înălţimea Voastră Sinistră. Poarta canisei era deschisă şi cred că lanţul fusese y i tăiat. Stăteam cu spatele la adăpost. Nu mi-am dat seama ce se întâmplă până când fiara s-a eliberat şi...
Privirea i s-a îndreptat fulgerător spre Serilda, cocoţată în continuare pe acoperişul trăsurii, apoi şi-a coborât-o către trupul câinelui.
— Îmi asum întreaga responsabilitate, Domnia Voastră.
— De ce? Ai tăiat tu lanţul? a întrebat lent Regele Elf.
— Bineînţeles că nu, Domnia Voastră! însă copoii se aflau în grija mea.
— De ce nu a reacţionat la ordinele mele? a mormăit el.
— Acesta era un căţeluş, nici pe departe instruit îndeajuns. Dar toţi sunt hrăniţi abia după vânătoare, prin urmare... i-a fost foame.
Serildei i-au ieşit ochii din orbite când s-a uitat din nou la fiară, al cărei trup întins ar fi fost aproape la fel de lung pe cât era ea de înaltă. Focurile sale lăuntrice se stinseseră, lăsând în urmă o movilă de blană neagră, strânsă în jurul coastelor, şi dinţi care păreau suficient de puternici pentru a zdrobi craniul unei fiinţe umane. Acum, la o cercetare mai atentă, putea vedea că acest câine era mai mic decât cei pe care îi văzuse în timpul vânătorii, dar, chiar şi aşa... era doar un căţeluşi.
Gândul nu era deloc liniştitor.

— Termină-ţi treaba! a spus Regele Elf. Şi scapă de cadavru!
Şi-a poziţionat arbaleta pe spate şi a coborât treptele, oprindu-se în faţa femeii, despre care Serilda bănuia că era stăpâna câinilor iadului.
— Nu eşti responsabilă pentru acest incident, s-a adresat el creştetului ei plecat. Doar poltergeistufipoate fi de vină.

* sau o fantomă care bântuie o anumită persoană, de unde şi numele – cuvântul Poltergeist provine din cuvintele germane poltern (a face zgomot) şi Geist (spirit)

Şi-a ridicat uşor un colţ al buzelor, dezgustat, ca şi cum cuvântul ar fi avut un gust amar.
— Vă mulţumesc, înălţimea Voastră Sinistră, a murmurat femeia. Mă voi asigura că nu se va repeta.
Regele Elf a traversat curtea interioară până la roata trăsurii, uitându-se în sus, la Serilda. Conştientă că ar fi fost o prostie să facă o plecăciune sau o reverenţă într-o astfel de situaţie, Serilda doar a zâmbit.
— Întotdeauna sunt lucrurile atât de palpitante pe aici?
— Nu întotdeauna, a răspuns Regele Elf cu tonul lui cumpătat.
S-a apropiat şi mai mult, aducând umbrele cu el. Instinctele Serildei s-au trezit la viată şi au avertizat-o că ar trebui să se teamă, în ciuda faptului că se afla pe acoperişul trăsurii, înălţându-se deasupra lui.
— Copoii nu se delectează prea des cu carnea fiinţelor umane. Este de înţeles de ce a fost atât de uşor de întărâtat.
Sprâncenele Serildei s-au ridicat iute. Voia să creadă că era o glumă, însă nu era convinsă că cei întunecaţi ştiau ce înseamnă o glumă.
— Maie... înălţimea Voastră Sinistră, a spus ea, cu doar o mică şovăială. Cât de onorată sunt să mă aflu din nou în prezenţa dumneavoastră! Niciodată nu m-aş fi aşteptat să fiu convocată la Castelul Gravenstone de însuşi Regele Alder.
Colţul gurii lui atrăgătoare a zvâcnit. În lumina lunii, buzele îi erau purpurii, precum o vânătaie recentă sau o mură zdrobită. În mod straniu, gândul a făcut-o să-i lase gura apă.
— Deci chiar ştii cine sunt, a spus el aproape batjocoritor. Nu eram sigur.
Privirea i-a străfulgerat de-a lungul curţii interioare, trecând peste grajduri, cănise şi zidurile ameninţătoare.
— Te înşeli. Acesta nu este Castelul Gravenstone. Casa mea este bântuită de amintiri pe care nu-mi doresc să le retrăiesc, prin urmare petrec puţin timp acolo. În schimb, am revendicat Adalheid drept casă şi sanctuar.
Zâmbea cu gândul la vreo plăcere numai de el ştiută, când a întâlnit iar privirea Serildei.
— Familia regală nu-l folosea.
Adalheid. Numele părea cunoscut, dar Serilda nu-şi putea da seama exact unde se afla.
La fel cum nu era sigură despre ce familie regală vorbea. Mărchenfeld şi Pădurea Frasinilor se situau în cea mai nordică regiune a Regatului Tulvask, în prezent sub domnia Reginei Agnette a II-a şi a Casei Rosenstadt*. Însă, din ce a înţeles Serilda, relaţia se baza pe linii arbitrare trasate pe o hartă, câteva taxe, construirea sau întreţinerea ocazională a drumului comercial şi promisiunea de ajutor militar, dacă era necesar – ceea ce nu se întâmpla niciodată, având în vedere că erau bine protejaţi de stâncile falnice de bazalt care descindeau abrupt într-o mare perfidă, într-o parte, şi de obscuritatea Munţilor Riickgrat, în cealaltă parte. Capitala Verene se afla atât de departe în sud, încât nu cunoştea nicio persoană care să fi fost vreodată acolo şi nici nu-şi putea aminti de vreun membru al familiei regale care să fi venit vreodată în acest cotlon al tărâmului. Oamenii vorbeau despre familia regală şi legile lor de parcă ar fi reprezentat problema altcuiva – nimic care să-i afecteze direct pe ei. Unii orăşeni chiar credeau că guvernul prefera să-i lase în pace, de teamă să nu-i supere pe adevăraţii cârmuitori ai nordului.

* în traducere liberă, din limba germană, Oraşul trandafirilor

Pe Regele Elf şi pe supuşii lui, cei întunecaţi, care nu au dat socoteală nimănui când au năvălit din cealaltă parte a voalului.

Şi pe Bunica Arbust sau pe locuitorii pădurii, care nu vor accepta niciodată să fie conduşi de fiinţe umane.

— Bănuiesc, a spus Serilda, că puţini s-ar opune deciziei voastre de a revendica un astfel de castel. Sau... orice altceva v-ati dori.

— Într-adevăr, a zis Regele Elf, făcându-i semn spre bancheta vizitiului. Acum poţi coborî.

Serilda a aruncat o privire spre canisă. Ceilalţi copoi o urmăreau cu nerăbdare şi trăgeau de lanţuri, însă acestea îi ţineau din scurt, iar uşa adăpostului părea bine zăvorâtă.

De asemenea, a observat pentru prima oară că adunaseră un public. Mai multe fantome, cu acele contururi înceţoşate, de parcă ar putea dispărea în neant de îndată ce păşeau în lături din lumina lunii.

Cei întunecaţi o înfricoşau mai mult. Spre deosebire de fantome, păreau la fel de solizi ca ea, cu trupurile asemănătoare cu ale elfilor şi pielea scânteind în nuanţe de argint, bronz şi aur. Totul la ei era ascuţit. Pometţii, vârful umerilor, unghiile. Făceau parte din curtea iniţială a regelui, fuseseră alături de el încă din vremuri de mult apuse, când scăpaseră prima dată din Verloren. O priveau acum cu ochi pătrunzători, răuvoitori.

Printre ei se mai aflau şi creaturi. Unele de mărimea pisicilor, cu degete terminate în gheare negre şi coarne mici, ascuţite. Altele de mărimea mâinii Serildei, cu aripi similare unui liliac şi piele de un albastru-safir. Unele ar fi putut fi umane, dacă nu ar fi avut solzi pe piele sau o încâlceală de alge lipită de scalp. Goblini, cobolzi* zâne, nixe. Atât de multe creaturi, încât îi era imposibil să le numească pe toate.

* folclorul german, un spirit gospodăresc rău care, de obicei, ajută la îndeplinirea sarcinilor casnice şi oferă alte servicii valoroase, dar care ascunde adesea uneltele domestice şi agricole. Când este ignorat, insultat sau înfometat, un cobold devine temperamental şi se enervează, urmând să-şi pedepsească stăpânul prin vicleşuguri sau trucuri maliţioase

Regele şi-a dres glasul.

— Chiar te rog, nu-ţi bate capul şi nu te grăbi. Nimic nu mă încântă mai mult decât să fiu privit de sus de copii umani.

Serilda s-a încruntat.

— Am optsprezece ani.

— Întocmai.

Fata morarului s-a strâmbat, însă el i-a ignorat reacţia.

Apoi a coborât cât a putut de graţios pe banchetă, acceptând mâna regelui ca să ajungă înapoi pe caldarâm. A încercat să-şi concentreze toată forţa spre picioarele care îi tremurau, decât să acorde atenţie senzaţiei de groază pură, glacială, care i s-a furişat în sus pe braţ la atingerea lui.

— Pregătiţi vânătoarea! a strigat regele în timp ce o conducea spre donjon. Eu şi muritoarea avem ceva de rezolvat. Vreau ca armăsarii şi copoii să fie gata de plecare de îndată ce terminăm.

Capitolul 9

Intrarea în donjon era flancată de două statui uriaşe de bronz ce reprezentau câini de vânătoare – copii atât de fidele ale fiarelor, încât Serilda s-a ferit când a trecut pe lângă ele. Cufundându-se în umbra turnului, a trebuit să alerge pentru a prinde din urmă paşii lungi ai regelui. Voia să se oprească şi să admire tot – uşile măreţe şi străvechi de lemn, cu balamalele lor din metal negru şi niturile ce încă purtau urme de ciocan. Candelabrele făurite din fier, coarne şi oase. Coloanele de piatră sculptate cu modele complicate – o încleştare de mărăcini şi muguri de trandafir.

Păşiseră intr-un vestibul unde două rânduri de scări cu trepte late se curbau spre nivelurile

superioare, iar mai multe uşi duble duceau în coridoare aflate la stânga şi la dreapta Serildei. Însă regele a condus-o drept înainte, pe sub o arcadă, în ceea ce trebuia să fie marea sală, luminată la fiecare cotitură de flăcările lumânărilor. Aplice pe pereţi, candelabre lungi dispuse în colţuri sau atârnând din tavan, fixate de căpriori, unele la fel de mari precum trăsură în care venise. Covoare groase şi piei de animale acopereau podeaua. Deşi pereţii erau împodobiţi cu tapiserii, acestea nu reuşeau să adauge nici măcar o scânteie de viaţă unui spaţiu pe cât de maiestuos, pe atât de sinistru.

* ggrne încrucişate sau grinzi de lemn care fac parte din scheletul acoperişului unei case.

Decorul, o colecţie impresionantă de fiare împăiate, amintea de interiorul unei cabane de vânătoare. Capete fixate pe pereţi şi trupuri întregi, gata să se năpustească din colturi – de la un vasilisc mic la un mistret enorm, de la un dragon fără aripi la un şarpe cu pietre preţioase în loc de ochi. Existau bestii cu coarne strâmbe, carapace puternice şi prea multe capete. Serilda era şi îngrozită, şi fascinată.

Păreau coşmaruri însufleţite. Ei bine, nu tocmai însufleţite, în mod clar, erau moarte. Dar gândul că ar fi putut fi reale, că atât de multe dintre poveştile născocite de-a lungul anilor aveau o anumită bază în realitate, a înfiorat-o.

În acelaşi timp, i s-a făcut puţin greaţă la vederea acestor creaturi măreţe, folosite acum doar pe post de decor.

Până şi focul care trosnea în semineul central, atât de înalt încât Serilda ar fi putut sta în picioare înăuntru fără să atingă hornul, abia dacă alunga frigul din jur. Era tentată să se ducă şi să stea lângă acel foc, chiar dacă numai o clipă – instinctele îi tânjeau după căldura sa primitoare – însă ochii i-au căzut pe creatura masivă montată deasupra şemineului.

A încremenit, incapabilă să se uite în altă parte.

Era şerpească şi avea două creste de spini mici şi ascuţiţi, ambele curbate de-a lungul frunţii, cu dinţi asemenea acelor, dispuşi în rânduri de-a curmezişul gurii sale proeminente. Ochii verzi înguşti erau încercuiţi de ceea ce păreau a fi perle gri incrustate în piele, iar o singură piatră roşie îi scânteia în mijlocul frunţii, ceva între o bijuterie ieftină, dar frumoasă, şi un al treilea ochi vigilent. O săgeată cu pene negre încă îi ieşea de sub una dintre aripile ca de liliac, atât de mică, încât părea imposibil să fi fost o lovitură fatală. De fapt, bestia nu părea deloc moartă. După cum fusese conservată şi montată, parcă se pregătea să sară de pe şemineu şi să o prindă pe Serilda între fălcile sale. În timp ce se apropia, fata s-a întrebat dacă nu cumva îşi imagina răsuflarea caldă şi torsul gutural, ambele venite dinspre gura creaturii.

— Acela e un...? a început ea, însă cuvintele nu i-au sărit în ajutor. Ce este acela?

— Un wyvern roşu-de-rubin, a venit răspunsul din spatele ei.

Serilda a tresărit şi s-a răsucit pe călcâie. Nu şi-a dat seama că vizitiul îi urmase. Stătea liniştit la câţiva paşi distanţă, cu mâinile strânse la spate, aparent netulburat de sângele care, chiar şi acum, îi picura din orbita înjunghiată.

— Foarte rar. Înălţimea Sa Sinistră a călătorit la Lysreich să-l vâneze.

— Lysreich? a repetat uimită Serilda.

Şi-a amintit harta desfăşurată pe peretele şcolii. Lysreich se afla dincolo de mare, departe, spre vest.

— Călătoreşte adesea aşa departe să... vâneze?

— Când există un premiu pe măsură, a răspuns vag spectrul, aruncând o privire uşii pe care dispăruse regele. Îţi sugerez să ţii pasul. Temperamentul lui blând poate fi înşelător.

— Aşa-i. Scuze!

Serilda s-a grăbit după rege. Următoarea încăpere ar fi putut fi un salon sau o sală de jocuri, şemineul masiv pe care îl împărţea cu marea sală aruncând o lumină portocalie peste o varietate de scaune şi fotolii bogat tapiţate. Însă regele nu se afla acolo.

A mers mai departe, printr-o altă uşă, şi a ajuns într-o sală de mese. Şi iată-l pe rege, stând în capul mesei ridicole, cu braţele încrucişate peste piept şi un licăr ameninţător în ochii reci.

— În numele zeilor! a exclamat Serilda.
Luând în considerare lungimea nesfârşită a mesei, a estimat că ar putea oferi, mai mult ca sigur, locuri pentru cel puţin o sută de invitaţi.
— Câţi ani avea copacul care şi-a dat viaţa pentru o astfel de piesă?
— Nu la fel de mulţi ca mine, te asigur.
Regele părea nemulţumit, iar Serilda s-a simţit mustrată şi, pentru o clipă, speriată. Nu că nu s-ar fi simţit puţin îngrijorată din momentul în care o fantomă i-a apărut în prag, însă vocea regelui trăda un avertisment abia reţinut, unul ce a îndemnat-o să-şi îndrepte spatele. A fost forţată să recunoască un adevăr pe care se străduise din răsputeri să-l ignore întreaga noapte.
Regele Elf nu era recunoscut pentru bunătatea lui.
— Vino mai aproape! a spus el.
Încercând să-şi ascundă neliniştea, Serilda s-a îndreptat spre el. În vreme ce trecea pe lângă pereţi, s-a uitat iute, pe furiş, la tapiseriile viu colorate. Continuau tema vânătorii, înfăţişând imagini cu câini ai iadului care mârâiau, cu colţii la vedere, în jurul unui unicorn înspăimântat, sau vânători care se năpusteau furtunos asupra unui leu înaripat.
Pe măsură ce se apropia de capătul mesei, imaginile au devenit tot mai brutale. Moarte. Sânge. Şi o durere chinuitoare pe feţele prăzilor – în contrast puternic cu bucuria din ochii vânătorilor.
Serilda s-a cutremurat şi s-a întors spre rege, care o urmărea cu atenţie, deşi chipul nu-i trăda nicio emoţie.
— Sunt convins că ştii de ce te-am chemat.
Pentru o clipă, inima ei a părut să se oprească.
— Pentru că m-ati considerat atât de fermecătoare, bănuiesc.
— Fiinţele umane te consideră fermecătoare? a întrebat el, sincer curios, deşi Serilda nu putea înlătura sentimentul că vorbele lui reprezentau, de fapt, o insultă.
— Unii, da. Copiii, în mare parte.
— Copiii au gusturi odioase.
Tânăra şi-a muscat interiorul obrazului.
— Poate, în unele privinţe. Dar întotdeauna am apreciat lipsa lor totală de părtinire.
Regele a făcut un pas înainte şi, fără niciun avertisment, a întins mâna să o apuce de bărbie. I-a înclinat faţa în sus. Serildei i s-a tăiat respiraţia, uitându-se fix în ochii de culoarea unui cer înnorat înainte de viscol, încadraţi de gene groase precum acele de pin. Însă, deşi ar fi putut fi temporar uluită de frumuseţea lui nefirească, Regele Elf o evalua fără nicio urmă de căldură în expresie. Doar calcule, alături de o firavă scânteie de curiozitate.
A studiat-o îndeajuns de mult ca disconfortul să-i înteţească răsuflările şi picături reci de sudoare să-i înţepe ceafa. Interesul lui a zăbovit asupra ochilor ei, intrigat, nici pe departe fermecat. Majoritatea fiinţelor umane încercau să-i studieze chipul prin căutături aruncate pe furiş, curioase şi, totodată, îngrozite, dar regele o privea direct, fără să se ascundă.
Nu tocmai dezgustat, însă...
Ei bine, nu-şi putea da seama ce simţea.
În cele din urmă i-a eliberat bărbia şi a dat din cap spre masă.
— Curtenii mei iau adesea masa aici după o vânătoare lungă. Mă gândesc la sala de mese ca la un spaţiu sacru, unde se împarte pâinea, se savurează vinul, se ţine un toast. Un lăcaş al celebrării şi al merindelor, a spus el, apoi s-a oprit şi a arătat spre tapiserii. Prin urmare, este una dintre sălile mele preferate în care să expun cele mai mari victorii ale noastre. Fiecare reprezintă o comoară. O amintire că, deşi săptămânile sunt lungi, există întotdeauna o lună plină pentru care să te pregăteşti. În curând, vom încăleca din nou. Îmi place să cred că asta menţine moralul ridicat.
Regele Elf i-a întors spatele Serildei şi s-a îndreptat spre o servantă lungă, lipită de perete. Pocale de cositor erau stivuite într-un capăt, farfurii şi castroane, în celălalt, pregătite pentru următoarea masă. O placă fixată pe perete dezvăluia o pasăre împăiată, cu picioare lungi şi un cioc îngust. Îi aducea aminte Serildei de un cocor sau de un stârc, cu excepţia faptului că aripile sale, întinse larg de parcă s-ar fi pregătit să-şi ia zborul, păreau pictate în nuanţe de galben şi portocaliu luminescent, cu vârful fiecărei pene de un albastru-cobalt. La început, fiica morarului a

crezut că ar putea fi o iluzie creată de flăcările lumânărilor, însă, cu cât studia mai mult pasărea, cu atât se convingea mai tare că penele străluceau.
— Aceasta e o hercmie, a spus regele. Trăiesc in partea cea mai vestică a Pădurii Frasinilor. Este una dintre multele creaturi despre care se zvoneşte că se află sub protecţia lui Pusch-Grohla şi a fecioarelor ei.

* pasgre legendară, cu pene strălucitoare, frecvent întâlnită în mitologia, legendele şi folclorul Europei medievale

Serilda a încremenit la pomenirea mossienelor şi a Bunicii Arbust.
— Sunt destul de mândru de această achiziţie. Foarte frumoasă, nu crezi?
— Încântătoare, a spus Serilda, cu o notă de sarcasm în glas.
— Şi totuşi observi şi tu că nu se potriveşte prea bine pe acest perete, a glăsuit Regele Elf, care s-a dat un pas îndărăt şi a studiat placa, evident nemulţumit. Aştept de ceva vreme să găsesc ceva adecvat care să servească drept ornament de ambele părţi ale păsării. Imaginează-ţi bucuria mea când, la ultima lună plină, copoii au luat urma nu uneia, ci a două mossiene. Poţi să-ţi imaginezi? Feţele lor frumoase, urechile acelea ca de vulpe, coroana de verdeaţă. Aici şi aici, a explicat el, gesticulând spre stânga şi dreapta aripilor păsării. Nevoite să ne privească de-a pururi cum ne ospătăm cu animalele pe care se străduiesc din răsputeri să le protejeze.
Regele Elf i-a aruncat o privire Serildei.
— Adevărul este că îmi place un pic de ironie.
Serildei i s-a strâns stomacul, singura reacţie pe care şi-o putea permite ca să nu arate cât de mult o dezgusta o astfel de idee. Mossienele nu erau animale. Nu erau bestii care să fie vânate, ucise. Nu erau obiecte de decor.
— O parte din măiestria ironiei, a continuat regele, este, în opinia mea, că îi prosteşte atât de mult pe alţii, încât ei nici nu îsi dau seama.
Deodată, tonul i-a devenit mai tăios.
— Am avut mult timp să mă gândesc la ultima noastră întâlnire. Probabil crezi că sunt un prost desăvârşit.
Tânăra a făcut ochii mari.
— Nu! Niciodată!
— Ai fost atât de convingătoare cu povestea ta despre aur, despre cum ai fost binecuvântată de o zeitate. Abia după apusul lunii m-am gândit de ce o fată umană, care poate fi atât de uşor doborâtă de îngheţ, ar strânge paie îngropate în zăpadă, fără să aibă măcar o pereche de mănuşi cu care să-şi protejeze mâinile fragile?
Când i-a luat mâinile în ale lui, Serilda a simtit cum inima i-a sărit în gât. Vocea Regelui Elf s-a transformat în cristale de gheaţă.
— Nu ştiu ce magie ai ţesut în acea noapte, însă eu nu iert batjocura.
Strânsoarea i-a devenit mai fermă. Fiica morarului şi-a reprimat un scâncet speriat. Regele Elf şi-a ridicat graţios o sprânceană, iar Serilda şi-a dat seama că, într-o anumită măsură, situaţia îl încânta. Îi plăcea să o vadă cum se agită. Prada lui, încolţită. Pentru un moment, părea că ar putea chiar să zâmbească. Însă nu a fost un zâmbet, ci mai degrabă ceva crud şi victorios, care i-a tras buzele într-o parte.
— Dar cred în şanse corecte. Prin urmare... un test. Ai timp până la o oră înainte de răsărit să îl duci la bun sfârşit.
— Un test? a şoptit ea. Ce fel de test?
— Nimic imposibil de îndeplinit, a spus el. Cu excepţia cazului în care... ai mintit.
Şocul a izbit-o din plin.
— Iar dacă ai minţit, a adăugat el înclinându-şi capul spre ea, înseamnă că m-ai împiedicat să-mi prind prada în acea noapte, o ofensă pe care o consider de neiertat. Iar dacă am dreptate, capul tău va fi cel care va ocupa un loc pe peretele meu. Manfred – i-a aruncat o privire vizitiului –, avea familie?

— Un tată, presupun, a răspuns el.
— Bun. Voi lua şi capul lui. Apreciez simetria.
— Aşteptaţi! a strigat Serilda. Domnia Voastră... vă rog, eu...
— Pentru binele tău şi al lui, a întrerupt-o Regele Elf, chiar sper că ai rostit adevărul.
I-a ridicat mâna şi i-a sărutat interiorul încheieturii. În pofida buzelor dureros de reci, atingerea i-a pârjolit pielea.
— Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă ocup de vânătoare, a spus el, apoi s-a uitat spre vizitiu. Du-o în temniţă!

Capitolul 10

Când cuvintele regelui au căpătat sens în mintea Serildei, vizitiul o prinsese deja de cot şi începuse să o tragă afară din sala de mese.
— Aşteaptă! în temniţă? a strigat ea. Doar nu vorbeşte serios!
— De ce nu? îndurarea nu se numără printre calităţile înălţimii Sale întunecate, a spus fantoma, fără să-şi slăbească nicio clipă strânsoarea.
A târât-o de-a lungul unui coridor îngust, apoi s-a oprit în dreptul unei uşi ce dădea către o scară abruptă. Spectrul s-a uitat la ea, cercetând-o cu ochii mijiţi.
— Ai de gând să mergi pe picioarele tale sau trebuie să te târăsc tot drumul? Te avertizez, aceste trepte pot fi înşelătoare.
Serilda s-a aplecat, uitându-se în josul scării spiralate care dispărea repede din vedere. Gândurile i se învârteau, bântuite de tot ce spusese Regele Elf. Capul ei. Al tatălui ei. Un test. Temniţa.
S-a clătinat şi ar fi putut cădea dacă degetele fantomei nu i s-ar fi încleştat pe braţ.
— Pot să merg, a şoptit ea.
— Foarte convingător, a mormăit vizitiul, deşi chiar i-a dat drumul.
Luând o torţă dintr-un suport de lângă uşă, s-a îndreptat spre casa scării.
Serilda a ezitat, aruncând o privire în urma ei, pe coridor. Era încrezătoare că putea găsi drumul înapoi prin donjon; în plus, nu vedea pe nimeni altcineva împrejur. Oare exista vreo şansă de a scăpa?
— Nu uita cui îi aparţine acest castel, a spus fantoma. Fuga ta nu va face decât să-i înteţească desfătarea urmăririi.
Înghiţind în sec, Serilda s-a întors. Groaza, grea ca o piatră, i s-a aşezat în stomac, dar, când bărbatul a păşit pe scări, l-a urmat. Cu o mână lipită de perete, pentru a-şi menţine echilibrul pe treptele abrupte şi înguste, s-a simţit tot mai ameţită pe măsură ce coborau.
Mai jos.
Şi tot mai jos.
Fără nicio urmă de îndoială, se aflau sub pământ acum, undeva printre fundaţiile străvechi ale castelului. Poate chiar sub lac.
Au ajuns la ultimul nivel şi au trecut printr-o poartă dublă cu gratii, deja deschisă. Serilda s-a înfiorat când a zărit mai multe uşi solide din lemn înşirate de-a lungul peretelui din dreapta, fiecare întărită cu fier.
Uşile celulelor. Serilda şi-a întins gâtul şi, cu ochii mijiţi, s-a uitat prin ferestrele cu fante, întrezărind cătuşe şi lanţuri atârnate de tavan, deşi nu putea vedea îndeajuns pentru a şti dacă de ele era atârnat vreun prizonier. A încercat să nu se întrebe dacă asta îi va fi soarta. Nu a auzit nici gemete, nici hohote de plâns, nici sunetele pe care s-ar fi aşteptat să le scoată prizonierii torturaţi şi înfometaţi. Poate că aceste celule erau goale. Sau poate că prizonierii erau morţi de mult. Potrivit legendelor, singurii „prizonieri” pe care îi luase vreodată Regele Elf erau copiii pe care îi dăruise cândva Perchtei, deşi aceştia nu ar fi fost ţinuţi în temniţă. Oh, şi sufletele pierdute care urmăreau alaiul vânătorii în călătoriile sale haotice, cu toate că, de cele mai multe ori, ajungeau să fie abandonate pe marginea drumului şi lăsate să moară, nu duse la castelul lui.

Nu auzise niciodată zvonuri din care să reiasă că Regele Elf ar tine fiinţe umane închise într-o temniță.
Pe de altă parte, poate că nu existau zvonuri pentru că nimeni nu a trăit vreodată să le spună.
— Încetează! a şoptit ea aspru, pentru sine.
Vizitiul i-a aruncat o privire peste umăr.
— Îmi pare rău! a mormăit ea. Nu vorbeam cu tine.
I-a atras atenţia o vietate plăpândă care a ţâşnit de-a lungul coridorului înainte de a se repezi într-o gaură mică din mortar. Un şobolan.
Minunat!
Apoi ceva straniu. Un miros nou, care se aduna în jurul ei. Ceva dulce, familiar şi complet neaşteptat în aerul prăfuit, cu iz de mucegai.
— Aici!
Fantoma s-a oprit şi i-a făcut semn către uşa unei celule care fusese lăsată deschisă.
Serilda a ezitat. Deci până aici i-a fost. Urma să fie prizoniera Regelui Elf, închisă într-o celulă umedă şi oribilă. Urma să flămânzească şi să putrezească, să devină praf şi pulbere. Sau, cel puţin, să fie întemniţată până dimineaţă, când capul avea să-i fie tăiat şi agăţat pe perete în sala de mese. S-a întrebat dacă va deveni ea însăşi o fantomă, bântuind aceste coridoare reci şi întunecate. Poate că asta îşi dorea regele. O altă slujnică în suita lui de morţi.
S-a uitat la spectrul cu dalta în ochi. Oare ar putea să se lupte cu el? Să-l împingă în celulă şi să închidă uşa, apoi să se ascundă undeva până când găsea o şansă de a evada?
Susţinându-i privirea, fantoma i-a zâmbit uşor.
— Sunt deja mort.
— Nu mă gândeam să te omor.
— Nu ştii deloc să minţi.
Serilda s-a strâmbat, dezamăgită.
— Haide odată! Pierzi timpul.
— Sunteti cu totii atât de nerăbdători, a bombănit ea, trecând pe lângă el. Nu ai o eternitate la dispoziţie?
— Ba da, a spus el. Iar tu ai până la o oră înainte de răsărit.
Serilda a păşit în celulă, pregătindu-se pentru acele sunete inevitabile generate de trântirea şi încuierea grilajului. Îşi imaginase pete de sânge pe ziduri, cătuşe atârnate de tavan şi şobolani fugind prin colţuri.
În schimb, a văzut... paie.
Nu strânse în baloturi, ci aruncate într-un morman, destule cât să umple o căruţă. Erau sursa mirosului dulce pe care îl reperase mai devreme, aducând cu el o vagă familiaritate a recoltei tomnatice pe care o strângeau împreună toţi locuitorii satului.
În colţul din spate al celulei se afla o roată de tors, înconjurată de grămezi de bobine goale de lemn.
Avea sens şi totuşi nu avea.
Regele Elf o adusese aici să transforme paiele în aur, pentru că, încă o dată, limba ei crease o poveste ridicolă, menită să aibă un singur rol, şi anume să distreze. Ei bine, în acest caz, să distragă atenţia.
El nu facea altceva decât sa-i ofere o şansă de a-si dovedi talentul.
O şansă.
O şansă pe care o va rata.
Tocmai începuse să simtă înţepăturile deznădejdii când usa celulei s-a închis cu un bufnet. S-a învârtit, tresărind din cauza sunetului detunător al încuietorii răsucite.
Prin fereastra cu gratii, fantoma o cerceta cu ochiul nevătămat.
— Dacă contează cât de cât pentru tine, a spus bărbatul părând îngrijorat, chiar sper să reuşeşti.
Apoi a tras cu putere cerceveaua de lemn peste grilaj, spulberându-i şi ultima legătură cu lumea de afară.

Serilda a privit fix uşa şi i-a ascultat paşii tot mai îndepărtaţi, ameţită de modul fulgerător şi definitiv în care i se năruise viata.

Îi spusese tatălui ei că totul va fi bine.

Îl sărutase de rămas-bun, ca şi cum convocarea regelui nu ar fi însemnat nimic.

— Ar fi trebuit să-l ţin mai mult de mână, a şoptit ea către singurătatea celulei.

S-a întors şi a inspectat celula. Patul ei de acasă ar fi putut încăpea înăuntru, chiar de două ori, dar ar fi putut atinge cu uşurinţă tavanul fără să se ridice pe vârfuri. Totul părea mult mai înghesuit din cauza roţii de tors şi a stivelor de bobine sprijinite de peretele îndepărtat.

Un singur sfeşnic de cositor fusese pus în colţul de lângă uşă, destul de departe de paie astfel încât să nu reprezinte un pericol. Destul de departe pentru a convinge umbra roţii de tors să danseze monstruos pe zidul de piatră, care încă mai prezenta urme de daltă de când această celulă fusese scobită în stânca insulei. Serilda s-a gândit la risipă – o lumânare întreagă lăsată să ardă numai pentru ea, ca să-şi îndeplinească sarcina absurdă. Lumânările erau un bun valoros; trebuiau să fie adunate şi păstrate cu grijă, să fie folosite doar când era absolut necesar.

Abia după ce i-a chiorăit stomacul şi-a dat seama că uitase în trăsură mărul împachetat de tatăl ei.

La acest gând, un hohot de râs i-a alunecat de pe buze, însă era unul plăpând, născut din panică. Urma să moară aici.

A cercetat paiele, lovind cu degetele de la picioare câteva bucăţi care scăpaseră din morman. Erau paie curate şi uscate, care miroseau dulce. S-a întrebat dacă Regele Elf ordonase să fie recoltate cu doar câteva ore mai devreme, sub Luna Foametei, deoarece îi spusese că paiele adunate în astfel de nopţi, atinse de luna plină, îi uşurau munca. Părea puţin probabil. Orice paie adunate recent ar fi încă ude de la zăpadă.

Pentru că, desigur, regele nu i-a crezut minciunile. Şi a avut dreptate să nu o facă. Sarcina nu putea fi îndeplinită. Sau, cel puţin, nu de ea. Auzise poveşti despre cei magici, care putea crea lucruri minunate. Despre fiinţe umane care au fost cu adevărat binecuvântate de Hulda. Care, prin meşteşugul torsului, puteau preschimba ceva complet obişnuit nu doar în aur, ci şi în argint, mătase şi perle albe perfecte.

Însă singura binecuvântare pe care ea o primise purta însemnul zeului minciunilor, iar acum limba ei blestemată a distrus-o.

Cât de naivă fusese să creadă, chiar şi pentru o clipă, că îl păcălise pe Regele Elf şi scăpase basma curată. Bineînţeles că avea să-şi dea seama că o simplă fecioară din sat nu putea să posede un asemenea har. Dacă ar fi putut transforma paiele în aur, tatăl ei nu ar mai fi trudit la moară. Şcoala nu ar mai fi avut nevoie de un acoperiş de paie nou, iar fântâna dărăpănată din mijlocul pieţei ar fi fost reparată cu secole în urmă. Dacă ar fi putut transforma paiele în aur, s-ar fi asigurat până acum că întregul ei sat prosperă.

Însă nu avea o asemenea formă de magie. Iar regele ştia acest lucru.

Şi-a dus o mână la gât, întrebându-se cum o va omorî – o sabie, un topor? —, când degetele i-au atins uşor lanţul subţire al colierului. L-a scos de sub gulerul rochiei şi a deschis medalionul, întorcându-l astfel încât să poată vedea chipul fetei dinăuntru. Copila o examina pe Serilda cu ochii ei aproape zeflemitori, de parcă ar fi existat un secret ce stătea să izbucnească dinlăuntrul ei.

— Nu strică să încerc, nu-i aşa? a şoptit ea.

Regele îi dăduse timp până la un ceas înainte de răsărit. Era deja trecut de miezul nopţii. Aici, în adâncurile castelului, singura modalitate de a măsura trecerea timpului o reprezenta lumânarea care ardea în colţ. Topirea continuă a cerii.

Prea încet.

Mult prea repede.

Nu conta. Nu avea răbdarea necesară să stea nemişcată ore întregi, sufocată de propriile lamentări.

— Dacă Hulda poate să o facă, eu de ce nu aş reuşi? s-a întrebat ea, luând o mână de paie din morman.

S-a apropiat de roata de tors ca şi cum ar fi fost un wyvern adormit. Desfăcându-şi catarama

pelerinei de călătorie, a împăturit-o frumos şi a pus-o în colţ. Apoi şi-a trecut o gleznă în jurul taburetului care îi fusese oferit şi s-a aşezat.

Firele de paie erau dure, iar capetele îi zgâriau antebraţele. Le-a privit fix şi a încercat să-şi imagineze smocuri de lână precum cele pe care i le vânduse de nenumărate ori Maica Weber.

Paiele nu semănau deloc cu lâna groasă şi scămoşată cu care era obişnuită, însă, chiar şi aşa, a inspirat adânc şi a fixat prima bobină pe aripioara de tors. A petrecut mult timp uitându-se când la bobină, când la pumnul de paie. De obicei, începea cu ghidul, un fir prins de axul fusului, pentru ca lâna să se înfăşoare mai uşor în jurul bobinei, însă nu avea niciunul. Ridicând din umeri, a legat o bucată dintr-un pai. Primul s-a rupt, dar al doilea a rezistat. Şi acum ce urma? Nu putea să răsucească ambele capete pentru a forma un singur fir lung.

Sau putea?

Le-a răsucit şi iar le-a răsucit.

Noul pai rezista... oarecum.

— Merge şi aşa, a mormăit ea, trecând firul prin cârlige, apoi scoţându-l prin deschiderea de la baza fusului.

Întreaga lucrătură era mai mult decât precară, gata să se destrame de îndată ce avea să tragă prea tare sau să elibereze acele fire abia legate.

Mult prea speriată să dea drumul paiului, s-a aplecat şi şi-a folosit nasul pentru a împinge în jos una dintre spiţele roţii, astfel încât să înceapă treptat să se învârtă.

— Să-i dăm drumul! s-a încurajat Serilda, apăsând piciorul pe pedală.

Paiul i-a fost smuls dintre degete.

Legăturile fragile s-au desfăcut.

Serilda s-a oprit. A mârâit la ea însăşi.

Apoi a încercat din nou.

De data aceasta a început să învârtă roata mai devreme.

Fără succes.

Următoarea idee a fost să înnoade câteva capete de paie unele de celelalte.

— Te rog să mergi, a murmurat ea când piciorul i-a alunecat iar pe pedală.

Roata s-a pus în mişcare. Paiul s-a înfăşurat în jurul bobinei.

— Aur. Te rog. Te rog transformă-te în aur!

Însă paiul obişnuit şi uscat continua să fie un pai obişnuit şi uscat, indiferent de câte ori se strecura prin deschiderea de la baza fusului sau se răsucea în jurul bobinei.

În scurt timp rămăsese fără fire înnodate, iar ceea ce fusese înfăşurat cu succes în jurul bobinei se despica de îndată ce îl scotea de pe aripioara de tors.

— Nu, nu, nu...

A înşfăcat o bobină nouă şi a luat-o de la capăt.

A împins şi a forţat paiele prin deschidere.

A apăsat cu putere pedala.

— Te rog, a repetat ea, împingând un alt fir înăuntru, după care altul. Te rog.

Vocea i s-a frânt, s-au ivit lacrimile. Lacrimi care, spre surprinderea ei, aşteptau să fie eliberate, revărsându-se toate deodată. S-a aplecat înainte, strângând paiele inutile în pumni, şi a izbucnit în plâns. Iar cele două cuvinte i s-au agăţat de limbă, şoptite doar pereţilor celulei şi uşii închise, şi acestui îngrozitor castel plin de fantome, demoni şi monştri la fel de îngrozitori.

— Te rog.

— Ce îi faci amărâtei ăleia de roţi?

Serilda a ţipat şi a căzut de pe taburet. A aterizat pe podea cu un mormăit confuz, lovindu-si unul dintre umeri de zidul de piatră. Şi-a ridicat privirea şi a îndepărtat firele de păr care îi căzuseră pe faţă, lipindu-se de obrazul umed.

Cineva stătea cu picioarele încrucişate pe mormanul de paie, uitându-se la ea cu ochii mijiţi, luminaţi de o scânteie de curiozitate.

Un bărbat.

Sau... un băiat. Un băiat cam de vârsta ei, a bănuit Serilda, cu păr arămiu care îi atârna în bucle

dezordonate până la umeri şi un chip acoperit atât de pistrui, cât şi de murdărie. Purta o cămaşă simplă de in, uşor demodată şi cu mâneci largi, scoasă din colanţii verde-smarald. Fără pantofi, fără tunică, fără haină, fără pălărie. Poate că se pregătea de culcare, doar că părea complet treaz.
Ochii ei i-au ocolit silueta şi s-au oprit asupra uşii, încă zăvorâtă.
— Cum ai intrat aici? s-a bâlbâit ea, ridicându-se în şezut.
Băiatul şi-a înclinat capul şi a spus, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume:
— Magie.

Capitolul 11

Fata a clipit.
Băiatul a clipit şi el, apoi a adăugat:
— Sunt extrem de puternic.
Serilda s-a încruntat, incapabilă să-şi dea seama dacă vorbea serios.
— Chiar asa?
Drept răspuns, băiatul a zâmbit larg. Era genul de expresie care ascunde secrete – pezişă şi năstruşnică, cu scântei aurii în ochi. Ridicându-se în picioare, şi-a îndepărtat bucăţile de paie agăţate de colanţi şi s-a uitat fulgerător în jur, studiind roata de tors, odaia înghesuită, fereastra cu gratii incastrată în uşă.
— Nu e cea mai primitoare locuinţă. Lumina ar putea fi îmbunătăţită. Iar duhoarea, diminuată. Acela ar trebui să fie un pat?
A lovit cu degetele de la picioare mormanul de paie.
— Ne aflăm într-o temniţă, a sărit în ajutorul lui Serilda.
Băiatul i-a aruncat o privire ironică. Evident că se aflau într-o temnită.
Tânăra s-a înroşit.
— În Castelul Adalheid, mai exact.
— Nu am mai fost niciodată invocat într-o temnită. N-ar fi fost prima mea alegere.
— Invocat?
— Probabil că da. Eşti vrăjitoare, nu-i aşa?
Serilda l-a privit cu gura căscată, întrebându-se dacă ar trebui să se simtă jignită. Spre deosebire de toate dăţile în care ea o numise vrăjitoare pe doamna Sauer, acest băiat nu folosea cuvântul ca pe o insultă.
— Nu, nu sunt vrăjitoare. Şi nu te-am invocat. Pur şi simplu stăteam aici, plângeam şi-mi contemplam moartea, mulţumesc foarte mult!
Sprâncenele băiatului s-au ridicat.
— Sună a ceva ce ar spune o vrăjitoare.
Cu un pufnet din nas, Serilda şi-a frecat ochii cu palma. Fusese o noapte lungă, plină de momente inedite şi surprinzătoare, înfricoşătoare şi incerte, urmate de o ameninţare complet nedorită cu moartea. Epuizarea i-a înceţoşat mintea.
— Nu ştiu. Probabil chiar te-am invocat, a recunoscut ea. Nu ar fi cel mai straniu lucru care s-a întâmplat în seara asta. Dar, dacă am făcut-o, îmi cer iertare. N-am vrut!
Băiatul a îngenuncheat, astfel încât ochii lor să se afle la acelaşi nivel, şi a cercetat-o, cu expresia umbrită de suspiciune. Însă, o clipă mai târziu, umbra a dispărut, înlocuită de un zâmbet larg şi zeflemitor care i-a luminat chipul.
— Toţi muritorii sunt la fel de naivi ca tine?
Serilda s-a încruntat.
— Poftim?
— A fost doar o glumă. Nu m-ai invocat. Chiar ai crezut că ai fi putut să o faci? a tachinat-o el, apoi a plescăit din limbă.
Da, chiar ai crezut! Îmi dau seama. Asta denota un pic de egotism, nu crezi?
Gura ei nu-şi pierduse darul vorbirii, însă o tulburau schimbările lui bruşte de dispoziţie.

— Râzi de mine, s-a bâlbâit ea în cele din urmă, sărind în picioare. Mi-au mai rămas doar câteva ore de trăit, iar tu ai venit aici ca să-ţi baţi joc de mine!

— Ah, nu te uita asa la mine! a zis el, ridicându-şi ochii la ea. Doar m-am distrat puţin. Părea că ţi-ar prinde bine să râzi.

— Ţi se pare că râd? a întrebat Serilda brusc supărată, poate chiar puţin ruşinată.

— Nu, a recunoscut băiatul. Dar cred că ai fi râs. Dacă nu ai fi închisă într-o temniţă şi, aşa cum ai spus mai devreme, la câteva ore distanţă, probabil, de o condamnare la moarte.

Şi-a trecut mâna prin paie. Luând un fir, s-a ridicat şi a măsurat-o din cap până-n picioare pe Serilda. De data asta, a cercetat-o îndeaproape. Îl putea vedea cum îi studia rochia simplă, cizmele murdare de noroi, codiţele gemene de un castaniu-închis care îi atârnau până la talie. Ştia că arăta complet dărâmată după atâta plâns, cu nasul roşu şi obrajii pătaţi de lacrimi, la fel cum ştia că nu aceste lucruri mărunte au aprins acel licăr de curiozitate, ci roţile aurii din ochii ei.

Pe vremuri, când Serilda întâlnea un băiat necunoscut în sat sau în piaţă, se ruşina când acesta îi acorda atenţie. Îşi întorcea capul şi-şi cobora genele, ca să-şi ascundă ochii, încerca să prelungească acele momente în care băiatul se întreba, poate, dacă ea avea un peţitor sau dacă inima îi era liberă să fie cucerită... înainte ca el să-i vadă în totalitate chipul, să tresară şi să se îndepărteze, respingând interesul de moment, la fel de repede cum apăruse.

Dar Serildei nu-i păsa defel de acest băiat sau de ce ar putea crede despre ea. Propria lui reacţie, de a-i trata disperarea ca pe un simplu joc, îl făcea aproape la fel de crud ca regele care o închisese aici. Şi-a trecut mâneca peste nas, inspirând adânc, apoi şi-a îndreptat spatele sub privirea lui cercetătoare.

— Încep să-mi schimb părerea, a zis el. Poate că eşti într-adevăr o vrăjitoare.

Tânăra a ridicat o sprânceană:

— Hai să aflăm! Să te transform într-o broască râioasă sau într-o pisică?

— O... într-o broască râioasă, cu siguranţă! i-a răspuns el, fără să ezite. Pisicile nu prea sunt băgate în seamă. Dar o broască râioasă? Ar putea provoca tot felul de probleme la următorul festin.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Dar, nu, nu eşti vrăjitoare.

— Ai şi întâlnit multe vrăjitoare, nu-i aşa?

— Pur şi simplu nu-mi pot imagina o vrăjitoare care să arate la fel de jalnică şi de neajutorată cum eşti tu acum.

— Nu sunt jalnică! a răbufnit ea printre dinţi. Şi nici neajutorată! Până la urmă, tu cine eşti? Dacă nu eu te-am invocat, atunci ce cauţi aici?

— E treaba mea să ştiu toate lucrurile interesante care au loc în acest castel. Felicitări! Te-am considerat remarcabilă.

A fluturat paiul spre ea, de parcă i-ar fi acordat titlul de cavaler.

— Sunt flatată, a spus ea sec.

Băiatul a râs, apoi şi-a ridicat mâinile în ceea ce ar fi putut fi o ofertă de pace.

— Bine. Nu eşti nici jalnică, nici neajutorată. Trebuie să fi auzit greşit toate acele hohote de plâns, suspine şi aşa mai departe. Iartă-mă!

Tonul îi era mult prea jucăuş pentru ca scuza să fie sinceră, dar, chiar şi aşa, Serilda a simţit cum furia a început treptat să se stingă. Băiatul s-a răsucit pe călcâie, examinând odaia.

— Aşadar Regele Elf a adus o muritoare la castel şi a închis-o în temniţă. Un morman de paie, o roată de tors. Nu-i prea greu de ghicit ce-şi doreşte.

— Într-adevăr. Vrea nişte coşuri de paie pentru depozitarea tuturor firelor care vor fi răsucite cu ajutorul acestei roţi de tors. Cred că plănuieşte să se apuce de tricotat.

— Chiar are nevoie de o îndeletnicire, a comentat el. După atâtea secole, devine plictisitor să tot răpeşti oameni şi să măcelăreşti creaturi magice.

Deşi Serilda a încercat să-şi reprime impulsul, nu şi-a putut împiedica gura să zvâcnească în ceva foarte asemănător unui zâmbet.

Ochii lui au surprins gestul, iar zâmbetul i-a devenit şi mai larg. Tânăra a observat că unul

dintre caninii lui era puţin mai ascuţit decât celălalt.
— Vrea sa transformi paiele în aur prin arta torsului, a glăsuit el.
— Aşa e, a oftat ea, iar clipa de umor a dispărut numaidecât.
— De ce crede că poţi să o faci?
Serilda a ezitat înainte să-i răspundă:
— Pentru că i-am spus că pot.
Surpriza a luminat fulgerător chipul băiatului – autentică, de data asta.
— Poţi?
— Nu. A fost o poveste pe care am inventat-o ca să... e complicat.
— L-ai minţit pe Regele Elf?
Fiica morarului a încuviinţat din cap.
— Direct în fată?
A încuviinţat din nou şi a fost răsplătită cu ceva mai mult decât simplă curiozitate. Pentru o fracţiune de secundă, băiatul a părut impresionat.
— Doar că, a adăugat Serilda în grabă, nu mă crede cu adevărat. S-ar putea să mă fi crezut atunci, dar nu şi acum. Acesta e un test. Şi, când îl voi pica, mă va ucide.
— Da, am auzit despre asta. Când am fost sus, s-ar putea să fi tras cu urechea. Sincer să fiu, am crezut că voi veni aici şi te voi găsi plângându-ţi de milă. Ceea ce, evident, chiar s-a întâmplat.
— Nu-mi plângeam de milă!
— Fiecare cu părerea lui. Ce mi se pare mai interesant este faptul că tu chiar... încercai.
A făcut un semn către roata de tors şi bobina înfăşurată cu bucăţi de paie rupte şi înnodate.
— Nu mă aşteptam la asta. Cel puţin, nu din partea unei fete care categoric nu este vrăjitoare.
Serilda şi-a dat ochii peste cap.
— Nu că m-ar fi ajutat la ceva. Nu sunt o torcătoare-de-aur. Nu pot face asta.
Atunci a prins contur un gând.
— Dar... tu ai puteri magice. Ai reuşit să intri aici cumva. Mă poţi elibera?
Ştia că era doar o soluţie temporară. Regele Elf avea să vină din nou după ea şi, data viitoare, fără îndoială că urma să se ţină de cuvânt şi să-şi pună în aplicare ameninţările. În plus, exista o şansă ca el să vină nu numai pentru ea, ci şi pentru tatăl ei, poate chiar pentru întregul sat Mărchenfeld.
Şi-ar putea asuma un astfel de risc?
Totuşi, luând în considerare braţele încrucişate ale băiatului şi felul în care clătina din cap, părea că nu va trebui să afle răspunsul la întrebare.
— Am spus că sunt extrem de puternic, nu un făcător de minuni. Pot să merg oriunde în castel, însă nu pot să te trag pe tine printr-o uşă solidă şi nu am nici cheia cu care să o descui.
Umerii Serildei s-au lăsat în jos.
— Nu fi atât de descurajată! a continuat el. Încă n-ai murit! Ai un avantaj clar faţă de aproape toţi ceilalţi din castel.
— Cred că vrei să văd în asta un fel de încurajare.
— Trăiesc pentru a te sluji.
— Mă îndoiesc profund.
Ochii lui năstruşnici au scânteiat o clipă, dar apoi entuziasmul a fost înlocuit de seriozitate. Părea să se gândească îndelung la ceva, înainte ca privirea lui să devină intensă, aproape vicleană.
— În regulă, a spus el încet, de parcă tocmai ar fi luat o hotărâre. Ai câştigat. Am decis să te ajut.
Inima Serildei s-a destins, umplându-se repede de speranţă.
— Iar pentru ajutorul oferit, a continuat el, vreau să primesc asta.
A îndreptat un deget spre ea. Mâneca i-a alunecat spre cot, dezvăluind o cicatrice înfiorătoare deasupra încheieturii.
Serilda i-a privit cu gura căscată braţul întins, rămasă, pentru o clipă, fără cuvinte.
Băiatul arăta spre inima ei.
Fata s-a dat un pas îndărăt şi şi-a pus o mână protectoare peste piept, unde îşi simţea bătăile

năvalnice ale inimii. Privirea i-a zăbovit asupra degetelor lui, ca şi cum acesta ar fi putut să şi le strecoare în pieptul ei şi să-i smulgă în orice moment organul însufleţit. Nu prea arăta ca unul dintre cei întunecaţi, cu siluetele lor maiestuoase şi frumuseţea fără cusur, dar nici nu avea conturul pe jumătate înceţoşat ca o fantomă. Părea destul de inofensiv, însă aparenţele puteau fi înşelătoare. În acest castel, nu putea avea încredere în nimeni.

Băiatul s-a încruntat, în mod clar nedumerit de reacţia ei. Apoi, când totul a căpătat sens, şi-a coborât mâna, dându-şi ochii peste cap.

— Nu inima ta, a spus el exasperat. Medalionul ăla.

Oh. Asta.

Mâna ei şi-a găsit calea spre lanţul din jurul gâtului. A strâns medalionul, încă deschis, în pumn.

— Nu prea ţi s-ar potrivi.

— Nu sunt deloc de acord. În plus, există ceva familiar în legătură cu ea, a zis băiatul.

— Cu cine?

— Cu fata din...

S-a oprit, iar expresia i-a devenit mai întunecată.

— S-ar părea că încerci să fii enervantă, însă te anunţ că acesta este talentul meu.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce ţi l-ai dori. E portretul unei copile, nu al unei frumuseţi fără seamăn.

— Pot să văd şi singur asta. Cine e? O cunoşti?

Serilda şi-a coborât privirea, înclinând portretul spre lumina lumânării.

— Tu eşti cel care tocmai a pretins că o cunoaşte.

— N-am spus că o cunosc. Doar că are ceva familiar. Ceva...

Părea să se chinuie să găsească întocmai cuvintele potrivite, însă i-a scăpat doar un mârâit nemulţumit.

— N-ai înţelege.

— Asta spun oamenii când le este lene să explice.

— Asta spun oamenii şi când altcineva chiar nu va înţelege.

Serilda a ridicat din umeri.

— Bine. Fata e o prinţesă. Evident.

Cuvintele i-au părăsit buzele înainte să se fi gândit să le rostească. În clipa următoare a vrut să le retragă, mărturisind că habar n-avea cine era copila. Dar ce mai conta? Poate că era o prinţesă. Cu siguranţă arăta ca şi cum ar putea fi.

— Însă una cu o poveste foarte tragică, mă tem.

Odată cu această mărturie misterioasă strecurată între ei, a închis medalionul.

— Ei bine, atunci nu poate fi o moştenire de familie, a susţinut el.

— Aş putea fi urmaşa îndepărtată a unui nobil cu sânge regal! s-a răstit ea, brusc mâniată.

— La fel de probabil aş putea să fiu şi eu copilul unui duce, nu crezi?

Şi-a trecut mâna peste hainele simple – mai degrabă articole de lenjerie intimă – pentru a-şi dovedi punctul de vedere.

— Iar dacă nu este o moştenire de familie, atunci nu poate fi atât de valoros. Cu siguranţă nu la fel de valoros ca viaţa ta. Ajutorul meu pentru un mar şi un ou.

* În original for an apple and an egg. Expresia olandeză voor een appel en een ei este folosită când vrem să indicăm că un lucru este ieftin

— Un pic mai scump decât atât, a mormăit ea.

Însă inima îi era cuprinsă de amărăciune.

Ştia că el câştigase deja.

Şi, după zâmbetul arogant care i-a apărut pe buze, nu se îndoia că băiatul îi împărtăşea părerea.

— Ce alegi? a întrebat el legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie. Vrei sau nu ajutorul meu?

Serilda s-a uitat în jos la medalion, trasând uşor, cu buricele degetelor, conturul încuietorii aurii. Era aproape sfâşietor să renunţe la bijuterie, însă ştia că reacţiona prosteşte. Acest băiat părea convins că o poate ajuta. Nu avea nicio idee cum anume, dar el deţinea în mod clar nişte puteri magice şi, în plus, ea chiar nu dispunea de prea multe opţiuni. Apariţia lui era îndeajuns de miraculoasă pentru o noapte.

Încruntată, a ridicat lanţul din jurul gâtului şi i l-a înmânat, sperând că nu urma să râdă din nou de naivitatea ei. I-ar fi fost foarte uşor să-l însface, să chicotească malefic şi să dispară la fel de repede cum apăruse.

Însă nu a făcut-o.

De fapt, a luat lanţul cu o grijă desăvârşită şi cu o urmă de respect pe faţă. Şi în acel moment a părut că aerul din jurul lor pulsează.

O apăsa pe Serilda, îi înfunda urechile, îi strângea pieptul. Magie.

Apoi momentul a trecut, magia s-a evaporat.

Serilda a inspirat adânc, de parcă ar fi fost prima răsuflare adevărată resimţită de-a lungul întregii nopţi.

Băiatul şi-a trecut colierul peste cap, după care şi-a ridicat bărbia spre ea.

— Dă-te la o parte!

Serilda s-a încordat, surprinsă de grosolănia lui.

— Poftim?

— Îmi stai în cale, a zis el gesticulând către roata de tors. Am nevoie de spaţiu pentru a lucra.

— E atât de greu să mă rogi politicos?

A fixat-o cu o privire atât de contrariată, în mod clar enervat, încât fata s-a întrebat dacă iritarea lui ar putea rivaliza cu a ei.

— Te ajut.

— Şi te-am plătit pentru o asemenea onoare, a spus ea, arătând spre colierul de la gâtul lui. Nu cred că un gest de politeţe, oricât de mic, este nejustificat.

Băiatul şi-a deschis gura, însă a ezitat. S-a încruntat.

— Ai prefera să-ţi returnez colierul şi să te las în voia sortii?

— Bineînţeles că nu! Dar încă nu mi-ai spus cum, mai exact, intenţionezi să mă ajuţi.

El a oftat, puţin cam dramatic.

— Treaba ta! Până la urmă, de ce să fii cooperant când poţi fi dificil?

A păşit spre Serilda – şi a continuat să înainteze, de parcă ar fi putut-o călca în picioare precum o căruţă cu catâri neascultători, dacă nu s-ar fi dat din drum.

Ea nu s-a mişcat.

El nu s-a oprit.

Când băiatul s-a ciocnit de ea, bărbia lui i-a lovit fruntea, pieptul său împingând-o înapoi cu atât de multă forţă, încât Serilda s-a împleticit şi a căzut pe paie cu un ăăăsurprins.

— Au! a ţipat ea, rezistând impulsului de a masa locul dureros de pe noadă unde paiele abia îi atenuaseră căderea. Ce te-a apucat?

Şi-a ridicat privirea, atât înfuriată, cât şi bulversată. Dacă el credea că avea de gând să-l lase să o intimideze...

Băiatul se holba la ea, însă nu o studia asa cum făcuse mai devreme. De data asta avea gura căscată. Ochii îi erau plini de neîncredere, în timp ce cu o mână îşi masa alene umărul acolo unde lovise peretele, când şi el se împleticise înapoi în urma coliziunii.

— Ei bine? a strigat Serilda ridicându-se în picioare şi adunând bucăţi de paie rătăcite pe fustă. De ce ai făcut asta?

Şi-a pus mâinile pe şolduri şi a aşteptat.

După o clipă s-a apropiat din nou de ea, insa cu mai multă ezitare. Expresia nu îi era atât de mâhnită pe cât ar fi trebuit să fie, ci mai mult... curioasă. Ceva în felul în care o studia a temperat furia Serildei. Tentată să se îndepărteze de el, şi-a amintit că nu avea unde să meargă. Şi, dacă nu se clintise din loc înainte, cu siguranţă nu plănuia să o facă acum. Prin urmare, a rămas fermă pe poziţie, cu spatele drept, înălţându-şi bărbia cu încăpăţânarea strânsă de-a lungul unei vieţi.

Nu i-a fost oferită nicio scuză.
În schimb, când s-a aflat la un braţ distantă de ea, băiatul şi-a ridicat mâinile între ei. Serilda s-a uitat în jos. Degetele lui, de un alb-fantomatic şi aspre de la bătături, tremurau.
Fiica morarului i-a urmărit mâinile în timp ce se apropiau de umerii ei. Şovăielnic, centimetru cu centimetru.
— Ce faci?
Drept răspuns, el şi-a pus degetele pe umerii ei. La început, atingerea a fost incredibil de delicată, apoi băiatul şi-a lăsat greutatea mâinilor să-i coboare lent de-a lungul braţelor, apăsându-i uşor mânecile de muselină ale rochiei. Poate că nu era o atingere ameninţătoare, însă pulsul Serildei s-a întetit deodată, tulburat de ceva asemănător fricii.
Nu, nu frică.
Nelinişte.
Băiatul a expirat brusc, tăios, atrăgându-i din nou atenţia asupra chipului său.
Oh, în numele zeilor malefici, cum o privea! Nimeni nu o privise vreodată aşa pe Serilda. Nu ştia ce să creadă despre reacţia lui, îndeosebi pentru că totul părea atât de neobişnuit. Intensitatea. Căldura. Uluirea pură.
Urma să o sărute.
Stai!
De ce?
Nimeni nu a vrut vreodată să o sărute. Poate că a existat un moment cândva, cu Thomas Lindbeck, dar... a fost de scurtă durată şi s-a încheiat cu o catastrofa.
Ea era o piază-rea. Stranie. Blestemată.
Şi... şi, în afară de asta, nu voia ca el să o sărute. Nu-l cunoştea pe acest băiat. Cu siguranţă nu îi plăcea de el.
Nici măcar nu ştia cum îl cheamă.
Prin urmare, de ce tocmai si-a lins buzele?
Gestul ei involuntar a atras atenţia băiatului asupra gurii ei şi, deodată, privirea lui s-a limpezit. Şi-a retras repede mâinile şi a făcut cel mai mare pas înapoi posibil, dar fără să se izbească iar de perete.
— Îmi pare rău! a zis el cu vocea mai răguşită decât înainte.
Serilda nu-şi putea aminti pentru ce ar fi trebuit să-şi ceară iertare.
Băiatul şi-a ascuns mâinile la spate, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar întinde din nou spre ea, dacă ar fi fost lăsate în voia lor.
— În regulă, a şoptit ea cu răsuflarea întretăiată.
— Eşti cu adevărat vie, a murmurat el.
A rostit cuvintele cu un glas lipsit de orice emoţie, o constatare pe care nu era sigur că o crede.
— Ei bine... da, a zis ea. Credeam că acest amănunt a fost stabilit de la bun început, din moment ce Regele Elf speră să mă ucidă în zori şi tot tacâmul.
— Nu. Da. Vreau să spun, ştiam asta, desigur. Doar că...
Şi-a trecut palmele peste cămaşă, ca şi cum şi-ar fi testat propriul simţ tactil. Apoi a clătinat vehement din cap.
— Presupun că nu m-am gândit pe deplin la ce înseamnă toate aceste lucruri. A trecut ceva timp de când nu am mai întâlnit un muritor adevărat. Nu mi-am dat seama că vei fi aşa de... aşa de...
Deoarece nu putea ghici cuvântul pe care îl căuta, Serilda a aşteptat.
Până când, în cele din urmă, a ales:
— Caldă.
Sprâncenele ei s-au ridicat chiar când o roşeaţă neaşteptată i-a acaparat iute obrajii. A încercat să o ignore.
— Cât timp a trecut de când ai întâlnit pe cineva care nu era o fantomă?
— Nu sunt foarte sigur, a zis el trăgându-şi buzele într-o parte. Câteva secole, probabil.
Serilda a rămas cu gura căscată.
— Secole?

Băiatul i-a susţinut privirea o secundă în plus, apoi a oftat.

— De fapt, nu. Adevărul e că nu cred că am mai întâlnit vreodată o fată vie, a recunoscut el, apoi şi-a dres glasul, distras. Când vreau, pot trece prin fantome. Pur şi simplu am presupus că va fi la fel şi cu... ei bine, cu oricine. Nu că o fac foarte des. Un astfel de gest nu prea se încadrează în regulile de etichetă, nu-i aşa? Să treci direct prin cineva. Dar, când pot, încerc să evit să le ating. Nu... nu-i vorba că nu-mi plac celelalte fantome. Destul de surprinzător, însă unele sunt o companie foarte plăcută. Dar... să le simţi poate fi...

— Dezagreabil? a sugerat Serilda, iar degetele i s-au încleştat la amintirea pielii reci şi fragile a vizitiului.

Băiatul a chicotit.

— Da. Exact!

— Nu păreai să ai nicio reţinere în a încerca să treci prin mine.

— Nu voiai să te dai din drum!

— M-aş fi dat din drum! Trebuia doar să spui te rog. Dacă eşti preocupat de regulile de etichetă, acele două cuvinte ar putea fi un punct bun de plecare.

Băiatul a pufnit, însă ochii îi ascundeau un pic de căldură, în orice caz, părea puţin tulburat.

— Bine, bine, a mormăit el absent. Voi ţine cont de sfatul tău data viitoare când îţi salvez viaţa. Trebuie să începem, a adăugat imediat, înghiţind în sec şi aruncând o privire lumânării din colţ. Nu prea ne-a mai rămas mult timp.

A îndrăznit să se uite din nou în ochii ei.

Serilda nu şi-a ferit privirea, tot mai năucită cu fiecare clipă care trecea. După ce a ajuns la cine ştie ce decizie lăuntrică, băiatul a dat ferm din cap.

— În regulă, atunci.

Şi-a întins iar mâinile spre ea. De data aceasta, când a apucat braţele Serildei, atingerea i-a fost hotărâtă şi rapidă, mutându-i forţat trupul cu doi paşi în lateral. Aceasta a scos un sunet strident, în pericol să-şi piardă echilibrul după ce i-a dat drumul.

— Ce...

— Ţi-am spus, a întrerupt-o el. Îmi stai în cale. Te rog şi mulţumesc.

— Nu asa funcţionează aceste cuvinte.

Băiatul a ridicat din umeri, însă Serilda a observat cum şi-a strâns mâinile în pumni când s-a întors spre roata de tors. Şi, dacă ar relata acest moment ca parte a unei poveşti, ar spune că gestul, oricât de subtil ar fi fost, avea un sens mai profund. Ca şi cum ar fi încercat să prelungească acea senzaţie – mâinile lui pe umerii ei –, doar o secundă în plus.

Tânăra a clătinat din cap, reamintindu-şi că nu se afla într-una dintre poveştile ei. Oricât de incredibil ar părea, era într-adevăr închisă într-o temniţă, ţinută prizonieră de Regele Elf, însărcinată cu o misiune imposibilă. Şi mai era acest băiat care a îndreptat taburetul şi s-a aşezat la roata de tors.

A clipit, iar ochii i-au trecut de la băiat la roată şi apoi la mormanul de paie de la picioarele ei.

— Doar nu vrei să spui că...?

— Cum credeai că intenţionam să te ajut? a întrebat el, apucând un mănunchi de paie aflat în apropiere. Ţi-am spus deja că nu te pot ajuta să evadezi. Prin urmare...

A eliberat un oftat adânc, plin de groază.

— Presupun că vom transforma paiele în aur.

Capitolul 12

Băiatul şi-a apăsat piciorul pe pedală. Roata a început să se învârtă, iar un zbârnâit constant a umplut celula. A luat paiul şi, la fel cum procedase şi Serilda, a răsucit un fir în jurul bobinei, ca să-i servească drept ghid. Cu excepţia faptului că, pentru el, acesta nu s-a clintit din loc.

Apoi a trecut mănunchiul mic de paie prin deschidere, puţin câte puţin, bucată cu bucată. Roata s-a întors.

Iar Serilda a inspirat adânc, surprinsă.
Paiul a ieşit, însă nu mai era deschis la culoare, rigid şi aspru. La un moment dat, între strecurarea sa prin deschiderea de la baza fusului şi înfăşurarea în jurul bobinei, în străfulgerarea unei umbre înceţoşate, imposibil de surprins cu privirea, paiul fusese transformat într-un fir maleabil de aur strălucitor.
Mâinile băiatului erau rapide şi încrezătoare. În curând, strânsese un alt mănunchi de paie de pe podea, îndrumând fiecare bucată prin deschidere. Piciorul apăsa pedala într-un ritm constant. Ochii îi erau concentraţi şi calmi, ca şi cum făcuse asta de o mie de ori.
Serilda a rămas cu gura căscată în timp ce bobina se umplea cu fire delicate şi strălucitoare.
Aur.
Ar putea fi adevărat?
Deodată, băiatul s-a oprit.
Tânăra s-a uitat la el, fără să-şi ascundă dezamăgirea.
— De ce te-ai oprit?
— Doar mă întreb dacă intenţionezi să stai acolo şi să te y y holbezi prosteşte la mine toată noaptea.
— Dacă îmi propui să trag un pui de somn în schimb, mă voi conforma cu plăcere.
— Sau poate ai putea... să mă ajuţi?
— Cum?
Şi-a masat tâmpla cu degetele, de parcă prezenţa ei îi dădea dureri de cap. Apoi şi-a fluturat mâna în direcţia Serildei şi a proclamat, cu o voce ridicol de înverşunată:
—Te implor, o, fecioară frumoasă, ai putea, te rog, să mă ajuţi cu cea mai plictisitoare dintre sarcini, strângând paiele şi aducându-mi-le la îndemână, astfel încât progresul nostru să poată fi grăbit, iar ţie să nu ţi se taie capul în zori?
Fata şi-a unit buzele într-o linie subţire. O lua peste picior, dar... de data asta, cel puţin, chiar a spus te rog.
— Cu plăcere, a răbufnit ea.
El a mormăit ceva ce nu a putut desluşi.
Serilda s-a aplecat şi a început să-şi folosească mâinile pentru a mătura grămada de paie mai aproape de el. Nu a durat mult până când şi-au găsit un fel de ritm. Fiica morarului aduna paiele şi i le înmâna băiatului în mănunchiuri mari, pe care acesta le strecura încontinuu, cu uşurinţă, prin deschiderea de la baza fusului, bucată cu bucată. Când o bobină se umplea, făcea o pauză îndeajuns de lungă pentru a o schimba cu următoarea; Regele Elf sau, mai degrabă, slujitorii lui morţi-vii, le furnizaseră bobine din belşug, aşteptând ca Serilda să-şi demonstreze din plin abilităţile. Ciudat, a cugetat ea, din moment ce, în mod evident, regele avea atât de puţină încredere că va reuşi.
Poate că era un optimist.
Gândul a facut-o să chicotească, atrăgând o privire bănuitoare din partea străinului.
— Care e numele tău? s-a interesat ea.
Nu a pus prea multă importanţă în această întrebare – a fost mai mult un gest de politeţe –, însă piciorul lui s-a oprit numaidecât din pedalat.
— De ce vrei să ştii?
Serilda şi-a ridicat capul, după ce a strâns un alt mănunchi de paie, şi a întâlnit privirea lui suspicioasă. Băiatul strângea un pai între degete. Roata a încetinit treptat.
— Nu e deloc ciudat să pui întrebarea asta unei persoane, a spus ea încruntată, apoi, cu puţin mai multă sinceritate, a adăugat: Şi vreau să ştiu cum ar trebui să te numesc când le voi povesti tuturor celor de-acasă despre călătoria terifiantă la castelul Regelui Elf şi despre străinul galant care mi-a sărit în ajutor.
Suspiciunea lui s-a stins, înlocuită de un rânjet trufaş.
— Galant?
— Cu excepţia părţii în care ai refuzat să mă ajuţi dacă nu renunţam la colier.
— Nu-i vina mea, i-a răspuns el, ridicând un singur umăr. Magia nu funcţionează fără plată.

Apropo – a scos o bobină plină de pe aripile de tors, înlocuind-o cu una goală pentru a începe din nou procesul –, acesta nu este castelul lui.
— Aşa e, ştiu, a zis Serilda.
Deşi nu ştia. Nu chiar. Poate că nu se aflau în Gravenstone, dar, chiar şi aşa, părea clar că Regele Elf revendicase castelul pentru el însuşi.
Cu o postură rigidă, băiatul a călcat din nou pedala.
— Numele meu e Serilda, a răbufnit ea, supărată că nu i-a răspuns la întrebare. A fost o adevărată plăcere să te cunosc!
Privirea lui s-a îndreptat scurt spre ea, înainte de a rosti cu reticentă:
— Poţi sa-mi spui Gild.

* în traducere liberă, Cel poleit cu aur

— Gild? N-am mai auzit niciodată numele ăsta. E o prescurtare de la ceva?
Singura reacţie a fost un mormăit silenţios.
Voia să-l întrebe despre ce menţionase mai devreme, despre fata din medalion care părea familiară, despre cum insistase că nu ar înţelege. Dar bănuia că interesul ei nu ar face decât să-l enerveze şi mai tare; în plus, nici măcar nu era sigură ce anume din ce spusese ea îl făcuse atât de ţâfnos.
— Iartă-mă că am încercat să port o discuţie simplă, de complezenţă. Îmi dau seama că nu este o activitate pe care o preţuieşti.
S-a dus să arunce un alt lot de paie la picioarele lui, însă Gild a surprins-o când a întins mâna să-l ia direct din strânsoarea ei. Degetele lui le-au mângâiat uşor pe ale Serildei. O atingere delicată, aproape insesizabilă înainte să dispară şi mâinile lui să revină din nou la tors.
Aproape insesizabilă.
Dacă nu i s-ar fi părut mult prea intenţionată.
Dacă nu i-ar fi înflăcărat fiecare celulă din trup.
Dacă privirea lui Gild, fixată asupra paiului, nu ar fi devenit şi mai intensă, deoarece evita în mod deliberat să se uite la ea.
— Nu mă deranjează discuţiile simple, de complezenţă, a spus el cu glasul acoperit aproape complet de sunetul scos de roată. Dar s-ar putea să-mi fi pierdut îndemânarea.
Serilda s-a întors pentru a examina progresul. Deşi timpul părea să treacă haotic, în minute şovăitoare sau fracţiuni de secundă, a fost încântată să descopere că îndepliniseră mai bine de o treime din sarcină, iar bobinele pline cu fire de aur începeau să se adune lângă Gild. Cel puţin era eficient.
Maica Weber l-ar fi plăcut numai pentru această calitate.
Serilda a luat unul dintre mosoare să îl studieze. Firul de aur era gros, precum cel de tors, însă la fel de dur şi de flexibil precum un lanţ. S-a întrebat cât de mult ar valora una dintre aceste bobine înveşmântate în aur. Probabil mai mult decât câştiga tatăl ei ca morar, într-un sezon întreg.
— A trebuit să spui paie? a întrebat Gild, spulberând tăcerea.
A clătinat din cap, chiar în timp ce aduna următorul mănunchi de fire.
— N-ai fi putut să-i spui că poţi transforma mătasea, poate chiar lâna, în aur?
Şi-a deschis palmele şi Serilda a văzut că erau acoperite de zgârieturi provocate de materialul rigid.
A zâmbit larg, cerându-şi astfel iertare.
— E posibil să nu fi luat în calcul repercusiunile. Cel puţin nu în totalitate, a adăugat ea, iar Gild a mormăit. Vrei să spui că poţi transforma orice în aur prin meşteşugul torsului?
— Orice poate fi tors. Dintre toate materialele, prefer să lucrez cu blana unei dahut.

* Denumirea originală este dahu, o creatură legendară care seamănă cu o capră de munte şi este bine cunoscută în Franţa, în regiunile francofone din Elveţia şi în Italia. Potrivit miturilor, trăia în regiunile muntoase europene şi semăna cu ibexul

— Dahut? Ce este aceea?
— Seamănă cu o capră de munte, i-a explicat el. Cu excepţia faptului că picioarele de pe o latură a corpului sunt mai scurte decât pe cealaltă. Foarte convenabil pentru urcarea versanţilor abrupţi. Însă există şi o problemă: asta înseamnă că pot ocoli muntele doar într-o singură direcţie.
Serilda l-a fixat cu privirea. Părea serios. Şi totuşi...
Suna groaznic de asemănător cu o poveste pe care ar fi născocit-o ea. Mai degrabă ar crede un tatzelwurm.
Desigur, luând în considerare creaturile pe care le văzuse atârnând pe pereţii Regelui Elf, nu mai putea fi sigură ce exista cu adevărat şi ce era un simplu mit.
Totuşi.
Odahut?
Un râs puternic şi tăios i-a scăpat printre buze:
— Acum ştiu sigur că mă tachinezi.
Ochii lui Gild au scânteiat, însă nici nu a contrazis-o, nici nu i-a dat dreptate.
Serilda s-a luminat deodată la faţă, lovită brusc de inspiraţie.
— Ţi-ar plăcea să auzi o poveste?
Băiatul s-a încruntat, surprins.
— Ca un basm?
— Exact. Întotdeauna îmi place sa aud o poveste când lucrez. Sau... în cazul meu, să inventez una. Orele zboară si, înainte să-ţi dai seama, ti-ai terminat toate treburile. Şi, în tot acest timp, ai fost transportat intr-un loc plin de viaţă, incitant şi minunat!
Nu a spus propriu-zis nu, însă, după expresia lui, era clar că propunerea i se părea bizară.
Dar Serilda crease poveşti la invitaţii mult mai puţin entuziasmate.
S-a oprit din muncă doar îndeajuns cât să se gândească, să lase primele frânturi ale unei poveşti să-i aprindă imaginaţia.
Apoi a început.

Încă din vremuri de mult apuse, era un lucru bine ştiut ca, atunci când luna plină servea drept călăuză vânătorii sălbatice, membrii alaiului revendicau adesea suflete pierdute şi nefericite, convingându-i pe muritori să-i însoţească de-a lungul călătoriei lor distructive. De obicei, acele suflete sărmane dispar pentru totdeauna. Beţivii se rătăcesc în drum spre casă, după un popas la tavernă. Marinarii, aflaţi pe uscat pentru o săptămână, o vor lua din loc, neobservaţi de semenii lor. Se spune că oricine îndrăzneşte să păşească în lumina lunii în timpul orei vrăjitoarelor s-ar putea trezi în dimineaţa următoare singur şi tremurând, acoperit de sângele şi cartilajele câte unei bestii capturate de membrii vânătorii pe parcursul nopţii, deşi nu-si amintesc defel evenimentele desfăşurate. Este un fel de seducţie, chemarea vânătorii. Unii bărbaţi şi femei tânjesc după şansa de a fi ei înşişi sălbatici. Vicioşi şi brutali, îşi doresc ca setea de sânge să le cânte în vene o baladă aspră şi răsunătoare. A existat chiar o vreme când se considera că e un dar să fii luat de vânătoare pentru o noapte, atât timp cât trăiai îndeajuns ca să vezi răsăritul soarelui şi nu te pierdeai în noapte. Sau dacă nu deveneai una dintre fantomele menite sclaviei eterne la curtea Regelui Elf.
Dar până şi cei care credeau cândva că a te alătura vânătorii întruchipa un fel de onoare întunecată, ştiau că erau suflete care nu aveau ce căuta printre ghouli şi copoi...
Sufletele inocente ale copiilor.
Dar, la fiecare deceniu sau cam asa ceva, membrii vânătorii căutau întocmai acest premiu. Căci Regele Elf îşi luase îndatorirea de a-i aduce un nou copil iubitei sale, cruda femeie-vânător Perchta, ori de câte ori se plictisea de ultimul dar oferit. Ceea ce se întâmpla, desigur, când acel copil ajungea prea mare pentru gustul ei.
La început, Regele Elf a revendicat orice prunc pierdut în Pădurea Frasinilor. Însă, de-a lungul timpului, s-a ambiţionat să-i asigure alesei sale nu orice copil, ci cel mai bun copil. Cel mai frumos. Cel mai deştept. Cel mai amuzant, dacă preferi.

Întâmplarea face că, odată, Regele Elf a auzit zvonuri despre o tânără prinţesă care fusese proclamată în lung şi-n lat cea mai frumoasă fată din întreaga lume. Avea bucle aurii rebele şi ochi surâzători, albaştri precum cerul, iar toţi cei care o cunoşteau erau fermecaţi de exuberanta ei. De îndată ce a aflat despre copilă, Regele Elf s-a hotărât să pună mâna pe ea şi să o aducă doamnei lui.

Prin urmare, în noaptea unei Luni a Foametei, Regele Elf şi vânătorii săi au călărit spre poarta unui castel şi, ajutaţi de vicleşugurile lor magice, au ademenit copila să-şi părăsească patul. Ca şi cum ar fi fost prinsă într-un vis, prinţesa a mers de-a lungul coridoarelor luminate de lumânări, apoi a trecut dincolo de ziduri şi a traversat podul mobil, unde a fost întâmpinată de alaiul vânătorii sălbatice. Regele Elf a luat-o numaidecât pe calul lui şi a dus-o în pădure.

O invitase pe Perchta la o întâlnire într-o poiană, pentru a-şi primi cadoul, iar când i-a arătat copila, cu ochii atât de strălucitori şi obrajii atât de trandafirii sub luna plină, femeia-vânător s-a îndrăgostit imediat şi a jurat să o iubească necondiţionat, oferindu-i toată afecţiunea pe care o mamă ar putea-o dărui celei mai îndrăgite fiice.

Însă în noaptea aceea, Perchta şi Regele Elf nu au fost singuri în pădure.

Căci un prinţ – însuşi fratele copilei furate – se trezise la rândul său, cu un sentiment de groază bătându-i în piept. După ce a găsit patul surorii sale gol şi pe toţi însoţitorii ei prinşi în mrejele unui somn fermecat, a alergat spre grajduri. Şi-a luat armele de vânătoare, şi-a încălecat armăsarul şi a fugit în pădure, pe urmele urletelor înfricoşătoare ale câinilor iadului. A călărit mai repede decât o făcuse vreodată, aproape zburând de-a lungul potecii, printre copaci, deoarece ştia că, dacă soarele ar fi răsărit cât sora lui ar li fost închisă în castelul Regelui Elf, va rămâne întemniţată de partea cealaltă a voalului, pierdută de-a pururi.

Ştia că era aproape. Putea să vadă turnurile castelului Gravenstone deasupra ramurilor copacilor, conturate sub un cer de iarnă tot mai strălucitor. A ajuns într-o poiană aflată în afara sântului mocirlos. Podul mobil era coborât. În faţa lui, Perchta o ţinea pe prinţesă pe propriul armăsar, galopând spre poarta castelului.

Prinţul ştia că nu va ajunge la ea la timp.

Aşa că şi-a pregătit arcul. A fixat săgeata. Şi s-a rugat oricărui zeu care l-ar asculta ca aceasta să-şi găsească ţinta.

A tras.

Săgeata a zburat peste şanţ, cu penele fluturând, ca şi cum ar fi fost îndrumată de mâna lui Tyrr, zeul trasului cu arcul şi al războiului. S-a înfipt adânc în spatele Perchtei – direct în inima ei.

Femeia-vânător a alunecat de pe armăsar.

Regele Elf a sărit de pe propriul cal, abia reuşind să o prindă în braţe. Când stelele au început să se stingă din ochii iubitei sale, şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe prinţ apropiindu-se hotărât de castel, disperat să ajungă la sora lui.

Regele Elf a fost copleşit de furie.

În acel moment, a luat o decizie. Una care îl bântuie până în ziua de azi.

Este imposibil de spus dacă ar fi putut salva viaţa femeii-vânător. S-ar putea chiar să o fi dus în braţe în castelul lui. Se spune că cei întunecaţi cunosc nenumărate căi de a lega o viaţă de voal, de a împiedica un suflet să alunece dincolo de porţi, în Verloren.

Poate că ar fi putut să o ţină alături de el.

Însă alta i-a fost alegerea.

Lăsând-o pe Perchta să moară pe acel pod, Regele Elf s-a ridicat în picioare şi a înşfăcat-o pe prinţesă de pe calul abandonat A scos din tolba o săgeata cu vârf auriu şi, strângând-o cu putere în pumn, a ridicat-o deasupra copilei. Nu a fost nimic mai mult decât un act de răzbunare cu sânge-rece, împotriva prinţului care îndrăznise să o doboare pe măreaţa femeie-vânător.

De-ndată ce a înţeles intenţia Regelui Elf, prinţul a fugit spre el, încercând să ajungă la sora lui.

Dar a fost împins înapoi de către copoi. De dinţii, de ghearele şi de ochii lor arzători. L-au înconjurat apoi cu fălcile trosnind, l-au muscat şi i-au sfâsiat carnea. Prinţul a ţipat, incapabil să lupte sau să le respingă atacurile. Pe deplin trează acum, prinţesa a strigat numele fratelui ei şi a întins mâna spre el în timp ce se z bă te a în strânsoarea regelui.

Prea târziu. Regele i-a înfipt săgeata în carne exact când primele raze ale dimineţii au pârjolit bolta cerească.

Capitolul 13

Serilda nu era sigură cât timp a trecut de când se aşezase. De cât timp avea spatele sprijinit de peretele rece al celulei şi ochii închişi, prinsă în poveste de parcă ar fi privit-o desfăşurându-se chiar în fata ei. Însă, când basmul s-a încheiat incert, pe un ton şovăitor, a tras adânc aer în piept şi şi-a ridicat lent pleoapele.

Gild, încă aşezat pe taburetul din partea îndepărtată a celulei, se uita la ea cu ochii larg deschişi şi cu gura căscată.

Părea de-a dreptul înspăimântat.

Fiica morarului s-a încordat.

— Ce-i? De ce mă priveşti aşa?

Băiatul a clătinat din cap.

— Ai spus că poveştile ar trebui să fie pline de viaţă, incitante şi... şi minunate. Acestea au fost cuvintele pe care le-ai folosit. Dar povestea aia a fost – a căutat cuvântul potrivit, alegând în cele din urmă – îngrozitoare!

— Îngrozitoare? s-a răstit ea. Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc eu? a răbufnit el, ridicându-se în picioare. Basmele au finaluri fericite! Prinţul ar trebui să o salveze pe prinţesă. Să-i ucidă pe Regele Elf şi pe femeia-vânător, apoi să călătorească amândoi spre casă, la familia care îi aşteaptă, iar întoarcerea să le fie sărbătorită de întregul tărâm. Fericiţi până la adânci bătrâneţi. Ce-i cu... ce-i cu prostiile astea, cu regele care îi înjunghie sora, cu prinţul sfâşiat de copoii lui... nu-mi amintesc prea multe poveşti, dar sunt convins că asta este cea mai groaznică pe care am auzit-o vreodată!

încercând să-şi tempereze furia, Serilda s-a ridicat la rândul ei în picioare şi şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Vrei să spui că povestea te-a făcut să simţi ceva?

— Bineînţeles că m-a făcut să simt ceva! şi acel ceva este y y groază!

Pe fata ei a răsărit un zâmbet încântat.

— Ha! Voi accepta cu bucurie groază în loc de indiferenţă. Nu toate poveştile au final fericit. Ştii, viaţa nu-i aşa.

— Şi iată de ce ascultăm poveşti! a urlat el aruncându-şi mâinile în aer. Nu poţi să o închei în acel punct. Spune-mi măcar că prinţul se răzbună!

Serilda şi-a apăsat un deget pe buze, gânditoare.

Dar apoi privirea i-a căzut pe bobinele stivuite ordonat lângă perete. Fiecare scânteia ca filonul unei mine de aur pierdute.

— Ai terminat! a exclamat ea uluită.

A înaintat, pe cale să ia o bobină din cea mai apropiată grămadă, când Gild a păşit în faţa ei şi i-a blocat calea.

— O, nu! Nu până nu-mi spui ce se întâmplă mai departe.

— Nu ştiu ce se întâmplă mai departe, a pufăit ea.

Expresia lui avea o alură comică. Puţin consternată, puţin îngrozită.

— Cum să nu ştii? E povestea ta!

— Nu orice poveste este dispusă să se dezvăluie imediat. Unele dintre ele sunt sfioase.

În timp ce Gild medita la cuvintele ei, Serilda s-a strecurat pe lângă el şi a înşfăcat una dintre bobine.

— E uimitor! Totul este aur adevărat?

— Bineînţeles că este aur adevărat, a bombănit el. Crezi că aş încerca să te păcălesc?

— Cu siguranţă cred că eşti capabil de un astfel de vicleşug, i-a răspuns ea cu un surâs.

Un zâmbet mândru a luminat chipul îmbufnat al băiatului.

— Să presupunem că sunt.
Serilda a inspectat firul. Puternic şi flexibil.
— Mă întreb... dacă mi-ar plăcea să torc, oare aş putea crea ceva atât de frumos?
— Nu-ţi place să torci?
Fata s-a strâmbat.
— Nu. De ce? Ţie îţi place?
— Uneori. Întotdeauna mi s-a părut – a căutat din nou cuvântul potrivit – satisfăcător, presupun. Mă linişteşte un pic.
— Am auzit şi alte persoane spunând asta, a spus ea zeflemitor. Dar, în cazul meu, pur şi simplu... mă face să-mi doresc cu nerăbdare să termin mai repede.
Gild a chicotit.
— Totuşi îţi place să spui poveşti.
— O, atât de mult! a mărturisit ea. Însă ele m-au băgat în această încurcătură. Ajut la predarea unor ore la şcoală, iar unul dintre copii a menţionat că ticluirea poveştilor seamănă puţin cu arta torsului, mai exact cu transformarea paielor în aur. Ca şi cum ai fauri din nimic ceva ce străluceşte.
— Povestea pe care ai spus-o acum nu a strălucit, a zis Gild legănându-se pe călcâie. A fost mai mult tristă, sumbră şi întunecată.
— Rosteşti cuvintele astea de parcă ar fi lucruri rele. Insă, când vine vorba de arta veche a povestirii, a spus ea cu un aer înţelept, ai nevoie de întuneric pentru a aprecia lumina.
Gura lui s-a arcuit într-o parte, semn că nu era dispus să-i răsplătească vorbele cu un zâmbet complet. Apoi a părut că îşi recapătă postura rigidă, înainte să-şi întindă mâinile după ale Serildei.
Fata s-a încordat, însă Gild nu a făcut altceva decât să fure bobina, desprinzând-o cu blândeţe de vârfurile degetelor ei.
Totuşi Serilda nu credea că doar îşi imaginase cum atingerea lui a zăbovit o secundă mai mult decât trebuia sau cum a înghiţit în sec când a pus aurul înapoi în grămadă.
Şi-a dres uşor glasul.
— Regele e meticulos, foarte atent la detalii. Va observa dacă lipseşte o bobină.
— Bineînţeles, a mormăit ea, conştientă că încă simţea furnicături de-a lungul degetelor. Nu plănuiam să o iau. Nu sunt o hoaţă.
Gild a chicotit.
— Rosteşti acel cuvânt de parcă ar fi un lucru rău.
Înainte ca Serilda să poată găsi un răspuns inteligent, au auzit paşi tropăind în afara celulei.
Au încremenit amândoi.
Apoi, spre surprinderea ei, Gild a micşorat distanţa dintre ei printr-un singur pas mare şi, de data asta, chiar a luat-o de mâini, ţinându-le pe amândouă într-ale lui.
— Serilda?
Fata a tresărit, nesigură dacă era mai uimită de atingerea lui sau de sunetul numelui ei rostit atât de febril.
— Am îndeplinit sarcina pe placul tău?
— Poftim?
— Trebuie să o spui, pentru a duce la bun sfârşit târgul nostru. Alianţele magice trebuie încheiate ferm.
— Oh! B-bineânteles, s-a bâlbâit ea.
A aruncat o privire spre medalionul care strălucea puternic pe tunica lui sumbră, ascunzând portretul unei fete care acum întruchipa cu desăvârşire o enigmă, chiar dacă inspirase povestea tragică împărtăşită mai devreme de Serilda.
— Da, sarcina este îndeplinită. Nu am nimic de reproşat.
Spunea adevărul, în pofida resentimentelor pe care i le provoca renunţarea la medalion. Acest băiat îi promisese un dar neînchipuit. Ceea ce făcuse el ar fi trebuit să fie imposibil, însă iată că reuşise.
Gild a zâmbit, doar uşor, dar îndeajuns pentru a-i tăia răsuflarea. Exista ceva incredibil de

autentic în surâsul lui.
Apoi a urmat o altă surpriză: i-a ridicat mâna. Serilda s-a gândit că s-ar putea să i-o sărute, ceea ce ar fi fost apogeul întâmplărilor ciudate de peste noapte.
Însă nu i-a sărutat mâna.
Gestul lui a fost şi mai neobişnuit.
După ce şi-a coborât pleoapele, i-a ţinut pumnul lipit uşor de obraz, luând de la ea cea mai delicata dintre mângâieri.
— Mulţumesc, a murmurat el.
— Pentru ce?
Gild a deschis gura să mai spună ceva, însă a ezitat. Degetul mare îi alunecase peste banda inelului de aur pe care Serilda îl primise în dar de la mossiene. Şi-a coborât privirea şi a cercetat sigiliul cu R-ul gravat.
Sprâncenele i s-au ridicat de curiozitate.
O cheie a scârtâit în broască.
Serilda s-a retras şi s-a răsucit cu faţa spre uşă.
— Mult noroc! a şoptit Gild.
Tânăra s-a uitat peste umăr, însă a înlemnit.
Dispăruse. Era singură.
Uşa celulei s-a deschis cu un sunet înfundat.
Serilda şi-a îndreptat spatele, încercând să înăbuşe senzaţia neobişnuită din adâncul stomacului, asemănătoare unui fâlfâit de aripi, în vreme ce Regele Elf intra relaxat în celulă. Slujitorul lui, aceeaşi fantomă cu ochiul lipsă, aştepta pe coridor cu o torţă ridicată deasupra capului.
Regele s-a oprit după câţiva paşi în celulă şi, în acel moment, lumânarea, acum nimic mai mult decât o băltoacă de ceară pe sfeşnicul de cositor, a renunţat într-un final la luptă. Flacăra s-a stins cu un şuierat şi o spirală de fum negru.
Umbrele nu păreau să-l tulbure pe rege. Privirea i-a alunecat pe podeaua goală, curăţată până la ultimul pai, apoi s-a îndreptat spre roata de tors şi, în cele din urmă, s-a oprit pe stivele de bobine cu fire strălucitoare de aur.
Serilda a reuşit să schiţeze ceva similar unei reverenţe.
— Înălţimea Voastră întunecată. Sper că vânătoarea v-a fost pe plac.
Nu s-a uitat la ea când a înaintat şi a luat una dintre bobine.
— Lumină! a poruncit el.
Vizitiul s-a apropiat uitându-se pe furiş la Serilda înainte să ridice torta. Părea uluit.
Dar zâmbea.
Serilda şi-a ţinut respiraţia, cu ochii fixaţi pe regele care studia firul. Neliniştită, şi-a trecut în repetate rânduri degetul mare peste inel.
Secundele păreau să se transforme în secole. Deodată, degetele Regelui Elf s-au încleştat în jurul bobinei, prinzând-o în pumnul strâns.
— Spune-mi numele tău.
— Serilda, Domnia Voastră...
O clipă îndelungată, a studiat-o în tăcere. A mai trecut un secol înainte să spună:
— Se pare că îţi datorez scuze, lady Serilda. M-am îndoit profund de tine. De fapt, am fost convins că ai încercat să mă păcăleşti. Că mi-ai spus minciuni grosolane şi mi-ai furat prada ce mi se cuvenea de drept. Până la urmă – şi-a coborât privirea spre pumnul închis –, se pare că ai primit într-adevăr binecuvântarea lui Hulda.
Serilda si-a ridicat bărbia.
— Sper că sunteţi mulţumit.
— Destul de mulţumit, a spus el, deşi tonul i-a rămas ursuz. Dacă nu mă înşel, ai menţionat mai înainte că binecuvântarea a fost un dar oferit mamei tale, o croitoreasă talentată.
Iată! Cea mai rea parte a prostului obicei al Serildei. Era atât de uşor să uiţi toate minciunile şi toate detaliile rostite.

A încercat să-si răscolească amintirile în căutarea acelei
nopţi şi a cuvintelor adresate regelui, însă mintea îi era înceţoşată. Prin urmare, doar a ridicat din umeri.
— Aceasta este povestea care mi-a fost spusă. Dar nu mi-am cunoscut niciodată mama.
— A murit?
— A plecat, a răspuns ea. Din momentul în care am fost mtarcata.
— O mamă ştia că propriul copil a fost binecuvântat de zei, însă nu a rămas să o înveţe cum să folosească un astfel de dar?
— Mă îndoiesc că l-a considerat un dar. Cei din sat... toţi locuitorii îmi văd ochii, cu roţile lor de aur, ca pe un semn de ghinion. Ei cred că sunt o piază-rea şi nu sunt sigură că greşesc. Până la urmă, aşa-zisul meu dar m-a adus în seara asta în temniţa măreţului şi înfiorătorului Rege Alder.
La auzul cuvintelor ei, trăsăturile Regelui Elf s-au destins uşor.
— Într-adevăr, a mormăit el. Însă superstiţiile fiinţelor umane sunt adesea rezultatul ignoranţei şi al învinuirilor nefondate. Nu le-aş acorda prea multă atenţie.
— Vă cer iertare, dar pare a fi un lucru uşor de zis pentru regele celor întunecaţi, care cu siguranţă nu-şi face griji cu privire la iernile lungi sau la recoltele distruse. Uneori, superstiţiile sunt tot ceea ce ne-a fost dăruit de zei pentru a ne înţelege lumea. Superstiţiile... şi poveştile.
— Te aştepţi să cred că talentul de a face un asemenea lucru – a ridicat bobina cu fir de aur – prevesteşte ceva de rău augur?
Fata s-a uitat scurt la bobină. Aproape uitase că Regele Elf considera că aceasta era binecuvântarea care-i fusese oferită Serildei.
Asta a facut-o să se întrebe dacă Gild îşi vedea talentul ca pe un dar sau ca pe un blestem.
— Din câte am înţeles, a răspuns ea, aurul a provocat de-a lungul timpului la fel de multe probleme pe câte a rezolvat.
O tăcere s-a aşternut peste ei, învăluind celula.
Serilda a ezitat să-i întâlnească din nou privirea. Când a făcut-o, a fost uimită să-i vadă un zâmbet strecurându-i-se pe buze.
Şi apoi, spre groaza ei absolută, a râs.
Temător, stomacul fetei a executat un plonjon.
— Serilda, a spus el cu vocea dintr-odată caldă. Am cunoscut multe fiinţe umane, însă există un lucru straniu la tine. Este... revigorant.
Regele Elf s-a apropiat, obturând lumina torţei. Apoi şi-a ridicat mâna liberă şi i-a apucat o şuviţă de păr care i se desprinsese dintr-o codiţă. Serilda avusese puţine ocazii să-şi privească reflexia, însă, dacă avea vreo scânteie de vanitate, era pentru părul ei, care îi cădea în bucle dese dincolo de linia taliei. Fricz îi spusese odată că avea exact aceeaşi nuanţă cu cea a berii preferate a tatălui său – un castaniu-închis, lucios, însă fără toate chestiile albe, spumoase, de deasupra. La vremea aceea, Serilda se întrebase dacă ar trebui să fie ofensată, însă acum era sigură că Fricz intenţionase să-i facă un compliment.
Regele Elf i-a aşezat şuviţa rebelă după ureche – o atingere sfâşietor de tandră. Serilda şi-a ferit privirea când vârfurile degetelor lui i-au trasat uşor conturul obrazului, delicat ca o pânză de păianjen pe pielea ei.
Cât de ciudat, s-a gândit ea, să simtă două atingeri atât de blânde într-un timp atât de scurt şi totuşi să reacţioneze atât de diferit la ele. Într-adevăr, mângâierea lui Gild, degetele lui pe mâna ei, i se păruse stranie şi neprevăzută, însă o şi înfiorase – o ploaie de furnicături calde răspândite de-a lungul pielii.
În contrast, tot ce făcea Regele Elf părea plănuit cu atenţie. Cu siguranţă ştia că frumuseţea lui nepământeană ar putea convinge orice inimă umană să bată mai tare, însă, chiar şi aşa, atingerea lui i-a amintit Serildei de mângâierea unei vipere.
— Ce păcat! a spus el încet. Ai fi putut fi frumoasă.
Serilda a simţit o nelinişte lăuntrică, deşi mai degrabă din cauza apropierii lui decât a insultei.
Retrăgându-se, regele a aruncat bobina cu fir de aur către fantomă, care a prins-o fără probleme.

— Du-le pe toate în criptă.
— Da, înălţimea Voastră Sinistră. Cum rămâne cu fata?
Serilda s-a încordat.
Regele Elf a învrednicit-o cu o privire dispreţuitoare înainte ca dinţii săi, uşor ascuţiţi, să licărească în lumina tortei.
— Se poate odihni în turnul de nord până la răsăritul soarelui. Sunt convins că este istovită în urma strădaniilor ei.
Regele a plecat, lăsând-o iarăşi singură cu vizitiul.
Spectrul i-a întâlnit privirea, cu acelaşi zâmbet pe buze.
— Măi să fie! M-am gândit eu că ai ceva special, ce nu se vede cu ochiul liber.
Serilda i-a răspuns la zâmbet, incapabilă să-şi dea seama dacă îşi desconsidera propriul glob ocular lipsă.
— Când pot, îmi place să surprind lumea.
Tânăra şi-a luat pelerina şi l-a urmat afară din temniţă. În sus, pe treptele în spirală, şi de-a lungul coridoarelor înguste, pe lângă tapiserii, coarne şi capete de animale, pe lângă săbii, topoare şi candelabre enorme picurând ceară întunecată. Efectul de ansamblu era un amestec de obscuritate şi violenţă, mai mult ca sigur potrivit pentru Regele Elf. Când au trecut pe lângă o fereastră îngustă cu vitraliul împărţit în romburi, Serilda a observat că întunericul nopţii fusese înlocuit de o strălucire indigo.
În curând avea să răsară soarele.
Niciodată nu stătuse trează o noapte întreagă şi era copleşită de epuizare. Părea o misiune imposibilă să-şi ţină pleoapele ridicate în timp ce-şi târa picioarele în urma spectrului.
— Încă sunt prizonieră? a întrebat ea.
Fantomei i-a luat mult timp să răspundă.
Chiar neliniştitor de mult.
Până când, la un moment dat, tânăra şi-a dat seama că nu avea nicio intenţie să-i răspundă.
S-a încruntat.
— Presupun că un turn e mai bun decât o temniţă, a mormăit ea, căscând obosită.
Îşi simţea trupul greoi, în timp ce fantoma o conducea tot mai sus, pe o altă scară, apoi, printr-o uşă arcuită joasă, într-un salon care dădea într-un dormitor.
Serilda a păşit înăuntru. Chiar şi cu ochii înceţoşaţi de oboseală, tot a simţit un junghi de uimire. Încăperea nu era caldă, însă răspândea o eleganţă întunecată ce i-a tăiat răsuflarea. Perdele de dantelă, negre şi delicate, încadrau ferestrele. Pe un lavoar din abanos a văzut un vas din porţelan şi un urcior de apă, ambele decorate cu trandafiri de culoarea vinului roşu şi cu molii mari, atât de minuţios pictate, încât păreau vii. Lângă pat se afla o noptieră, cu o lumânare verde şi o vază cu un buchet minuscul de ghiocei, cu corole gingaşe, plecate. Un foc trosnea zgomotos în şemineu, iar deasupra sa atârna un tablou cu o ramă bogat ornamentată, care înfăţişă un peisaj nemilos de iarnă, întunecat şi pustiu sub o lună strălucitoare.
Totuşi cel mai mult i-a captat atenţia patul cu baldachin, împrejmuit complet de draperii verde-smarald.
— Îţi mulţumesc! a şoptit ea, când fantoma a aprins lumânarea de lângă pat.
Bărbatul s-a înclinat şi a dat să plece din cameră.
Dar s-a oprit la uşă. I-a aruncat o privire peste umăr, cu o expresie în care se citea prudenţa.
— Ai urmărit vreodată o pisică atunci când vânează un şoarece?
Serilda a clipit la el, surprinsă că ar încuraja posibilitatea unei conversaţii.
— Da. Tatăl meu obişnuia să ţină la moară o pisică ce vâna şoareci.
— Atunci ştii cum le place să se joace. Îi vor da drumul şoarecelui şi îl vor lăsa să creadă, deşi pentru scurt timp, că e liber. Apoi se vor năpusti din nou şi din nou asupra lui, până când, în cele din urmă, se plictisesc. Abia atunci îşi devorează prada, puţin câte puţin.
Fiica morarului a simţit o apăsare în piept.
Chiar dacă ochiul fantomei s-a întunecat de tristete, vocea îi părea aproape golită de emoţii.
— Ai întrebat dacă mai eşti prizonieră. Dar toţi suntem prizonieri. Odată ce înălţimea Sa

întunecată pune mâna pe tine, nu-i place să te lase să pleci.
În ecoul acestor cuvinte rău-prevestitoare, şi-a înclinat din nou capul, cu respect, şi a plecat.
A lăsat usa deschisă.
Descuiată.
Serilda mai avea atâta prezenţă de spirit cât să-şi da seama că ar putea scăpa. Ar fi singura ei şansă.
însă pulsul tot mai încetinit îi spunea că acest lucru era la fel de imposibil ca transformarea paielor în aur prin meşteşugul torsului.
Îşi dorea cu disperare să doarmă.
A închis usa dormitorului. Nu exista nicio încuietoare:
nici pe dinafară, ca s-o ţină înăuntru, însă nici pe dinăuntru, ca să-i ţină pe alţii afară.
S-a răsucit pe călcâie şi şi-a dat voie să uite de fantome, prizonieri şi regi. De pisici şi şoareci. De vânători şi de cei vânaţi.
Şi-a aruncat cizmele în timp ce a tras la o parte una dintre draperiile de catifea. Un suspin real i-a scăpat de pe buze la vederea aşternutului lucios care o aştepta. O plapumă brodată, o cuvertură din piele de oaie... perne. Perne adevărate, umplute cu pene.
Când rochia murdară i-a alunecat la picioare, a găsit un pai prins în materialul fustei, acum aruncată pe podea lângă pelerină. Nu s-a obosit să-şi scoată combinezonul înainte să se strecoare sub cuvertură. Salteaua s-a cufundat îmbietor sub greutatea ei. A cuprins-o. A îmbrăţişat-o. A fost cel mai minunat sentiment trăit vreodată.
în vreme ce bolta cerească s-a luminat dincolo de ferestre, Serilda şi-a îngăduit să se bucure de acest moment de confort, o completare atât de perfectă a oboselii mistuitoare care i-a încleştat oasele, i-a îngreunat pleoapele, i-a adâncit răsuflările.
Şi a târât-o intr-un somn profund.

Capitolul 14

S-a trezit înfrigurată.
Serilda s-a ghemuit, cu mâinile întinse după pături groase, perne pufoase. Degetele ei au găsit doar propriul combinezon subţire de muselină şi pielea de găină de pe braţe. Cu un geamăt, s-a rostogolit pe cealaltă parte şi a început să-şi mişte agitată picioarele în jur, căutând plapuma pe care trebuie să o fi dat jos din pat. Cuvertura din piele de oaie care îşi lăsase într-un mod atât de încântător greutatea caldă pe membrele ei.
Însă acum doar aerul rece de iarnă îi mai atingea picioarele.
Tremurând, şi-a frecat ochii cu degete îngheţate pentru a-i forţa să se deschidă.
Prin ferestre se revărsa lumina soarelui, şocant de strălucitoare.
Fata s-a ridicat şi a clipit ca să-şi limpezească vederea.
Draperiile de catifea din jurul patului cu baldachin dispăruseră, explicând frigul persistent. La fel şi plăpumile. Şi pernele. Şemineul era aproape complet golit, cu excepţia funinginii şi a prafului. Mobilierul a rămas, deşi noptiera era răsturnată pe o parte. Nici urmă de vasul de porţelan, de urcior, de lumânare sau de mica vază cu flori. Perdelele diafane lipseau, iar una dintre ferestre era spartă. De candelabru şi de stâlpii patului erau agăţate pânze de păianjen, unele atât de pline de praf, încât arătau ca nişte fire negre.
Împleticindu-se jos din pat, Serilda s-a grăbit să-şi îmbrace rochia. Pentru că degetele îi erau atât de amorţite, a trebuit să se oprească şi să sufle aer cald peste ele, masându-le unele de altele timp de un minut înainte să-şi poată închide ultimii nasturi. Şi-a aruncat pelerina peste umeri, strângând-o în jurul braţelor ca pe o pătură cât îşi punea cizmele. Inima îi batea năvalnic, ochii îi fugeau împrejur, surprinşi de goliciunea încăperii, atât de dezolantă în contrast cu amintirile din noaptea precedentă.
Sau... din primele ore ale dimineţii.
Oare cât timp dormise?

Cu siguranţă nu mai mult de câteva ore şi totuşi încăperea părea că ar fi stat abandonată şi neatinsă vreme de un secol.

S-a uitat pe furiş în salon, unde a văzut aceleaşi scaune tapiţate, doar că acum miroseau a mucegai şi putregai, iar ţesătura avea urme de găuri de la rozătoare.

Paşii i-au răsunat în gol cât a coborât scara, frecându-se la ochi ca să alunge somnul. De-a lungul pereţilor picura apă, strecurată înăuntru prin câte una dintre fereastele înguste, multe având geamuri sparte sau lipsă.

Câteva buruieni cu frunze ţepoase răsăriseră din mortarul de pe trepte, convinse să renască de o frântură scânteietoare, aruncată de lumina zorilor, şi de umiditatea din aer.

Serilda a tremurat din nou când a ajuns la primul nivel al castelului.

S-ar putea să fi fost transportată într-o altă lume, într-un alt timp. Acesta nu avea cum să fie castelul în care adormise. Poate că sala avea aceiaşi pereţi de piatră şi aceleaşi candelabre enorme, însă natura revendicase zidurile. Spirale de iederă se întindeau de-a lungul podelei, urcând pe tocurile uşilor. Candelabrele şi aplicele fuseseră golite de lumânări. Covoarele dispăruseră. Toate fiarele împăiate, victime ale vânătorii, la fel.

Pe peretele îndepărtat atârna o tapiserie sfâşiată. Serilda s-a apropiat şovăitor, în zgomotul făcut de cizmele ei când păşea peste pietre ciobite şi frunze uscate. A recunoscut tapiseria – imaginea unui cerb negru, uriaş, într-o poiană. Dar seara trecută imaginea înfăţişase animalul rănit de o duzină de săgeţi, cu atât de mult sânge prelingându-i-se din răni, încât era clar că nu va supravieţui. Însă acum acelaşi animal se înălţa semeţ printre copacii pătaţi de soare, graţios şi puternic, cu coarnele masive întinse spre lună.

Noaptea trecută, reprezentarea macabră era impecabilă, în culori vibrante.

În timp ce această tapiserie era găurită de molii şi acoperită cu mucegai, iar vopseaua ţesăturii, o amintire îndepărtată.

Serilda a înghiţit nodul din gât. Odată, îi distrase pe copii cu o poveste despre un rege care a fost invitat să ia parte la nunta unui căpcăun. Simţind că un refuz ar fi însemnat o mare insultă, regele a participat la nuntă şi a savurat din plin ospitalitatea căpcăunului. S-a bucurat de băutură, s-a înfruptat din preparate, a dansat până când pantofii i s-au uzat de tot, apoi a adormit fericit. Dar, când s-a trezit, toată lumea plecase. Regele s-a întors acasă doar ca să descopere că trecuseră o sută de ani. Toşi membrii familiei sale pieriseră, împărăţia căzuse în mâinile altcuiva şi niciun suflet în viaţă nu-şi putea aminti cine era.

Acum, cu ochii fixaţi pe tapiserie şi cu răsuflarea formând rotocoale de abur, Serilda a simşit o teamă năucitoare că asta i se întâmplase şi ei.

Câţi ani trecuseră în timp ce ea dormea?

Unde erau Regele Elf şi curtea lui fantomatică?

Unde era Gild?

Ultima întrebare a făcut-o să se încrunte. Gild o ajutase, într-adevăr, ba chiar îi salvase viata, dar îi şi luase medalionul şi asta nu-i plăcea.

— Hei! a strigat Serilda, însă vocea i-a răsunat înapoi prin sala goală. Unde au dispărut toţi?

A păşit lent şi cu grijă peste spiralele de iederă în marea sală. Podeaua era împânzită de moloz. De grinzile din tavan atârnau rămăşiţele unor cuiburi de păsări. Masivul şemineu central mai purta urme de funingine, în rest părea să fi rămas rece şi gol de secole. O grămadă formată din bucăţi de ţesătură şi crenguţe, aflată în colţul şemineului, ar fi putut fi casa unui pârş sau a unui popândău.

Un croncănit strident a despicat tăcerea desăvârşită.

Serilda s-a învârtit. Pasărea stătea cocoţată pe piciorul unui scaun răsturnat. Şi-a înfoiat penele negre, de parcă fata i-ar fi tulburat odihna.

— Nu te uita aşa la mine! a spus ea. Tu m-ai speriat pe mine.

Pasărea şi-a înclinat capul şi, prin firele de praf care pluteau împrejur, Serilda a văzut că nu era o cioară, ci un alt nachtkrapp.

Şi-a îndreptat spatele şi i-a susţinut privirea intensă, fixându-şi ochii în orbitele goale.

— Oh, bună! a spus ea precautã. Eşti aceeaşi pasăre care m-a vizitat înainte? Sau eşti un urmaş din viitor?

Nu i-a răspuns. Bestie malefică sau nu, rămânea în continuare o simplă pasăre.

Un trosnet puternic de lemn s-a auzit dintr-un loc îndepărtat al castelului. O uşă deschisă sau căpriori de lemn care se mişcau sub greutatea pietrei şi a timpului. S-a aşteptat să audă paşi, dar nu a distins nimic în afară de sunetul liniştit şi mângâietor al valurilor spulberate pe malul lacului. Fâlfâitul scos de aripile păsărilor sălbatice, ascunse în colturile tavanelor înalte. Scrâşnetul rozătoarelor de-a lungul pereţilor.

Cu o altă privire furişată spre nacthkrapp, Serilda a pornit hotărâtă spre zgomotul acela necunoscut sau, mai bine zis, s-a îndreptat în direcţia de unde credea că venise. S-a strecurat pe un coridor lung şi îngust şi tocmai trecuse de o uşă deschisă când l-a auzit din nou. Trosnetul prelung al lemnului greu, însoţit de scârţâitul balamalelor ruginite.

S-a oprit şi, când s-a uitat prin deschidere, a văzut o scară dreaptă. Pe pereţi erau fixate două torţe stinse, iar în partea de sus, abia vizibilă în întuneric, se afla o uşă arcuită închisă.

Serilda şi-a croit drum în sus pe scări, unde paşii lăsaseră de-a lungul secolelor nişte urme subtile în piatră, asemănătoare unor caneluri. Clanţa a cedat fără probleme. O lumină strălucitoare, trandafirie, s-a revărsat în casa scării.

A intrat într-o sală lungă, cu şapte vitralii înguste aliniate de-a lungul peretelui exterior. Culorile lor, cândva vii, erau acum estompate, ascunse sub un strat de murdărie, însă tot puteai recunoaşte cu uşurinţă reprezentările vechilor zei. Freydon recolta tulpini aurii de grâu. Solvilde sufla spre pânzele unei corăbii. Tyrr se pregătea să tragă cu arcul. Eostrig semăna seminţe. Velos ţinea în sus un felinar pentru a ghida sufletele către Verloren. Dintre cele şapte vitralii, doar cel al lui Velos era spart, cu câteva bucăţi de haină spulberate şi la un pas să cadă.

Al şaptelea zeu o aştepta la capătul sălii. Zeitatea protectoare a Serildei – Wyrdith, zeul poveştilor şi al norocului, al minciunilor şi al sortii. Deşi era adesea înfăţişat cu roata norocului, acest artist alesese să-l prezinte în rolul povestitorului, cu o pană de aur într-o mână şi un sul de pergament în cealaltă.

Serilda l-a studiat îndelung pe zeu, încercând să simtă un fel de afinitate pentru fiinţa care se presupunea că îi dăruise ochii cu roţi de aur şi talentul pentru înşelăciune. Însă nu simţea nimic pentru zeul dinaintea ei, împrejmuit de nuanţe trandafirii şi de smarald, arătând regal şi înţelept, cu privirea îndreptată spre bolta cerească, de parcă până şi un zeu ar putea aştepta inspiraţia divină.

Nu şi-l închipuise nici pe departe aşa pe naşul ei şarlatan şi nu putea îndepărta sentimentul că artistul îl reprezentase complet greşit.

S-a răsucit pe călcâie. La sfârşitul şirului de vitralii, sala cotea brusc. Într-o parte, ferestre simple, cu ochiurile de geam delimitate de gratii care formau o reţea de romburi, cu vedere spre lacul umbrit de ceaţă. Pe partea opusă, un rând de sfeşnice de fier cu suporturi înalte, lipsite de lumânări.

între sfeşnice se aflau uşi de stejar lustruit. Toate închise, cu excepţia ultimei.

Serilda s-a oprit, uitându-se cu ochii larg deschişi la cercul de lumină de pe covorul uzat şi zdrenţuit. Nu era lumina puternică a unei zile în plină desfăşurare, nuanţată de tonuri reci de gri de la cerul înnorat. Nu semăna cu lumina care intră prin ferestre.

Era caldă şi pâlpâia precum flacăra unei lumânări, sfâşiată de umbre dansante.

Fata a îndepărtat o pânză de păianjen ce atârna de-a lungul pasajului şi s-a îndreptat spre uşă. Picioarele îi atingeau silenţios covorul. Abia mai respira.

Când s-a apropiat la nici zece paşi de cameră, a întrezărit marginea unei tapiserii. Nu putea desluşi modelul, însă au surprins-o culorile saturate. Intense, aparent neatinse de praf sau de murdărie, când totul în jurul ei era întunecat, rece şi pe cale să putrezească.

Lumina din încăpere s-a estompat, însă se concentra atât de tare pe tapiserie, încât aproape că nici n-a observat.

A mai făcut un pas.

De undeva de jos, din cel mai adânc cotlon al castelului, un ţipăt.

Serilda a încremenit. Sunetul era plin de agonie.

Usa camerei dinaintea ei s-a închis cu o bufnitură.

A sărit înapoi, exact când un ţipăt sălbatic a explodat pe hol. Un amestec de aripi şi gheare a

zburat spre ea. Fata a urlat, fluturând agitată un braţ. O gheară i-a tăiat obrazul. Si-a aruncat braţul înainte, reuşind să lovească una dintre aripile fiarei, care a şuierat şi s-a retras în umbre.

Serilda s-a izbit de perete, cu ambele mâini ridicate într-o încercare de a se proteja. Şi-a mijit ochii în sus, aşteptându-se ca un nachtkrapp uriaş să se pregătească pentru un al doilea atac, însă creatura dinaintea ei nu era un corb nocturn.

Era ceva cu mult mai rău.

De mărimea unui copilaş, dar cu chipul unui diavol. Avea coarne spiralate, cu vârfurile îndreptate în faţă, ieşind din părţile laterale ale capului. Din spate îi răsăreau aripi cu pene negre. O fiinţă complet disproporţionată. Braţe prea scurte; picioare prea lungi; degete terminate cu gheare ascuţite şi subţiri. Pielea îi era cenuşie şi purpurie, iar pupilele, verticale şi înguste ca ale unei pisici. Când a sâsâit la ea, a văzut că nu avea dinţi, ci o limbă ascuţită de şarpe.

Creatura era un coşmar, la propriu.

Un drud.

* În foiclorul german, un drud (Drude) este un fel de spirit nocturn malefic, asociat cu coşmarurile, predominant mai ales în sudul Germaniei

Frica a pus stăpânire pe ea, alungând orice gând dincolo de groază şi orice reacţie dincolo de un instinct animalic de a fugi. De a scăpa.

Doar că picioarele ei refuzau să se mişte. Inima părea să-i fi crescut până ajunsese la dimensiunea unui pepene galben: îi apăsa coastele, îi golea cu forţa plămânii de aer.

Mâna i s-a întins spre obrazul care o ustura, ud de sânge.

Drudul a ţipat şi s-a năpustit spre ea, cu aripile întinse larg.

Serilda a încercat să-l lovească, însă ghearele monstrului i-au prins încheieturile, vârfurile lor ascuţite înţepându-i pielea asemenea unor ace. Fiara a copleşit-o cu un ţipăt atât de nepământean încât părea că îi străpunge sufletul. În mintea ei nu a mai rămas decât furie şi durere – apoi s-a spulberat.

Se afla iarăşi în sala de mese a castelului, înconjurată de tapiserii dezgustătoare. Regele Elf se înălţa deasupra ei, afişând un zâmbet leneş şi mândru. A făcut un semn către i 1 i perete, iar ea s-a întors, cu stomacul în noduri.

Pasărea legendară hercinia stătea deasupra servantei, cu aripile strălucitoare întinse. Dar, de data aceasta, trăia. Ţipa de durere. Aripile îi fluturau în continuare, încercând să zboare, însă erau fixate pe o scândură, prinse cu ajutorul unor cuie groase de fier.

Iar pe perete, de o parte şi de alta a păsării, două capete fuseseră aşezate pe plăci de piatră. În dreapta – Gild, ai cărui ochi scăpărau de ură. Era vina ei. Încercase să o ajute şi asta s-a ales de el.

Şi – în stânga – tatăl ei, care avea ochii larg deschişi şi îşi mişca spasmodic gura, încercând disperat să formeze cuvinte.

Cu obrajii pătaţi de lacrimi, s-a apropiat mai mult de el, străduindu-se să-l audă.

Până când, în cele din urmă, un cuvânt a prins glas. O şoaptă la fel de ascuţită ca un ţipăt.

Mincinoaso!

În depărtare, un urlet a vuit prin sala de mese.

Nu.

Nu prin sale de mese.

Ci pe un coridor, la etaj.

Ochii Serildei s-au deschis brusc. Se lovise de una dintre ferestrele holului şi, în cădere, umărul ei spărsese sticla, creând o pânză de fisuri subţiri.

Încheieturile îi sângerau, dar drudul o eliberase. Stătea la câţiva paşi distanţă, cu genunchii îndoiţi şi aripile ridicate, gata să-şi ia din nou zborul. Zbiera în continuare, sunetul fiind îndeajuns de strident cât să o convingă pe Serilda să-şi apese mâinile pe urechi.

Drudul a sărit înainte, dar abia îşi desprinsese picioarele de sol când unul dintre sfeşnice s-a răsturnat. Nu – a fost împins spre fiară. A lovit-o cu putere, ţintuind-o momentan de podea.

Creatura a urlat şi s-a târât de sub fierul greu. Şchiopăta, însă şi-a luat din nou zborul, fără

probleme.
Un vânt asemănător unei furtuni pe mare a năvălit prin hol, tăios ca răsuflarea de gheaţă a iernii, i-a aruncat părul în faţă Serildei şi l-a împins pe drud într-una dintre uşi cu atâta forţă, încât până şi sfeşnicele au tremurat. Fiara s-a prăbuşit la pământ cu un şuierat de durere.
Profitând de şansa neaşteptată, Serilda s-a ridicat cu greu în picioare şi a fugit.
în spatele ei a auzit cum ceva a căzut. Cum ceva s-a prăbuşit. Apoi un zgomot diferit, o altă uşă trântită atât de tare, încât s-au cutremurat torţele de pe perete.
A trecut în goană pe lângă vitralii, cu zeii lor vigilenţi, şi a coborât scările, inima bubuindu-i în piept.
A încercat să-si amintească unde se afla, însă ochii îi erau înceţoşaţi, gândurile, confuze. Sălile îi aminteau de un labirint, de un loc complet nefamiliar, şi nimic nu arăta la fel ca noaptea trecută.
Un alt ţipăt a ridicat firele de păr de pe ceafa Serildei.
S-a sprijinit cu toată greutatea de un stâlp, gâfâind. Răsunase aproape de data asta, însă nu ştia din ce direcţie venise. Nu ştia dacă voia să descopere sau nu sursa ţipătului. Părea că cineva avea nevoie de ajutor. Părea că cineva murea.
A aşteptat, străduindu-se din răsputeri să distingă ceva peste bătăile nebuneşti ale inimii şi răsuflările rapide şi sacadate.
Ţipătul nu s-a mai auzit din nou.
Cu picioarele tremurând, Serilda s-a îndreptat spre ceea ce credea că era sala mare. Dar, când s-a întors iar, s-a trezit în faţa unui alcov cu un set de uşi duble larg deschise. Dincolo de acestea se întindea o încăpere uriaşă, la fel de dărăpănată precum restul castelului. Puţinul mobilier rămas era răsturnat şi deteriorat. Frunze de iederă sfărâmicioase acopereau podeaua, împreună cu pietre ciobite şi crenguţe târâte înăuntru de vietăţi care încercaseră să facă din acest loc părăsit casa lor.
În capătul îndepărtat al sălii se înălţa un podium, cu două scaune bogat ornamentate pe el.
De fapt, nu chiar scaune. Tronuri. Fiecare aurit şi tapiţat în albastru-cobalt.
Păreau intacte, neatinse de degradarea care distrusese totul împrejur, protejate de o formă de magie de care Serilda nu mai auzise până acum. Totul arăta ca şi cum conducătorii castelului s-ar putea întoarce în orice moment. Dar restul castelului se deteriora treptat. Revendicat de natură, de moarte.
Iar acesta era un loc al morţii. Nu era loc de îndoială.
Mirosul de putregai. Gustul de cenuşă de pe limba ei. Felul în care nefericirea şi suferinţa se agăţau de pereţi ca nişte pânze de păianjen invizibile, plutind asemenea unor fragmente de praf efemer.
Străbătuse jumătate din sala tronului când a auzit un sunet jos, ca un clipocit.
S-a oprit şi a ascultat.
La următorul pas, l-a auzit din nou şi, de data aceasta, a simţit că talpa cizmei i se lipeşte de piatră.
Când şi-a coborât privirea, a văzut urmele însângerate de paşi de pe podea, ce se întindeau în spatele ei către coridorul pe care tocmai îl părăsise. O materie întunecată se umfla acum în jurul marginilor sălii tronului, revărsându-se pe hol.
A simţit un junghi lăuntric.
S-a dat înapoi, lent, la început, apoi s-a întors şi a fugit spre uşile duble din faţa tronurilor. În clipa în care a trecut pragul, acestea s-au trântit.
Nu s-a oprit. A trecut dintr-un salon grandios şi ruinat în următorul, până când, deodată, a recunoscut locul în care se afla. Şemineul uriaş. Uşile sculptate.
Găsise marea sală.
Cu un strigăt şovăitor, plin de speranţă, s-a repezit spre uşi şi le-a deschis larg, aproape scoţându-le din balamale. O lumină cenuşie scălda curtea interioară, care se descurcase puţin mai bine în lupta cu timpul. Statuile câinilor de vânătoare de la baza scărilor erau acum brăzdate de linii de putregai verde şi aveau suprafeţele pătate de la coroziune. Grajdurile se prăbuşeau la un capăt, cu acoperişul de paie plin de găuri. Însăşi curtea interioară era devorată de mărăcini şi de ciulini spinoşi, ce miroseau a mosc. În colţul sudic răsărise un darmoz, ale cărui rădăcini

spulberaseră caldarâmul, iar ramurile sale golaşe, curăţate de iarnă, semănau cu nişte degete scheletice care se întindeau spre cerul cenuşiu. Fructele de pădure care nu fuseseră culese de păsări căzuseră din copac şi putrezeau, formând un model de stropi de sânge pe pavaj.

* Arbust cu frunze late. Flori albe şi cu fructe în formă de 7 i boabe roşu-negricioase

Dar poarta era deschisă. Podul mobil, coborât.
Îi venea să plângă de uşurare.
Când un vânt tăios a suflat dinspre lac, fluturându-i părul şi pelerina, Serilda a alergat cât a putut de tare. În urma ei încă mai auzea ţipetele, urletele, orchestra morţii.
Lemnul i-a trosnit sub picioare cât a traversat podul mobil. Pe cealaltă parte, podul îngust care lega castelul de oraş aproape că fusese învins de timp. Avea pietrele ciobite, iar o secţiune de balustradă se prăbuşise în apa de dedesubt. Ar fi fost înfricoşător de periculos de străbătut într-o trăsură, dar mijlocul său îngust încă oferea destul spaţiu pentru singuratica Serilda. A alergat până când tot ce a auzit au fost vântul şuierându-i în urechi şi propriile gâfâieli.
Într-un final, a încetinit şi s-a agăţat de un pilon, care doar noaptea trecută ţinuse o torţă aprinsă, dar acum nu era decât o piatră umedă şi distrusă. S-a rezemat de acesta, străduindu-se să-şi tragă răsuflarea.
Lent, a îndrăznit să se întoarcă.
Castelul se înălţa din ceată, la fel de straniu şi de impunător ca în noaptea precedentă. Dar nu era nici pe departe o fortăreaţă măreaţă pe măsura lui Erlkonig, Regele Alder.
Acum, Castelul Adalheid nu era nimic mai mult decât un

Capitolul 15

Când trecuse prin oraş cu o seară înainte, aşezarea era tăcută şi solemnă, de parcă toţi locuitorii s-ar fi ascuns în spatele uşilor zăvorâte şi ale obloanelor trase, speriaţi de ceea ce ar putea sta la pândă pe străzi sub Luna Foametei.
Dar, în vreme ce traversa podul, Serilda a văzut că în cursul nopţii – sau al secolului, dacă dormise într-adevăr o sută de ani – viaţa revenise în oraş. Nu mai părea un loc rău-prevestitor sau pe jumătate abandonat în umbra castelului colosal. De fapt, arăta destul de frumos în lumina dimineţii. Pe malul lacului se înşirau case înalte, cu bârne de lemn pe faţadele vopsite în nuanţe de verde-pal şi galben-auriu. Soarele strălucitor al dimineţii cobora pe acoperişurile şi grădinile înzăpezite, unde omuleţi de zăpadă se topeau încet. O sumedenie de bărci mici de pescuit erau ancorate de-a lungul unui labirint de docuri, iar pe drumul ce se întindea pe o plajă pietruită se rânduiau adăposturi cu acoperişuri de paie, pe care Serilda nu-şi amintea să le fi văzut în noaptea precedentă.
Un târg.
Asta era cea mai mare transformare dintre toate, a observat ea, pe măsură ce o salutau sunetele izvorâte dintr-o agitaţie veselă. Locuitorii apăruseră şi îşi luaseră în primire oraşul, ca şi cum vânătoarea sălbatică nu ar fi trecut niciodată călare. Ca şi cum castelul de pe apă, aflat chiar dincolo de pragurile lor, nu ar fi fost invadat de monştri şi fantome.
Priveliştea care a întâmpinat-o pe Serilda în timp ce se apropia de capătul podului deborda de viaţă, o atmosferă gălăgioasă şi complet obişnuită. Oameni înveşmântaţi în pelerine groase şi căciuli de lână mişunau printre tarabe, cercetând ţesăturile şi blănurile de animale, coşurile cu napi şi grămezile de nuci confiate, saboţii din lemn şi obiectele făurite din metal. Catâri cu blana zbârlită trăgeau căruţe încărcate cu mere şi verze, porci şi gâşte, în vreme ce găinile cloncăneau şi se plimbau în voie pe străzi. Mai mulţi copii stăteau întinşi pe burtă la capătul unuia dintre docuri, antrenaţi într-un joc cu pietre vopsite în culori deschise.
Serilda s-a simţit copleşită de uşurare când i-a văzut. Pe viată. Se temuse că acest oraş, asemenea castelului, ar fi putut fi pierdut în timp, devenind un oraş-fantomă străvechi în timp ce ea

dormea. Se temuse că ar fi putut fi la fel de bântuit ca ruinele pe care le lăsase în urmă.

Dar nu era un morman de ruine şi, aparent, nici bântuit. Dimpotrivă, prima ei impresie a fost că oraşul părea destul de prosper. Nu văzuse case care să aibă neapărată nevoie de reparaţii. Acoperişurile erau rezistente, fie din mormane stufoase de paie, fie din ţiglă, vergelele metalice fiind perfect lipite unele de altele, porţile erau solide, iar lumina soarelui strălucea pe ferestrele de sticlă. Sticlă adevărată. Nimeni în Mărchenfeld nu avea ferestre de sticlă, nici măcar negustorul de vinuri, care deţinea mai mult pământ decât oricine. Dacă o clădire avea măcar ferestre, acestea erau înguste, deschise vara şi acoperite cu scânduri iarna.

În vreme ce trecea podul, Serilda s-a întrebat din nou cât timp dormise. Oare chiar se trezise într-un alt secol?

Dar apoi a văzut o găleată de cupru rămasă lângă un gard vopsit în albastru, iar priveliştea i s-a părut familiară. Era sigură că o văzuse aseară. Dar, dacă ar fi trecut decenii, nu ar fi putrezit gardul până acum sau găleata nu ar fi fost zvârlită de vreo furtună cumplită?

Nu era tocmai o confirmare, însă îi dădea speranţa că nu păşise într-un alt timp, ci doar se întorsese de dincolo de voalul care separa lumea muritorilor de tărâmul celor întunecaţi.

În plus, veşmintele nu se deosebeau de ceea ce ar putea purta cineva în Mărchenfeld – într-adevăr, poate aveau mai puţine pete şi găuri şi un pic mai multe broderii. Dar nu s-ar fi schimbat stilul dacă ar fi trecut atâţia ani?

Serilda s-a străduit să pară nonşalantă, chiar agreabilă, când a ajuns la capătul podului. În curând, locuitorii aveau să-i remarce ochii neobişnuiţi şi însăsi personalitatea ei va fi pusă sub semnul întrebării. Cel mai bine era să-i farmece cât încă mai putea.

Nu a durat mult până când au început să o observe.

De fapt, o femeie a observat-o şi a scos un vaiet zguduitor, care a atras imediat atenţia tuturor celorlalţi din apropiere.

Oamenii s-au întors, speriaţi.

Şi, de îndată ce au zărit-o pe fata în pelerina de călătorie uzată coborând de pe pod, au înţepenit şi au căscat ochii. Suspine şi şoapte bănuitoare au străbătut mulţimea.

Unii dintre copii au şuierat, iar Serilda a aruncat o privire spre docuri. Se holbau făţiş la ea, uitând complet de joc.

Fata morarului a zâmbit.

Nimeni nu i-a întors zâmbetul.

S-a zis cu planul ei de a-i fermeca.

Pregătindu-se sufleteşte pentru această primire nu-tocmai-încurajatoare, s-a oprit la marginea străzii. Peste târg pogorâse o tăcere aproape desăvârşită, la fel de groasă ca o pătură de zăpadă proaspăt aşternută, întreruptă doar de câte un sunet răzleţ, ca răgetul unui măgar, croncănitul unei ciori, cântecul unui cocos sau vocea cuiva aflat undeva în capătul străzii, întrebând ce se întâmplă înainte să împingă în stânga şi-n dreapta pentru a-şi croi drum prin mulţime, astfel încât să ajungă mai aproape şi să descopere ce provocase toată agitaţia.

Când mirosul de nuci prăjite de la un vânzător de peste drum a gâdilat nările Serildei, stomacul i s-a strâns de foame. Piaţa nu era atât de diferită de cele organizate în fiecare weekend în Mărchenfeld. Coşuri cu legume rădăcinoase şi fructe de pădure iernatice. Cutii pline cu alune descojite. Pâini aburinde şi brânzeturi tari învelite în pânză. Peşte din belşug, sărat ori proaspăt prins. Toate acele merinde au făcut să-i lase gura apă.

— Ce dimineaţă minunată, nu-i aşa? a spus ea nimănui anume.

Mulţimea a rămas în continuare cu gura căscată, amuţită. Serilda a văzut o femeie cu un prunc care o ţinea strâns de fuste. Un vânzător de peşte cu marfa întinsă într-un jgheab de tablă plin de gheaţă. Un cuplu în vârstă, fiecare cărând câte un coş pentru cumpărături, deşi tot ce aveau în ele erau nişte ouă pestriţe.

Folosindu-şi zâmbetul precum un scut, Serilda a refuzat să se ferească de privirile lor consternate, chiar şi când cei mai apropiaţi de ea au început să se încrunte în clipa în care i-au remarcat ochii prima oară. Cunoştea bine acele priviri. Cele care ascundeau o întrebare, dacă sclipirea ca de aur nu era decât o simplă iluzie.

— Ar putea unul dintre voi, oameni buni, să mă îndrume către cea mai apropiată cârciumă? a întrebat ea cu voce tare, aşa că nu se puteau preface că nu o auziseră.

Şi totuşi nimeni nu a vorbit.

Câteva priviri s-au mutat dincolo de Serilda, spre castel. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să zărească o armată fantomatică imediat în urma ei.

Nu era una, nu-i aşa?

Serilda s-a uitat fulgerător peste umăr.

Nu. Doar un pod mohorât şi tot mai deteriorat. Unii dintre pescarii plecaţi cu bărcile în larg vâsliseră mai aproape de ţărm, fie pentru că o văzuseră pe fata străină trecând podul, fie pentru că observaseră schimbarea de atmosferă din oraş.

— Tocmai a ieşit din casteP. A strigat o voce subţire, dar stridentă.

Copiii se furişaseră mai aproape, adunaţi într-un grup temător, holbându-se la Serilda.

— E o fantomă? a întrebat altcineva.

— Sau un vânător? s-a auzit o altă voce tremurândă.

— O, iertati-mă! a rostit Serilda, destul de tare încât să-i fie auzită clar vocea. Cât de îngrozitor de nepoliticos din partea mea! Numele meu este Serilda. Am fost...

S-a uitat încă o dată peste umăr, la castel. Era tentată – oh, atât de tentată! — să le spună adevărul despre noaptea precedentă. Fusese convocată într-o trăsură făcută din oase, atacată de un câine al iadului, închisă în temniță. Întâlnise un torcător-de-aur şi fugise de un drud. O furnicau buzele, dornice să împărtăşească povestea.

Dar ceva de pe chipurile localnicilor a convins-o să nu o facă.

Erau deja speriaţi. Chiar îngroziţi de apariţia ei neaşteptată.

Şi-a dres glasul.

— Am fost trimisă să studiez istoria acestui oraş minunat.

Sunt ucenica unui savant proeminent din Verene care întocmeşte un... compendiu... despre castelele abandonate din nord. După cum vă puteţi imagina, aceste ruine prezintă un interes deosebit pentru cercetarea noastră, fiind uimitor... de bine... întreţinute.

Şi-a ridicat iar privirea spre castel. Nu era deloc bine întreţinut.

— Majoritatea castelelor pe care le-am inspectat până acum nu aveau nimic mai mult decât un turn şi câteva ziduri de fundaţie, a adăugat ea, improvizând o explicaţie.

Privirile pe care le-a primit erau confuze şi suspicioase, săgetând încontinuu spre edificiul din spatele ei.

Îndrumată de un optimism nou descoperit, Serilda a întrebat:

— Trebuie să mă întorc astăzi la Verene, însă speram să găsesc ceva de mâncare înainte să plec...

Într-un final, femeia în vârstă a ridicat o mână şi a arătat spre capătul şirului de case vopsite, amplasate în jurul lacului.

— Lebăda Sălbatică se află chiar în josul drumului.

Lorraine îţi poate pune nişte carne pe oase, a spus ea, apoi s-a oprit, uitându-se iarăşi pe lângă Serilda înainte de a adăuga: Nu ţi se vor alătura şi alţii, nu-i aşa?

Acest comentariu a stârnit mulţimea. Picioare anxioase, mişcate de colo colo, mâini încleştate.

— Nu, a zis Serilda. Sunt doar eu. Vă mulţumesc pentru ajutor!

— Eşti vie?

Fiica morarului s-a întors din nou spre copii. Au rămas înghesuiţi în grupul lor, umăr la umăr, cu excepţia fetei care pusese întrebarea. A îndrăznit să vină cu un pas mai aproape de Serilda, chiar când băiatul de lângă ea a şuierat un avertisment.

Serilda a râs, prefăcându-se că întrebarea fusese rostită în glumă.

— Chiar foarte vie. Doar dacă...

A icnit, cu ochii mari de groază.

— Sunt în... Verloren?

Fata a rânjit.

— Ce aiureală! — Eşti în Adalheid.

* in origjnai (nonsense with sauce. Expresia originală provine din limba germană (Quatsch mit Sosse) şi este folosită când cineva spune lucruri absurde, nepotrivite pentru situaţia în cauză, sau răspunde în mod ironic la o întrebare serioasă.

— O, ce uşurare! a exclamat Serilda, după care şi-a pus o mână pe inimă. Îndrăznesc să spun că nu prea arătaţi ca nişte ghouli şi goblini.

— Nu e ceva de luat în râs! a mârâit un bărbat din spatele unei mese pline cu saboţi de lemn şi cizme de piele. Nu pe aici. Şi cu siguranţă nu de cineva care a îndrăznit să intre în acel loc părăsit.

A gesticulat cu furie spre castel.

O umbră a trecut peste mulţime, întunecând chipurile localnicilor care începuseră să o privească puţin mai călduros.

Serilda şi-a plecat capul.

— Îmi cer iertare, nu am vrut să supăr pe nimeni. Vă mulţumesc încă o dată pentru recomandare!

Le-a zâmbit copiilor, apoi s-a întors şi şi-a croit drum prin mulţime. Le-a simţit privirile fixate pe spate, tăcerea care persista în urma ei, curiozitatea lor urmând-o precum o pisică flămândă.

A trecut pe lângă un şir de prăvălii cu vedere la malul lacului, fiecare prevăzută cu un panou metalic care indica profesia proprietarului. Un croitor, un spiţer, un aurar. Lebăda Sălbatică ieşea uşor în evidentă. Era cea mai frumoasă clădire de-a lungul ţărmului, tencuiala dintre bârnele întunecate fiind vopsită astfel încât să evoce perfect nuanţa cerului de iunie, cu ferestre bordurate în galben şi nişe tăiate meticulos, ca să arate la fel de fin precum o bucată de dantelă. Deasupra aleii atârna o pancartă cu silueta unei lebede graţioase, sub care erau pictate cele mai minunate cuvinte pe care le văzuse Serilda vreodată:

MÂNCARE-CAZARE-BERE

Aproape că i-au dat lacrimile când a simţit aroma de ceapă fiartă şi de carne friptă.

Interiorul cârciumii era confortabil şi decorat simplu. Ochii Serildei au fost atraşi de un proverb cioplit în grinda de lemn fixată deasupra şemineului. Când strigătul îţi este purtat în pădure, aceasta îţi răspunde înapoi. Ceva în legătură cu zicala familiară a înfiorat-o în timp ce se uita atentă împrejur. Încăperea era în mare parte goală, cu excepţia unui bărbat mai în vârstă care sorbea dintr-o halbă lângă foc şi a unei femei ce stătea la un bar lung, aplecată peste o carte. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Serilda i-a remarcat silueta voluptuoasă, pielea de o nuanţă brun-închis şi părul strâns într-un coc. Când a intrat în cârciumă, femeia şi-a ridicat privirea şi şi-a întors iute cartea cu susul în jos, pentru a nu uita unde a rămas, apoi a alunecat de pe taburet.

— Ia loc oriunde doreşti, a spus ea, făcând semn spre surplusul de mese goale. Bere? Cidru fierbinte?

— Cidru, vă rog.

Serilda a ales o masă la fereastră şi a bătut de două ori în lemn înainte să se aşeze, deoarece, potrivit superstiţiilor, demonilor nu le plăcea să atingă stejarul, un copac sfânt, legat direct de Freydon. Nu-şi imagina că o masă de cârciumă ar fi stat în calea Regelui Elf, însă era o modalitate de a-i asigura pe ceilalţi că nici ea nu era malefică. S-a gândit că un astfel de gest nu i-ar strica, îndeosebi după dimineaţa pe care a avut-o. Scaunul îi oferea o vedere perfectă asupra ruinelor castelului, cu ale sale ziduri dărăpănate şi turnuri în paragină acoperite de zăpadă. Mai multe bărci de pescuit apăruseră pe lac – pete strălucitoare de roşu şi verde pe apa neagră neclintită.

— Poftim! a zis femeia şi a pus pe masă o cană de cositor plină cu cidru fierbinte. Ţi-e foame? De obicei nu prea avem clienţi în zilele de târg, aşa că nu am un meniu complet pregătit în această dimineaţă, dar îţi pot aduce cu plăcere...

S-a oprit brusc, observând pentru prima dată ochii Serildei. Apoi privirea i-a coborât spre tăietura de pe obraz.

— În numele zeilor! Ai fost implicată într-o încăierare?

Serilda şi-a lipit o mână de obraz. Uitase de tăietura făcută de ghearele drudului. Sângele se uscase şi formase o coajă tare. Nu-i de mirare că locuitorii păruseră atât de speriaţi.

— O încăierare cu un tufiş de mărăcini, i-a răspuns fata zâmbind. Sunt atât de neîndemânatică uneori! Dumneata trebuie să fii Lorraine? Mi s-a spus că aici se serveşte cea mai bună masă din întregul Adalheid.

Femeia a chicotit, distrasă. Avea o faţă maternă – obraji plini şi un zâmbet cald, dar şi ochi ageri, care nu se lăsau uşor influenţaţi de cuvinte linguşitoare.

— Da, eu sunt Lorraine, a spus ea încet, adunându-şi gândurile. Şi, da, aici se serveşte. De unde vii?

De dincolo de voal, era tentată să spună. Dar, în schimb, i-a zis:

— Din Verene. Vizitez ruinele din tot tărâmul în numele unui cărturar renumit care este interesat de istoria acestei zone. În cursul zilei de azi intenţionez să vizitez o scoală y y abandonată de lângă Mărchenfeld, dar mă tem că am nevoie de un mijloc de transport. Se întâmplă să ştiţi pe cineva care se îndreaptă în direcţia aceea?

Femeia şi-a strâns buzele într-o parte, învrednicind-o în continuare pe Serilda cu acea privire contemplativă.

— Mărchenfeld? Ar fi o plimbare destul de scurtă prin pădure, însă nu aş recomanda asta, a comentat ea, cu un licăr de suspiciune în ochi. Dar cum ai ajuns aici fără un cal sau o trăsură proprie?

— O! Am fost adusă aseară de asociatul meu, însă a trebuit să-şi continue drumul către...

A încercat să-şi imagineze zona înconjurătoare, dar încă nu era pe deplin sigură unde se afla Adalheid.

— Nordenburg. I-am spus că îl voi putea întâlni acolo.

— Ai venit aseară? a întrebat Lorraine. Unde ai stat?

Serilda a încercat să nu pufnească. Atâtea întrebări, când tot ce îşi dorea era micul dejun.

Probabil ar fi trebuit să înceapă cu adevărul. Uita, uneori, că minciunile au picioare scurte. Nu te ajutau niciodată să ajungi prea departe. În plus, adevărul era de obicei mai uşor de urmărit.

Aşadar i-a răspuns. Cu adevărul.

— Am stat la castel.

— Poftim? s-a mirat femeia, iar o umbră i-a alunecat peste chip. Nimeni nu intră vreodată în acel castel. Iar noaptea trecută a fost...

A căscat ochii de groază şi, cât a putut de repede, s-a dat câţiva paşi înapoi.

— Ce eşti, de fapt?

Fiinþã legendarã capabilã sã perceapã sau sã simtã anumite lucruri. Iniþial, termenul descria o fiinþã umanã vie, însã a ajuns sã fie folosit în literatura fantasy pentru a descrie anumite creaturi nemuritoare.

* in salige, un termen folosit în Austria şi în sudul Germaniei pentru weifle Frauen, femeile albe, fiinţe asemănătoare elfilor, frumoase şi fermecătoare, care apar la amiază. Pot fi văzute în timp ce-şi perie părul sau se scaldă într-un pârâu. De asemenea, potrivit legendelor, pot păzi comori sau bântui castele

Serilda şi-a lăsat umerii în jos, lovită deodată de epuizare.

— Sunt o fată umană, jur!

— Atunci de ce ai spune o asemenea poveste? Auzi la ea, să stea în castel! Monştrii din acel loc te-ar fi sfâşiat numaidecât, bucată cu bucată! a adăugat ea, înclinându-şi capul. Nu-mi plac minciunile, tânără domnişoară. Care-i povestea ta reală?

Serilda a început să râdă. Povestea ei reală era atât de neverosimilă, încât avea probleme în a o crede ea însăşi.

— Bine, a spus ea. Dacă insistaţi. Nu sunt ucenica unui cărturar, doar fiica unui morar. Noaptea trecută, am fost convocată de Regele Elf şi mi s-a poruncit să transform paiele în aur prin arta torsului. A ameninţat că mă va ucide dacă dau greş, dar, după ce am îndeplinit porunca, mi-a dat drumul.

Iată! Era adevărul. În mare parte.

Lorraine i-a susţinut îndelung privirea, iar Serilda se aştepta ca femeia să-i răspundă cu un comentariu zeflemitor şi să o dea afară din cârciumă pentru că-şi bătea joc de superstiţiile locale.
În schimb, o parte din iritarea ei a dispărut treptat, înlocuită cu... mirare.
— Eşti o torcătoare-de-aur?
Ezitarea fetei nu a durat mai mult de o fracţiune de secundă.
— Da.
Minciuna asta fusese spusă destul de des acum, aşadar nu mai părea ciudată.
— Binecuvântată de Hulda.
— Şi vrei să-mi spui, a continuat femeia, aşezându-se pe scaunul aflat vizavi de Serilda, că te-ai aflat în castelul acela într-o noapte de Luna Foametei, iar când a răsărit soarele şi a revenit voalul, Regele Elf pur şi simplu... te-a lăsat să pleci?
— Aşa s-ar părea.
Lorraine a mormăit, uluită. Dar nu neîncrezătoare. Cel puţin aşa bănuia Serilda.
— Şi chiar mi-aş dori să merg acasă azi, a adăugat fiica morarului, sperând să îndrume conversaţia spre preocupări mai presante.
Preocupările ei presante.
— Îmi imaginez că asta şi-ar dori oricine după un astfel de calvar, a aprobat-o Lorraine, privind-o încă fix pe Serilda, de parcă nu ştia ce părere să-şi formeze despre ea.
Dar, de asemenea, de parcă o credea. Plecându-şi iar capul, s-a uitat pe fereastră spre castel, adâncită în gânduri, în cele din urmă, a încuviinţat. S-a ridicat în picioare şi şi-a şters mâinile pe şorţ.
— Ei bine. Cred că Roland Haas plănuia să se îndrepte azi spre Mondbriick. Sunt sigură că te-ar lua în căruţa lui. Deşi nu ar fi prea amabil din partea mea să nu te avertizez: probabil că nu va fi cea mai plăcută călătorie de care te-ai bucurat vreodată.
Serilda s-a luminat la fată.
— Orice ajutor va fi apreciat din toată inima.
— O să-i dau de veste, să mă asigur că încă mai plănuieşte să treacă pe acolo azi. În acest caz, cel mai bine ar fi să-ţi aduc micul dejun. Bănuiesc că va pleca în curând. Se pare că va fi o altă zi friguroasă.
A dat să se întoarcă, dar s-a oprit.
— Ai spus că ţi-e foame, nu-i aşa?
— Da, vă rog. Orice aveţi, o să fie mai mult decât potrivit, a spus Serilda. Vă mulţumesc!
Lorraine a dat din cap, privirea ei zăbovind o clipă în plus pe ochii tinerei.
— Şi-ţi voi aduce o alifie pentru obraz.
S-a învârtit pe călcâie şi s-a dus în spatele barului, dispărând în bucătărie.
Cam în acelaşi moment, Serilda a fost copleşită de un sentiment tăcut de vinovăţie.
Nu avea niciun ban. Nimic cu care să cumpere acest minunat cidru cald sau mâncarea după care îi chiorăia stomacul.
Cu o singură excepţie...
A răsucit inelul mossienelor în jurul degetului, apoi a clătinat rapid din cap.
— Mă voi oferi să spăl vasele, a murmurat ea, conştientă că ar trebui să încheie învoiala înainte să profite de ospitalitatea hangiţei.
Dar se simţea de parcă nu mâncase de zile întregi, iar gândul de a fi refuzată era insuportabil.
Un zgomot venit de afară i-a atras atenţia înapoi spre fereastră. A recunoscut grupul de copii de pe docuri – trei fete şi un băiat – care chicoteau şi şuşoteau sub panoul de fier al croitoriei de vizavi.
Le-a făcut cu mâna.
Au ţipat la unison şi s-au repezit pe o alee din apropiere.
Serilda a pufnit, evident amuzată. Se părea că superstiţiile erau destinate să o urmărească pretutindeni. Desigur, nu putea fi doar fata cu roata neşansei în ochi. Acum trebuia să fie şi fata care iesise din ruinele unui castel bântuit, în dimineaţa de după Luna Foametei.
Se întreba ce poveşti inventau deja copiii despre ea.

Se întreba ce poveşti le-ar spune, dacă ar avea ocazia.
Dacă tot avea să fie străina ciudată care se aventurase dincolo de voal, voia să se asigure că zvonurile erau demne de ea.

Capitolul 16

Uşa cârciumii s-a deschis larg, iar Serilda, care îşi oblojea obrazul zgâriat de drud, a fost surprinsă să-l vadă pe unul dintre copii păşind alene înăuntru, cu un calm prefăcut. Fata nu s-a uitat la Serilda, ci s-a repezit direct spre bar şi s-a urcat pe unul dintre taburete. S-a aplecat peste tejghea şi a strigat prin uşa bucătăriei:
— Mamă, m-am întors!
Lorraine a apărut în prag cu un platou în mână.
— Atât de devreme! Credeam că nu te mai văd aici până la căderea nopţii.
Copila a ridicat din umeri.
— Nu era mare lucru de făcut la târg şi m-am gândit că nu ţi-ar strica puţin ajutor.
Hangiţa a chicotit.
— Ei bine, nu mă plâng. Ai putea să duci micul dejun domnişoarei de la fereastră.
Copila a sărit de pe taburet şi a luat platoul cu ambele mâini. În timp ce se apropia, Serilda a recunoscut-o pe fata care îndrăznise să o întrebe dacă era vie. Iar acum, că o studia îndeaproape, asemănarea cu hangiţa era evidentă. Avea pielea cu o nuanţă mai deschisă, însă aceiaşi obraji plini şi ochi căprui curioşi.
— Mâncarea ta, a zis fata, punând farfuria în faţa Serildei.
I-a lăsat gura apă când a văzut o chiflă pufoasă şi aurie, cu două linii de unt unite într-o cruce, şi o plăcintă cu mere şi scorţişoară.
— Arată divin, mulţumesc din suflet!
Serilda a luat bucata de plăcintă şi a rupt-o în două. Când a luat prima îmbucătură de aluat uşor sfărâmicios şi mere moi, a scos un geamăt, complet lipsită de ruşine. Era mult mai gustoasă decât pâinea de secară cu unt pe care ar fi mâncat-o acasă.
Fata a rămas la masă, fâţâindu-se de pe un picior pe altul.
Serilda a ridicat o sprânceană la ea şi a înghiţit.
— Haide! întreabă-mă!
Fata a inspirat repede, apoi a întrebat dintr-o răsuflare:
— Cât timp ai stat în castel? Toată noaptea? Nimeni nu-şi aminteşte că ai venit în oraş. Te-au adus membrii vânătorii?
Ai văzut fantomele? Cum ai scăpat?
— Ferească zeii, am nevoie de hrană înainte să-ţi pot răspunde la toate! a exclamat Serilda.
De îndată ce a înfulecat prima bucată de plăcintă şi a făcut-o să-i alunece mai uşor pe gât cu o gură de cidru, s-a uitat pe furiş pe fereastră şi i-a văzut pe ceilalţi trei copii urmărindu-le cu atentie.
— Prietenilor tăi pare să le fie frică de mine, a spus ea. Cum ai ajuns să fii ghinionista care a venit să adune toate aceste informaţii?
Fata şi-a umflat pieptul.
— Sunt cea mai curajoasă.
Serilda a zâmbit larg.
— Îmi dau seama.
— Henrietta crede că eşti un nachzehrer, a adăugat copila. Că probabil ai murit în urma unui accident tragic şi că spiritul tău a fost atras de Adalheid din cauza celor întunecaţi, însă nu eşti prinsă în spatele voalului ca ceilalţi şi probabil că ne vei ucide pe toţi de îndată ce ne culcăm în seara asta şi ne vei devora carnea, iar apoi te vei transforma într-un porc şi vei fugi să trăieşti în pădure.
— Henrietta pare o povestitoare bună.

— E adevărat?
— Nu, a spus Serilda râzând. Deşi, dacă ar fi, probabil că nu as recunoaşte.
A mai luat o îmbucătură din plăcintă, gânditoare.
— Nu sunt sigură că nachzehrerii pot vorbi. Gurile lor sunt mereu ocupate să-şi mănânce giulgiurile de înmormântare.
— Şi propriile trupuri, a completat-o copila. Şi să-i înfulece pe toţi ceilalţi.
— Si asta.
— Şi nici nu cred că nachzehrerilor le plac plăcintele cu mere, a cugetat mai departe fata.
Serilda a clătinat din cap.
— Cred că morţii-vii au un regim strict, doar plăcinte cu carne. Cum te cheamă?
— Leyna, a răspuns fata. Leyna De Ven.
— Spune-mi, Leyna De Ven. Prietenii tău au făcut cumva un pariu pentru a determina dacă eşti sau nu suficient de curajoasă să vii aici şi să-mi pui toate aceste întrebări?
Surprinderea a luminat ochii copilei.
— Cum ai ştiut?
— Am un talent înnăscut pentru citirea gândurilor, a spus Serilda.
De fapt, se pricepea foarte bine să intre în mintea copiilor plictisiţi şi neastâmpăraţi, după ce a petrecut atât de mult timp cu ei.
Leyna părea cu adevărat impresionată. Şi pe bună dreptate.
— Pe ce sumă aţi pariat?
— Pe două monede de cupru.
— Atunci îţi propun un târg. Îţi voi spune povestea despre cum am ajuns în acel castel azi-dimineaţă în schimbul micului dejun.
Toată numai un zâmbet, fata s-a strecurat pe scaunul aflat în fata Serildei.
— S-a făcut!
Le-a aruncat un surâs învingător prietenilor ei, care au rămas şocaţi când au văzut că Leyla nu numai că vorbea cu Serilda, ci chiar se asezase la masă cu ea.
— Au crezut că n-o voi face, a comentat ea. Chiar şi adulţii din târg se tem de tine. Odată ce ai plecat, toţi vorbeau numai despre asta. Au spus că ai ochi blestemaţi, a continuat Leyla, studiind chipul Serildei. Sunt stranii.
— Toate lucrurile magice sunt stranii.
Ochii copilei s-au mărit.
— Aşa citeşti gândurile? Poţi... vedea lucruri?
— Poate.
— Leyna! Ce faci acolo, deranjându-ne oaspetele?
Fata a încremenit.
— Scuze, mamă! Eu doar...
— Am invitat-o să mi se alăture, a intervenit Serilda cu un zâmbet sfios. Poate că nu sunt ucenica unui cărturar, dar sunt sincer interesată de acest oraş. N-am mai fost niciodată în Adalheid şi m-am gândit că mi-ar putea spune mai multe despre aşezare. Îmi pare rău dacă o reţin de la muncă.
Lorraine a ţâţâit şi a pus un alt platou cu mâncare în faţa Serildei – peşte afumat şi şuncă fiartă, prune uscate, un castronel plin cu fructe de pădure iernatice.
— Astăzi nu prea are multe de făcut. E în regulă.
Dar cuvintele i-au fost însoţite de un avertisment din priviri, iar mesajul era clar: nu trebuia să stea mai mult decât era bine-venită la această masă.
— I-am trimis un mesaj lui Roland. Te anunţ cum am vesti.
— Vă mulţumesc! Oraşul e minunat, îmi pare rău că nu pot rămâne mai mult să-l vizitez. Nu auzisem prea multe despre Adalheid, dar pare atât de... prosper.
— Oh! a exclamat Leyna. Asta datorită...
— Conducerii excelente, a întrerupt-o Lorraine. Bine, asta-i doar părerea mea.
Leyna şi-a dat ochii peste cap.

— Mama-i primarul.
— De şapte ani, a spus Lorraine mândră. De când Burnard, cel de acolo, a decis să se pensioneze.
A dat din cap spre bărbatul de lângă şemineu, care îşi termina leneş halba de bere.
— Primarul! s-a minunat Serilda. Păreţi atât de tânără!
— O, chiar sunt! a spus ea, cu o nota de automulţumire în voce. Dar nu vei găsi pe nimeni care să iubească acest oraş mai mult decât mine.
— Locuiţi de mult timp aici?
— De când m-am născut.
— Atunci trebuie să ştiţi totul despre acest loc.
— Bineînţeles că ştiu! a confirmat Lorraine, după care faţa i-a devenit deodată serioasă şi a ridicat un deget. Dar îţi spun de pe-acum, nu-s o bârfitoare!
Leyna a râs, însă a încercat să-şi ascundă reacţia tuşind.
Mama ei s-a încruntat.
— Şi nici nu voi accepta ca fiica mea să-i bârfească pe oamenii de aici. M-am făcut înţeleasă?
Sub privirea intensă a hangiţei, Leyna s-a potolit numaidecât.
— Bineînţeles, mamă!
— Ai spus, nu-i aşa, că te îndrepţi spre Mărchenfeld? a adăugat Lorraine.
— Da, vă mulţumesc!
— Voiam doar să mă asigur. Am să te ţin la curent, încă aştept un răspuns, a asigurat-o ea, apoi s-a întors agitată în bucătărie.
— Fără bârfă, a mormăit Leyna de îndată ce mama ei a plecat. Problema e că-s aproape sigură că a ajuns să-şi creadă propria minciună.
S-a aplecat peste masă, coborându-şi vocea până la o simplă şoaptă.
— Dar îţi garantez că ea şi tatăl meu au deschis acest han pentru că ei îi place la nebunie să bârfească, iar toată lumea ştie că un han este locul ideal pentru asta.
Când uşa s-a deschis, o adiere rece s-a strecurat înăuntru, însoţită de mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor. Leyna s-a înfiorat, iar ochii îi străluceau de încântare.
— Ia te uită! Tocmai a sosit cea mai mare bârfitoare din oraş! Bună dimineaţa, doamna profesoară!
O femeie miniona, cu pielea albă şi parul castaniu, s-a oprit la câţiva metri de uşă.
— Of, Leyna, când ai de gând să începi să-mi spui Frieda?
A ridicat puţin mai sus coşul de pe şold.
— Mama ta e pe-aici?
— Chiar acum s-a dus în spate, a spus Leyna. Se întoarce imediat.
Ca şi cum ar fi fost strigată, Lorraine a reapărut în spatele barului, deja jovială.
— Fii atentă! a şoptit Leyna, iar Serildei i-a luat o clipă să-şi dea seama că vorbea cu ea.
— Frieda! Ai venit la ţanc! a întâmpinat-o Lorraine, cu răsuflarea tăiată dintr-odată, deşi nu avea nimic în urmă cu un minut.
— Chiar aşa? s-a mirat Frieda, punând coşul pe bar.
— Avem un oaspete din afara oraşului care este interesat de istoria Adalheidului şi a castelului său, a spus Lorraine, arătând spre Serilda.
— Oh! Ei bine. Aş putea să... ăăă...
Ochii Friedei au trecut fulgerător de la Serilda la coşul de pe bar. Înapoi la Serilda. Înapoi la coş. In cele din urmă, şi-a ridicat privirea spre Lorraine. Părea tulburată, cu obrajii tot mai trandafirii, apoi şi-a recăpătat puţin stăpânirea de sine şi a înlăturat şervetul care acoperea coşul.
— Mai întâi, am... am adus nişte prăjituri cu pere şi scorţişoară pentru tine şi Leyna.
A scos două prăjituri mici învelite în pânză.
— Ştiu că sunt preferatele tale în această perioadă a anului. Şi am primit ieri o livrare de la Vinter-Cort.
A început să scoată din coş cărţi legate în piele.
— Două noi volume de poezie, o traducere a basmelor populare din Ottelien... istoria diferitelor

rute comerciale, un bestiar actualizat, teologia lui Freydon... oh! Uite cât de frumos e acesta!
A scos la iveală un codex cu pagini groase, din velin*.

*Piele de viţel, mai fină decât pergamentul obişnuit, prelucrată special şi folosită, în trecut, ca material pentru scris.

— Poveştile din Orlantha, o aventură captivantă scrisă în versuri cu sute de ani în urmă. Mi s-a spus că sunt monştri marini şi bătălii şi romantism şi – a făcut o pauză pentru a-şi tempera în mod vizibil entuziasmul – mi-am dorit să o citesc de când eram mică. Dar... m-am gândit să te las pe tine să alegi prima. Vrei să împrumuţi ceva?
— Încă mai citesc cartea pe care mi-ai adus-o săptămâna trecută! a spus Lorraine, deşi a luat unul dintre volumele de poezie şi l-a răsfoit. Dar, cum o termin, vin la bibliotecă să-mi aleg una nouă.
— Îţi place?
— Foarte mult!
Ochii li s-au întâlnit, plini de zâmbete mutuale.
Leyna i-a aruncat Serildei o privire cu subînţeles.
— Bun. Minunat! a exclamat Frieda, începând să pună cărţile la loc în coş. Atunci sper să te văd în curând la bibliotecă.
— O să mă vezi! Eşti o binecuvântare pentru Adalheid, Frieda.
Obrajii Friedei au devenit stacojii.
— Sunt sigură că spui asta tuturor, doamnă primar.
— Nu, a intervenit brusc Leyna. Chiar nu o face.
Lorraine a săgetat-o cu o privire iritată.
Dregându-şi glasul, Frieda a acoperit din nou coşul cu şervetul şi s-a îndepărtat de bar. S-a întors spre Serilda, păşind mult mai vioi.
— Eşti interesată să afli mai multe despre Adalheid?
— Înainte să o laşi să vorbească, a întrerupt-o Lorraine, trebuie să te previn: am auzit că Roland te va aştepta la poarta de sud în douăzeci de minute.
— Oh, vă mulţumesc! a spus Serilda uitându-se cu regret la Frieda. Trebuie să fiţi bibliotecara oraşului?
— În persoană! Oh! Ştiu exact de ce ai nevoie. Vin imediat!
Fără să le ofere nicio explicaţie, Frieda a ieşit în grabă din cârciumă. Leyna şi-a aşezat bărbia în palme şi a aşteptat ca uşa să se închidă înainte să spună:
— Mamă, am crezut că nu-ţi place poezia.
Lorraine a înlemnit.
— Nu-i adevărat! Am preocupări foarte diverse, draga mea fiică.
— Aham! Cum ar fi... istoria agriculturii antice?
încruntându-se, Lorraine a luat una dintre prăjituri.
— A fost un subiect fascinant. În plus, nu strică să citeşti din când în când şi altceva în afară de basme.
— Volumul avea patru sute de pagini, a pufnit Leyna, şi ai adormit de fiecare dată când ai încercat să-l citeşti.
— Asta nu-i adevărat!
— Ştii, a continuat Leyna pronunţând rar cuvintele, ai putea pur şi simplu să o inviţi la pâinea de seară. Ţi-a complimentat varza murată de aproape o mie de ori şi nimănui nu-i place varza murată atât de mult.
— Nu începe s-o faci pe deşteaptă! a spus Lorranine. Frieda e o prietenă, iar sprijinul pe care biblioteca îl oferă acestui oraş este inestimabil.
Leyna a ridicat din umeri.
— Spun doar că, dacă te-ai căsători cu ea, în cele din urmă va trebui să găseşti ceva despre care să vorbiţi în afară de cea mai recentă livrare de cărţi la bibliotecă.

— Să mă căsătoresc cu ea! a exclamat Lorraine. Ei... aiureli! Ce te face să crezi că... absurd...
Fâstâcită, a scos un pufăit, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dus prăjiturile în bucătărie.
Bărbatul de lângă şemineu, fostul primar, a plescăit din limbă.
— E amuzant cum poate fi atât de evident pentru toţi ceilalţi, nu-i asa?
Şi-a ridicat privirea din halbă şi, într-un mod cu totul năstruşnic, i-a făcut cu ochiul Leynei, care a râs.
— Sunt atât de prudente, încât încep să-mi pierd speranţa!
Bărbatul a clătinat din cap.
— N-aş spune asta. Unele lucruri necesită mai mult timp, atâta tot.
— Sper că nu te deranjează întrebarea mea, a zis Serilda, dar... nu ai pomenit de un tată?
Leyna a încuviinţat din cap.
— A murit de turberculoză când aveam patru ani. Nu-mi amintesc prea multe despre el. Mama spune că tata va fi întotdeauna prima mare dragoste a vieţii ei, dar felul în care ea şi Frieda au flirtat una cu cealaltă în ultimele luni m-a pus pe gânduri şi cred că ar putea fi timpul pentru a doua mare dragoste.
A ezitat, devenind deodată ruşinoasă.
— Oare e straniu?
— Nu, a spus Serilda. Cred că e foarte matur. Şi tatăl meu este singur. Nu cred că a găsit încă pe cineva care să fie a doua iubire a vieţii sale, însă as fi fericită dacă ar face-o.
— Mama ta a murit?
Serilda şi-a deschis gura, dar a şovăit. In loc să-i ofere un răspuns la întrebare, cuvintele care i-au ieşit pe gură au fost:
— Încă îţi sunt datoare cu o poveste pentru micul dejun minunat.
Amândouă si-au coborât ochii în farfurie. Pe durata vizitei
bibliotecarei, mâncarea dispăruse ca prin magie.
Leyna şi-a îndreptat spatele, foindu-se entuziasmată pe scaun.
— Ai face bine să te grăbeşti! Roland poate deveni nerăbdător.
— Nu-i o poveste lungă. Vezi tu, mama a plecat când aveam doar doi ani.
Acea parte era adevărată sau, cel puţin, asta îi spusese tatăl ei. Dar nu i-a oferit niciodată prea multe detalii, iar
Serilda – cu inima fragilă a unei fetiţe a cărei mamă nu o iubise îndeajuns pentru a rămâne – nu i le-a cerut niciodată. De-a lungul anilor inventase tot felul de poveşti pentru a atenua înţepătura acelui adevăr.
Mama ei era o mossiană care nu putea supravieţui prea mult în afară pădurii şi, deşi a durut-o să-şi părăsească singurul copil, fusese forţată să se întoarcă în sălbăticie.
Sau mama ei era o prinţesă dintr-un ţinut îndepărtat, nevoită să plece pentru a-şi asuma responsabilităţile titlului regal, însă nu a vrut să-şi supună niciodată familia unei vieţi pline de intrigi şi drame de curte.
Mama ei era un general militar şi lupta într-un război desfăşurat dincolo de tărâmul lor.
Mama ei era amanta zeului morţii şi fusese dusă înapoi în Verloren.
Mama ei o iubise. Nu ar fi plecat niciodată dacă ar fi avut de ales.
— De fapt, a glăsuit Serilda, mintea ei ţesând o poveste nouă, de aceea am venit cu adevărat aici. Să mă răzbun.
Sprâncenele copilei au ţâşnit în sus.
— Mama mea a fost luată de Regele Elf. Ademenită de vânătoarea sălbatică, în urmă cu mai mulţi ani. Am venit aici să-l înfrunt. Să aflu dacă a fost lăsată să moară, abandonată pe undeva, sau ţinută ca o fantomă în alaiul său, a spus ea, apoi s-a oprit, înainte să adauge: Am venit aici să-l ucid.
Deşi Serilda nu a vorbit serios, când a pronunţat cuvintele, un fior i-a alunecat pe şira spinării. A întins mâna spre cidru, dar, asemenea farfuriei, cana era goală.
Leyna o privea de parcă ar fi stat în faţa măreţei femei-vânător însesi.
— Cum poate cineva să-l omoare pe Regele Elf? a întrebat copila.

Serilda a fixat-o la rândul ei cu privirea. Gândurile i se învălmăşeau în minte, însă au refuzat să o ajute.

Prin urmare, i-a oferit adevărul absolut:

— N-am nicio idee.

Usa s-a deschis brusc, marcând întoarcerea Friedei, care se străduia să-şi recapete răsuflarea. Coşul greu fusese înlocuit de o singură carte, pe care i-a prezentat-o Serildei aşa cum cineva ar prezenta bijuteriile coroanei.

— Ce-i asta? a întrebat Serilda, luând-o cu mare grijă în mâini.

Cartea era veche şi delicată. Avea cotorul uzat şi paginile fragile şi îngălbenite de timp.

— Un volum despre istoria acestei regiuni. Acoperă tot, de la mare până la munţi, plus o cercetare în profunzime cu privire la primii colonişti, alegeri politice, stiluri arhitecturale... Cuprinde şi nişte hărţi incredibil de frumoase. Volumul nu pune accent îndeosebi pe Adalheid, însă oraşul este menţionat ocazional. M-am gândit că ţi-ar putea fi util...

— O, vă mulţumesc! a zis Serilda, emoţionată de gestul grijuliu al bibliotecarei şi, totodată, simţindu-se puţin vinovată că interesul ei pentru istoria Adalheidului se restrângea, de fapt, la prezenţa celor întunecaţi şi a morţilor vii din ruinele castelului.

— Dar mi-e teamă că plec astăzi. Nu ştiu când sau dacă voi putea returna volumul.

A încercat să i-l dea înapoi, dar Frieda i-a respins gestul cu o mişcare delicată a palmei.

— Cărţile trebuie împărtăşite. În plus, această ediţie este puţin mai veche. Ar trebui să comand una mai recentă pentru colecţia noastră.

— Atunci, dacă sunteţi sigură... vă mulţumesc de o mie de ori!

Frieda a zâmbit larg şi şi-a împreunat mâinile.

— Că tot ai pomenit despre plecarea ta, am trecut pe lângă Roland Haas în drumul meu şi se îndrepta spre poartă. Dacă încă mai vrei să te ia cu el, cred că ar fi bine să te grăbeşti.

Capitolul 17

Serilda sperase că pe durata călătoriei ar putea să citească temeinic o parte din cartea pe care i-o dăruise bibliotecara, dar, în schimb, şi-a petrecut drumeţia în spatele căruţei lui Roland Haas, pe o pătură pentru cal, şi umedă pe-deasupra, agăţându-se cât putea de bine de marginile înalte, astfel încât să nu fie azvârlită pe marginea cărării din cauza nesfârşitelor denivelări. În acelaşi timp, a încercat să alunge ciocurile curioase ale celor douăzeci şi trei de găini pe care bărbatul le ducea la târgul din Mondbriick. Şireturile cizmelor ei trebuie să fi arătat precum cei mai suculenţi viermi, pentru că păsările o asaltau aproape încontinuu, indiferent de câte ori dădea cu piciorul să le gonească.

Picioarele ei înduraseră multe pişcături când Roland a lăsat-o la o răscruce aflată la câţiva kilometri est de Mărchenfeld.

După ce i-a mulţumit din plin fermierului, Serilda şi-a continuat drumul pe jos. Nu a durat mult înainte ca împrejurimile să devină familiare. Ferma Thorpe, cu uimitoarea sa moară de vânt rotindu-se deasupra câmpurilor încărcate de zăpadă. Căsuţa neobişnuită, însă pitorească, a Măicuţei Garver, văruită în alb şi înconjurată de cimişiri bine îngrijiţi.

* Arbust decorativ cu frunze ovale şi persistente şi flori galbene-verzui

În loc să meargă prin oraş, s-a îndreptat spre miazăzi, luând-o pe scurtătură prin livezile de peri şi meri, dezgoliţi complet de nemiloasa iarnă, cu ramurile îndreptate spre bolta cerească asemenea unor degete lungi şi scheletice. Deşi pătura noroasă dispăruse şi era una dintre cele mai călduroase zile din ultimele luni, Serilda încă nu reusise să înlăture frigul care i se furişase în oase când se trezise în ruinele castelului. Sau teama care îi ridica firele de păr de pe ceafa ori de câte ori surprindea o străfulgerare de pene negre în crengile copacilor sau auzea un croncănit furios, trimis de o cioară îndepărtată. A continuat să se uite neliniştită în jur, aşteptându-se să vadă

nachtkrappul cum o urmăreşte. Cum o spionează. Cum îi scrutează ochii gustoşi şi inima agitată.
Însă tot ce a zărit au fost ciori şi stăncute care zburau printre copacii desfrunziţi, în căutare de pradă.
Era aproape seară când a apărut în peisaj moara, în valea săpată de râul şerpuitor. Hornul elibera spirale de fum. Ramurile împovărate de zăpadă ale alunului au întâmpinat-o cu o plecăciune. Iar Zelig, calul lor bătrân şi iubit, şi-a scos capul curios din grajd.
Tatăl ei îndepărtase chiar şi zăpada pentru a forma o potecă de la drum la uşa lor.
Serilda a zâmbit larg şi a început să alerge.
— Tată! a strigat ea, când s-a gândit că ar putea fi suficient de aproape încât să o audă.
clipă mai târziu, uşa s-a deschis şi s-a izbit de peretele exterior, dezvăluind un părinte în pragul disperării.
S-a umflat pieptul când a zărit-o, copleşit de uşurare. Tânăra s-a aruncat în braţele lui.
— Te-ai întors! a strigat el în părul ei. Te-ai întors.
Serilda a râs, apoi s-a îndepărtat puţin ca să o vadă zâmbind.
— Vorbeşti de parcă te-ai fi îndoit de asta.
— Chiar am făcut-o, a spus el cu un hohot de râs cald, dar obosit. N-am vrut să o gândesc, dar... dar am crezut...
Emoţiile i-au încleştat vocea.
— Ei bine, ştii ce am crezut. Să fii convocată de Regele Elf...
— Of, tată! a exclamat ea şi l-a sărutat pe obraz. Regele Elf îi păstrează numai pe copilaşi. Ce ar fi putut să-şi dorească de la o torcătoare batrana ca mine.

* Joc intraductibil de cuvinte bazat pe omonimia cuvântul spinster, care înseamnă atât fată bătrână, cât şi torcătoare

Morarul s-a dat îndărăt cu chipul încordat şi palid, iar voioşia din inima Serildei s-a temperat. Vorbea serios. Fusese îngrozit.
La fel şi ea. Au fost momente în cursul nopţii când fusese sigură că nu-i va mai vedea vreodată chipul. Însă, chiar şi în acele momente, nu prea se gândise la cum trebuie să se fi simţit el sau prin ce emoţii trecuse, neştiind unde fusese dusă sau ce avea să i se întâmple.
Bineînţeles că tatăl ei crezuse că nu se va mai întoarce acasă.
— Ce ţi-a făcut la faţă? a întrebat el, îndepărtându-i uşor părul de pe obraz.
Serilda a clătinat din cap.
— Nu a fost Regele Elf. A fost...
Ezitarea i-a fost scurtă când şi-a amintit de oroarea întruchipată de drud, care zbura spre ea cu ghearele curbate. Insă tatăl ei era deja destul de îngrijorat.
— O ramură. M-a lovit peste faţă, pur şi simplu m-a luat prin surprindere. Dar acum sunt bine.
Şi-a strecurat mâinile în ale lui.
— Totul este bine.
Morarul a dat încet din cap, iar ochii îi străluceau de lacrimi nevărsate. Apoi şi-a dres glasul, de parcă şi-ar fi înlăturat sentimentele împovărătoare.
— Va fi bine.
Serilda s-a încruntat, conştientă de subînţelesul apăsător al cuvintelor.
— Ce vrei să spui?
— Vino-năuntru! N-am fost în stare să mănânc nimic toată ziua, dar vom avea un adevărat ospăţ, acum, că eşti acasă.
Odată ce s-au aşezat lângă foc, cu două castroane în mână, pline cu terci de orz acoperit din belşug cu caise uscate, Serilda i-a povestit tot ce s-a întâmplat. S-a străduit din răsputeri să nu înfrumuseţeze adevărul – o isprava aproape imposibilă. Şi poate că în relatarea ei, călătoria nocturnă fusese presărată cu câteva pericole în plus (cine ar fi putut susţine că, în drumul lor, o nixă de râu nu privise trăsura din apele îngheţate?). Şi poate că, în această versiune a adevărului, creaturile împăiate care decorau castelul Regelui Elf îşi redobândiseră suflul vieţii, lingându-şi

buzele şi urmărind-o cu ochi flămânzi în timp ce trecea pe lângă ele. Şi poate că băiatul care venise să o ajute fusese foarte galant şi nu o făcuse să renunţe la colier.

Poate că a omis partea în care i-a luat mâna şi i-a apăsat-o, aproape cu devotament, de obrazul lui.

Dar cum poveştile se schimbă mereu, Serilda a relatat evenimentele nopţii mai mult sau mai puţin aşa cum se desfăşuraseră, din momentul în care păşise în trăsura scheletică şi până la lunga călătorie spre casă, pe durata căreia a fost chinuită de diavoli grăsuţi cu pene.

Când a terminat de povestit, castroanele lor erau de mult goale şi focul tânjea după un buştean nou. Serilda s-a ridicat şi, după ce şi-a pus strachina deoparte, s-a îndreptat spre stivele de lemne lipite de perete. Cât a folosit capătul unui buştean pentru a rearanja câţiva cărbuni, înainte să-l lase cu grijă deasupra flăcărilor mocnite, tatăl ei a rămas tăcut. De îndată ce focul a început să se înteţească, s-a aşezat din nou şi a îndrăznit să se uite la părintele ei.

El privea fix flăcările, cu ochii îngânduraţi, bântuiţi.

— Tată? l-a strigat ea. Te simţi bine?

Morarul si-a unit buzele într-o linie subţire, iar tânăra i-a văzut gâtul luptându-se cu un nod greu, aproape imposibil de înghiţit.

— Regele Elf crede că poţi face acest lucru incredibil. Să transformi paiele în aur, a spus el cu vocea aspră de emoţie. Nu va fi mulţumit numai cu atât, cu o singură celulă plină de cel mai preţios metal. Va dori mai mult.

Serilda şi-a coborât privirea. Îi trecuse prin minte acelaşi gând – bineînţeles că îi trecuse. Dar, ori de câte ori prindea contur, îl îndesa înapoi în locul întunecat din care venise.

— Doar nu va trimite după mine la fiecare lună plină, până la sfârşitul timpului. Sunt sigură că se va sătura de mine şi va trece, destul de curând, la terorizarea altcuiva.

— Nu fi nechibzuită, Serilda! Timpul nu are nicio însemnătate pentru cei întunecaţi. Ce se întâmplă dacă va trimite din nou după tine când va fi Luna Ciorilor, apoi la fiecare lună plină după aceea? Şi ce se întâmplă dacă... dacă băiatul ăsta nu-ţi vine în ajutor data viitoare?

Tânăra şi-a ferit privirea. Ştia că abia scăpase de o întrevedere cu moartea, la fel ca şi tatăl ei. (Un alt mic detaliu pe care s-ar putea să-l fi omis din poveste.) Deocamdată, se simţea în siguranţă, însă acea siguranţă era o iluzie. Voalul le ţinea lumea separată de a celor întunecaţi de cele mai multe ori, dar nu şi într-o noapte cu lună plină. Nu în timpul unui echinocţiu sau a unui solstiţiu.

în patru săptămâni scurte, voalul avea să elibereze iar vânătoarea sălbatică în tărâmul muritorilor.

Dacă o convoca din nou?

— Ceea ce nu pot să înţeleg, a spus ea încet, este de ce şi-ar dori Regele Elf atâta aur. Poate fura orice îşi doreşte. Sunt convinsă că însăşi Regina Agnette i-ar oferi orice i-ar fi cerut, numai ca să fie lăsată în pace. Nu pare că ar fi preocupat de bogăţii materiale şi nu a existat niciun semn de... de opulenţă în castel. Mobilierul a fost somptuos în felul său, dar simt că nu are pe cine să impresioneze, că îi pasă doar de propriul confort...

Şi-a pierdut gândul. Mintea i se învârtea încontinuu, de parcă nu putea pronunţa cuvintele.

— De ce i-ar păsa de o fată simplă dintr-un sat, care poate transforma paiele în aur?

După un moment intens de gândire alocat propriilor întrebări fără răspuns, i-a aruncat o privire tatălui ei.

încă se uita pierdut în vatră, însă, în pofida căldurii primitoare a cabanei, părea înfricoşător de palid.

Aproape fantomatic.

— Tată!

Serilda a ţâşnit din scaun şi a îngenuncheat lângă el, luându-l de mâini. Morarul i le-a strâns la rândul său, dar nu se putea uita la ea.

— Ce s-a întâmplat? Pari bolnav!

Ochii lui s-au închis, fruntea i s-a încreţit, însă ea nu recunoştea emoţiile care-l frământau acum.

— Sunt bine, a zis el – a minţitei, era sigură Serilda.

Îi auzea încordarea din glas, îi vedea spiritul doborât.

— Nu, nu eşti! Spune-mi ce e în neregulă!
Cu o răsuflare tremurată, morarul si-a deschis din nou ochii şi i-a întâlnit privirea. Un zâmbet blând şi îngrijorat i-a atins buzele când şi-a întins mâinile şi i-a prins faţa între palme.
— Nu-l voi lăsa să te ia încă o dată, a şoptit el. Nu-l voi lăsa...
A strâns din dinţi, însă Serilda nu-şi putea da seama dacă înăbuşea un suspin sau un ţipăt.
— Tată?
I-a luat mâna într-a ei, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi la vederea fricii atât de adânc imprimate pe chipul lui.
— Acum sunt aici. M-am întors nevătămată.
— Poate că de data asta, a glăsuit el. Dar nu m-am putut gândi la nimic altceva decât la tine, prinsă de acel monstru, incapabilă să te întorci la mine. Şi nu o pot face din nou. Nu pot să mai petrec o altă noapte aşa, crezând că te-am pierdut. Nu şi pe tine.
De data asta suspinul i-a scăpat printre buze când s-a aplecat înainte.
Nu şi pe tine.
Mai aproape de atât nu ajunsese vreodată în a-i menţiona mama. Poate că a plecat când Serilda era doar un copilaş, însă spiritul ei nu dispăruse niciodată complet. Umbrele se agăţau mereu de tatăl ei, îndeosebi când se apropia ziua de naştere a Serildei, toamna, în perioada în care mama ei dispăruse. S-a întrebat dacă-şi mai amintea de povestea pe care i-a spus-o când era mică, cea în care îşi pusese o dorinţă unui zeu, sperând să se însoare cu fata din sat de care se îndrăgostise şi să aibă împreună un copil sănătos. Poate că Serilda a fost o copilă când auzise povestea, dar nu a uitat cum amintirea a însufleţit flăcările aproape stinse din ochii tatălui ei. Strălucise pe dinăuntru, dornic să-i menţioneze mama; din păcate, momentul fusese scurt, înhăţat de durerea pierderii ei.
Serilda ştiuse că tatăl ei probabil inventa. Până la urmă, însuma multe lucruri minunate. Era bun şi generos. Se gândea mereu la alţii, punând nevoile tuturor celorlalţi înaintea alor sale. Era muncitor şi răbdător şi nu-şi încălca niciodată o promisiune.
Dar nu era îndrăzneţ.
Nu era genul de bărbat care să se apropie de o bestie rănită. Şi dacă ar întâlni vreodată un zeu, mai degrabă s-ar întinde pe pământ şi ar implora să fie cruţat decât să ceară împlinirea unei dorinţe.
Şi totuşi Serilda nu găsea altă explicaţie pentru ochii ei neobişnuiţi şi s-a întrebat mereu dacă el inventase povestea ca o modalitate de a o consola. De a-i arăta că aceste roţi stranii care i-au marcat irisurile nu reprezentau un semn de răutate şi nesansă, ci de ceva deosebit.
Povestea s-ar putea să se fi schimbat în propriile relatări, în viziunea ei, roata norocului era un simbol al neşansei, indiferent de interpretarea oricui altcuiva, dar încă îşi amintea cu drag de vocea tatălui ei, plină de tandreţe. In sat trăia o fată de care mă îndrăgostisem nebuneşte. Prin urmare, mi-am pus dorinţa. Că am putea să ne căsătorim. Că am putea să avem un copil.
În timp ce mâinile îi tremurau sub degetele Serildei, tânăra s-a oţelit şi a îndrăznit să pună întrebarea care îi stătuse de atâtea ori pe vârful limbii. Care rămăsese eluzivă toată viata ei. Dar care acum cerea să se facă auzită.
Cerea să fie rostită.
— Tată, a şoptit ea, cât a putut de blând. Ce i s-a întâmplat mamei?
Morarul a tresărit.
— Nu ne-a părăsit, pur şi simplu. Nu-i aşa?
Bărbatul s-a uitat la Serilda. Chipul îi era îmbujorat, barba, umedă. O privea fix, cu ochii tulburaţi.
— Tată... a fost... a luat-o vânătoarea?
Fata i-a strâns cu mai multă putere mâinile. Linii adânci au străbătut trăsăturile tatălui ei, care şi-a întors numaidecât capul.
Era un răspuns îndeajuns de grăitor.
Serilda a inspirat adânc, nesigură, gândindu-se la povestea pe care i-a spus-o lui Leyna drept plată pentru micul dejun, chiar în acea dimineaţă.
Mama mea a fost luată de Regele Elf. Ademenită de van ă toarea săi ba ti că.

— A avut mereu un spirit aventuros, a spus tatăl ei, luând-o prin surprindere.
Nu s-a uitat la ea. Suspinând, şi-a eliberat o mână din strânsoarea ei, apoi şi-a şters nasul.
— În privinţa asta, era ca tine. Nechibzuită. Nu îi era frică de nimic. Îmi amintea de o vâlvătaie*, strălucind precum lumina stelară oriunde mergea, zburând parcă mereu prin oraş, oprindu-se rareori să-şi tragă răsuflarea. La festivaluri dansa şi iar dansa... şi râdea încontinuu.

* jn originai; will-o'-the-wisp. În folclor, o lumină fantomatică văzută de călători noaptea, în special în preajma bălţilor, a mlaştinilor şi a smârcurilor. Din punct de vedere metaforic, termenul este folosit pentru a face referire la o speranţă sau un scop imposibil de atins sau la ceva care pare sinistru şi ciudat

S-a uitat la Serilda cu ochii înlăcrimaţi şi, pentru o clipă, ea a putut distinge dragostea care încă mai zăbovea acolo.
— Era atât de frumoasă! Părul întunecat, ca al tău. Gropiţe de fiecare dată când zâmbea într-un fel special. Avea dintele din faţă ciobit, a adăugat el şi a chicotit, prins în mrejele amintirilor. S-a ales cu el tot căţărându-se în copaci când eram tineri. Era neînfricată. Şi ştiu că şi ea m-a iubit. Nu m-am îndoit niciodată de acest lucru. Dar...
Serilda a aşteptat să continue. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă doar de trosnetul buştenilor.
— Tată? l-a înghiontit ea.
El a înghiţit în sec.
— Nu voia să rămână aici pentru totdeauna. Voia să călătorească. Să viziteze Verene, să... se îmbarce pe o navă şi să traverseze oceanul. Să vadă totul. Şi cred că ştia – amândoi ştiam – că o astfel de viaţă nu era pentru mine.
S-a lăsat pe spate în scaun, cu privirea pierdută în flăcări.
— Nu ar fi trebuit să-mi pun dorinţa. Să mă căsătoresc cu fata aceea sălbatică şi frumoasă, să întemeiez o familie cu ea. Eram îndrăgostiţi şi, la acea vreme, am crezut că şi ea îşi dorea aceleaşi lucruri. Dar acum, privind în urmă, îmi dau seama că o forţam să rămână aici.
Dorinţa. Serilda a simţit un gol în stomac.
Totul era adevărat Luna Nesfârşită, vechii zei, bestia rănită. Fusese real.
Era într-adevăr blestemată.
— A încercat să fie fericită. Ştiu că s-a străduit. Am locuit aproape trei ani în această casă. A amenajat o grădină, a plantat alunul acela.
A făcut un gest spre partea din faţă a casei, în continuare distras de trecut.
— Uneori îi plăcea să lucreze cu mine la moară. Spunea că orice era de preferat brodatului şi – un zâmbet timid i-a curbat buzele când s-a uitat pe furiş la Serilda – torsului. Detesta asta la fel de mult ca tine.
Serilda i-a întors zâmbetul, deşi începuseră şi ei să-i lăcrimeze ochii. O remarcă simplă, însă părea un dar deosebit.
— Însă nu era fericită. Ne-a iubit – să nu te îndoieşti niciodată de asta, Serilda! Te-a iubit. Ştiu că ar fi făcut orice ca să rămână, să te vadă cum creşti. Dar când – vocea i-a devenit răguşită şi i-a strâns mai tare mâinile – când a auzit chemarea vânătorii...
Şi-a închis ochii.
Nu trebuia să-şi termine gândul. Serilda ascultase destule poveşti. Le ascultase întreaga ei viaţă.
Adulţi şi copii deopotrivă au renunţat la siguranţa oferită de propriile case pentru a se furişa în miez de noapte, îmbrăcaţi doar în pijamale, fără să-şi mai bată capul să se încalţe. Uneori erau găsiţi. Uneori mai erau în viaţă.
Uneori.
Deşi amintirile rătăciţilor puteau fi neclare, aproape ca un vis, de obicei nu semănau cu ceea ce se cheamă coşmar.
Poveştile relatau fel şi fel de aventuri desfăşurate de-a lungul nopţii. Cum au alergat în urma câinilor de vânătoare. Cum au dansat în pădure. Cum au băut nectar dulce dintr-un corn de vânătoare sub lumina argintie a lunii.

— A plecat cu ei, a şoptit Serilda.
— Nu cred că le-a putut rezista chemării.
— Tată? Oare a... a fost găsită vreodată?
Nu a avut puterea să pună adevărata întrebare, i-au găsit vreodată cadavrul? însă nu a fost nevoie, deoarece el a înţeles-o. Morarul a clătinat din cap.
— Niciodată.
Serilda a expirat, nesigură dacă acesta era sau nu răspunsul pe care şi-l dorea.
— Am ştiut ce se întâmplase încă de când m-am trezit. Erai atât de mică atunci... şi obişnuiai să te ghemuieşti între noi în timpul nopţii. În fiecare dimineaţă mă ridicam în şezut şi petreceam câteva minute zâmbindu-ţi ţie şi mamei tale, iar voi dormeaţi atât de profund, amândouă înfăşurate în pături, cele mai preţioase lucruri din viaţa mea. Mă gândeam cât de norocos eram. Dar apoi, a doua zi după Luna Amărăciunii, dispăruse. Şi am ştiut. Pur şi simplu am ştiut, a repetat el, dregându-şi glasul. Poate că ar fi trebuit să-ţi spun toate astea cu mult timp în urmă, însă nu am vrut să crezi că a plecat de bunăvoie. Se spune că este precum un cântec de sirenă pentru cei cu suflete neliniştite, pentru cei care tânjesc după libertate. Dar, dacă ar fi fost trează, dacă ar fi fost în control, nu te-ar fi părăsit niciodată. Trebuie să crezi asta!
Fata a încuviinţat din cap, însă nu era sigură cât timp avea să treacă până să înţeleagă pe deplin tot ce îi spunea tatăl ei.
— După aceea, a continuat el, a fost mai uşor să le zic oamenilor că plecase. Că îşi luase puţinele lucruri valoroase şi dispăruse. N-am vrut să le spun celorlalţi din oraş despre vânătoare, deşi, ţinând cont de momentul ales, a doua zi după luna plină, sunt convins că unii au ghicit adevărul. Totuşi... cu tine şi... cu ochii tăi, exista deja destulă suspiciune şi, luând în considerare toate poveştile despre vânătoare şi despre lucrurile josnice săvârşite de Regele Elf, n-am vrut să creşti gândindu-te mereu ce i s-ar fi putut întâmpla. A fost mai uşor să mi-o imaginez plecată undeva într-o aventură. Fericită, oriunde ar fi fost. Cel puţin aşa am gândit atunci.
Gândurile Serildei s-au răzvrătit, asaltate de întrebări fără răspuns – una mai vocală decât toate celelalte.
Fusese dincolo de voal. Îi văzuse pe vânători şi pe cei întunecaţi, le zărise pe fantomele ţinute de rege în slujba sa. Inima i-a luat-o la galop când şi-a înfipt unghiile în încheietura tatălui ei.
— Tată, dacă nu a fost găsită niciodată... oare se află încă acolo?
Morarul şi-a încleştat maxilarul.
— Ce vrei să spui?
— Dacă Regele Elf a păstrat-o? Sunt fantome în tot castelul. Ar putea fi una dintre ele, prinsă dincolo de voal.
— Nu! a exclamat el cu înverşunare, ridicându-se în picioare.
Serilda i-a urmat exemplul, cu pulsul tot mai accelerat.
— Ştiu la ce te gândeşti şi nu voi permite aşa ceva! Nu-l voi lăsa pe acel monstru să te ia din nou! Nu te voi pierde şi pe tine!
Fata şi-a înghiţit nodul din gât, sfâşiată. Timp de câteva clipe a simţit un îndemn lăuntric care creştea în ea tot mai puternic. O nevoie de a se întoarce la castel, de a descoperi adevărul în legătură cu ce se întâmplase, de fapt, cu mama ei.
Însă acea dorinţă a fost temperată de groaza din ochii lui. De pe chipul lui îmbujorat, din pumnii tremurători.
— Oare avem de ales? a întrebat ea. Dacă mă convoacă, trebuie să merg. Altfel ne va ucide pe amândoi.
— Şi de aceea trebuie să plecăm.
Serilda a inspirat brusc.
— Să plecăm?
— Doar la asta m-am gândit de când te-au luat noaptea trecută. Mai exact, când reuşeam să-mi împiedic mintea să-mi arate imagini cu trupul tău mort, abandonat pe marginea drumului.
Tânăra s-a cutremurat.
— Tată...

— Vom pleca departe de Pădurea Frasinilor, a spus el. Undeva unde vei fi lăsată în pace. Putem merge spre miazăzi, până la Verene dacă trebuie. Membrii vânătorii călătoresc, în mare parte, pe drumurile rurale. Poate că nu se vor aventura în oraş.

Un râs lipsit de umor i-a scăpat printre buze Serildei.

— Şi ce-o să faci în oraş fără moară?

— O să-mi găsesc de lucru. Amândoi o să ne găsim.

Serilda a rămas cu gura căscată, năucită de faptul că tatăl ei vorbea serios. Intenţiona să lase totul în urmă: moara, casa lor.

— Avem timp până la Luna Ciorilor să facem pregătirile necesare, a continuat el. Vom vinde tot ce putem şi vom călători cu puţine bagaje. Ne vom ascunde în oraş. Apoi, după o vreme, rămâne de văzut unde vom merge mai departe, poate în Ottelien. Pe măsură ce ne îndepărtăm, vom întreba ce poveşti circulă despre Regele Alder şi vânătoarea sălbatică, iar asa vom sti când nu ne vom mai afla sub stăpânirea lui. Nici măcar el nu poate călători dincolo de domeniul său.

— Nu sunt sigură că e adevărat, a spus ea, gândindu-se la wyvernul roşu-de-rubin montat în marea sală a castelului, care se presupune că fusese vânat până la Lysreich. În plus, tată... am văzut nachtkrappi.

Bărbatul s-a încordat.

— Cum aşa?

— Cred că mă urmăresc, la porunca lui. Dacă ei cred că încerc să plec, nu ştiu ce vor face.

— Atunci va trebui să fim foarte atenti, a zis el, încruntându-se. Să le dăm impresia că plecăm doar temporar. Să nu atragem vreo atenţie nedorită asupra noastră şi astfel să devină bănuitori.

A tăcut o clipă îndelungată, pierdut în gânduri.

— Putem să mergem la Mondbruck. Să ne prefacem că avem treabă acolo. Să stăm la un han drăguţ câteva nopţi şi apoi, când răsare luna plină, ne vom furişa. Ne vom refugia într-un... hambar sau într-un grajd. În unele zone, localnicii îşi pun ceară în urechi pentru a bloca chemarea cornului. Vom încerca şi soluţia asta si, chiar dacă alaiul vânătorii va trece prin apropiere, nu le vei auzi chemarea.

Serilda a dat încet din cap. Mintea îi era asaltată de îndoieli, tot mai multe, tot mai îngrămădite. Avertismente de la vizitiu. Imagini cu o pisică jucându-se cu un şoarece.

însă avea atât de puţine opţiuni. Dacă ar continua să fie convocată la castel, în cele din urmă Regele Elf îi va descoperi minciunile şi o va ucide.

— În regulă, a murmurat ea. Le voi spune vecinilor despre viitoarea noastră călătorie la Mondbriick si, fără îndoială, vestea va ajunge şi la spionii lui. Mă voi asigura că este destul de convingătoare.

Morarul a luat-o în braţe şi a strâns-o cu putere.

— Planul va funcţiona, a asigurat-o el cu vocea îngroşată de disperare. Până la urmă, nu te poate convoca dacă nu te găseşte.

Capitolul 18

Visul a fost un spectacol de nestemate, satin şi vin cu miere. O petrecere aurită, o mare festivitate, cu scântei în aer, felinare agăţate de crengile copacilor şi margarete împrăştiate pe poteci. Cu râsete care se rostogoleau într-o grădină luxuriantă, înconjurată de zidurile înalte ale unui castel, licărind în aura torţelor jucăuşe. Un prilej de bucurie, strălucitor, excentric şi luminos.

O petrecere aniversară. O sărbătoare regală. Tânăra prinţesă stătea pe trepte înveşmântată în falduri de mătase, cu un zâmbet fericit şi un cadou ţinut strâns în braţe.

Şi apoi... o umbră.

Aurul s-a topit, prelingându-se în crăpăturile din piatră, dincolo de poartă, până când a umplut fundul lacului.

Nu. Nu era defel aur, ci sânge.

Serilda şi-a deschis brusc ochii, gâfâind. S-a ridicat în şezut şi şi-a dus o mână la piept, simţind

o presiune acolo. Ceva o apăsa, ameninţând să-i curme viaţa.
Degetele i-au găsit doar cămaşa de noapte, îmbibată de sudoare.
Visul a încercat să se agaţe de ea – degetele sale brumoase schiţând scena de coşmar –, însă amintirea pălea treptat. Şi-a lăsat privirea să rătăcească prin cameră după umbră, dar nici măcar nu ştia ce căuta. Un monstru? Un rege? Tot ce îşi putea aminti era acel sentiment de groază, conştientă că se întâmplase ceva oribil şi că nu putea face nimic.
I-a luat mult timp să se convingă că nu fusese real. S-a întins din nou pe salteaua de paie, cu răsuflarea tremurândă.
Lumina dimineţii încadra uşa, nopţile devenind mai scurte odată cu apropierea primăverii. Auzea apa care picura constant de pe marginile acoperişului în timp ce zăpada se topea. În curând avea să dispară. Firele de iarbă vor răsări pe câmpuri în nuanţe vii de verde. Florile îşi vor desfăşura corolele spre cer. Ciorile se vor strânge în stoluri mari, nerăbdătoare să vâneze gândacii ce scormonesc agitaţi pământul, motiv pentru care ultima lună a iernii era numită Luna Ciorilor. Nu avea nicio legătură cu bestiile fără ochi şi penele jumulite. Chiar şi aşa, Serilda a fost neliniştită toată luna, tresărind la fiecare croncănit şi privind bănuitoare fiecare pasăre cu penaj negru, de parcă orice creatură a cerului ar putea fi un spion al Regelui Elf.
Dar nu a mai văzut niciun nachtkrapp.
Nu îndrăznea să spere că regele o uitase. Poate că nu aurul şi-l dorise, ci răzbunare împotriva fetei despre care a crezut că-l împiedicase să-şi revendice prada. Acum, că ştia presupusul adevăr al talentului ei, poate că Serilda nu-i mai era de niciun folos. Poate că o va lăsa în pace.
Sau poate că nu.
Încă s-ar putea să se întoarcă după ea la fiecare lună plină, până când va fi mulţumit.
Şi s-ar putea să nu fie niciodată mulţumit. Incertitudinea era partea cea mai rea. Ea şi tatăl ei îşi întocmiseră planurile şi ştia că el nu avea să se răzgândească, chiar dacă fuga lor ar putea fi în van. Chiar dacă s-ar înstrăina complet de fosta lor viaţă şi ar căuta refugiu într-un oraş străin, în van.
Cu un oftat, a coborât din pat şi a început să se îmbrace. Morarul nu se afla în camera sa; în ultima săptămână, el şi Zelig plecau zilnic dis-de-dimineaţă, făcând drumeţia spre Mondbriick. Detesta gândul de a o părăsi atât de des, dar Serilda insistase că era cel mai bun mod de a oferi mai multă credibilitate vicleşugului. Până la urmă, avea sens să-şi continue munca la primărie până când va fi din nou nevoie de el la moară. În curând, zăpada se va topi în munţi şi Râul Sorge se va năpusti cu suficientă forţă cât să alimenteze moara de apă, cât să întoarcă pietrele de moară şi să macine grâul de iarnă care avea să fie recoltat în lunile următoare.
De asemenea, îi oferea numeroase posibilităţi de a aduce acasă veşti despre viitorul târg de primăvara. De-a lungul întregii luni, Serilda spusese oricui a ascultat-o că i se va alătura tatălui ei la Mondbriick pentru câteva zile, ca să se poată bucura de festivităţile de deschidere. Şi că se vor întoarce după Luna Ciorilor.
Asta era povestea lor. Dacă a ajuns ceva la urechile spionilor Regelui Elf, nu avea cum să ştie.
Nimănui din jurul oraşului Märchenfeld nu părea să-i pese prea mult, deşi copiii şi-au exprimat din plin gelozia şi i-au cerut, pe un ton autoritar, desigur, să le aducă daruri tuturor sau măcar nişte bomboane. I s-a frânt inima când le-a promis că aşa va face, ştiind că nu se putea ţine de promisiune.
Totodată, tatăl ei şi-a asumat responsabilitatea de a vinde pe furiş multe dintre bunurile lor în timpul călătoriilor sale către şi dinspre oraşul mai mare. Casa lor, care înainte fusese austeră, era acum de-a dreptul pustie. Aveau să plece cu bagaje puţine şi să încarce o singură căruţă care ar putea fi trasă de Zelig, sperând că bătrânului cal i-a rămas suficientă vigoare în oase pentru a-i duce la Verene imediat după luna plină. De acolo, tatăl ei va angaja un avocat care să se ocupe de la distanţă de vânzarea morii, iar cu veniturile vor încerca să pună bazele unei noi vieţi.
Treburile fiind astfel plănuite, Serildei îi rămăseseră de îndeplinit câteva sarcini, inclusiv una pe care o amânase toată luna.
A adunat mai multe cărţi şi le-a pus cu grijă într-un coş. Când degetele i-au trecut uşor peste volumul dăruit de bibliotecara din Adalheid, a fost săgetată de un alt junghi de vinovăţie. Probabil

că nu ar fi trebuit să îl accepte, chiar dacă Frieda îşi dorise atât de mult să i-l ofere. Nu avea nicio intenţie să-l citească. Istoria industriei şi a agriculturii din această zonă nu i se părea nici pe departe la fel de interesantă precum istoria zânelor şi a monştrilor, iar o scurtă răsfoire a dus-o la concluzia că autorul a inclus prea puţine informaţii despre misterele Pădurii Frasinilor.

Poate ar trebui să-l doneze şcolii?

După o ezitare lungă, l-a aşezat în coş şi s-a strecurat pe uşă.

Nici nu trecuse pe sub ramurile încă desfrunzite ale alunului, când a auzit un fluierat. Aruncând o privire în sus, de-a lungului drumului, a văzut o siluetă care se îndrepta spre ea. Păr negru creţ şi piele bronzată, aproape aurie, în soarele dimineţii.

Serilda a încremenit.

Reuşise până acum să-l evite pe Thomas Lindbeck. Venise la moară doar de câteva ori ca să măture podelele şi să ungă roţile, făcând toate aranjamentele necesare pentru sezonul mai aglomerat, însă, de obicei, ea preda la şcoală în acele zile. Cu atâtea pe cap, nu se mai gândise aproape deloc la el, deşi tatăl ei a menţionat de câteva ori cât de norocoşi erau că Thomas urma să lucreze la moară cât timp erau plecaţi. Din moment ce nu plănuiau să se întoarcă după Luna Ciorilor, o astfel de hotărâre ar întârzia apariţia suspiciunilor, îndeosebi odată cu sosirea primilor fermieri şi a cerealelor de măcinat.

Thomas tocmai se pregătea să iasă de pe drum şi să se îndrepte spre moara construită de cealaltă parte a casei, când a zărit-o şi i-a picat faţa. Fluieratul i-a fost curmat brusc.

Următoarele secunde au fost îngrozitor de stânjenitoare, dar încântător de scurte.

Şi-a dres glasul, părând că-şi adună curajul înainte să se uite din nou la Serilda. Ei bine, nu propriu-zis la ea. Mai degrabă... la cerul aflat chiar deasupra capului ei. Unii oameni reacţionau aşa. Prea stingheriţi să o privească direct în ochi, găseau un alt punct asupra căruia să se concentreze, de parcă ea nu ar fi putut să-şi dea seama.

— Bună, domnişoară Serilda, a spus el scoţându-şi căciula.

— Thomas...

— Te duci la scoală?

— Da, i-a răspuns ea, strângând mai tare mânerul coşului. Mă tem că l-ai ratat pe tatăl meu. A plecat deja spre Mondbriick.

— Nu va mai dura mult până va termina treburile de acolo, nu-i aşa? a întrebat Thomas dând din cap spre râu. Apa a început să curgă mai repede. Îmi închipui că activitatea va fi în floare la moară, chiar destul de curând.

— Da, însă slujba de la primărie ne-a adus multe beneficii şi nu cred că vrea să plece înainte să-şi ducă sarcinile la bun sfârsit.

Serilda şi-a înclinat capul.

— Eşti îngrijorat că trebuie să conduci moara fără el, dacă nu s-ar întoarce la timp?

— Neah, cred că mă descurc, a zis el ridicând dintr-un umăr şi, în sfârşit, ochii lui i-au întâlnit pe ai ei. M-a învăţat destul de bine. Adică atât timp cât nimic nu se strică.

I-a zâmbit larg, dezvăluind gropiţele care îmbujoraseră cândva obrajii Serildei.

Recunoscând oferta de pace, tânăra i-a răspuns cu un zâmbet nesigur. Thomas a fost singurul băiat din Mărchenfeld la care se gândise odată că... ar putea fi alesul. Nu era cel mai chipeş băiat din oraş, însă s-a numărat printre puţinii care nu şi-au ferit privirea de a ei. Cel puţin, nu o făcuse pe atunci. A fost o vreme când erau prieteni. Odată, o invitase chiar şi la dans la festivalul de Ziua Eostrig, iar Serilda fusese sigură că se îndrăgostea tot mai tare de el.

Fusese sigură că şi el simţea la fel.

Dar în dimineaţa următoare s-a descoperit că cineva uitase să încuie una dintre porţile de la ferma Lindbeck. Lupii le furaseră două capre, găinile fie scăpaseră, fie dispăruseră în ghearele prădătorilor. Nu a fost o pierdere prea mare pentru cei din familia Lindbeck – aveau o mulţime de animale. Însă un astfel de amănunt nu i-a împiedicat pe toţi locuitorii să interpreteze semnul drept unul de rău augur, adus de fata blestemată din mijlocul lor.

După acel eveniment, abia dacă s-a mai uitat la ea, găsind scuze pripite să plece ori de câte ori Serilda se afla prin preajmă.

Acum, tânăra regreta câte lacrimi irosise pe el, dar, la acea vreme, fusese devastată.
— Am auzit că speri să o ceri în căsătorie pe Bluma Rask.
A fost surprinsă că întrebarea îi scăpase printre buze.
A fost şi mai surprinsă de lipsa ei totală de ciudă sau de duşmănie.
Obrajii lui Thomas s-au înroşit, în timp ce mâinile îi mototoleau şi îndreptau la loc căciula, aproape cu brutalitate.
— Eu... da. Sper să o cer, a spus el cu prudenţă. În vara asta, sper.
Serilda a fost tentată să întrebe cât timp plănuia să fie ucenicul tatălui ei şi dacă spera ca într-o zi să preia moara. Familia Lindbeck deţinea destul de mult teren agricol, însă Thomas avea trei fraţi mai mari care aveau să îşi împartă moştenirea înaintea lui. El, Hans şi ceilalţi fraţi vor fi nevoiţi să-şi croiască propriul drum în lume, dacă sperau să-şi întreţină propriile familii. În plus, dacă Thomas putea face rost de bani, n-ar fi exclus să fie interesat el însusi de cumpărarea morii. Serilda şi i-a imaginat pe el şi pe draga lui locuind aici, în casa în care crescuse.
Ideea i-a strâns stomacul în noduri. Dar nu din gelozie pentru cândva-viitoarea mireasă a lui Thomas. Mai degrabă era geloasă să se gândească la toţi acei copii ale căror râsete ar putea răsuna peste aceste câmpuri. S-ar bălăci în râul ei, s-ar căţăra în alunul mamei sale.
Serilda fusese întotdeauna atât de fericită aici, chiar dacă erau doar ea şi tatăl ei. O casă minunată pentru o familie.
Dar oare mai conta? Trebuia să-si ia rămas-bun. Nu vor fi niciodată în siguranţa aici. Nu se puteau întoarce niciodată.
A încuviinţat din cap, zâmbetul i-a devenit puţin mai natural, mai blând.
— Mă bucur pentru voi.
— Mulţumesc! a spus el cu un chicotit stingherit. Dar încă nu am cerut-o.
— Nu voi sufla o vorbă!
Tânăra şi-a luat rămas-bun şi a plecat în josul drumului, întrebându-se când, mai precis, încetase să mai fie îndrăgostită de Thomas Lindbeck. Nu-şi amintea când i se vindecase inima şi totuşi era clar că se întâmplase.
În timp ce mergea, a observat că oraşul Mărchenfeld începea să se trezească treptat, ca dintr-un pui de somn. Zăpada se topea, natura înflorea, iar primăvara urma să fie vestită de Ziua lui Eostrig, una dintre cele mai mari sărbători ale anului. Festivalul se desfasura de echinoctiu, peste mai bine de trei săptămâni, însă erau multe de făcut şi toată lumea avea o sarcină de îndeplinit – de la pregătirea mâncărurilor şi a vinului pentru ospăţ, până la înlăturarea urmelor furtunilor de zăpadă de pe drumurile din piatră cubică din piaţa oraşului. Echinocţiul reflecta un moment simbolic, o amintire că iarna a fost din nou învinsă de soare şi renaştere, că recolta va fi îmbelşugată – cu excepţia cazului în care nu era, însă asta ar fi o grijă pentru o altă zi. Primăvara era anotimpul speranţei.
Dar anul acesta gândurile Serildei au zăbovit asupra lucrurilor mai întunecate. Conversaţia purtată cu tatăl ei aruncase o umbră peste toate lucrurile întâmplate în ultima lună.
Văzuse multe fantome în Castelul Adalheid. Ar putea fi mama ei una dintre ele? Era moartă? Oare Regele Elf îi păstrase spiritul?
Sau... un alt gând, unul care o făcea să se simtă goală pe dinăuntru.
Dacă mama ei nu a fost ucisă? Dacă s-a trezit a doua zi abandonată undeva în ţinuturile sălbatice ale tărâmului... şi pur şi simplu a ales să nu se întoarcă acasă?
Întrebările i se învârtejeau la nesfârşit în minte, întunecând ceea ce altfel ar fi fost o plimbare cât se poate de plăcută. Dar cel puţin nu zărise niciun corb cu găvane în loc de ochi.
Anna şi gemenii se aflau în faţa şcolii şi îi aşteptau pe Hans şi pe Gerdrut să ajungă înainte de a intra să-şi înceapă lecţiile.
— Domnişoară Serilda! a strigat Anna încântată când a zărit-o. Am exersat! Uite!
Până să apuce fiica morarului să răspundă, Anna stătea deja în mâini. A reuşit chiar să meargă aşa preţ de trei paşi, apoi şi-a lăsat picioarele înapoi pe pământ.
— Te-ai descurcat minunat! a exclamat Serilda. Se vede că ai muncit din greu la acrobaţie!
— Să nu îndrăzneşti s-o încurajezi pe copila aia! a răbufnit doamna Sauer din prag.

Apariţia ei neaşteptată amintea de ultima licărire a unui felinar – a stins toată lumina din micul lor grup.

— Dacă mai petrece timp cu capul în jos, se va transforma într-un liliac. Şi nu este un comportament demn de o tânără, domnişoară Anna. Cu toţii îţi putem vedea pantalonaşii când taci asta!

* Chilot lung până la gleznă, împodobit cu volane de dantelă, pe care îl purtau femeile

— Şi? a zis Anna aranjându-şi rochia. Toţi îi văd mereu pantalonaşii lui Alvie!

Alvie era frăţiorul ei, care abia putea să meargă.

— Nu este acelaşi lucru! a spus profesoara. Trebuie să înveţi să te comporţi adecvat şi cu graţie, a continuat ea, ridicând un deget. Vei sta nemişcată pe tot parcursul lecţiilor de azi sau te voi lega de scaunul tău. Ai înţeles?

Anna s-a bosumflat.

— Da, doamnă Sauer.

Dar, de îndată ce bătrâna vrăjitoare s-a întors în şcoală, s-a strâmbat, facându-l pe Fricz să chicotească.

— Pun pariu că-i geloasă, a spus Nickel cu un mic rânjet. Cred că ar prefera să fie un liliac, nu-i aşa?

Anna i-a aruncat un zâmbet recunoscător.

Când Serilda a intrat în scoală, doamna Sauer stătea la soba din colţ şi adăuga turbă pe foc. În pofida apropierii primăverii, vremea rămânea rece, iar elevii aveau deja dificultăţi în a se concentra la lecţiile de matematică, chiar şi când degetele de la picioare nu le îngheţau în cizme şi bocanci.

— Bună dimineaţa! a spus Serilda cu o voce subţire şi melodioasă, sperând să înceapă conversaţia pe un ton mai însufleţit, înainte ca atmosfera să fie compromisă de starea de spirit veşnic morocănoasă a doamnei Sauer.

Profesoara i-a aruncat o privire ursuză, însă ochii i-au săgetat spre coşul agăţat de cotul Serildei.

— Ce ai acolo?

Fiica morarului s-a încruntat.

— Unghii de viperă, i-a răspuns pe un ton serios. Înghiţi trei la răsărit şi vor ajuta la schimbarea proastei dispoziţii. M-am gândit să vi le aduc pe toate.

A trântit coşul pe biroul profesoarei. Doamna Sauer o privea furioasă, cu obrajii înroşindu-i-se în urma insultei. Serilda a oftat, străbătută de un mic junghi de vinovăţie. Poate că se simţea îngrozitor deoarece îi lăsa pe copii la mila lecţiilor ei plictisitoare şi a aşteptărilor stricte, însă asta nu însemna că trebuia să-şi petreacă ultimele zile aici încercând să o jignească pe vrăjitoare.

— Returnez nişte cărţi pe care le-am împrumutat de la şcoală, a explicat ea, scoţând tomurile – în mare, compendii de basme populare, mituri şi poveşti despre tărâmuri îndepărtate.

Fuseseră prea puţin apreciate la şcoală, iar Serilda nu prea voia să le dea înapoi, însă cărţile erau grele, Zelig era bătrân şi adevărul e că nu îi aparţineau.

A sosit timpul să spulbere suspiciunile doamnei Sauer, cum că ar fi fost o hoaţă.

Profesoara şi-a mijit ochii spre cărţi.

— Acelea lipsesc de ani întregi!

Serilda a ridicat din umeri în chip de scuză.

— Sper că nu v-au lipsit prea mult. Basmele, în special, nu păreau să se potrivească cu restul programei dumneavoastră şcolare.

Cu un pufnet dispreţuitor, doamna Sauer a înaintat şi a luat cartea pe care fata o primise de la bibliotecara din Adalheid.

— Aceasta nu-i a mea!

— Nu, a zis Serilda. Mi-a fost dăruită recent, însă m-am gândit că s-ar putea să vă placă mai mult decât mie.

— Ai furat-o?

Tânăra si-a încleştat maxilarul.

— Nu, a spus ea încet. Bineînţeles că nu. Dar, dacă nu o vreţi, o voi returna cu plăcere.

Doamna Sauer a mormăit şi a răsfoit cu grijă câteva dintre paginile fragile.

— Bine, a replicat ea în cele din urmă, rostind cuvintele cu venin în glas şi închizând brusc cartea. Pune-le pe raft!

Când s-a întors spre foc, Serilda nu s-a putut abţine să nu o imite pe Anna şi să se strâmbe în spatele profesoarei. Adunând în braţe cărţile, le-a dus la raftul mic.

— Nici măcar nu sunt sigură de ce le-am păstrat pe unele dintre ele, a mormăit vrăjitoarea. Ştiu că există cărturari care preţuiesc legendele şi poveştile vechi, dar, dacă vrei să ştii părerea mea, otrăvesc minţile tinere.

— Doar nu vorbiţi serios! a spus Serilda, deşi era destul de sigură că nu glumea. Nu-i nimic rău în a citi uneori un basm. Stimulează imaginaţia, inteligenţa şi, de asemenea, bunele maniere. În plus, personajele urâte, răutăcioase şi lacome nu sunt niciodată cele care trăiesc fericite pentru totdeauna. Doar cele bune sunt astfel răsplătite.

Doamna Sauer s-a îndreptat şi a fixat-o cu o privire întunecată.

— Oh, într-adevăr, s-ar putea să fie nişte născociri menite să sperie copiii astfel încât să adopte un comportament mai bun, dar, din experienţa mea, sunt cele mai ineficiente. Numai consecinţele reale pot îmbunătăţi aptitudinile morale ale unui copil.

Mâinile Serildei s-au încleştat la amintirea ramurii de salcie care îi lovise de atâtea ori palmele, când profesoara o pedepsea pentru minciunile ei.

— Din câte îmi dau seama, a continuat vrăjitoarea, singurul lucru pe care îl fac acele poveşti prosteşti este să încurajeze sufletele nevinovate să-şi dorească să fugă şi să se alăture locuitorilor pădurii.

— Mai bine decât să-şi dorească să fugă şi să se alăture celor întunecaţi, a zis Serilda.

O umbră s-a abătut pe chipul doamnei Sauer, adâncindu-i liniile din jurul gurii.

— Mi-a ajuns la urechi ultima ta înşelăciune. Dusă la castelul Regelui Elf, zici? Şi-ai scăpat.

A plescăit zgomotos din limbă, clătinând din cap.

— Inviţi nenorocirea la uşa ta cu astfel de poveşti. Te sfătuiesc să fii precautǎ, a adăugat ea, apoi a pufnit. Nu că m-ai fi ascultat vreodată.

Serilda şi-a muşcat buza, dornică să-i spună cotoroanţei că era mult prea târziu să fie precaută. S-a mai uitat o dată la coperta volumului pe care i-l dăruise bibliotecara, înainte să-l pună pe raft, alături de celelalte tomuri istorice.

— Presupun că v-a ajuns la urechi şi vestea că voi pleca la Mondbriick în câteva zile, a glăsuit ea, tentată să o înştiinţeze că nu se va mai întoarce niciodată. Eu şi tatăl meu mergem să vedem târgul de primăvară.

Doamna Sauer a ridicat o sprânceană.

— Vei fi plecată în timpul Lunii Ciorilor?

— Da, a răspuns ea, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. E vreo problemă?

Profesoara i-a susţinut privirea pentru câteva secunde lungi. O studia. În cele din urmă i-a întors spatele.

— Nu şi dacă îi ajuţi pe copii cu pregătirile de Ziua lui Eostrig, înainte să pleci. Nu am nici timpul, nici răbdarea pentru asemenea frivolităţi.

Capitolul 19

O durea inima când se gândea cât de mult le va duce dorul copiilor. Serilda avea toate motivele să creadă că va îndura mult mai greu statutul de proscrisă când vor ajunge în marele oraş – o străină cu ochi blestemaţi – şi se temea de singurătatea inevitabilă. Într-adevăr, îl va avea alături pe tatăl ei şi spera să-şi găsească în cele din urmă de lucru, poate chiar să-şi facă prieteni. Cu siguranţă va încerca să-i cucerească pe cei din Verene sau din orice loc vor ajunge. Poate că, dacă ar istorisi altfel povestea binecuvântării ei, mânuind cuvintele cu atenţia care îi lipsea la tors, i-ar putea convinge pe oamenii întâlniţi de-a lungul călătoriei că însemnul prevesteşte noroc. Într-

adevăr, ar putea fi foarte populară dacă alţii ar considera-o un talisman norocos.

Dar niciunul dintre aceste gânduri nu i-a alinat tristeţea.

Avea să-i fie un dor nebun de aceşti cinci copii, cu onestitatea şi cu râsetele lor, cu adoraţia autentică pe care şi-o purtau.

Avea să-i fie dor să le spună poveşti.

Dacă locuitorilor din Verene nu le plăceau poveştile?

Asta ar fi îngrozitor!

— Serilda?

Şi-a ridicat brusc capul, smulsă din labirintul de gânduri în care se pierdea adesea în ultimele zile.

— Da?

— Te-ai oprit din citit, a spus Hans strângând o pensulă.

— O! O, da, aşa e. Îmi pare rău. Am fost... distrasă.

S-a uitat în jos, la cartea pe care i-o înmânase doamna Sauer, insistând ca şcolarii să asculte primele cinci capitole înainte de terminarea orelor, la amiază. Adevărurile filosofiei aşa cum se găsesc în lumea naturală.

Abia ajunseseră la pagina douăzeci.

Douăzeci de pagini plictisitoare şi atroce. Mai exact, o înşiruire de vorbe mari.

— Hans, de ce ţi-ai deschis gura? a întrebat Fricz. Aş prefera să îndur tăcerea decât un alt paragraf din cartea aia!

— Fricz să prefere tăcerea? s-a minunat Anna. Ei bine, asta spune multe. Poţi să-mi dai paiul ăla, te rog?

Pai. Serilda a privit cum Nickel i-a dat câteva grămezi Annei, care a început să îndese paiele în păpuşa mare din pânză de sac întinsă pe drumul pietruit.

Serilda a închis cartea şi s-a aplecat în faţă pentru a le inspecta munca. De Ziua lui Eostrig, şcolarii aveau în mod tradiţional sarcina de a confecţiona figurine care să-i simbolizeze pe cei şapte zei la festival. În ultimele două zile le terminaseră pe primele trei: Eostrig, zeul primăverii şi al fertilităţii; Tyrr, zeul războiului şi al vânătorii; şi Solvilde, zeul cerului şi al mării. Acum lucrau la Velos, care era zeul morţii, dar şi al înţelepciunii.

Deşi, în acest stadiu, nu prea aducea a niciun zeu. Doar o succesiune de saci de cereale umpluţi cu frunze şi paie şi legaţi împreună, astfel încât forma finală să semene cu un corp. Dar începea să prindă treptat contur, cu crenguţe pentru picioare şi nasturi pentru ochi.

În ziua festivalului, cele şapte siluete urmau să fie plimbate prin oraş şi împodobite cu păpădii, bucheţele de margarete şi orice alte flori timpurii ar fi găsite de-a lungul drumului. Apoi se înălţau de jur-împrejurul teiului din piaţa oraşului, de unde puteau veghea asupra ospăţului şi a dansului, în timp ce la picioare li se aşezau ofrande din dulciuri, ierburi şi plante aromatice.

Se presupunea că menirea ceremoniei era să asigure o recoltă bună, însă Serilda trecuse prin suficiente recolte dezamăgitoare pentru a şti că probabil zeii nu ascultau prea atent. Existau multe superstiţii asociate cu echinocţiul, însă nu credea în niciuna. Se îndoia că a-l atinge pe Velos cu mâna stângă ar aduce la anul ciuma în gospodărie sau că gestul de a-i oferi lui Eostrig o primulă, cu petalele sale în formă de inimă şi mijlocul galben ca soarele, s-ar transpune mai târziu într-un pântec fertil.

S-a străduit deja din răsputeri să ignore comentariile şoptite care prisoseau în această perioadă a anului şi o urmăreau oriunde o purtau paşii. Oamenii mormăiau pentru ei înşişi despre cum fata morarului nu ar trebui să aibă voie la festival. Cum prezenţa ei va aduce cu siguranţă ghinion. Unii au fost îndeajuns de curajoşi, sau îndeajuns de nepoliticoşi, să-i spună aceste lucruri în faţă, întotdeauna sub pretextul unei aşa-zise griji faţă de ea. Nu ar fi frumos să te bucuri de o seară acasă, Serilda? Ar fi cel mai bine, atât pentru tine, cât şi pentru sat...

Însă cei mai mulţi o vorbeau pe la spate şi nu pierdeau prilejul de a menţiona că, atunci când luase parte la festival, în urmă cu trei ani, seceta se prelungise de-a lungul întregii veri.

Şi bineînţeles că nu puteau uita acel an îngrozitor – ea avea doar şapte ani –, când, în luna ce a urmat festivităţilor, o maladie ucisese aproape jumătate dintre animalele de fermă ale oraşului.

Nu conta că au fost atâtia alţi ani în care Serilda participase la festival fără niciun fel de consecinţe.

A încercat din răsputeri să ignore aceste plângeri mormăite, asa cum o sfătuise tatăl ei încă de când era mică, aşa cum procedase toată viaţa. Dar zilele astea devenea tot mai greu să ignori vechile superstiţii.

Dacă era într-adevăr un vestitor al neşansei şi al nenorocirilor?

— Faceţi o treabă minunată, a spus ea inspectând nasturii pe care Nickel îi cususe pe faţă – unul negru, unul maro. Ce s-a întâmplat aici?

A arătat spre un loc în care pânza fusese tăiată pe obrazul zeului şi peticită la loc cu fir negru.

— E o cicatrice, i-a explicat Fricz dându-şi pe spate o buclă blondă. M-am gândit că zeul morţii a fost probabil implicat într-o încăierare pe cinste, poate chiar în două. Trebuie să arate dur.

— Mai avem vreo panglică? a întrebat Nickel, care încerca să-i încropească zeului o mantie, din mai multe bucăţi de prosoape vechi.

— Am panglică ripsată, a spus Anna întinzându-i-o, dar e ultima bucată.

— Mă descurc.

— Gerdy, nu! a strigat Hans, care a smuls pensula din mâna fetiţei.

Copila şi-a ridicat privirea, cu ochii mari.

Pe chipul zeului apăruse o pată întunecată de roşu – o gură mânjită.

— Acum arată ca o fată! s-a răstit Hans.

Sub ploaia de pistrui, obrajii lui Gerdrut au luat foc. Ruşinată şi confuză, fata s-a uitat la Serilda.

— Velos e un băiat?

— Poate să fie, dacă asta îşi doreşte, a spus Serilda. Dar, uneori, poate şi-ar dori să fie fată. Uneori, un zeu poate fi atât băiat, cât şi fată... iar, uneori, nici băiat, nici fată.

Încruntătura lui Gerdrut a devenit şi mai pronunţată, iar fata morarului şi-a dat seama că nu prea clarificase lucrurile.

— Gândeşte-te în felul următor. Noi, muritorii, ne punem limitări. Ne gândim că Hans este băiat, aşa că trebuie să lucreze la câmp. Anna e fată, aşa că trebuie să înveţe să toarcă lână.

Anna a scos un geamăt în semn de dezgust.

— Dar, dacă ai fi zeu, a continuat Serilda, te-ai limita? Bineînţeles că nu. Ai putea fi orice.

De-ndată ce a rostit ultimele cuvinte, a văzut cum o parte din confuzie a dispărut din expresia lui Gerdrut.

— Vreau să învăţ cum să torc, a zis ea. Pare distractiv.

— Spui asta acum, a mormăit Anna.

— Nu e nimic greşit în a învăţa să torci, a comentat Serilda. Multora le place. Însă nu ar trebui să fie o slujbă doar pentru fete, nu-i aşa? De fapt, cel mai bun torcător pe care îl cunosc este un băiat.

— Serios? s-a mirat Anna. Cine?

Serilda era tentată să le spună. Împărtăşise multe poveşti în ultimele săptămâni despre aventurile ei în castelul bântuit, majoritatea mai degrabă fictive decât adevărate, însă evitase să le istorisească despre Gild şi talentul lui de a transforma paiele în aur prin meşteşugul torsului.

Cumva, păruse un secret mult prea preţios pentru a fi dezvăluit.

— Nu l-aţi întâlnit niciodată, a spus ea în cele din urmă. Locuieşte într-un alt oraş.

Din moment ce copiii nu au insistat să le ofere mai multe detalii, trebuie să fi fost un răspuns destul de plictisitor.

— Cred că aş putea fi bun la tors.

Afirmaţia, rostită atât de încet, a trecut aproape neobservată. Serildei i-a luat un moment să-si dea seama că Nickel a fost cel care a vorbit, cu capul plecat, în timp ce degetele îi alunecau pe mantie, de la o cusătură deosebit de îngrijită la următoarea.

Fricz s-a holbat la fratele lui geamăn, momentan îngrozit. Fiica morarului se mâniase deja, pregătită să vină în apărarea lui Nickel dacă Fricz avea să rostească orice comentariu zeflemitor.

Însă Fricz nu l-a tachinat. In schimb, i-a aruncat fratelui său acel zâmbet strâmb şi a spus:

— Şi eu cred că ai fi destul de bun la tors. Cel puţin... ai fi mult mai bun decât Anna!

Serilda şi-a dat ochii peste cap.
— Deci ce ar trebui să fac în legătură cu gura asta? a întrebat Hans, unindu-şi sprâncenele întunecate.
Toţi s-au oprit să se uite la chipul păpuşii.
— Mie îmi place, a răspuns Anna prima, spre bucuria lui Gerdrut.
— Şi mie, a încuviinţat Serilda. Cu buzele alea şi cu cicatricea, cred că este cel mai reuşit zeu al morţii pe care l-au văzut vreodată cei din Mărchenfeld.
Ridicând din umeri, Hans a început să amestece o cantitate nouă de tempera de ou.
O vpsea obţinută prin amestecarea ei cu lianţi pe bază de substanţe albuminoide sau gelatinoase.
— Ai nevoie de mai multa radacma de roiba întrebat Serilda.

* piantg erbacee cu flori albe-gălbui, a cărei rădăcină conţine o materie colorantă roşie cu care se vopsesc fibrele textile.

— Cred că asta ajunge, a spus el testând consistenţa vopselei.
Părea aproape poznaş când şi-a ridicat ochii.
— Dar ştiu ce ai putea face în timp ce noi lucrăm.
A ridicat o sprânceană la el, dar nu avea nevoie de explicaţii. Copiii s-au animat numaidecât, strigând încurajator în cor: Da, spune-ne o poveste!
— Şşşt! i-a atenţionat Serilda, privind înapoi spre uşile deschise ale şcolii. Ştiţi ce părere are doamna Sauer despre asta!
— Nu-i acolo, a asigurat-o Fricz. A spus că mai trebuie să adune nişte pelin sălbatic pentru focul de tabără.
— Serios?
Fricz a dat din cap.
— A plecat imediat după ce am ieşit în curtea şcolii.
— Oh, n-am observat!
Pierdută din nou în propriile gânduri, fără îndoială.
Le-a luat în considerare rugămintile. În ultima vreme, toate poveştile ei au fost despre ruine bântuite, monştri de coşmar şi regi nemiloşi. Câini ai iadului şi prinţese răpite. Deşi copiii fuseseră complet subjugaţi de majoritatea născocirilor, o auzise pe micuţa Gerdrut spunând că a început să aibă coşmaruri în care ea era cea răpită de Regele Elf, ceea ce a facut-o pe Serilda sa se simtă extrem de vinovată.
A promis că următoarea poveste urma să fie mai veselă. Poate chiar să aibă un final fericit. Însă gândul a fost eclipsat de o mâhnire neaşteptată.
Nu vor mai fi alte poveşti după asta.
S-a uitat în jur, la feţele lor, mânjite cu murdărie şi vopsea, şi a trebuit să-şi încleşteze maxilarul pentru a împiedica lacrimile să-i umple ochii.
— Serilda? a strigat-o Gerdrut, cu o voce subţire şi îngrijorată. Ce s-a întâmplat?
— Nimic, a spus ea repede. Trebuie să-mi fi intrat polen în ochi.
Copiii au schimbat priviri neîncrezătoare. Până şi Serilda ştia că fusese o minciună groaznică.
A inspirat adânc şi s-a lăsat pe spate, întorcându-şi chipul spre soare.
— V-am povestit despre noaptea când am dat peste un nachzehrer pe drum? Abia se sculase din mormânt. Îşi înfulecase deja giulgiul şi carnea braţului drept, până la os. La început, când m-a văzut, am crezut că va fugi, însă apoi şi-a deschis gura şi a scos cel mai înfricoşător...
— Nu, opreşte-te! a strigat Gerdrut, acoperindu-şi urechile. Prea înspăimântător!
— Zău aşa, Gerdy, a comentat Hans trecându-şi un braţ peste umerii ei. Nu-i real!
— Şi de unde ştii tu asta? l-a întrebat Serilda.
Hans a râs zgomotos.
— Nachzehrerii nu sunt reali! Oamenii nu se întorc din morţi ca să hoinărească prin jur încercând să-şi mănânce membrii familiei. Dacă ar fi făcut-o, toţi am fi... ei bine, morţi.
— Nu toţi se întorc din morţi, a intervenit impasibil Nickel. Doar oamenii care mor în accidente

groaznice sau de boală.
— Sau cei care se sinucid, a adăugat Fricz. Am auzit că şi asta poate să transforme pe cineva intr-un nachzehrer.
— Aşa e, a confirmat Serilda. Iar acum stiti că eu am văzut unul, deci bineînţeles că sunt reali.
Hans a clătinat din cap.
— Cu cât este mai bizar basmul, cu atât te străduiesti mai tare să ne convingi că este mai mult decât o poveste.
— Asta-i jumătate din distracţie, a argumentat Fricz. Aşa că nu te mai plânge! Continuă, Serilda. Ce s-a întâmplat mai departe?
— Nu! a repetat Gerdrut. O poveste diferită. Te rog?
Fiica morarului i-a zâmbit.
— În regulă. Lasă-mă să mă gândesc puţin.
— Încă una despre Regele Elf, a propus Anna. Au fost atât de bune în ultima vreme! Uneori simt că mă aflu şi eu în acel castel înfiorător, împreună cu tine.
— Şi poveştile acelea nu ţi se par prea înfricoşătoare, Gerdrut? a întrebat Serilda.
Copila a negat, deşi era puţin cam palidă.
— Îmi plac poveştile cu fantome.
— Bine, o poveste cu fantome să fie!
Imaginaţia Serildei o transportase deja înapoi la castelul din Adalheid. Pulsul i s-a înteţit când a auzit ţipetele, însoţite apoi de lipăitul urmelor sângeroase.
— Odată, cu mult timp în urmă, a început ea cu vocea slabă şi nesigură, aşa cum era adesea când tocmai începea explorarea unei poveşti, neştiind pe deplin încotro urma să o poarte. Un castel se înălţa deasupra unui lac de un albastru intens. Acolo locuiau o regină bună şi un rege blajin... şi... cei doi copii ai lor...
Tânăra s-a încruntat. De obicei, nu-i lua mult unei poveşti să se desfăşoare în faţa ei. Câteva personaje, un loc şi dusă era, pornind de îndată pe urmele unei aventuri, alergând cât de repede îi putea ţine pasul imaginaţia.
Însă acum imaginaţia părea să o îndrume direct spre un zid imposibil de escaladat, fără sa-i ofere niciun indiciu cu privire la ce o aştepta de cealaltă parte.
Dregându-şi glasul, a încercat să continue oricum povestea, împingând la o parte obstacolele ivite în drum.
— Şi erau fericiţi, iubiţi de fiecare suflet din împărăţie şi toată lumea prospera... dar apoi... s-a întâmplat ceva.
Copiii şi-au întrerupt munca şi şi-au ridicat ochii spre Serilda, aşteptând cu nerăbdare să continue.
Însă, când privirea fetei a coborât, s-a oprit pe zeul morţii sau, mai exact, pe această întruchipare destul de ridicolă a sa.
Pe holurile Castelului din Adalheid pândeau fantome.
Fantome adevărate.
Spirite adevărate, pline de furie, regrete şi tristeţe. Care îşi retrăiau de nenumărate ori sfârşiturile violente.
— Ce s-a întâmplat acolo? a şoptit ea.
A urmat un moment de tăcere confuză, înainte ca Hans să chicotească.
— Exact. Ce s-a întâmplat?
Serilda s-a uitat în sus, i-a privit pe fiecare în parte, apoi s-a fortat să zâmbească.
— Mi-a venit o idee strălucită! Voi ar trebui să terminaţi povestea.
— Ce? s-a mirat Fricz, cu buzele arcuite de aversiune. Asta nu-i deloc o idee strălucită! Dacă laşi totul în seama noastră, Anna îi va face în curând pe toţi să se sărute şi să se căsătorească!
Băiatul s-a strâmbat.
— Şi, dacă lasă totul în seama ta, a ripostat Anna, îi vei ucide pe toţi!
— Ambele variante au potenţial, a intervenit Serilda. Şi vorbesc serios. M-aţi auzit spunând o mulţime de poveşti. De ce să nu încercaţi şi voi?

Pe feţele lor se citea scepticismul, dar Gerdrut s-a înviorat repede.
— Ştiu! A fost zeul morţii!
Şi-a înfipt degetul în partea laterală a chipului umplut cu paie.
— A venit la castel şi i-a ucis pe toţi!
— De ce ar face Velos asta? a întrebat Nickel, părând extrem de nemulţumit de felul în care Serilda renunţase atât y y de uşor şi le predase lor responsabilitatea. Zeul nu-i ucide pe oameni. Doar le îndrumă sufletele spre Verloren, odată ce au murit deja.
— Ai dreptate, a spus Fricz, care a început să-şi regăsească entuziasmul. Velos nu a ucis pe nimeni, dar... tot a fost acolo. Pentru că... pentru că...
— Oh! a exclamat Anna. Pentru că era noaptea vânătorii sălbatice şi ştia că Regele Elf şi vânătorii săi vor veni la castel, iar Velos se săturase de toate acele suflete care-i scăpaseră printre gheare. S-a gândit că, dacă le-ar putea întinde o capcană vânătorilor, atunci ar putea revendica sufletele pentru Verloren!
Nickel s-a încruntat.
— Ce are asta de-a face cu regele şi cu regina?
— Şi cu copiii? a adăugat Gerdrut.
Anna şi-a scărpinat urechea şi, din greşeală, şi-a mânjit una dintre codiţe cu vopsea.
— Nu m-am gândit la asta.
Serilda a chicotit.
— Mai gândeşte-te! Acesta e începutul unei poveşti foarte incitante. Ştiu că veţi găsi o soluţie.
Copiii au venit cu fel şi fel de idei în timp ce lucrau, pasându-le de la unul la altul. Uneori, personajul negativ era Regele Elf, alteori zeul morţii, iar o dată însăşi regina. Uneori orăşenii abia scăpau, alteori ripostau sau erau cu totii masacraţi în somn. Uneori se alăturau vânătorii, alteori erau răpiţi şi trimişi în Verloren. Uneori finalul era fericit, dar de obicei era tragic.
Î curând, povestea se împletise singură în noduri, firele devenind tot mai încâlcite, până când copiii au început să se certe în legătură cu ce variantă era cea mai bună, cine ar trebui să moară şi cine ar trebui să se îndrăgostească şi apoi să moară. Serilda ştia că ar trebui să intervină. Ar trebui să-i ajute să pună lucrurile la punct sau cel puţin să ajungă la un fel de final asupra căruia să poată cădea cu toţii de acord.
Însă fata morarului era pierdută în propriile gânduri, iar cuvintele copiilor abia dacă îi mai ajungeau la urechi, pe măsură ce povestea devenea din ce în ce mai întortocheată. Până când nu a mai semănat deloc cu povestea Castelului din Adalheid.
Adevărul era că Serilda nu voia să inventeze una nouă despre castel. Nu voia să continue să născocească minciuni stranii, tesându-le la nesfârşit.
Voia să ştie adevărul. Ce se întâmplase de fapt cu oamenii care trăiseră cândva acolo? De ce nu-şi găsiseră spiritele lor niciodată odihna?
De ce îl revendicase Regele Elf drept sanctuarul său şi abandonase Castelul Gravenstone, aflat în adâncurile Pădurii Frasinilor?
Voia să ştie mai multe despre Gild.
Voia să ştie mai multe despre mama ei.
Dar nu avea decât întrebări.
Şi certitudinea brutală că nu va avea niciodată răspunsuri.
— Serilda? Serilda?
Fata a tresărit. Anna se încrunta la ea.
— Fricz ţi-a pus o întrebare.
— Oh! îmi pare rău. Mă... gândeam la povestea voastră, a spus ea zâmbind. Sună foarte bine acum.
Cinci priviri consternate au fost aţintite asupra ei. Aparent, copiii nu prea erau de acord.
— Ce m-ai întrebat?
— Te-am întrebat dacă vei merge cu noi în timpul paradei, a spus Fricz.
— Oh! Oh, nu pot. Sunt prea bătrână acum. De altfel, eu...
Voi fi de mult plecată. Va părăsesc atât pe voi, cât şi oraşul Mărchenfeld. Pentru totdeauna.

Nu putea să le spună. Spera că era mai uşor aşa, să plece pur şi simplu, şi să nu se mai întoarcă niciodată. Să nu fie nevoită să îndure momentul când şi-ar lua rămas-bun de la ei.

Însă nu credea cu adevărat că va fi mai uşor.

Timp de şaisprezece ani a crezut că mama ei o părăsise fără să-şi ia rămas-bun şi nu a fost nimic uşor într-un astfel de gând.

Dar nu putea să le spună. Nu putea risca.

— S-ar putea să fiu nevoită să ratez festivităţile din acest an.

— Nu vei fi acolo? a strigat Gerdrut. De ce nu?

— Oare pentru că... a început Hans, dar apoi s-a oprit. Fiind din familia Lindbeck, probabil că auzise totul despre anul în care fratele lui mai mare a dansat cu fata blestemată, iar lupii au dat năvală pe câmpurile lor.

— Nu, l-a asigurat Serilda, întinzându-se să-i strângă mâna. Nu-mi pasă ce spune lumea despre mine, chiar dacă sunt o piază-rea.

încruntătura lui s-a adâncit.

Serilda a oftat.

— Eu şi tatăl meu vom vizita Mondbriick în câteva zile şi nu suntem în totalitate siguri când ne vom întoarce. Atâta tot. Dar bineînţeles că sper să fiu aici pentru festival. N-aş vrea să-l ratez.

Luna Foametei
Capitolul 20

În acea dimineaţă, când alegea nişte cepe, Serilda zărise o pasăre neagră zburând deasupra târgului de primăvară, însă nu şi-a putut da seama dacă era o cioară, un corb sau unul dintre spionii Regelui Elf. Imaginea o bântuise tot restul zilei – umbra aceea întunecată, cu aripile întinse, încercuind din înalt piaţa plină de viaţă de lângă primăria aproape terminată din Mondbriick. Din nou şi din nou. Un prădător care aştepta momentul oportun să se năpustească după prada sa.

Se întreba dacă va mai auzi vreodată croncănitul gutural al unei ciori fără să tresară.

— Serilda?

Şi-a ridicat privirea de la plăcinta cu somon. Sala principală a hanului era plină de oaspeţi care veniseră din provinciile vecine să se bucure de târg sau să-şi vândă marfa, însă Serilda şi tatăl ei evitaseră să intre în vorbă cu ei sau cu oricine altcineva din oraş, de când sosiseră, cu două zile în urmă.

— O să fie bine, a murmurat tatăl ei, întinzând mâna peste masă pentru a-i mângâia încheietura. E doar pentru o noapte, apoi ne vom îndepărta cât putem de mult de aici.

Tânăra a schitat un zâmbet. Stomacul îi era în noduri, iar o sută de îndoieli i se furişau în gânduri, în pofida tuturor asigurărilor tatălui ei.

Încă o noapte. Poate că membrii vânătorii vor veni să o caute la moară, însă nu o vor găsi acolo, iar la răsăritul soarelui, va fi liberă.

Cel puţin, îndeajuns de liberă cât să fugă în continuare.

De câte ori se gândea la luna următoare şi la luna de după aceea o năpădea groaza.

Câţi ani aveau să treacă înainte ca tatăl ei să-şi poată lăsa garda jos? înainte să simtă cu adevărat că reuşiseră să scape?

Şi acele şoapte enervante, nelipsite, că totul a fost în van. S-ar putea ca regele să-şi fi încheiat deja socotelile cu ea.

Dacă îşi perturbau vieţile şi lăsau totul în urmă din cauza unor temeri nefondate?

Nu că ar mai conta acum, şi-a spus ea. Tatăl ei era hotărât. Ştia că nu-l putea convinge să renunţe la plan.

Serilda trebuia să accepte că viaţa ei nu va mai fi niciodată la fel după noaptea aceasta.

A aruncat o privire spre uşa deschisă, unde vedea lumina zilei stingându-se în amurg.

— Se apropie momentul.

Morarul a încuviinţat.

— Termină-ţi plăcinta.

— Mi-am pierdut pofta de mâncare, a spus ea clătinând din cap.

Expresia lui era compătimitoare. Serilda observase că nici el nu mâncase prea mult în ultima vreme.

Tatăl ei a lăsat o monedă pe masă, apoi amândoi s-au îndreptat spre scară şi spre camera pe care o închiriaseră de când au ajuns.

Dacă îi urmărea cineva – dacă îi urmărea ceva –, părea că s-au retras să se odihnească.

În schimb, s-au strecurat într-un mic alcov de sub trepte, unde Serilda ascunsese câteva pelerine de călătorie viu colorate, pe care le cumpărase de la un ţesător din târg cu o zi înainte. Fuseseră prea scumpe, însă le ofereau cea mai bună sansă de a se furişa din han fără să fie recunoscuţi.

După ce şi-au aruncat pelerinele peste haine, au schimbat o privire hotărâtă. Tatăl ei a dat din cap, apoi s-a strecurat pe uşa din spate.

Serilda a rămas în urmă. Spionii Regelui Elf aveau să caute doi călători, insistase tatăl ei. Trebuiau să meargă separat, însă el urma să o aştepte. N-ar fi fost separaţi pentru mult timp.

Cu inima în gât, tânăra a numărat de două ori până la o sută, după care şi-a ridicat gluga verde-smarald şi a pornit după tatăl ei. Şi-a gârbovit umerii şi a mers mai lent, cu paşi mici, folosindu-se de câteva vicleşuguri astfel încât totul la ea să pară diferit. Aproape imposibil de recunoscut. Pentru eventualitatea în care îi urmăreau.

Persoana care s-a furişat din han nu a fost Serilda Moller.

Ci altcineva. Cineva care nu avea nimic de ascuns şi care nu se ascundea de nimeni.

A mers pe drumul pe care îl memorase cu câteva zile în urmă. De-a lungul aleii lungi, dincolo de cârciumă, de unde se revărsau râsete zgomotoase, pe lângă o brutărie închisă peste noapte şi o mică prăvălie cu o roată de tors în vitrină.

S-a întors şi a ocolit în grabă piaţa, la adăpostul umbrelor, până a ajuns la uşa laterală a primăriei. De obicei îi plăcea nespus de mult această perioadă a anului, când scândurile erau îndepărtate de la ferestre, eliberând aerul stătut şi înăbuşitor. Când fiecare fir de iarbă sau fiecare floare sălbatică minusculă simboliza o nouă promisiune de la Eostrig. Când piaţa se umplea cu primele legume ale primăverii – sfeclă roşie, ridichi şi praz – şi frica de foamete se domolea.

Dar anul acesta nu se putea gândi decât la umbra vânătorii sălbatice care se profila deasupra ei.

Tocmai începuse să bată în lemn când s-a deschis uşa. Tatăl ei a întâmpinat-o cu ochi îngrijoraţi.

— Crezi că ai fost urmărită? a şoptit el, închizând uşa în urma ei.

— Habar n-am, a spus ea. Să mă uit în jur după nachtkrapi părea o modalitate sigură de a atrage atenţia asupra mea.

Morarul a dat din cap şi a îmbrăţişat-o strâns, însă doar pentru câteva clipe.

— E în regulă, vom fi în siguranţă aici.

A rostit cuvintele de parcă ar fi încercat să se convingă pe el însuşi, la fel de mult pe cât încerca să o convingă pe ea. Apoi a împins în faţa uşii o ladă plină cu cărămizi.

Tatăl ei strecurase nişte pături în ceea ce avea să devină sala consiliului. A aprins o singură lumânare, alungând întunericul altminteri negru ca smoala. Au vorbit puţin. Nu era nimic de discutat despre care să nu fi discutat deja pe larg în ultimele săptămâni. Pregătirile, temerile, planurile lor.

De fapt, acum nu mai era nimic de făcut decât să aştepte să treacă Luna Ciorilor.

Serilda s-a ghemuit pe podeaua tare, sigură că somnul o va ocoli în seara asta, cu noua pelerină strânsă sub cap pentru a-i ţine loc de pernă. A încercat să se convingă că planul lor va funcţiona.

S-ar putea ca vizitiul să vină din nou după ea la moara din Mărchenfeld.

Sau, dacă spionii regelui au fost atenţi, ar putea veni după ea la hanul din Mondbriick.

însă nu aveau să o găsească. Nu aici, în această sală uriaşă şi goală, plină de tâmplării neterminate şi căruţe încărcate cu cărămizi şi pietre.

— Stai, nu trebuie să uităm! a spus tatăl ei, înlăturând lumânarea din suportul de cupru.

A înclinat-o astfel încât flacăra să topească doar ceara din jurul fitilului. Picături aurii s-au scurs numaidecât pe sfeşnic, formând o mică băltoacă. Odată ce a început să se răcească, Serilda a luat

ceara moale şi a modelat-o în două biluţe, pe care şi le-a îndesat în urechi. Lumea a amuţit în jurul ei.

Tatăl ei a procedat la fel, deşi s-a strâmbat când şi-a pus ceara în urechi. O senzaţie nu tocmai plăcută, însă o măsură de precauţie necesară împotriva chemării vânătorii. Apoi, în liniştea desăvârşită a nopţii, gândurile Serildei au devenit agresiv de zgomotoase când şi-a lăsat capul înapoi pe pelerină.

Mama ei.

Regele Elf.

Firele de aur şi zeul morţii şi mossienele care fugeau de câinii iadului.

Şi Gild. Felul în care s-a uitat la ea. De parcă ar fi fost un miracol, nu un blestem.

Şi-a închis ochii şi a chemat cu glas tânguitor somnul.

În cele din urmă, dorinţa trebuie să-i fi fost îndeplinită, deoarece a fost smulsă din mrejele somnului de o bufnitură înăbuşită, nu prea departe de capul ei. Şi-a deschis brusc ochii. Un vuiet surd îi umplea urechile. Serilda se uita fix la pereţii nefamiliari, luminaţi de umbre aurii pâlpâitoare.

S-a ridicat în şezut şi a zărit lumânarea rostogolindu-se pe podeaua de lemn. Cu răsuflarea întretăiată, a apucat pelerina şi a aruncat-o peste flacără, care s-a stins cu un şuierat, împiedicând declanşarea unui potenţial incendiu.

Întunericul a înghiţit-o numaidecât, dar nu înainte să întrezărească silueta tatălui ei, care se îndepărta împleticit de ea.

— Tată? a şoptit ea, nesigură dacă vorbea prea tare sau prea încet.

A sărit în picioare şi l-a strigat din nou. Luna răsărise în decursul nopţii, iar ochii au început să i se obişnuiască treptat cu lumina furişată prin trei deschideri mici, care nu fuseseră încă umplute cu vitralii.

Tatăl ei dispăruse.

Serilda a dat să-l urmeze şi a simtit ceva strivindu-i-se sub călcâi. S-a aplecat şi a ridicat un bulgăre mic de ceară. O teamă lăuntrică şi-a înfipt ghearele în stomacul ei.

Vânătoarea?

Oare fuseseră găsiţi? După toate măsurile luate?

Nu. Poate că era doar somnambul.

Poate...

Şi-a înşfăcat pelerina şi cizmele şi a fugit în holul vast aflat dincolo de sala consiliului, la timp să-l vadă furişându-se pe după un colţ îndepărtat.

Serilda l-a urmat, strigându-l din nou.

Nu se îndrepta spre uşa mică din spate. În schimb, îşi târşâia picioarele către intrarea principală, care dădea în piaţa oraşului. Scânduri de lemn acopereau de sus până jos uşile masive arcuite, o măsură de precauţie temporară împotriva hoţilor în timp ce clădirea era în construcţie. Serilda şi-a zărit tatăl exact când a apucat un ciocan mare lăsat în urmă de una dintre echipele de muncitori.

A legănat unealta, fărâmiţând prima scândură.

— Tată! Opreşte-te!

Vocea încă îi suna înăbuşit din cauza cerii, dar ştia că o putea auzi. Chiar şi aşa, nu s-a întors.

Folosind mânerul ciocanului drept pârghie, a îndepărtat prima scândură de pe uşa minuţios sculptată. Apoi pe a doua.

Mâinile Serildei au coborât pe ale morarului.

— Tată, ce faci?

S-a uitat scurt la ea, însă chiar şi în lumina obscură a putut vedea că privirea îi era înceţoşată. Picături de sudoare îi acopereau fruntea.

— Tată?

Cu un rânjet dispreţuitor, i-a pus o mână pe stern şi a împins-o deoparte.

Serilda s-a împleticit înapoi.

Tatăl ei a tras cu putere de uşă şi, de îndată ce a deschis-o, s-a năpustit în noapte.

Cu pulsul înteţit, s-a repezit după el. Acum se mişca mai repede, traversând piaţa în grabă, spre

hanul unde ar fi trebuit să stea. Astrul nocturn învăluia piaţa într-o strălucire argintie.

Serilda străbătuse jumătate din piaţă când şi-a dat seama că el nu se îndrepta spre intrarea hanului, ci spre spatele clădirii. A înteţit ritmul. De obicei, era uşor să ţină pasul cu tatăl ei. Avea picioare mai lungi, iar el nu era un bărbat care să se grăbească inutil, însă acum abia mai respira, ocolind iute marea fântână a lui Freydon din piaţa oraşului.

A trecut de colţul hanului şi a încremenit.

Tatăl ei dispăruse. Din nou.

— Tată? Unde eşti? a spus ea, conştientă de tremurul din voce.

Apoi, cu dinţii încleştaţi, şi-a întins mâinile spre urechi şi şi-a scos dopurile de ceară. Sunetele lumii au năvălit înapoi. Puţine spulberau tăcerea nopţii, îndeosebi după ce petrecăreţii de la cârciumi şi din grădinile unde se servea bere se retrăseseră de mult. Dar, nu prea departe, se auzea un zgomot asemănător unui târşâit.

Şi-a dat seama că venea de la grajdurile comune, împărţite de han cu celelalte prăvălii din apropiere.

A înaintat cu paşi apăsaţi, dar înainte să se poată strecura în clădire, a apărut tatăl ei, trăgându-l pe Zelig de frâie.

Serilda a clipit surprinsa, apoi s-a îndepărtat. Morarul fixase căpăstrul peste capul lui Zelig, însă nu se obosise să-i pună şi şaua.

— Ce faci? l-a întrebat ea cu răsuflarea tăiată.

Pentru a doua oară, a privit-o scurt, din cap până-n picioare, cu chipul lipsit de orice emoţie. Apoi a păşit pe o ladă din apropiere şi, cu o putere şi o agilitate pe care ar fi fost convinsă că nu le poseda, s-a urcat pe spatele calului. Pumnii i-au apucat frâiele şi bătrânul cal s-a năpustit în faţă. Serilda a sărit înapoi şi şi-a lipit spatele de peretele grajdului, pentru a nu fi călcată în picioare.

Ameţită şi înspăimântată, fata a alergat după ei, strigând să se oprească.

Nu a trebuit să fugă prea departe.

De îndată ce a ajuns la marginea pieţei larg deschise, a îngheţat.

Tatăl ei şi Zelig o aşteptau acolo.

Şi erau înconjuraţi de membrii vânătorii. Lângă ei, Zelig părea mic, jalnic şi slab, deşi nu stătuse niciodată atât de semeţ, de parcă ar fi încercat să se integreze printre aceşti cai de război puternici.

Spaima i s-a cimentat în stomac.

Tremura când a întâlnit privirea Regelui Elf, care călărea în faţa alaiului vânătorii, pe acel armăsar măreţ.

A zărit şi un cal fără călăreţ, cu pielea întunecată precum cerneala şi coama albă împletită cu flori de mătrăgună şi crenguţe de mure.

— Cât de frumos din partea ta să ni te alături, a spus Regele Elf cu un zâmbet malefic.

Apoi a ridicat cornul de vânătoare la buze.

Capitolul 21

Nu putea fi decât un vis. Într-adevăr, multe lucruri neobişnuite şi stranii i se întâmplaseră în ultimele săptămâni, iar graniţa dintre realitate şi ficţiune devenea tot mai împăienjenită cu fiecare apus.

Dar asta.

Asta era vis şi coşmar, reverie şi groază, libertate şi neîncredere, toate amestecate la un loc.

Serilda a primit calul fără călăreţ, iar forţa şi puterea lui păreau să i se transfere în propriul corp. S-a simţit invincibilă în timp ce se îndepărtau în galop de oraş. Câinii iadului năvăleau de-a lungul provinciei. Lumea s-a înceţoşat, ca şi cum o umbră i-ar fi fost aruncată peste ochi, iar copitele calului păreau să nu atingă defel solul. Lumina aruncată de Luna Ciorilor le-a servit drept călăuză, însă nici urletul nepământean al copoilor nu s-a lăsat mai prejos. Au trecut în grabă peste albiile râurilor. Au ţâşnit pe lângă ferme întunecate. Au străbătut păşuni luxuriante cu iarbă,

câmpuri proaspăt arate şi dealuri năpădite de flori sălbatice timpurii. Vântul care-i răvăşea faţa mirosea dulce-sărat. S-a întrebat cât de mult se distanţaseră de oraş. S-ar fi putut afla aproape de ocean, cu excepţia faptului că nu era posibil să călătorească atât de departe, într-un timp atât de scurt.

Nimic din tot ce se întâmpla acum nu era posibil.

Cuprinsă de ameţeală, Serilda s-a gândit la mama ei. O femeie tânără, nu cu mult mai în vârstă decât era ea acum. Tânjind după libertate, după aventură.

Oare o putea învinovăţi pentru că a fost ispitită de chemarea acelui corn?

Oare putea învinovăţi pe cineva? Când viaţa însemna atât de multe reguli, responsabilităţi şi bârfe haine?

Când nu erai exact ceea ce alţii credeau că ar trebui să fii.

Când inima ta nu dorea nimic mai mult decât să înteţească flăcările unui foc de tabără, sa urle la stele, să danseze sub tunete şi ploaie şi să-şi sărute jumătatea, languros şi blând, în spuma valurilor oceanului.

Serilda s-a cutremurat, convinsă că nu mai avusese niciodată astfel de dorinţe. Păreau imorale, nesăbuite, însă ştia că îi aparţineau. Dorinţe pe care nu le recunoscuse niciodată până acum şi-au croit drum spre suprafaţă, cu ghearele, amintindu-i că era o creatură a pământului, a cerului şi a focului. O fiară a pădurii. O fiinţă primejdioasă şi neîmblânzită.

Copoii au urmărit iepuri sălbatici, o căprioară speriată, prepeliţe şi potârnichi.

I-a lăsat gura apă. I-a aruncat o privire tatălui ei, al cărui chip împietrit dezvăluia un extaz mut. Se afla în spatele alaiului vânătoresc, deşi Zelig galopa cât îl ţineau bătrânele sale picioare. Probabil că nu alergase niciodată atât de repede. Trupul îi era acoperit de transpiraţie, lucind în lumina lunii. Ochii îi străluceau cu ferocitate.

Serilda şi-a întors capul şi a surprins privirea unei femei care călărea de cealaltă parte a ei. Avea o sabie la şold şi o eşarfa legată în jurul gâtului palid, iar fata şi-a amintit vag de ea din noaptea Lunii Zăpezii.

Câteva cuvinte s-au furişat înapoi, printre gândurile năvalnice.

Cred că rosteşte adevărul.

Crezuse minciunile Serildei despre transformarea paielor în aur sau, cel puţin, aşa a pretins. Dacă nu ar fi vorbit, oare regele şi membrii vânătorii ar fi ucis-o pe Serilda în acea noapte?

Femeia i-a zâmbit. Apoi şi-a înfipt călcâiele în crupa armăsarului, lăsând-o în urmă.

Totul a durat o clipă. S-a întrebat dacă fusese măcar aievea. A încercat să se piardă din nou în haosul nebun şi savuros. În faţă, un bărbat aflat pe şa s-a aplecat înainte şi a mânuit o măciucă spre cea mai nouă pradă a lor – o vulpe roşie care se străduia din răsputeri să scape, repezindu-se înainte şi înapoi, dar încolţită din toate direcţiile de membrii vânătorii.

A lovit-o în plin.

Serilda nu ştia dacă vulpea a scos vreun sunet. Dacă da, a fost prea repede acoperit de uralele şi râsetele puternice eliberate de vânători.

Pentru a doua oară, i-a lăsat gura apă. Vânătoarea avea să se încheie cu un festin, cu vânatul servit pe farfurii de argint, încă înotând în bălţi de sânge rubiniu.

înălţându-şi faţa spre lună, Serilda a început şi ea să râdă. A dat drumul frâielor şi şi-a întins braţele, prefăcându-se că zboară peste câmpuri. Plămânii i-au fost umpluţi cu aer rece, însoţit de cea mai profundă euforie.

Şi-a dorit ca această noapte să nu se sfârşească niciodată.

Într-o doară, s-a uitat din nou în urmă, ca să afle dacă şi tatăl ei zbura. Dacă era pe cale să plângă, asemenea fiicei lui.

Zâmbetul i s-a stins.

Zelig încă galopa mai departe, încercând cu disperare să-si menţină viteza.

Dar tatăl ei dispăruse.

Podul mobil a bubuit sub copitele cailor, în timp ce aceştia 1- au traversat în galop şi s-au năpustit sub poartă. Curtea interioară era plină de siluete care aşteptau întoarcerea vânătorii sălbatice. Slujitorii s-au grăbit să strângă vânatul. Băiatul de la grajduri şi alte câteva ajutoare au

luat frâiele cailor şi au început să-i conducă spre staule. Stăpâna copoilor a ademenit fiarele înapoi în canisă cu hălci de carne însângerată.

În momentul în care Serilda a alunecat de pe armăsar, vraja care fusese aruncată asupra ei s-a spulberat. A inspirat adânc, însă aerul nu mai era dulce. Nu îi mai dăruia aripi. Nu a simţit nimic altceva în afară de groază când s-a învârtit şi privirea i-a aterizat pe Zelig.

Bietul şi bătrânul Zelig, care se prăbuşise pe o parte chiar înăuntrul zidurilor castelului. Abia mai respira, luptându-se să-şi umple plămânii cu aer. Întregul corp îi tremura în urma efortului depus pe durata călătoriei îndelungate, cu pielea acoperită de sudoare. Ochii i se duseseră în fundul capului în vreme ce gâfâia.

— Apă! a ţipat Serilda, apucându-l de braţ pe tânărul grăjdar când acesta s-a întors după un alt armăsar.

Dar apoi, îngrijorată că îi va zdrobi oasele fragile, l-a eliberat iute din strânsoare şi si-a retras numaidecât mâna.

— Te rog! Adu nişte apă pentru calul ăsta. Repede!

Băiatul de la grajduri a privit-o cu gura căscată şi cu ochii mari. Apoi căutătura i-a săgetat spre ceva dincolo de umărul Serildei.

O mână a apucat-o brutal de cot şi a forţat-o să se întoarcă. Expresia Regelui Elf era ucigătoare.

— Nu le porunceşti tu slujitorilor mei! a mârâit el.

— Calul meu o să moară! a ţipat ea. E bătrân! Nu ar fi trebuit să fie fortat atât de tare în seara asta!

— Dacă moare, va muri după ce a savurat cea mai mare plăcere de care ar putea spera să se bucure orice armăsar castrat. Mi-ai irosit destul timp în seara asta.

A început să o târască spre donjon, însă Serilda şi-a smuls braţul din încleştarea lui.

— Unde este tatăl meu? a ţipat ea.

În clipa următoare, regele îşi răsucise codiţele Serildei în jurul pumnului şi îi trăgea capul pe spate, apăsându-i o lamă de gât. Ochii îi erau pătrunzători, vocea joasă.

— Nu am obiceiul să cer acelaşi lucru de două ori.

Fata şi-a încleştat maxilarul pentru a nu ceda dorinţei de a-l scuipa în faţă.

— Mă vei urma, a continuat Regele Elf, şi-ţi vei ţine gura ferecată.

I-a dat drumul şi s-a îndepărtat. În timp ce păşea cu aroganţă spre treptele donjonului, fiecare muşchi din trupul.

Serildei s-a încordat de furie. Voia sa ţipe, să blesteme şi să-i arunce în ceafa orice avea la îndemână.

Înainte să poată reacţiona, o fantomă intr-un şorţ de fierar s-a năpustit afară din donjon.

— Înălţimea Voastră Sumbră! Avem o... o problemă. În armurărie.

Regele Elf şi-a încetinit paşii.

— Ce fel de problemă?

— Cu armele. Sunt... ei bine. Poate că ar trebui să vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Cu un mârâit gutural, Regele Elf a trecut repede prin uşile masive, cu fierarul pe urmele sale. Abia când fantoma s-a întors, Serilda a văzut cele şase săgeţi înfipte în spatele lui ca nişte ace într-o pernă.

Fata stătea în picioare; inima încă îi bătea năvalnic, furia încă îi înceţoşa gândurile. S-a uitat din nou la Zelig, uşurată să-l vadă pe băiatul de la grajduri cărând o găleată cu apă în direcţia lui.

— Îţi mulţumesc! a şoptit ea.

Băiatul s-a înroşit, mult prea stingherit pentru a-i întâlni privirea. Ochii Serildei s-au îndreptat dincolo de el, atraşi de poarta deschisă. De podul coborât.

Durerea din trup, îndeosebi din coapse şi posterior, i-a declanşat amintiri neclare, ameţitoare, frânturi despre drumul parcurs în galop de-a lungul tărâmului, pe spatele acelui cal magnific. Până acum nu călărise foarte mult, iar durerea i-a adus aminte că trupul nu îi era obişnuit cu o asemenea îndeletnicire.

Cu toate acestea, s-a gândit că mai avea suficientă putere cât să fugă.

Dacă ar fi fost necesar.

— Nu te-aş sfătui să faci asta.

Lângă ea a apărut vizitiul. Şi-a amintit de avertismentul lui de dinainte.

Fuga ta doar va înteţi desfătarea urmăririi.

Noaptea aceasta îi arătase câtă dreptate avea.

— Dacă nu mă înşel, ţi-a spus să-l urmezi, a continuat vizitiul. Nu l-as face să vină să te caute mai târziu.

— A plecat deja. N-o să-l găsesc niciodată.

— Se îndreptau spre armurărie. Îţi arăt drumul.

Voia să-l ignore. Să fugă. Să-şi găsească tatăl – care se afla undeva dincolo de poartă, singur. Încă o victimă a vânătorii, abandonat pe un câmp sau la marginea unei păduri. Putea fi oriunde. Dacă era rănit? Dacă era...

A inspirat adânc, refuzând să-i permită cuvântului să i se strecoare printre gânduri.

Era în viată. Va fi bine. Trebuia să fie.

Însă dacă nu făcea ceea ce voia Regele Elf, nu va părăsi niciodată castelul vie. Nu i se va permite niciodată să plece în căutarea lui.

S-a întors cu faţa spre vizitiu şi a încuviinţat din cap.

De data aceasta nu au coborât în temniţă, ci s-au aventurat într-un labirint format din holuri înguste. Erau în aripa slujitorilor, dacă era să se ia după cunoştinţele ei limitate despre arhitectura unui castel. După nenumărate cotituri ameţitoare, au ajuns la o uşă deschisă, prevăzută cu gratii. Dincolo de intrare, o masă mare trona în mijlocul încăperii. Pereţii erau acoperiţi de scuturi şi felurite piese de armură, de la veste din zale la mănuşi de bronz, însă existau şi câteva spaţii goale, unde ar putea fi dispuse arme.

Totuşi acestea nu se aflau pe pereţi. Erau suspendate, în schimb, de tavanele înalte. Sute de săbii şi pumnale, baroase şi topoare, suliţe şi buzdugane, prinse precar de grinzi cu ajutorul unor bucăţi de sfoară.

Serilda a ieşit în grabă din armurărie şi s-a întors pe hol.

— Când a făcut asta? întreba Regele Elf cu vocea aspră de furie.

Fierarul a ridicat neputincios din umeri.

— Am fost chiar ieri în această sală, Alteta Voastră.

Trebuie să o fi făcut de atunci. Poate chiar după ce aţi plecat la vânătoare? a sugerat el încercând să nu pară impresionat.

— Şi de ce nu păzea nimeni armurăria?

— A fost postat un străjer. Întotdeauna este postat un străjer...

Mârâind, regele l-a lovit pe fierar pe o parte a feţei. Bărbatul a fost aruncat în lateral şi umărul i s-a izbit de peretele coridorului.

— Să înţeleg că străjerul a fost postat în afara acestei uşi? a urlat regele.

Fierarul nu a răspuns.

— Sunteţi cu toţii nişte proşti! a tunat el, apoi şi-a smucit mâna spre armele suspendate. Ce mai aştepţi? Pune-l pe unul dintre cobolzii ăia inutili să se catăre acolo sus şi începeţi să tăiaţi sforile!

— D-da, înălţimea Voastră Sumbră. Desigur. Imediat, s-a bâlbâit fierarul.

Regele Elf a năvălit afară din încăpere cu buzele întredeschise şi cu dinţii ascuţiţi la vedere.

— Şi, dacă îl vede cineva pe acel poltergeist, să folosească noile frânghii pentru a-l spânzura în sala de mese! Poate să atârne acolo până la următoarea...

S-a oprit brusc când a văzut-o pe Serilda.

Pentru o clipă, a părut surprins. Cu siguranţă uitase că se afla acolo.

Precum o cortină care se lasă peste o scenă, i-a revenit calmul. Ochii i-au îngheţat, rânjetul i-a devenit din furios, iritat.

— Asa e, a mormăit el. Urmează-mă!

Din nou, a fost condusă în grabă prin castel, pe lângă creaturi cu ochi mari ce rodeau lumânări, o fată-fantomă care plângea pe trepte şi un gentilom mai în vârstă care cânta o melodie tristă la harpă. Toţi au fost ignoraţi de Regele Elf.

De când părăsise curtea interioară, Serilda îşi redobândise o parte din calm. Sau, cel puţin, furia

îi fusese temperată de un nou val de teamă.
— Înălţimea Voastră întunecată, aş putea să ştiu ce i s-a întâmplat tatălui meu? a îndrăznit ea să întrebe, în cele din urmă, cu o voce umilă, aproape politicoasă.
— Nu mai trebuie să te îngrijorezi în privinţa lui, a venit răspunsul tăios.
Cuvintele i-au înjunghiat inima.
Aproape că nu se îndura să întrebe, dar trebuia să ştie...
— E mort? a şoptit ea.
Regele s-a oprit în pragul unei uşi, apoi s-a răstit la ea, cu ochii scânteietori.
— A fost aruncat de pe propriul cal. Nu ştiu dacă l-a ucis căderea sau nu şi nici nu-mi pasă.
I-a făcut semn să intre în odaie, însă inima Serildei era prinsă într-o menghină şi nu credea că putea să se mişte. Şi-a amintit că l-a văzut în timpul vânătorii. Zâmbetul înflăcărat. Ochii mari, uluiţi.
Oare chiar putea fi mort?
Regele s-a apropiat, ridicându-se ameninţător deasupra ei.
— Ai irosit timp preţios în seara asta, atât pe-al meu, cât şi pe-al tău. Doar câteva ore ne mai despart de răsărit. Fie aceste paie vor fi aur în zori, fie vor fi roşii de la sângele tău. Alegerea îţi aparţine.
A apucat-o de umăr şi a împins-o pe uşă.
Serilda s-a împleticit înainte.
Apoi a auzit o bufnitură şi o cheie răsucită în broască.
A tras adânc aer în piept, înfricoşată. Odaia era de două ori mai mare decât celula din temniţă – adică tot destul de mică şi tot lipsită de ferestre. De-a lungul tavanului erau agăţate cârlige goale, distanţate. Mirosul de mucegai fusese înlocuit cu cel de carne sărată şi uscată, plus aroma dulce răspândită de... şi mai multe paie, desigur.
O cămară, a bănuit ea, golită de alimentele conservate astfel încât să aibă loc să-şi îndeplinească sarcina.
În mijlocul încăperii se afla o grămadă de paie cu mult mai mare decât prima, alături de roata de tors şi stive peste stive de bobine goale. O lumânare pâlpâia în colţ, deja consumată până la înălţimea degetului mare.
Serilda s-a uitat fix la paie, pierdută în gânduri. Agonia îi zdrobea cutia toracică.
Dacă tatăl ei a dispărut? Pentru totdeauna?
Dacă a rămas singură pe lume?
— Serilda?
Vocea era şovăitoare şi blândă.
S-a întors şi l-a văzut pe Gild la câţiva paşi de ea, cu chipul încordat de îngrijorare. Avea mâna întinsă spre ea, de parcă voia să o atingă, dar ezita.
De îndată ce l-a zărit, lacrimile i-au înceţoşat ochii.
Cu un suspin, s-a aruncat în braţele lui.

Capitolul 22

A strâns-o în braţe şi a lăsat-o să plângă, solid ca o stâncă în mijlocul valurilor. Serilda nu ştia pentru cât timp. Era o îmbrăţişare care nu cerea nimic. Nu a mângâiat-o pe păr, nici nu a întrebat-o ce s-a întâmplat, nici nu a încercat să-i spună că totul va fi bine. Pur şi simplu... a îmbrăţişat-o. Până a reuşit să-si linişte ască răsuflările înfricoşate, cămaşa lui era udă de lacrimi.
— Îmi pare rău! a spus ea trăgându-se înapoi şi tamponându-şi nasul cu mâneca.
Braţele lui Gild s-au relaxat, însă nu i-au dat drumul.
— Te rog să nu-ţi fie! Am auzit ce s-a petrecut în curtea interioară. Am văzut calul. Am...
Serilda i-a întâlnit privirea. Emoţiile lăsaseră urme adânci pe chipul băiatului.
— Mie îmi pare rău, a continuat el. A fost o noapte complet nepotrivită să fac farse, iar dacă îşi varsă mânia asupra ta...

Serilda şi-a şters lacrimile de pe gene.
— Armurăria. Tu ai fost!
Gild a dat din cap.
— Plănuisem asta de săptămâni bune. Am crezut că sunt atât de inteligent! Adică farsa a fost destul de inteligentă. Dar el avea deja o dispoziţie proastă, iar acum... Dacă te răneşte...
Răsuflarea i s-a poticnit în gât. Vocea îi era răguşită de supărare. Flacăra lumânării îi contura pete aurii în ochi.
Şi nu se ferea de ea. Îi susţinea privirea, fără niciun licăr aparent de dezgust.
Gestul în sine, şi nimic mai mult, i-a întetit bătăile inimii.
Şi, de asemenea... era ceva diferit la el. Serilda şi-a mijit ochii, însă nu-si dădea seama care era schimbarea. Mâinile i s-au aşezat pe pieptul lui Gild, iar braţele băiatului s-au strâns din nou în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape. Până când...
— Părul tău, a spus ea, dându-şi seama ce era diferit. L-ai pieptănat!
Trupul lui a încremenit şi, o clipă mai târziu, pe obraji i-au apărut pete trandafirii. S-a dat înapoi, braţele i-au căzut în lături.
— Ba nu! a ripostat el, trecându-şi stânjenit degetele prin părul roşcat.
Încă îi cădea liber pe lângă urechi, însă era cu siguranţă mai îngrijit decât înainte.
— Ba da, l-ai pieptănat. Şi te-ai spălat pe faţă. Erai murdar data trecută.
— Bine. Poate că am facut-o! a răbufnit el. Nu-s un schellenrock. Am şi eu mândria mea. Nu-i nevoie să te agiţi atât de tare, nu-i mare lucru.
Şi-a dres glasul, stingherit, şi s-a uitat dincolo de ea, la roata de tors.
— De data asta sunt mult mai multe paie. Şi o lumânare mult mai măruntă.
Serilda şi-a lăsat umerii în jos, învinsă.
— Sarcina nu poate fi îndeplinită, a spus ea, pe punctul de a izbucni iar în plâns. Am încercat să fug. Eu şi tatăl meu neam dus într-un alt oraş. Am încercat să ne ascundem, astfel încât Regele Elf să nu mă poată găsi. Nu ar fi trebuit să o fac. Ar fi trebuit să ştiu că planul nu va avea sorţi de izbândă. Iar acum cred că s-ar folosi de orice scuză să mă ucidă.
— Regele Elf nu are nevoie de scuze pentru a ucide pe cineva.
Gild s-a apropiat din nou şi i-a luat faţa în mâinile sale. Avea palmele aspre, pline de bătături, şi o piele neaşteptat de rece. Însă atingerea i-a fost blândă când i-a îndepărtat cu tandreţe o şuviţă de păr lipită de obrajii umezi.
— Încă nu te-a ucis, ceea ce înseamnă că încă vrea să-ti folosească harul. Gândul, oricât de veninos, ar trebui să te mai liniştească. Trebuie doar să transformăm paiele în aur. Şi sarcina poate fi îndeplinită.
— De ce nu mă omoară odată? a întrebat ea. Dacă aş fi o fantomă, nu aş fi prinsă aici pentru totdeauna?
— Nu sunt sigur, dar... nu cred că morţii pot folosi harurile zeilor. Şi se presupune că ai fost binecuvântată de Hulda, nu-i aşa?
Serilda şi-a tras iar nasul.
— Da, el asta crede.
Gild a încuviinţat cu un gest din cap. Apoi a înghiţit în sec, iar mâinile i-au alunecat de pe chipul fetei pentru a-i prinde degetele.
— Te voi ajuta, însă am nevoie de ceva drept plată.
Cuvintele lui păreau distante, aproape străine. Plată? Mai contau plăţile? Mai conta ceva din toate astea? Tatăl ei ar putea fi mort.
Serilda si-a închis ochii, cutremurată.
Nu, nu se putea gândi la asta acum. Trebuia să creadă că trăia. Că avea nevoie doar să supravieţuiască nopţii şi, în curând, va fi din nou cu el.
— Plată, a glăsuit ea, încercând să se gândească, deşi îşi simţea mintea împăienjenită.
Ce i-ar putea oferi drept plată? îi luase deja colierul cu portretul fetei – chiar şi acum zărea o parte din lanţ în jurul gâtului său.
Mai era inelul... dar nu voia să i-l dea.

Apoi i-a venit o altă idee şi, plină de speranţă, i-a căutat privirea.
— Dacă tu vei depăna fire de aur, atunci eu îţi voi depăna o poveste.
Gild s-a încruntat.
— O poveste? a repetat el clătinând din cap. Nu, asta nu va merge.
— De ce nu? Sunt o bună povestitoare.
A fixat-o cu privirea, fără să-şi ascundă scepticismul.
— De când ai fost ultima dată aici, tot ce mi-am dorit să fac a fost să-mi scot din cap povestea aceea îngrozitoare pe care ai spus-o. Nu cred că mai pot îndura încă una.
— Ah, dar tocmai asta e! în următoarele ore îti voi dezvălui ce se va alege de prinţ. Poate că vei aprecia mai mult acest final.
Gild a oftat.
— Chiar dacă m-ar interesa o astfel de propunere, o poveste nu va îndeplini condiţiile. Magia necesită ceva... valoros.
Serilda s-a uitat urât la el.
— Nu că poveştile nu sunt valoroase, s-a grăbit să adauge. Dar nu ai altceva?
Fata a ridicat din umeri.
— Poate că ţi-ai putea oferi ajutorul ca dovadă de onoare a unui gentilom.
— Oricât m-ar bucura să ştiu că în viziunea ta aş putea fi un gentilom, mă tem că un astfel de schimb nu e posibil. Magia mea nu va funcţiona fără un fel de plată. Nu e regula mea şi nu am de ales. Va trebui să-mi oferi ceva.
— Dar n-am nimic altceva de oferit.
Gild a străpuns-o cu privirea o clipă îndelungată, de parcă ar fi încercat să o convingă să-i spună adevărul.
Intensitatea căutăturii a întărâtat-o.
— N-am!
Băiatul si-a coborât istovit umerii.
— Eu cred că ai, a spus el, apoi şi-a trecut degetul mare peste banda de aur de pe degetul ei şi a întrebat-o cu blândeţe: De ce nu asta?
Mângâierea a înfiorat-o. Ceva i s-a încolăcit strâns în adâncul stomacului. Ceva pe care nu-l putea înţelege pe deplin, pe care nu-l putea numi... dar ceva despre care credea că ar putea fi legat de dorinţe.
Însă a fost înăbuşit sub frustrarea ei bruscă.
— Nu fi absurd! a sărit ea ca arsă. Sunt convinsă că-ti place de mine, dar să mă ceri în căsătorie? Sunt cu adevărat flatată, însă abia dacă am...
— Pof... căsătorie? a bălmăjit el îndepărtându-se fulgerător de ea, într-un mod care era puţin insultător.
Desigur, Serilda nu vorbise serios, însă nu şi-a putut reprima încruntătura.
— Mă refeream la inel! a spus Gild dând agitat din mâini.
Deşi se simţea ispitită să joace în continuare rolul de ignorantă, tânăra a renunţat la idee, doborâtă brusc de epuizare. În plus, lumânarea ardea prea repede şi niciun fir de pai nu fusese transformat în aur.
— Evident, a rostit ea sec. Dar nu-l poţi avea!
— De ce nu? a întrebat-o el provocator. Cumva, mă îndoiesc că a fost al mamei tale.
— Nu ştii nimic despre mama mea! a răbufnit Serilda, cu pumnii încleştaţi.
Gild a tresărit, surprins de furia ei neaşteptată.
— Îmi... pare rău, s-a bâlbâit el. A fost al mamei tale?
Serilda si-a coborât ochii şi a studiat inelul, tentată să mintă, dacă un asemenea vicleşug l-ar împiedica să i-l ceară din nou. Ori de câte ori îl vedea, îsi amintea cum se simţise atât de vie în acea noapte, când le-a zorit pe mossiene să se ascundă în pivniţă şi a îndrăznit să-l mintă cu neruşinare pe Regele Elf însuşi. Până în noaptea aceea, mereu se întrebase dacă putea fi la fel de curajoasă ca eroii din poveştile ei. Acum ştia că putea, iar inelul era dovada. Inelul era singura dovadă care îi mai rămăsese.

Dar în timp ce se uita fix la banda de aur, un alt gând i-a trecut prin minte.
Mama ei.
S-ar putea să fie aici, undeva în castel. Oare era posibil ca Gild să ştie totuşi ceva despre ea?
Dar, înainte să-şi poată aduna gândurile într-o întrebare, Gild a vorbit din nou:
— Nu vreau să te presez, dar mai spune-mi o dată ce îţi va face înălţimea Sa întunecată dacă aceste paie nu vor fi transformate în aur până dimineaţă?
Serilda s-a încruntat.
Apoi, scrâşnind din dinţi, şi-a scos inelul de pe deget şi i l-a întins. Băiatul l-a înşfăcat numaidecât, iute ca o coţofană, şi l-a băgat în buzunar.
— Îţi accept plata.
— Aşa mă gândeam şi eu.
Magia a pulsat din nou în jurul lor, pecetluindu-le învoiala.
Ignorând privirea glacială aţintită asupra lui, Gild şi-a rotit umeri înapoi, şi-a trosnit articulaţiile degetelor şi şi-a reluat locul pe taburet. S-a apucat imediat de treabă, fără glume sau acrobaţii, de parcă s-ar fi născut cu mâinile pe o roată de tors. De parcă, pentru el, ar fi fost la fel de firesc ca respiraţia.
Serilda voia să se gândească în voie la tatăl şi la mama ei, la colier şi la inel. Dar nu voia ca Gild să se răstească la ea aşa cum procedase ultima oară. Aşa că şi-a scos pelerina de călătorie, a aşezat-o, împăturită, într-un colţ, apoi şi-a suflecat mânecile şi a încercat să se facă utilă. Mai întâi, a împins grămada de paie încâlcite în direcţia lui Gild, apoi a început să adune firele în mici mănunchiuri ordonate.
— Regele te-a numit poltergeist, a spus ea odată ce au găsit un ritm constant.
Băiatul a dat din cap.
— Eu sunt ăla!
— Atunci... data trecută... tu ai fost cel care a eliberat copoiul. Nu-i aşa?
Gild s-a strâmbat. Piciorul i-a şovăit pe pedală, însă şi-a regăsit repede ritmul.
— Nu l-am eliberat Doar... i-am rupt lanţul. Şi poate că am lăsat poarta deschisă.
— Şi poate că aproape m-ai ucis.
— Aproape. Dar nu am făcut-o.
Tânăra s-a uitat ameninţător la el. Gild a oftat.
— Chiar am vrut să-mi cer scuze. A fost un moment nepotrivit, iar acestea par a fi ceva obişnuit în preajma ta.
Serilda s-a strâmbat, întrebându-se dacă Gild trăsese cu urechea la conversaţia ei de data trecută cu Regele Elf, când îi spusese că oamenii din sat considerau că este o piază-rea.
— Dar nu mi-am dat seama că ne vizita un oaspete muritor, a continuat el cu mâinile ridicate în semn de apărare. Jur că nu am vrut să rănesc pe nimeni! Cel puţin, nu pe tine. Vezi tu, regele pur şi simplu devine foarte protector cu aceşti copoi, aşadar m-am gândit că farsa îl va scoate din minţi.
— Îi faci multe farse regelui?
— Trebuie să fac ceva pentru a-mi ocupa timpul.
— Dar de ce te numeşte poltergeist? a îngânat ea.
— Cum altfel ar trebui să mă numească?
— Nu ştiu, dar... un poltergeist e o fantomă.
Băiatul i-a aruncat o privire pe furiş, cu colţurile gurii zvâcnindu-i.
— Doar ştii în ce fel de castel te afli, nu-i asa?
— Unul bântuit?
Gild şi-a încleştat maxilarul când şi-a îndreptat din nou atenţia asupra roţii de tors.
— Da, însă nu arăţi precum celelalte fantome, a cugetat ea cercetându-i creştetul capului, vârfurile umerilor. Ele se estompează de-a lungul marginilor. Pe când tu pari... complet prezent.
— Bănuiesc că-i adevărat. Pot înfăptui şi lucruri pe care ele nu pot să le facă. Să intru şi să ies din încăperi încuiate, spre exemplu.
— Şi oare tu n-ai fost binecuvântat de Hulda? a adăugat ea. Iar asta nu are sens, dacă ţinem cont de ce ai spus mai devreme, cu privire la faptul că morţii nu pot folosi harurile dăruite de zei.

Băiatul s-a oprit din lucru, cu privirea tot mai gânditoare pe măsură ce roata încetinea.
— Nu m-am gândit la asta, a recunoscut el meditând o clipă îndelungată înainte să ridice din umeri şi să învârtă iar roata. N-am niciun răspuns. Probabil că am fost într-adevăr binecuvântat de Hulda, însă nu ştiu sigur asta sau de ce şi-ar fi bătut capul cu mine. Ştiu şi că nu sunt precum celelalte fantome, dar sunt şi singurul poltergeist de aici, aşa că întotdeauna m-am gândit că-s doar... un alt fel de fantomă.
Fruntea Serildei s-a încreţit.
Gild s-a întors o dată spre lumânare, apoi şi-a îndreptat umerii. Şi-a accelerat ritmul pe măsură ce s-a pus iar pe treabă. Fata morarului s-a uitat la rândul ei la flacără. Pulsul i-a luat-o la galop.
Nu le-a mai rămas prea mult timp.
— Dacă îţi face plăcere, a glăsuit Gild, înlocuind o bobină plină cu una goală, aş asculta povestea aceea acum.
— Credeam că-mi urăşti poveştile.
— Am urât povestea pe care ai spus-o data trecută. E cu siguranţă cel mai groaznic lucru pe care l-am auzit vreodată.
— Atunci de ce ai vrea s-o continui?
— Pur şi simplu m-am gândit că m-aş putea concentra mai bine dacă nu m-ai bate constant la cap cu atâtea întrebări.
Serilda şi-a tras buzele într-o parte, supărată. Cu ultimele lui cuvinte în minte, chiar era tentată să-i arunce una dintre bobine în cap.
— În plus, a adaugat el, ai un talent aparte pentru cuvinte. Sfârşitul a fost groaznic, dar totul până în acel punct a fost...
S-a zbătut un moment în căutarea cuvântului potrivit. În cele din urmă, a oftat.
— Mi-a plăcut totul înainte de sfârşit. Şi-mi place să-ţi ascult vocea.
Deşi nu era chiar un compliment, Serilda a simţit căldura năvălindu-i în obraji.
— Ei bine, din fericire pentru tine, acela nu a fost sfârşitul.
Gild a făcut o pauză cât să-şi întindă spatele şi umerii, apoi i-a zâmbit.
— Atunci m-aş bucura nespus să aud ce se întâmplă mai departe, dacă eşti dispusă să continui povestea.
— Bine, a spus ea. Dar numai pentru că m-ai implorat.
Un licăr de neastâmpăr a străfulgerat ochii băiatului, înainte să-şi ferească privirea şi să ia un alt pumn de paie.
Serilda s-a gândit la povestea pe care o crease data trecută şi a simţit imediat atracţia reconfortantă a unui basm. Până la urmă, într-o astfel de istorisire, chiar dacă uneori se întâmplau lucruri oribile, binele învingea întotdeauna răul.
înainte să înceapă, ştia că era tocmai genul de evadare de care mintea şi inima ei aveau nevoie în acel moment. O parte din ea s-a întrebat dacă Gild şi-a dat seama de acest lucru. Dar nu – nu putea să o cunoască deja atât de bine.
— Să vedem, a început ea. Unde am rămas...
Pe măsura ce soarele răsărea peste Pădurea Frasinilor; razele sale aurii descindeau peste turlele Castelului Gravenstone. Ceaţa voalului s-a evaporat. Noaptea înfricoşătoare a lăsat locul ciripitului păsărilor şi picăturilor monotone de zăpadă topită. De îndată ce razele de soare au lovit câinii iadului care îl atacaseră pe tânărul prinţ, fiarele s-au preschimbat în nori de fum negru precum cerneala şi au dispărut în briza dimineţii. În lumina zilei, şi castelul dispăruse.
Prinţul era grav rănit. Sângera. Tremura. Însă inima îl durea cel mai rău dintre toate. Din nou şi din nou, l-a văzut pe Regele Elf înfigându-şi vârful săgeţii în silueta firavă a prinţesei. Ucigaşul îi luase viaţa, iar acum până şi trupul îi era prins dincolo de voal, unde nu o putea onora cu o înmormântare regală. Nici măcar nu ştia dacă Regele Elf o va păstra ca fantomă sau o va lăsa să călătorească la Veloren, unde ar putea să o revadă într-o zi.
În locul unde tocmai se aflase Castelul Gravenstone, acum se zăreau ruinele năruite ale unui altar grandios. Odată, cu mult timp în urmă, în această poiană existase un templu. Un loc sacru, considerat cândva o poartă către Verloren.

Prinţul a reuşit să se ridice în picioare. S-a împleticit înspre ruine – monoliţi mari, de piatră neagră lucioasă, ieşind din afară pământului şi îndreptaţi către cer. Auzise de acest lăcaş, deşi nu-l văzuse niciodată cu propriii ochi. Probabil nu trebuia să fe surprins că Regele Elf a ales să-şi înalţe castelul în această poiană blestemată, din mijlocul pădurii, deoarece între aceste coloane de piatră exista o asemenea senzaţie macabră, de lipsă totală de viaţă, încât nicio persoană raţională nu ar îndrăzni vreodată să intre.

Însă prinţul trecuse dincolo de raţiune, aşa că s-a poticnit înainte, sufocându-se sub greutatea pierderii sale.

Dar ceea ce a văzut l-a făcut să se oprească.

Mai era cineva alături de el, în faţa acestor pietre negre. Podul mobil masiv întins peste şanţul mlăştinos rămăsese, legând ruinele de pădure, deşi lemnul putrezea şi se deteriorase pe această parte a voalului. Şi acolo, în mijlocul podului, zăcea o siluetă gârbovită. Perchta, femeia-vânător. Lăsată în urmă pe tărâmul muritorilor.

Săgeata prinţului îi străpunsese inima şi sângele îmbibase lemnul de sub ea. Pielea îi era de un albastru pal, însăşi culoarea luminii lunii. Pete de sânge roşii ca vinul îi întunecau părul alb ca zăpada proaspăt aşternută. Ochii ei, înălţaţi spre cerul tot mai strălucitor, aveau o expresie ce aducea a uimire.

Prinţul s-a apropiat cu prudenţă, cu trupul plângând de durere din cauza numeroaselor răni adânci lăsate de copoi. Femeia nu era moartă.

Poate că cei întunecaţi, ei înşişi creaturi ale lumii subterane, nu puteau muri.

Însă rămăsese atât de puţină viaţă în ea. Acum nu mai era femeie-vânător feroce, ci o fiinţă trădată, rănită. Pe fata ei cândva strălucitoare se zăreau dârele lăsate de lacrimi şi, când prinţul s-a apropiat, ochii femeii s-au mişcat pentru a-ntâlni pe ai lui.

A rânjit dispreţuitor, dezvăluindu-şi dinţii zimţaţi.

— Doar nu crezi că m-ai învins. Nu eşti decât un copil. Prinţul şi-a oţelit inima ca să respingă orice urmă de milă pe care ar fi putut-o simţi pentru femeia-vânător:

— Ştiu că nu însemn nimic pentru tine. Dar mai ştiu că nici tu nu însemni nimic pentru zeul morţii.

Expresia ei a devenit confuză, însă când prinţul şi-a ridicat ochii, Perchta s-a răsucit ca să-i urmărească privirea.

Acolo – în mijlocul acelor pietre sfinţite – într-un desiş de mărăcini, a apărut o poartă. Cândva, s-ar putea să fi fost însufleţită, dar acum părea un edificiu mort. O arcadă clădită din crenguţe fragile şi spini încâlciţi, ramuri uscate şi frunze aproape lipsite de culoare. Dincolo de intrare, o scară îngustă cobora printr-o fisură în pământ până în adâncurile Verlorenului, tărâmul stăpânit numai de Velos, zeul morţii.

Iar acolo stătea zeul. Într-o mâna ţinea un felinar, a cărui lumină nu se stingea niciodată. În cealaltă, un lanţ lung. Lanţul care leagă toate fiinţele, vii şi moarte.

Perchta l-a văzut pe zeu şi a strigat. A încercat să stea în picioare, dar era prea slăbită şi săgeata din piept nu-i permitea să se mişte.

Când Velos s-a apropiat, prinţul a făcut un pas în spate, plecându-şi capul cu respect, însă zeul l-a ignorat. Rar se întâmpla ca acesta să-l poată revendica pe unul dintre cei întunecaţi. Cândva, aceştia aparţinuseră morţii. Unii îi numeau demoni. Zămisliţi în râurile otrăvite din Verloren, creaturi născute din faptele nemiloase şi regretele care-i bântui au pe cei morţi. Nu au fost niciodată meniţi să păşească pe tărâmul muritorilor, dar, în vremurile străvechi, unii au scăpat prin poartă, iar de atunci zeul morţii le-a tot plâns pierderea.

Acum, în timp ce Perchta ţipa de furie şi chiar de frică, Velos a aruncat lanţul în Jurul ei şi, sfdându-i toate tentativele de împotrivire, a târât-o înapoi prin poartă.

De-ndată ce au coborât, mărăcinii au crescut şi s-au unit, formând un înveliş atât de gros încât nu se putea vedea prin el. Un întreg gard viu de spini necruţători ascundea intrarea dintre acele pietre impozante.

Prinţul s-a prăbuşit în genunchi. Deşi l-a bucurat nespus faptul că femeia-vânător a fost dusă în Verloren, inima îi era încă frântă din cauza pierderii surorii sale, iar trupul, atât de slăbit, încât a

crezut că s-ar putea prăbuşi chiar acolo, pe podul putrezit.
S-a gândit la mama şi la tatăl lui, care aveau să se trezească în curând. Toţi cei din castel se vor întreba ce se întâmplase cu prinţul şi cu prinţesa care dispăruseră atât de brusc în toiul nopţii.
Şi-a dorit din toată inima să poată merge la ei. Să fi putut fi îndeajuns de rapid, îndeajuns de puternic pentru a-şi salva sora şi a o aduce înapoi acasă, în siguranţă.
Chiar înainte de a-si laşa ochii obosiţi sa se închidă, a auzit un zgomot puternic şi a simţit vibraţii pe pod. Cu un geamăt, s-a forţat să-şi ridice privirea.
O bătrână ieşise din pădure şi traversa podul şchiopătând.
Nu. Nu era doar bătrână. Era străveche, nemuritoare precum cel mai înalt stejar, ridată precum pânzele vechi, cenuşie precum cerul de iarnă. Mergea cocoşată, cu un baston gros de lemn care era la fel de noduros ca membrele ei.
Totuşi ochii ei ca de vulpe scânteiau de înţelepciune.
A venit până în faţa prinţului, ca să-l inspecteze. Tânărul s-a străduit să se ridice, dar nu mai avea putere.
— Cine eşti? 1-a întrebat femeia cu o voce hârşâită.
În ciuda oboselii, prinţul şi-a rostit numele cu toată mândria pe care a putut să o adune.
— Săgeata ta a fost cea care a străpuns inima măreţei femei-vână tor.
— Da. Speram s-o ucid.
— Cei întunecaţi nu mor. Dar suntem recunoscători că în sfârsit s-a întors în Verloren.
Femeia a aruncat o privire în spatele ei şi...

Capitolul 23

Serilda a ţipat, ferindu-se de atingerea neaşteptată şi delicată care îi dezmierda încheietura.
— Îmi pare rău! a spus Gild sărind înapoi.
A lovit cu piciorul roata de tors şi a răsturnat-o într-o parte.
Serilda s-a strâmbat în urma izbiturii şi mâinile i-au zburat la gură. Roata s-a învârtit o jumătate de tură înainte să se oprească.
Gild şi-a mutat privirea de la dezastrul provocat la Serilda, schimonosindu-se la rândul său.
— Îmi pare rău! a repetat el, apoi toată culoarea i s-a scurs din obraji, iar tensiunea i-a încleştat trăsăturile – o reacţie prin care îşi cerea scuze, fără să-şi ascundă stânjeneala. Nu ar fi trebuit să o fac. Ştiu. N-am putut rezista, erai atât de pierdută în poveste şi eu...
Mâna Serildei s-a îndreptat spre pielea goală a încheieturii, încă înfiorată după mângâierea lui şovăitoare, aproape ireală.
Gild i-a urmărit mişcarea, cu chipul străbătut de un sentiment asemănător disperării.
— Eşti atât de... atât de moale, a şoptit el.
Un hohot aspru de râs a scăpat de pe buzele Serildei.
— Moale! Despre ce...
S-a oprit brusc, distrasă de priveliştea din spatele roţii de tors răsturnate, mai exact de toate bobinele care fuseseră goale când îşi începuse povestea. Acum străluceau, împovărate cu aur filat, ca nişte pietre preţioase într-o cutie de bijuterii.
Serilda şi-a coborât privirea spre podeaua complet curăţată de paie, pe care se mai aflau doar pelerina ei de călătorie şi lumânarea care ardea în continuare cu putere.
— Ai terminat, a spus ea, cu atenţia îndreptată din nou asupra lui Gild. Când ai terminat?
Băiatul a cugetat o clipă.
— Chiar acum, când a apărut Bunica Arbust. E Bunica Arbust, nu-i aşa?
Vocea îi era serioasă, ca şi cum bătrâna sfrijită ar fi apărut cu adevărat în fata lor.
Fiica morarului a strâns din buze, hotărâtă să-şi mascheze zâmbetul.
— Nu spulbera farmecul poveştii.
Rânjetul lui Gild a devenit victorios.
— Cu siguranţă ea e!

Serilda s-a încruntat.
— Nu mi-am dat seama că te-ai oprit. Puteam să te ajut mai mult.
— Erai foarte absorbită. Asa cum am fost şi eu...
Ultimele cuvinte şi-au pierdut claritatea, sugrumate de o emoţie nouă. Ochii i s-au îndreptat din nou spre braţul ei dezgolit şi, deodată, şi-a ferit privirea, cu obrajii de un roşu stacojiu.
Serilda s-a gândit cât de des părea să găsească motive să o atingă, chiar şi când nu trebuia. Cum ar fi să-i mângâie uşor degetele când ea îi înmâna paiele. Sau când îşi lipise palma de obrazul lui, data trecută, şi cum, spre surprinderea ei, amintirea încă o înfiora.
Ştia că reacţiile lui erau influenţate de un singur lucru, şi anume de faptul că sângele îi pulsa în continuare prin vene. Nu era unul dintre cei întunecaţi, rece ca gheaţa din miezul iernii. Nu era una dintre fantome, care parcă s-ar dizolva doar dacă ai respira pe ele. Ştia că reacţiile lui erau influenţate de un singur lucru, şi anume de faptul că – pentru acest băiat, care nu atinsese de-o veşnicie, poate chiar niciodată, o fiinţă umană muritoare – ea reprezenta o noutate.
Dar asta nu o împiedica să tremure la fiecare contact neaşteptat.
Gild şi-a dres glasul.
— Aş spune că mai avem, poate, o jumătate de oră până la răsărit. Povestea... mai continuă?
— Poveştile pot continua la nesfârşit, a spus Serilda automat.
Un zâmbet larg şi călduros i-a luminat chipul lui Gild care s-a trântit pe podea, încrucişându-şi picioarele şi sprijinindu-şi bărbia în palme. I-a amintit de elevii ei, atenţi şi nerăbdători.
— Atunci continuă! a spus el.
Serilda a râs, apoi şi-a clătinat capul.
— Nu până când nu-mi răspunzi la câteva întrebări.
— Ce întrebări? s-a încruntat băiatul.
Tânăra şi-a lipit spatele de peretele aflat vizavi de el.
— Pentru început, de ce eşti îmbrăcat ca şi cum te-ai pregăti de culcare?
Gild şi-a îndreptat postura, după care şi-a inspectat hainele. Si-a ridicat braţele, iar mânecile i s-au umflat.
— Despre ce vorbeşti? E o cămaşă mai mult decât respectabilă.
— Nu, nu este. Bărbaţii respectabili poartă tunici. Sau jiletci. Sau veste. Nu doar o cămaşă bufantă. Arăţi ca un ţăran. Sau ca un lord care şi-a pierdut valetul.
— Un lord! a râs el în hohote. Bună idee! Nu vezi?
Şi-a întins picioarele în faţa lui, încrucişându-şi gleznele.
— Sunt lordul sau, mai bine zis, stăpânul întregului castel. Ce altceva mi-aş putea dori?
— Vorbesc serios, a spus ea.
— La fel şi eu.
— Tu preschimbi lucrurile în aur. Ai putea fi un rege! Sau măcar un duce sau un conte sau asa ceva.
— Asta crezi? Draga mea Serilda, în momentul în care Regele Elf a aflat despre presupusul tău talent, te-a adus aici, te-a închis în temniţă şi ţi-a poruncit să-ţi foloseşti harul în beneficiul lui. Când alţii află că poţi face asta – a gesticulat spre grămada de bobine pline cu aur – atunci le pasă doar de acest meşteşug. Aur, avere, bogăţii şi ce poţi obţine pentru ei. Nu e un dar, e un blestem.
S-a scărpinat în spatele urechii, făcând o pauză scurtă ca să se ocupe de un nod dureros din umeri, înainte să ofteze cu tristete.
— În afară de asta, nimic din ce-mi doresc nu poate fi cumpărat cu aur.
— Atunci de ce continui să-mi iei bijuteriile?
Zâmbetul i-a revenit, un pic năstruşnic.
— Magia necesită plată. De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu inventez regulile doar ca să fur de la tine.
— Dar ce înseamnă mai exact asta?
— Cuvintele nu au niciun înţeles ascuns. Nu e plată, nu e magie. Nu e magie, nu e aur.
— De unde ştii asta? Şi cum ai ajuns să ai acest dar? Sau blestem?
Gild a clătinat din cap.

— Nu ştiu. După cum am menţionat mai devreme, ar putea fi o binecuvântare de la Hulda. Sau poate că m-am născut aşa, cu puteri magice? N-am nici cea mai mică idee. Cât despre cum am aflat că trebuie să primesc o plată în schimb... E doar un lucru pe care-l ştiu, a adăugat el, ridicând din umeri. Pe care l-am ştiut mereu. Cel puţin din câte îmi amintesc.

— Şi cum de regele nu te observă?

Privirea băiatului a devenit întrebătoare.

— Regele Elf îşi dă atâta osteneală să mă aducă aici, să transform paiele în aur, când are un torcător-de-aur care locuieşte în propriul castel. Nu ştie despre tine?

O panică neaşteptată a scânteiat în ochii lui Gild.

— Nu, nu ştie. Şi nu trebuie să afle. Dacă îi spui...

A început să se bâlbâie, căutând cuvintele potrivite.

— Îi sunt deja prizonier. Nu-i voi fi şi sclav.

— Bineînţeles că nu voi spune nimic. Oricum m-ar ucide dacă ar afla adevărul.

Băiatul i-a luat în considerare răspunsul, panica lui de moment dispărând treptat.

— Însă asta nu-mi răspunde cu adevărat la întrebare. Cum poate să nu te observe? Nu... nu eşti precum celelalte fantome.

— Oh, mă observă destul de mult, a spus el cu îngâmfare.

Dar sunt doar poltergeistul rezident, îţi aminteşti? Observă ceea ce vreau eu să observe şi vreau să observe că sunt o adevărată pacoste. Mă îndoiesc că i-a trecut vreodată prin minte că aş putea fi ceva mai mult decât atât şi aş vrea ca lucrurile să rămână aşa.

Serilda s-a încruntat. Încă i se părea puţin probabil ca regele să fie atât de ignorant încât să nu ştie nimic despre fantoma torcătoare-de-aur de la propria curte, chiar dacă era una băgăcioasă.

Când i-a văzut suspiciunea evidentă, Gild s-a tras mai aproape.

— E un castel mare şi aglomerat, iar el mă evită ori de câte ori este posibil. Sentimentul e reciproc.

— Presupun, a recunoscut ea, intuind că existau mai multe secrete în trecutul celor doi, dar că Gild nu dorea să le dezvăluie. Şi eşti convins că eşti o fantomă?

— Un poltergeist, a clarificat el. Un fel de fantomă deosebit de nesuferită.

Fata morarului a îngânat ceva pentru sine, fără să-şi ascundă îndoiala.

— De ce? Tu ce crezi că sunt?

— Nu sunt sigură, însă am născocit deja o duzină de poveşti despre tine. Poate chiar mai multe.

— Poveşti? Despre mine? s-a minunat Gild, iar expresia i s-a înseninat.

— N-ar trebui să te surprindă. Un străin misterios care apare ca prin magie ori de câte ori o domnişoară frumoasă are nevoie de ajutor? Care se îmbracă precum un conte beat, dar poate fauri aur cu atâta uşurinţă. Care e obraznic şi exasperant, dar, totodată, oarecum fermecător, când vrea să fie.

Râsul băiatului a fost puţin zeflemitor.

— Un început convingător, e adevărat, însă acum ştiu că doar mă iei peste picior.

Pulsul Serildei începuse să se înteţească. Nu mai fusese niciodată atât de sinceră cu un băiat. Un băiat chipeş, ale cărui atingeri, oricât de scurte sau şovăitoare, îi încălzeau întregul trup, ca o scânteie strecurată printre lemne uscate. Cel mai uşor ar fi fost să râdă de propriul comentariu. Ştia acest lucru. Să pretindă că era tot una dintre născocirile ei.

Dar el putea fi fermecător. Când îşi dorea.

Şi nu avea să uite niciodată senzaţia braţelor lui în jurul ei, alinând-o când avea cea mai mare nevoie.

— Ai dreptate, a spus ea. Dovezile sugerează că o fecioară nu trebuie să fie neapărat frumoasă pentru ca tu să-i sari în ajutor şi să o salvezi. Ceea ce, într-un mod cu adevărat derutant, nu face decât să sporească misterul.

Tăcerea care a urmat a fost sufocantă, iar Serilda ştia că a aşteptat cu o bătaie de inimă prea mult să... ce anume, mai exact? Nu ar recunoaşte adevărul nici fată de ea însăsi.

După ce şi-a înlăturat repede dezamăgirea, ochii ei i-au întâlnit din nou pe ai lui Gild. Băiatul o privea intens, dar nu-i putea desluşi expresia. Era confuzie? Milă?

Ajunge cu astfel de gânduri!
Stând mai dreaptă, fata a declarat hotărâtă:
— Cred că eşti un vrăjitor.
Sprâncenele lui Gild s-au ridicat fulgerător, trădându-i surpriza. La câteva secunde distanţă a început să râdă, un sunet puternic şi adânc, care a încălzit-o până în vârfurile degetelor de la picioare.
— Nu sunt un vrăjitor.
— Asta crezi tu, a spus ea îndreptând un deget spre el. Te afli sub influenţa unei vrăji întunecate, care te-a forţat să uiţi un jurământ sacru pe care l-ai făcut cândva, de a veni mereu în ajutorul unei fecioare frum... unei fecioare onorabile, când te cheamă.
Gild a fixat-o cu privirea şi a repetat:
— Nu sunt un vrăjitor.
Serilda i-a oglindit expresia.
— Te-am văzut transformând paie în aur prin arta torsului. Eşti un vrăjitor. Nu-mi poţi schimba părerea.
Zâmbetul lui a ieşit din nou la suprafaţă.
— Poate că sunt unul dintre vechii zei. Poate că sunt Hulda.
— Să nu crezi că ideea nu mi-a trecut prin minte. Dar nu. Zeii sunt încrezuţi, distanţi şi îndrăgostiţi de propria măreţie. Tu nu îndeplineşti niciuna dintre aceste cerinţe.
— Mulţumesc?
Serilda i-a răspuns cu un rânjet.
— Ei bine, s-ar putea să fii puţin îndrăgostit de propria măreţie.
Gild a ridicat din umeri fără să o contrazică.
Tânăra şi-a lovit uşor degetele de gură, cu ochii aţintiţi asupra lui. Întruchipa cu adevărat un mister, unul pe care se simţea obligată să-l elucideze – fie şi numai pentru că avea nevoie să-i fie distrasă atenţia de la fiecare lucru oribil ce dorea să i se furişeze în mintea deja aglomerată de gânduri întunecate.
Nu semăna cu nicio zână, cu niciun cobold de care auzise vreodată şi nici nu credea ca era un zwerge sau un landvaettm* sau orice altă făptură din rândul locuitorilor pădurii. Într-adevăr, multe poveşti se învârteau în jurul celor înzestraţi cu magie, care ajutau călătorii rătăciţi sau pescarii săraci sau fecioarele disperate – pentru un preţ. Întotdeauna pentru un preţ. Şi în această privinţă, Gild părea să se potrivească descrierii. Însă nu avea aripi, nici urechi înalte, nici dinţi ascuţiţi, nici coadă de diavol. Totuşi trebuia să admită că avea un neastâmpăr subtil, aproape răutăcios. Un zâmbet uşor zeflemitor. O atracţie aparte pentru bucluc. Cu toate acestea, manierele lui dovedeau grijă şi precizie.

* in traclucere liberă din limba germană, gnom
* pământului în mitologia nordică şi în neopăgânismul german, care protejează şi susţine înflorirea locurilor în care trăieşte; suprafaţa ocrotită poate fi mică, cum ar fi o stâncă sau un colţ de câmp, sau poate fi mare, cum ar fi o parte a unei ţări

Era magic. Un torcător-de-aur.
Un vrăjitor?
Poate.
Un fin de-ai lui Hulda?
Poate.
Dar nimic nu se potrivea cu precizie.
S-a trezit inspectându-i din nou conturul trupului. Avea muchii concrete, la fel ca orice băiat întâlnit vreodată în sat. Nu exista nimic înceţoşat, de parcă ar fi fost pe cale să se dizolve în aer. Nici membre transparente, nici siluetă neclară. Părea real. Părea viu.
Cât l-a studiat, Gild i-a susţinut privirea. Nu a tresărit, nu şi-a desprins ochii dintr-ai ei, nu s-a ferit niciodată, cuprins subit de stânjeneală. Un zâmbet slab i-a rămas lipit pe buze în aşteptarea

deciziei Serildei.
În cele din urmă, ea a declarat:
— M-am hotărât. Orice ai fi, cu siguranţă nu eşti o fantomă.

Capitolul 24

— Eşti sigură? a întrebat-o Gild pe un ton jovial.
— Da.
— Şi de ce nu sunt o fantomă?
— Eşti prea – s-a străduit să aleagă cuvântul potrivit – viu.
Râsul băiatului a sunat dezolant.
— Nu mă simt viu. Sau cel puţin nu m-am simţit. Nu până când...
Privirea i-a alunecat pe mâinile şi încheieturile ei, apoi s-a fixat din nou asupra chipului tinerei.
Serilda a încremenit.
— Ţi-aş spune dacă aş avea vreun răspuns de oferit, a zis el. Dar, cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că are vreo însemnătate aparte ceea ce sunt. Pot merge oriunde în acest castel, dar nu-l pot părăsi niciodată. Poate sunt o fantomă. Poate sunt altceva. Oricare ar fi adevărul, sunt întemniţat aici.
— Şi te afli aici de mult timp?
— De o veşnicie.
— Decenii? Secole?
— Da? Poate? Timpul e greu de înţeles. Dar ştiu că am încercat să părăsesc castelul şi nu am putut.
Serilda şi-a prins între dinţi interiorul buzei. Nenumărate idei îi învolburau mintea. Poveşti. Basme. Dar îsi dorea să descopere adevărul.
— Să fii întemniţat între aceste ziduri, a murmurat ea, atât de mult timp... cum reuşeşti să înduri un astfel de supliciu?
— Nu reuşesc, i-a răspuns el. Dar nu prea am de ales.
— Îmi pare rău!
Gild a ridicat din umeri.
— Îmi place să privesc oraşul. Există un turn – cel din colţul de sud-vest – cu o vedere minunată asupra docurilor şi a caselor. Pot să mă uit la oameni. Dacă vântul bate din direcţia potrivită, pot chiar să-i aud. Când se tocmesc la preţuri. Când cântă la instrumente.
S-a oprit pentru o clipă.
— Când râd. Îmi place nespus de mult să îi aud râzând. Serilda a scos un murmur jos, pierdută în gânduri.
— Cred că înţeleg mai bine acum, a spus ea încet. Totul capătă sens. Glumele, chiar şi... farsele tale. Foloseşti râsul ca pe o armă, ca pe un scut împotriva situaţiei îngrozitoare în care te afli. Cred că încerci să creezi lumină acolo unde există atât de mult întuneric.
Băiatul şi-a ridicat una dintre sprâncene, vizibil amuzat de idee.
— Da. Ai perfectă dreptate! Te asigur că mă gândesc doar la margarete, la stele căzătoare şi să aduc veselie în această lume îngrozitoare. Nu mă gândesc deloc la cum se va înfuria înălţimea Sa Ticăloasă şi va petrece jumătate de noapte blestemând faptul că exist. Asta ar fi doar răutăcios. Ceva cu mult sub demnitatea mea.
Fata a râs.
— Presupun că şi răutatea poate fi o armă.
— Absolut! De fapt, e preferata mea. Ei bine. În afară de sabie. Pentru că cine nu iubeşte o sabie?
Serilda i-a răspuns dându-şi ochii peste cap.

— Am cunoscut un copil din oraş, a spus ea. O fată pe nume Leyna. Ei şi prietenilor ei le place să se joace pe docuri. Poate că ai auzit râsetele lor.

Acum, expresia lui Gild părea dulce-amară.

— Au fost mulţi copii. Copii care au devenit adulţi care au făcut mai mulţi copii. Uneori mă simt atât de legat de ei, de parcă aş putea trece peste acel pod şi localnicii ar şti cine sunt. M-ar recunoaşte, într-un fel. Cu toate că, dacă cineva din acel oraş m-a cunoscut vreodată, e mort de multă vreme.

— Ai dreptate, a meditat ea. Trebuie să fi fost o perioadă înainte de asta.

— Înainte de ce, mai exact?

— Înainte să fii întemniţat aici. Înainte să devii... orice ai fi.

— Probabil, a zis el descurajat. Dar nu mi-o amintesc.

— Nimic?

Gild i-a respins întrebarea cu o mişcare din cap.

— Dacă ai fi fost o fantomă, atunci ai fi murit. Îţi aminteşti cum ai murit?

Băiatul a clătinat din nou capul.

— Nimic.

Serilda era dezamăgită. Trebuia să existe o modalitate de a elucida misterul. Si-a scormonit mintea în căutarea tuturor

fiinţelor nemuritoare despre care auzise vreodată, dar nimic nu părea să se potrivească.

Atunci a pâlpâit lumânarea. Umbrele au tremurat, iar groaza şi-a înfipt ghearele în pieptul Serildei la gândul că noaptea avea să se sfârşească. Însă o privire aruncată pe furiş i-a destăinuit că lumânarea încă ardea puternic, deşi nu mai rămăsese mult din fitil. Noaptea urma să se sfârşească în curând. Regele Elf urma să se întoarcă. Gild urma să dispară.

Uşurată că lumânarea refuza să se stingă, Serilda s-a uitat cu atentie la el.

Băiatul o privea, vulnerabil şi tulburat.

— Îmi pare atât de rău pentru tatăl tău!

Serilda s-a cutremurat când a fost târâtă înapoi spre adevărul oribil pe care se străduise să-l uite.

— Dar nu-mi pare rău că am putut să te revăd, a continuat Gild. Chiar dacă o asemenea mărturisire mă face la fel de egoist ca pe oricare dintre cei întunecaţi.

Părea atât de nefericit în timp ce îi făcea această confesiune... Şi-a împreunat mâinile în poală, iar încheieturile degetelor i s-au albit.

— Şi mi-a fost tare greu să te văd plângând. Dar, în acelaşi timp, mi-a plăcut foarte mult să te ţin în braţe.

Căldura a năvălit în obrajii Serildei.

— Doar că...

S-a oprit, veşnic nemulţumit de cuvintele care îi veneau pe buze. Vocea îi era răguşită, aproape îndurerată, când a încercat din nou:

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că n-am întâlnit niciodată un muritor? Cel puţin nu din câte ştiu eu.

Serilda a încuviinţat.

— Gândul nu m-a deranjat vreodată. Presupun că nu i-am acordat prea multă atenţie. Nu mi-am dat seama că vei fi atât de... că cineva care este înviată ar fi... ca tine.

— Atât de moale? a propus ea, tachinându-l puţin.

Gild a expirat ruşinat, însă buzele i s-au curbat uşor.

— Si caldă. Si... solidă.

Privirea i-a fugit spre mâinile ei, ţinute în poală. Serilda încă simţea mângâierea fantomatică de mai devreme. Atingerea aceea delicată, piele pe piele.

Ca în oglindă, privirea i s-a îndreptat spre mâinile lui. Mâini care, până să o întâlnească, nu mai atinseseră niciodată o fiinţă umană. Erau încleştate într-un mod y y aproape dureros, de parcă ar fi încercat din răsputeri să nu se dizolve.

Sau să se întindă spre ea.

Serilda s-a gândit la toate atingerile pe care le lua ca atare, gesturi perfect normale. Chiar dacă fusese întotdeauna un fel de proscrisă în Mărchenfeld, nu fusese niciodată complet ostracizată. Se bucurase de toate îmbrăţişările y y atotcuprinzătoare ale tatălui ei.

Apoi mai erau copiii, obişnuiţi să se ghemuiască lângă ea în timp ce le spunea poveşti. Momente efemere care nu însemnau nimic. Dar pentru cineva care nu le-a trăit niciodată...

Umezindu-şi agitată buzele, Serilda şi-a îndemnat trupul să înainteze.

Gild s-a încordat, uitându-se neliniştit cum micşorează tot mai repede distanţa dintre ei, până când tânăra stătea lângă el, cu spatele lipit de acelaşi perete. Umerii aproape că li se atingeau. Apropierea de el era îndeajuns încât să îi facă pielea de găină.

Ţinându-şi răsuflarea, Serilda şi-a întins mâna cu palma în sus.

Gild a privit-o fix, cu ochii larg deschişi, pentru foarte, foarte mult timp.

În cele din urmă, când şi-a întins mâna spre ea, tremura. Fata s-a întrebat dacă era agitat, speriat sau copleşit de un sentiment complet diferit?

Când buricele degetelor li s-au atins, a simţit cum tensiunea părăseşte trupul lui Gild. Abia atunci şi-a dat seama care era sursa fricii lui. Că, de data aceasta, avea să treacă direct prin ea. Sau că senzaţia va fi diferită. Că orice căldură sau moliciune pe care o simţise înainte urma să dispară.

Serilda şi-a împletit degetele cu ale lui. Palmă pe palmă. Inima îi bătea tot mai năvalnic, fiecare trepidaţie ca un tunet de-a lungul degetelor, şi s-a întrebat dacă şi el i-a observat reacţia.

Pielea băiatului era uscată, aspră, acoperită de zgârieturi de la paie. Marginile unghiilor lui fragile erau incrustate cu urme vechi de murdărie. Pe articulaţia unui deget avea o crestătură care încă nu începuse să formeze crustă.

Nu erau mâini frumoase, însă erau puternice şi sigure. Cel puţin, după ce au încetat să tremure.

Serilda ştia că nici mâinile ei nu erau frumoase. Dar nu s-a putut abţine să considere că se potriveau numai bine.

Ea şi acest băiat. Acest... orice ar fi fost.

A încercat să alunge gândul. Gild tânjea cu disperare după contact uman. Orice contact uman. Serilda ar fi putut fi oricine.

În plus, s-a gândit ea, uitându-se la inelul pe care el şi-l strecurase pe degetul mic, poate că i-a salvat viaţa, dar ceruse un preţ pentru ajutorul oferit. Nu existau favoruri între ei. Nu erau prieteni.

Dar asta nu i-a împiedicat sângele să ardă tot mai intens, pe măsură ce mâna lui rămânea în a ei.

Nu i-a împiedicat inima să se înalţe când el şi-a rezemat capul de umărul ei, scoţând un sunet straniu, ceva între un oftat şi un suspin.

Buzele Serildei s-au întredeschis, surprinse.

— Eşti bine? a şoptit ea.

— Nu, i-a şoptit el înapoi.

Onestitatea lui a înfiorat-o. Părea că dispoziţia lui veselă dispăruse cu desăvârşire, lăsându-l expus.

Serilda şi-a lipit obrazul de creştetul băiatului.

— Să continui povestea?

Gild a chicotit încet şi, pentru o clipă, i-a luat în considerare propunerea, dar apoi a clătinat din cap. S-a îndepărtat, suficient cât să o poată privi.

— De ce spui că nu eşti frumoasă?

— Poftim?

— Înainte, când vorbeai despre fecioare şi... faptele mele eroice, a adăugat el cu un zâmbet care i-a devenit obraznic timp de câteva secunde. Păreai să sugerezi că... nu eşti frumoasă.

În pofida disconfortului său evident, nu şi-a ferit privirea.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu, a răspuns el repede, încruntându-se. Bineînţeles că nu.

— Oare nu poţi vedea ce se află în faţa ta?

— Pot vedea exact ce se află în faţa mea.

Şi-a întins cealaltă mână si, când Serilda nu s-a retras, şi-a pus uşor vârfurile degetelor pe

tâmpla ei. Nu şi-a desprins nici măcar pentru o clipă ochii dintr-ai ei, când atâţia băieţi îşi feriseră numaidecât privirile, umbrite de milă, dacă nu chiar de dezgust.

Gild nu şi-a ferit privirea.

— Ce simbolizează? a întrebat el.

Tânăra a înghiţit în sec. Ar fi fost uşor să mintă. Inventase nenumărate explicaţii pentru ochii ei.

Se întrebase de atâtea ori dacă povestea pe care i-o spusese tatăl ei nu reprezenta decât o altă născocire.

Dar acum ştia că era adevărul şi nu voia să-l mintă pe Gild.

— Am fost însemnată de Wyrdith, a spus ea.

Deodată, nu mai putea sau nu-şi mai dorea sa se mişte. Fiecare atingere părea o nouă revelaţie.

Ochii lui s-au mărit.

— Zeul poveştilor. Desigur. E roata norocului.

Serilda l-a aprobat cu un gest din cap.

— Înseamnă că nu pot fi de încredere. Că sunt o piază-rea. Gild i-a analizat îndelung cuvintele înainte de a scoate un mormăit subtil.

— Norocul determină cine va prospera şi cine va eşua. Totul tine de sansă.

— Asta le place să-ţi spună, a continuat ea, dar când cineva are noroc se grăbeşte să-i mulţumească lui Freydon sau lui Solvilde, chiar şi lui Hulda. În schimb, Wyrdith este mereu asociat cu ghinionul.

— Şi oamenii dau vina pe tine? Când au ghinion?

— Da, unii o fac. Nu ajută nici faptul că îmi place să spun poveşti. Oamenii n-au încredere în mine.

— Nu mi se pare corect să te învinovăţească pentru lucruri pe care nu le poţi controla.

Serilda a ridicat din umeri.

— Poate fi dificil să demonstrez că vina nu-mi aparţine, îndeosebi când nu era sigură că se înşelau. Însă nu voia să-i destăinuie acest lucru. Cu atât mai mult când, până acum, nu se ferise de ea.

Gild şi-a lăsat mâna să-i cadă înapoi în poală, un gest care a linistit-o si, totodată, a întristat-o.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Am uitat care era.

— De ce crezi că nu eşti frumoasă?

Serilda s-a îmbujorat.

— Cred că ai primit un răspuns destul de edificator.

— Mi-ai spus că eşti blestemată de zeul poveştilor. Că oamenii nu au încredere în tine. Dar asta nu-i acelaşi lucru.

Odată ce petreci suficient timp cu cei întunecaţi, vei şti că, uneori, lucrurile cele mai nedemne de încredere sunt şi cele mai frumoase.

Serilda şi l-a imaginat pe Regele Elf în toată frumuseţea lui inimaginabilă.

— Tocmai m-ai comparat cu nişte demoni cruzi şi malefici. Nu-mi spune că a fost un compliment!

— Nu ştiu. Poate, i-a răspuns el râzând.

Petele aurii din ochii lui scânteiau în lumina răspândită de flacără. Când a vorbit din nou, glasul îi era atât de jos, încât Serilda abia l-a auzit, chiar dacă stătea foarte aproape de el.

— Asta este... ceva complet nou pentru mine.

Fata voia să-i spună că simţea la fel, dar nu era pe deplin sigură ce era asta.

Doar că nu îsi dorea să se termine.

Şi-a adunat curajul, dornică să rostească acele cuvinte cu glas tare, când flacăra a început să scoată un sunet rău-prevestitor, ca un şuierat.

Amândoi s-au uitat la lumânare, disperaţi să nu se stingă. Să nu se sfârşească noaptea. Însă flacăra se agăţa nesigură de ultima fărâmă de fitil, la câteva secunde distantă de a fi stinsă de ceara întunecată.

Când a pâlpâit din nou, au auzit paşi.
O cheie în broască.
— Serilda.
Ea s-a uitat cu ochii mari la Gild şi a dat din cap.
— Sunt mulţumită. Du-te!
Preţ de o bătaie de inimă, el părea că nu ştie despre ce vorbea. Apoi totul a devenit clar.
— Eu nu sunt, a şoptit el.
— Poftim?
— Te rog să mă ierţi pentru asta.
S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale ei.
Serilda şi-a ţinut răsuflarea, surprinsă.
Nu a avut timp să închidă ochii, nici măcar să se gândească să-i răspundă la sărut, când cheia s-a răsucit în broască. Încuietoarea a scârtâit.
Gild a dispărut.
Trupul îi tremura, însufleţit de un fâlfâit de aripi lăuntric, ca şi cum un întreg stol de vrăbii îşi lua zborul. Lumânarea s-a stins. Cum s-a deschis uşa, încăperea a fost luminată de torţele de pe coridor, iar umbra Regelui Elf s-a proiectat asupra ei.
Serilda a clipit în sus la el, însă pentru un moment nu l-a putut vedea cu adevărat. Se gândea în continuare la Gild. La ardoarea sărutului. La dorinţa înflăcărată. De parcă s-ar fi temut că ar putea fi singura lui şansă. Să o sărute pe ea. Să sărute... pe oricine.
Iar acum dispăruse.
A avut nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu-şi atinge buzele cu mâna. Pentru a nu visa cu ochii deschişi, retrăind la nesfârşit acel moment plin de fiori.
Din fericire, aurul l-a distras complet pe rege. A ignorat-o când a intrat relaxat în odaie, cu paşi lenţi şi cu privirea aţintită asupra stivelor de bobine.
— Te-aş ruga să-ţi stăpâneşti crizele de nemulţumire, a spus el pe un ton senin, în timp ce a apucat cu degetele una dintre spiţele roţii de tors şi a învârtit-o repede. Această roată de tors a fost construită odată cu castelul. N-as vrea să văd distrusă.
Serilda i-a aruncat o privire repede. Uitase complet că roata de tors căzuse pe o parte.
Cu un nod în gât, s-a ridicat de pe podea, asigurându-se că are picioarele drepte şi muşchii încordaţi, astfel încât să nu tremure genunchii.
— Vă cer iertare! Eu... cred că am adormit. Trebuie să o fi izbit cu piciorul. N-am vrut să o stric.
Regele Elf s-a întors spre ea, cu umbra unui zâmbet fluturându-i pe buze.
— Felicitări, lady Serilda! Până la urmă, nu te voi eviscera în dimineaţa asta.
Au trecut câteva secunde bune înainte ca mintea ei tulburată să discearnă comentariul. Când a izbutit, i-a răspuns sec:
— Aveţi deplina mea recunoştinţă.
— Şi tu o ai pe a mea.
Nu putea să-şi dea seama dacă îi ignora furia sau nu-i păsa în mod voit de reacţia ei.
— Trebuie să fii obosită, a zis el. Manfred, condu-o până în turn!
Vizitiul i-a făcut semn Serildei să-l urmeze, însă tânăra a ezitat. S-ar putea să nu mai aibă niciodată o asemenea ocazie, iar timpul nu se număra printre aliaţii ei. Când Regele Elf s-a îndreptat spre coridor, şi-a adunat tot curajul şi a păşit în faţa lui, blocându-i calea.
Acesta a încremenit, în mod clar surprins.
Pentru a atenua ceea ce ştia că trebuia să fie atât o încălcare flagrantă a regulilor de conduită, a încercat să facă o reverenţă, deşi nu era tocmai una corectă.
— Vă rog! Nu-mi doresc să vă înfurii, dar... trebuie să ştiu ce i s-a întâmplat tatălui meu.
Regele Elf şi-a ridicat una dintre sprâncene, chiar dacă expresia i s-a întunecat.
— Dacă nu mă înşel, ţi-am răspuns deja la această întrebare.
— Aţi spus că nu ştiţi.
— Şi am rostit adevărul, a replicat el, uşor ameninţător. Dacă a murit în timpul vânătorii, atunci

sufletul i-a fost deja dus în Verloren. Eu cu siguranţă nu l-am vrut.
Serilda si-a strâns maxilarul, înfuriată de insensibilitatea lui, dar şi îndurerată, fiindcă ar fi fost ultima sansă de a-si vedea tatăl, dacă fantoma i-ar fi zăbovit chiar şi pentru o clipă noaptea trecută.
Dar nu... s-ar putea ca el să fie bine. Trebuia să creadă asta.
— Si cum rămâne cu mama mea? a cerut ea să ştie.
— Ce-i cu mama ta? a întrebat el. Ochii lui cenuşii scânteind de nerăbdare.
Tânăra s-a străduit din răsputeri să vorbească repede.
— Tatăl meu mi-a spus că, atunci când aveam doi ani, mama nu ne-a părăsit din senin. A fost luată de vânătoare, a adăugat ea, cercetându-i expresia.
A aşteptat, însă regele părea... dezinteresat.
— Vreau să ştiu dacă se mai află aici.
Regele Elf i-a susţinut privirea.
— Adică vrei să ştii dacă fantoma ei s-a alăturat de-a pururi suitei mele?
Părea să ofere o conotaţie stranie cuvintelor de-a pururi, dar s-ar putea să fi fost doar imaginaţia Serildei.
— Da, Alteţea Voastră.
— Avem multe croitorese talentate.
Serilda a deschis gura să intervină – mama ei nu era de fapt o croitoreasă talentată –, dar, în ultimul moment, a curmat impulsul care i-ar fi demascat minciuna iniţială.
— Nu am nicio idee şi nu-mi pasă câtuşi de puţin, a continuat regele, dacă una dintre ele e sau nu mama ta. Dacă este a mea, atunci nu mai este a ta.
A vorbit pe un ton glacial şi hotărât, dându-i clar de înţeles că discuţia se încheiase.
— În plus, lady Serilda, a adăugat el cu o voce mai blândă, dacă eşti în căutarea unui gând care să-ţi mai aline inima tulburată, aminteşte-ţi că toti cei care se alătură vânătorii vin de bunăvoie.
De data aceasta, când buzele i s-au curbat, zâmbetul nu a fost jovial – ci batjocoritor.
— Nu eşti de acord?
Tânăra s-a cutremurat, amintindu-si îndemnul celor mai ascunse şi liniştite părţi ale sufletului ei, când auzise chemarea cornului noaptea trecută. Când fusese incapabilă să se opună atracţiei sunetului său, promisiunii libertăţii, a ferocităţii şi a unei nopţi lipsite de restricţii sau de reguli.
în ochii regelui a licărit înţelegerea, iar Serilda a simţit vârful ascuţit al ruşinii la gândul că o parte din ea tânjea după un abandon atât de sălbatic şi că Regele Elf i-a recunoscut numaidecât dorinţa lăuntrică.
— Poate că există o urmă de mângâiere să ştii că în această privinţă... îi semeni mamei tale, a spus el rânjind.
Serilda şi-a ferit privirea; nu mai avea puterea să ascundă sentimentul de jenă care îşi găsise sălaş în interiorul ei.
— Aşadar, lady Serilda, ţi-aş sugera să nu călătoreşti atât de departe la următoarea lună plină. Când te convoc, mă aştept să răspunzi imediat, a zis el cu un avertisment în glas, apropiindu-se. Dacă va trebui să vin din nou să te caut, nu voi mai fi atât de generos.
Fata a înghiţit în sec.
— Poate că cel mai indicat ar fi să găseşti un loc de cazare în Adalheid, astfel încât să nu mai fie nevoie să pierzi jumătate din noapte pe drum. Spune-le orăşenilor că trebuie să te trateze ca pe un oaspete de-al meu personal şi sunt sigur că vor fi foarte primitori.
Regele Elf i-a luat mâna şi şi-a lipit buzele îngheţate de încheietura ei. I s-a făcut pielea de găină pe braţ. De îndată ce degetele lui s-au relaxat, şi-a smuls palma din încleştare şi a strâns-o într-un pumn pe lângă trup.
Ochii celui întunecat păreau să râdă de ea în vreme ce îşi îndrepta postura, amintindu-i cât era de înalt.
— Îmi cer iertare! Sunt convins că ai avea nevoie de puţină odihnă, dar, până la urmă, se pare că nu vom dispune de timpul necesar să te instalăm în odăile tale. Aşadar ne revedem când pe cer va străluci Luna Neprihănită.
Serilda s-a încruntat confuză, dar, înainte să poată vorbi, lumea s-a remodelat. Schimbarea a fost

bruscă şi zguduitoare. Nu făcuse nici cea mai mică mişcare şi totuşi, într-o fracţiune de secundă, regele dispăruse. Alături de bobinele cu aur, roata de tors, mirosul persistent de paie.

încă se afla în cămară, de data asta înconjurată de rugină şi de putregai, inspirând un aer înăbuşitor şi învechit. Şi era singură.

Capitolul 25

În timp ce îşi croia drum prin castelul gol, Serilda a auzit zgomotul tunetelor îndepărtate şi ploaia torenţială care lovea cu putere zidurile exterioare. În apropiere, picura ceva. Încet şi constant. Simţea umezeala în oase şi nici măcar mantia de călătorie nu reuşea să ţină la distanţă frigul cuprinzător. Când a încercat să străbată labirintul de săli şi coridoare, căutând o cale de ieşire, a început din nou să tremure. Castelul arăta atât de diferit pe această parte a voalului, cu mobilierul dispersat pretutindeni şi tapiseriile rupte. A descoperit în curând sursa acelui sunet de picături – o fereastră unde o gaură în piatră lăsa apa să se strecoare înăuntru. Începuse să formeze o băltoacă pe podea.

Serilda şi-a ţinut respiraţia şi a ocolit-o, aşteptându-se ca apa să se transforme în sânge.

Nu s-a întâmplat asta.

A expirat. Muşchii îi erau încordaţi, de parcă pândeau clipa în care ororile castelului urmau să se trezească. De fiecare dată când se uita cu atenţie după un colţ, se aştepta să vadă fie un monstru ucigaş, fie o baltă de sânge sau vreun alt lucru oribil.

Însă castelul a rămas tulburător de tăcut.

Amintirile din noaptea precedentă se învălmăşeau în mintea ei obosită. Doar cu o zi înainte îndrăznise să spere că era în siguranţă. Că tatăl ei era în siguranţă. La kilometri distanţă de Märchenfeld. Se uitaseră după corbi cu orbitele goale. Crezuseră că sunt atât de atenţi.

Dar, chiar şi aşa, Regele Elf tot o găsise. Chiar şi aşa, tot îi găsise.

Dacă nu ar fi fost atât de nesăbuită, dacă nu ar fi încercat să fugă, atunci tatăl ei ar fi fost acum acasă. Aşteptând-o.

A încercat să îndepărteze teama. Poate că el se afla acasă chiar acum, aşteptând-o. Poate că se trezise, ameţit şi învineţit, cu amintiri înceţoşate ale vânătorii, dar în mare parte bine. Şi-a amintit că, deşi vânătoarea lăsa uneori cadavre în urma trecerii ei nebune, majoritatea celor care fuseseră luaţi obişnuiau să se trezească. Dezorientaţi, stânjeniţi, dar mai mult sau mai puţin intacţi.

Probabil că asta păţise şi tatăl ei.

Probabil că se întorsese deja acasă sau ar fi pe drum în acest moment, nerăbdător să o întâlnească acolo.

Asta şi-a spus Serilda în gând.

Apoi i-a poruncit inimii să creadă.

Vor fi din nou împreună, în curând, iar ea nu va repeta greşeala. A înţeles cât de nechibzuiţi au fost să creadă că ar putea scăpa atât de uşor. Oare exista vreun loc în toată lumea unde Regele Elf şi membrii vânătorii sălbatice nu o puteau găsi?

Dar, chiar în timp ce îşi punea întrebarea asta, a apărut una nouă.

Oare îşi mai dorea să fugă?

Ştia că, dacă nu găsea o cale de scăpare, finalul era unul singur. Regele Elf avea să îi descopere minciunile. Urma să o ucidă şi să-i monteze capul pe peretele castelului.

Dar îsi dorea să afle şi ce s-a ales de mama ei, cu atâtia ani în urmă.

Dacă mama ei era un membru al acestei curţi de morti-vii, oare Serilda nu era datoare să încerce să o elibereze? Astfel încât sufletul ei să-şi găsească odihna veşnică şi, în cele din urmă, să fie călăuzit în Verloren. Îşi dorise doar o noapte de libertate cu vânătoarea. Nu merita să fie întemniţată aici de-a pururi.

Şi apoi mai era şi cealaltă fantomă – sau orice era el – care refuza să-i părăsească gândurile.

Gild.

Sărutul i-a rămas imprimat în minte. Sălbatic. Disperat.

Râvnit.
Te rog să mă ierţi pentru asta.
Şi-a apăsat degetele pe buze, dornică să recreeze senzaţia. Noaptea trecută, sărutul îi furase pământul de sub picioare. Acum nu simţea decât degetele ei amorţite de frig care zăboveau pe buze.
Şi-a frecat mâinile una de cealaltă, suflând aer fierbinte înspre ele. Voia să creadă că sărutul însemnase ceva, până şi pentru simplul fapt că fusese primul pentru ea. Nu ar recunoaşte în faţa nimănui, dar petrecuse ore întregi visând doar la un astfel de moment. Se lăsase subjugată de nenumărate fantezii de a fi curtată şi vrăjită de diferiţi pretendenţi, de la prinţi la tâlhari bine intenţionaţi. Îşi imaginase o poveste de dragoste în care eroul i-ar considera mintea, farmecul, curajul atât de dureros de irezistibile, încât nu ar avea de ales decât să o strângă în braţe şi să o sărute până când o lăsa ameţită şi cu răsuflarea pierdută.
Sărutul lui Gild fusese la fel de rapid şi de neaşteptat precum un fulger.
Şi tot o lăsase ameţită şi cu răsuflarea pierdută.
Dar de ce? Oricât de mult îsi dorea să creadă că el o considera într-adevăr irezistibilă, o voce raţională o avertiza că, probabil, gestul nu a fost nici pe departe atât de romantic.
Gild era un prizonier. Un tânăr singur, întemniţat înăuntrul acestui castel numai zeii ştiu de când. Fără companie, fără nici cea mai mică speranţă pentru tandreţe fizică.
Până acum.
Până la ea.
Serilda ar fi putut fi oricine.
Dincolo de asta, Gild era prins aici şi voia să-l ajute. Voia să-i ajute pe toţi.
Ştia că era o dorinţă naivă. Cum ar putea ea, umila fiică a unui morar, să-l sfideze pe Regele Elf? Trebuia să-şi facă griji pentru propria viaţă, pentru propria libertate, nu pentru a altcuiva.
Dar avusese prea multe vise despre fapte şi victorii eroice ca să poată ignora scânteia de entuziasm ivită la gândul de a-si salva mama – dacă avea nevoie să fie salvată.
De a-l salva pe Gild.
De a-i salva... pe toţi.
Iar dacă i s-a întâmplat ceva tatălui ei, se va asigura că Regele Elf va plăti cu vârf şi îndesat pentru fapta sa.
S-a oprit brusc şi gândurile de răzbunare i s-au împrăştiat în toate direcţiile în timp ce se uita împrejur. Fusese sigură că se afla aproape de marea sală, dar coridorul care ar fi trebuit să o cotească spre stânga cotea spre dreapta, iar Serilda s-a trezit punându-şi la îndoială fiecare pas pe care-l făcuse până atunci.
S-a strecurat într-o încăpere unde un perete înţesat de rafturi pentru cărţi nu oferea vederii nimic în afara unor pânze de păianjen. Şi-a mijit ochii prin fereastră, încercând să se orienteze.
Ploaia învolbura apa de dedesubt, iar vântul crea spirale de ceaţă, împrăştiindu-le alene de-a lungul suprafeţei lacului, astfel încât să ascundă ţărmul îndepărtat. Din puţinul pe care reuşea să-l întrezărească, şi-a dat seama că se afla undeva în apropierea colţului de nord-vest al donjonului. Spre surprinderea ei, între donjon şi zidul exterior a zărit o a doua curte interioară. Era atât de năpădită de buruieni şi puieţi adânc înrădăcinaţi, încât arăta aproape ca o grădină sălbatică.
Apoi privirea i-a alunecat spre turn, iar o frântură din conversaţia cu Gild i-a zgândărit gândurile. Menţionase turnul de sud-vest. După cum îi sunase vocea, părea că era locul lui preferat, de unde îi plăcea să privească oraşul, oamenii.
Serilda nu rezistase niciodată chemării curiozităţii.
Dacă Gild era un fel de fantomă, oare spiritul lui persista în castel chiar şi acum? Oare putea sa o vadă? în mare parte, gândul părea straniu şi înfricoşător, dar şi puţin reconfortant.
Şi-a amintit de drudul care o atacase pe ea.
De candelabrul care îl atacase pe el.
Ar fi putut fi...?
S-a întors pe coridor, mişcându-se mai repede acum, atentă la orice cotitură, pentru a nu se rătăci din nou. La fiecare colţ se oprea şi cerceta cu atenţie împrejurimile, asigurându-se că nu

existau spirite răuvoitoare sau păsări fioroase. A încercat să-şi închipuie donjonul şi numeroasele sale fleşe. —O hartă începea să prindă contur în mintea Serildei. Când a trecut pe lângă o altă uşă deschisă şi a ajuns la o scară în spirală, a ghicit că se afla în cel mai mic turn de pe zidul apusean.

Structură conică sau piramidală situată în vârful unui turn.

În continuare, niciun semn de viață – sau de moarte, că tot veni vorba. Niciun ţipăt. Niciun nachtkrapp care să o urmărească îndeaproape, cu ochi goi.

Părea să fie singură. Doar ea şi bufniturile înăbuşite ale cizmelor pe covorul jerpelit, în timp ce-şi continua drumul.

Întrebările nu-i dădeau pace, tot mai multe cu fiecare uşă lăsată în urmă. A zărit o harpă uitată în picioare în mijlocul partiturilor îngălbenite, împrăştiate pe podea. O altă cămară, de data asta plină cu butoaie de vin acoperite de praf. Apoi cufere din lemn putrezit şi bănci capitonate, transformate în cămine pentru rozătoarele locale.

Până când o uşă a scos la iveală o altă scară în spirală.

Cât şi-a croit drum până în vârful turnului, Serilda şi-a ridicat fusta, trecând pe lângă o serie de alcovuri, piedestale goale şi statuia unui cavaler în armură care ţinea un scut mare, deşi jumătatea inferioară a acestuia se sfărâmase. La a patra rotire completă în jurul treptelor întortocheate, urcuşul s-a terminat – nu la o uşă, ci la o scară ce dispărea într-o trapă aflată deasupra capului.

Fata morarului i-a aruncat o privire bănuitoare, ştiind că, deşi lemnul părea rezistent, nu puteai să ai încredere în castel. Oricare dintre acele trepte de lemn ar putea fi putredă în interior.

Şi-a întins gâtul, vrând să vadă ce o aştepta sus, dar nu a distins decât mai mulţi pereţi de piatră şi lumina cenuşie a zilei. Simfonia furtunii răsuna mai puternic aici, ploaia răpăind pe acoperişul aflat deasupra creştetului ei.

Serilda şi-a întins braţele spre scară şi a verificat dacă era stabilă înainte să urce, punând o mână în faţa celeilalte. Lemnul a trosnit, împovărat deodată de greutatea ei, însă treptele ţineau. De îndată ce capul i-a ajuns deasupra trapei din podea, s-a uitat în jur, înfricoşată de posibilitatea ca vreun spirit răzbunător să o aştepte, pregătit să o arunce pe fereastră sau să facă ce-or face de obicei spiritele răzbunătoare.

Dar tot ce a văzut a fost încă o încăpere abandonată în acest castel lugubru.

A urcat până în vârf şi a coborât de pe scară. Nu era atât un turn de veghe destinat apărării – acelea se aflau pe zidurile exterioare – cât o cameră închinată frumuseţii, concepută pentru a privi stelele, lacul, răsăritul. Odaia era circulară, prevăzută cu ferestre uriaşe din sticlă transparentă, care ofereau un tur vizual complet al împrejurimilor. Putea să vadă totul. Lacul. Curtea interioară. Podul, învăluit în ceaţă. Munţii – sau cel puţin era convinsă că îi va putea vedea, odată cu spulberarea păturii groase de nori. Putea chiar să vadă şirul de vitralii pe lângă care trecuse în prima ei explorare.

Si acolo, oraşul strălucitor Adalheid.

Doar că azi nu era atât de strălucitor. De fapt, oferea o privelişte tristă, asediat cum era de ploaie. Însă Serilda avea o imaginaţie bogată şi nu a fost nevoie de prea mult efort să şi-l imagineze aşa cum ar fi putut fi în lumina soarelui, îndeosebi când iarna ceda locul primăverii. Şi-a închipuit razele aurii străpungând norii. Clădirile vopsite ar scânteia asemenea unor scoici, acoperişurile de ţiglă ar arăta ca nişte plăci mici de aur. Gălbenelele şi muşcatele ar cuceri jardinierele de la ferestre, iar peticele de pământ întunecat ar fi înţesate de verze dolofane, castraveţi şi fasole.

Adalheid era un loc încântător. Îşi dădea seama de ce lu i Gild îi plăcea să se uite la oraş, mai ales că era înconjurat de întunecime tot timpul. Dar o întrista să se gândească la el aici, complet singur. Tânjind după mai mult.

Ceva moale şi cald, delicat ca o răsuflare, a gâdilat ceafa Serildei.

Fata a tresărit şi s-a răsucit pe călcâie.

încăperea era goală, la fel de abandonată pe cât fusese în momentul în care urcase pe scară.

Ochii i-au săgetat în fiecare colţ. S-a străduit din răsputeri să distingă orice sunet dincolo de vuietul furtunii.

— Gild? a şoptit ea.

Singurul răspuns a fost un fior care i-a străbătut şira spinării.
Serilda a îndrăznit să închidă ochii. A ridicat şovăitor o mână, cu degetele întinse spre neant.
— Gild... dacă eşti aici...
O atingere uşoară pe palmă. Degete întrepătrunse cu ale ei.
ŞŞi-a deschis brusc ochii.
Senzaţia a dispărut.
Nu era nimeni acolo.
Poate şi-o fi imaginat.
Şi apoi...
Un ţipăt.
Serilda s-a întors fulgerător spre cea mai apropiată fereastră şi s-a uitat în jos, spre zidul exterior al castelului. A zărit silueta unui bărbat care alerga de-a lungul meterezului, cu armura din zale strălucind argintiu. Era aproape de turn când s-a oprit brusc. A rămas nemişcat o clipă, cu spatele arcuit şi chipul întors spre cer.
Spre Serilda.
Tânăra a lipit o mână pe fereastră, respiraţia ei aburind sticla.
Bărbatul a căzut în genunchi. Se îneca, din gură îi sărea sânge.
Înainte să cadă cu faţa în jos pe piatră, a dispărut.
A urmat un alt ţipăt, din partea opusă a turnului. Din curtea interioară principală.
Ţipătul unui copil. Plânsetul unui copil. Şi un alt bărbat care implora Nu! Te rog!
Serilda s-a îndepărtat de fereastră, acoperindu-şi urechile. Îi era frică să se uite. Îi era frică de ce ar putea vedea, conştientă că nu avea cum să ajute sau să oprească nimic.
Ce se întâmplase în acest castel?
Inspirând adânc, agitată, a apucat scara şi a coborât repede. Pe a patra treaptă, lemnul a crăpat şi s-a despicat. A strigat şi a sărit restul distanţei care o separa de podea. Picioarele îi tremurau în timp cobora scara în spirală.
A ieşit pe al doilea nivel şi aproape că s-a ciocnit de o creatură îndesată şi zbârcită, cu urechi lungi, ascuţite, şi un şorţ cândva alb, acum acoperit de murdărie.
Serilda s-a dat repede îndărăt, îngrozită că ar putea fi un alt drud.
Dar nu, era doar un cobold. Goblini inofensivi care lucrau adesea în castele şi conace. Unii îi considerau purtători de noroc.
Însă acest cobold se holba la Serilda cu ochi înflăcăraţi, un amănunt ce a pus-o pe gânduri. Oare era o fantomă? O putea vedea pe Serilda?
Creatura a făcut un pas mai aproape, agitându-şi braţele.
— Du-te! a strigat. Vin! Repede, du-te la rege şi la regină! Trebuie să-i salvăm pe...
Cuvintele i-au fost curmate de un gâfâit sugrumat.
Coboldul şi-a dus degetele bătătorite la gât, apoi un şuvoi de sânge maroniu a început să se scurgă printre ele.
Serilda s-a întors şi a fugit în direcţia opusă. Nu a durat mult înainte să o ia din nou ameţeala, convinsă că se rătăcise. Că se învârtea în cerc. S-a împleticit pe lângă odăi necunoscute, prin uşi deschise. S-a strecurat pe coridoarele slujitorilor, după care s-a trezit în fel şi fel de încăperi, într-o sală de bal grandioasă, într-o bibliotecă, într-un salon, iar la fiecare cotitură era întâmpinată de ţipete care o asaltau din toate părţile. De paşi grăbiţi, cuprinşi de panică. De mirosul greu şi metalic al sângelui.
Deodată, Serilda s-a oprit.
Găsise sala scăldată în lumina zilei. Cele şapte vitralii, cei şapte zei nepăsători, care o ignorau pe fata dinaintea lor.
Şi-a apăsat o mână în lateral, peste locul care o durea.
— În regulă, a zis ea gâfâind. Ştiu unde sunt. Trebuie doar să... să găsesc scările. Şi erau...
S-a uitat în ambele direcţii, încercând să-şi refacă paşii de data trecută când fusese aici. Oare casa scării se aflase la stânga sau la dreapta?
A ales dreapta, dar, de îndată ce a trecut de colţ, şi-a dat seama că a greşit.

Acesta era holul straniu, cu sfeşnice de fier fixate pe suporturi înalte. Toate uşile erau închise, mai puţin ultima, cu strălucirea sa pală neobişnuită, cu umbrele şerpuind pe podea şi tapiseria viu colorată pe care abia o întrezărea.

— Întoarce-te! a şoptit ea pentru sine, îndemnându-şi picioarele să o asculte.

Trebuia să scape din castel.

Însă picioarele refuzau să o asculte. Era ceva cu camera asta. Cu felul în care luminile scânteiau pe piatră.

De parcă ar fi vrut să fie descoperită.

De parcă ar fi aşteptat-o.

— Serilda, a murmurat ea, ce faci?

Data trecută, acea forţă invizibilă răsturnase toate sfeşnicele. Încă erau azvârlite de-a lungul coridorului. Oare fusese un poltergeist? Acel poltergeist?

A apucat primul sfeşnic pe lângă care a trecut, strângându-l ca pe o armă.

Numai după ce a văzut marginea tapiseriei şi-a amintit.

Ultima dată, usa se închisese cu o bufnitură.

Nu ar fi trebuit să fie deschisă acum.

S-a încruntat.

Nu!

Strigătul a atacat-o din toate direcţiile. Serilda s-a retras, intimidată, cu degetele încleştate în jurul sfeşnicului de fier.

Urletul venea de pretutindeni. De la ferestre, de la pereţi – din propria-i minte.

Era furios. Înfricoşător.

Pleacă acum!

Serilda s-a retras, dar nu a fugit. Braţele îi tremurau, împovărate de sfeşnic.

— Cine eşti? Ce se află în camera aceea? Dacă aş putea doar să văd...

Uşa care o despărţea de tapiserie s-a închis cu putere. PLEACĂ!

La unison, restul uşilor înşirate de-a lungul coridorului au început să se deschidă, apoi să se trântească şi iar să se deschidă – BUM-BUM-BUM – una după alta. Un cor furios, o melodie bubuitoare.

Acum!

— Nu! a strigat ea înapoi. Trebuie să văd ce se află acolo!

Un urlet strident i-a atras privirea spre căpriori. Un drud cu dinţii dezveliţi atârna de un candelabru, lovindu-si ghearele unele de altele în timp ce se pregătea să se arunce spre ea.

Serilda a încremenit.

— Bine, a îngânat ea cu răsuflarea tăiată. Ai câştigat. Voi pleca!

Creatura a şuierat.

Serilda s-a dat îndărăt, fără să întoarcă spatele drudului, strângând în continuare arma improvizată. De îndată ce a ajuns la vitralii, a lăsat sfeşnicul să cadă pe podea şi a fugit.

De data aceasta, a parcurs drumul cu mai multă siguranţă. Nu s-a oprit la sala tronului, nu s-a oprit pentru nimic. A ignorat cacofonia ţipetelor şi a izbiturilor. Mirosul pătrunzător de sânge. Mişcarea ocazională surprinsă cu coada ochiului. Silueta umbrită, cu mâinile întinse spre ea. Degetele dornice să o prindă. Zgomotul paşilor alergând în toate direcţiile.

Până când a ajuns în holul de la intrare, ale cărui uşi masive sculptate erau închise ermetic împotriva furtunii care răpăia. Calea ei spre libertate.

Dar nu era singură.

Deodată, picioarele i s-au blocat. A clătinat din cap, implorând castelul să o lase în pace, să o lase să plece.

O femeie stătea chiar în pragul uşilor duble. Spre deosebire de cobold şi de bărbatul de pe meterezele castelului, ea arăta ca o nălucă, ca o fantomă dintr-un basm. Cam de vârsta tatălui ei, a presupus Serilda. Însă avea aerul îndurerat al cuiva care suferise prea multe greutăţi de-a lungul vieţii.

Fata a aruncat o privire în jur, în căutarea unei alte ieşiri. Cu siguranţă mai existau şi alte uşi

care duceau înăuntrul şi-n afara donjonului.

Va trebui să le găsească.

Dar, înainte să se poată furişa după cel mai apropiat colţ, femeia şi-a întors capul. Privirea i s-a oprit asupra Serildei. Obrajii îi erau inundaţi de lacrimi.

Şi... fata a recunoscut-o. Părul împletit strâns şi o teacă la şold. Numai că ultima oară când o văzuse se afla pe spatele unui armăsar puternic. Îi zâmbise Serildei. Acum avea o eşarfă legată în jurul gâtului.

Cred că rosteşte adevărul.

Serilda a clipit, speriată. Preţ de o bătaie de inimă, femeia a părut să o recunoască şi ea.

Însă durerea a întunecat trăsăturile fantomei.

— L-am învăţat cât de bine am putut, dar nu a fost pregătit, a spus ea, cu vocea plină de lacrimi nevărsate. L-am dezamăgit.

Fata şi-a dus o mână la piept. Suferinţa din glasul femeii era palpabilă.

Înclinându-se în faţă, femeia a pus o palmă pe uşa masivă şi a scos un suspin adânc.

— I-am dezamăgit pe toţi. Merit asta.

Serilda a început să se apropie, dorindu-şi să poată face ceva, orice, pentru a-i uşura chinul.

Dar, înainte să ajungă la ea, o linie roşie subţire a apărut în jurul gâtului femeii. Suspinele au amuţit brusc.

Tânăra a ţipat, apoi a sărit înapoi când femeia s-a prăbuşit în faţa uşilor duble, cu membrele întinse în poziţii nefireşti pe podea.

Capul i s-a rostogolit câţiva metri, aterizând la câţiva paşi de Serilda.

Ochii femeii erau larg deschişi. Gura i-a zvâcnit, formând cuvinte silenţioase.

Ajută-ne!

— Îmi pare rău! a icnit Serilda. Îmi pare atât de rău!

Nu putea să ajute pe nimeni.

În schimb, a fugit.

Capitolul 26

Serilda era aproape de podul mobil când a zărit un trup întins la umbra dârmozului. S-a oprit brusc şi inima i-a sărit din piept. A simţit un junghi ascuţit în lateral.

Monstru, s-a gândit ea mai întâi.

Dar se înşela. A recunoscut pielea de nuanţa castanelor, coama brun-închis.

Mort, a gândit apoi.

Inima îi bătea cu putere în timp ce se apropia, simţind primele înţepături ale lacrimilor. Zelig stătea întins pe o parte, cu ochii închişi, perfect nemişcat.

— Of... Zelig...

Capul calului s-a ridicat deodată, ochii săi înspăimântaţi îndreptându-se direct spre ea.

— Zelig! a strigat Serilda.

A alergat către el, apoi şi-a lăsat mâinile să-i atingă uşor capul, cât animalul a scos un sunet straniu, ceva între un nechezat şi un scâncet. Şi-a vârât botul în palma ei şi fata bănuia că gestul era atât felul său de a-şi arăta afecţiunea, cât şi o modalitate de a căuta ceva de mâncare. Nu s-a supărat. Plângea deja de uşurare.

— Bun băiat, a şoptit ea. Bun băiat. Totu-i bine acum.

Au fost necesare câteva încercări înainte ca bătrânul cal să-şi tragă copitele sub el şi să se ridice şovăielnic în picioare. Serilda îşi putea da seama că era încă epuizat după galopul de noaptea trecută. I-a găsit harnaşamentul aruncat sub o încâlceală de buruieni, la câţiva metri distantă, iar Zelig nu s-a ferit când i-a pus căpăstrul peste cap. Spera că era la fel de recunoscător să o vadă pe cât era ea să-l vadă pe el.

Acum mai trebuia doar să-şi găsească tatăl.

Serilda şi-a şters lacrimile şi l-a îndrumat pe Zelig peste pod, copitele lui trecând prin băltoace

şi împroşcând împrejur apă de ploaie. Şi-a repetat la nesfârşit ca nu o urmărea nimeni. Fantomele erau întemniţate înăuntrul castelului. Nu puteau să vină după ea – cel puţin nu când voalul le separa lumile.

Era bine.

Pe străzile oraşului Adalheid nu se zărea niciun suflet. De data aceasta niciun orăşean nu o privea cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, în timp ce ea şi calul ei răsăreau din mijlocul ruinelor. Ceaţa s-a estompat treptat, dezvăluind clădirile cu modele lucrate în lemn aliniate de-a lungul ţărmului, cu apa curgând de pe streşini şi formând pârâiaşe printre pietrele cubice.

Nerăbdarea o îndemna să plece imediat spre casă, ca să afle dacă tatăl ei se întorsese deja – ca să se asigure că era teafăr –, însă Zelig avea nevoie de mâncare. Prin urmare, cu inima îndurerată, s-a întors în direcţia Lebedei Sălbatice. Poate că ar putea să-l adăpostească pe Zelig într-un grajd de acolo, doar câteva zile, şi să întrebe dacă altcineva ar fi dispus să o ducă la Märchenfeld sau undeva în apropiere. Dar ştia că nu prea avea şanse – nu pe o astfel de vreme. Noroiul era atât de dens, încât rotile căruţei riscau să se împotmolească.

Grajdul din spatele hanului era doldora de fân dulce şi dispunea, la intrare, chiar şi de o găleată plină cu mere mici, de un roşu-deschis. Serilda l-a condus pe Zelig la o boxă goală. Calul şi-a coborât imediat capul spre jgheab, nerăbdător să bea pe săturate apă proaspătă. Fata i-a lăsat câteva mere prin preajmă şi s-a îndreptat spre han.

A păşit pe uşă şi, lăsând o dâră de apă din pelerina îmbibată de ploaie, s-a dus direct spre şemineul uriaş din spatele cârciumii. Era o dimineaţă liniştită, cu doar câteva mese ocupate, probabil de oaspeţii cazaţi la han. Serilda se îndoia că mulţi orăşeni ar înfrunta o asemenea ploaie, indiferent cât de bună ar fi mâncarea servită la micul dejun.

Aerul mirosea a ceapă prăjită şi a şuncă. Stomacul i-a chiorăit exact când a bătut uşor în masa de stejar.

— Ei bine, s-a întors spectrul nostru local, a spus Lorraine, apărând din bucătărie cu o farfurie plină.

A dus-o la masa de lângă fereastră, apoi s-a apropiat de Serilda cu mâinile pe şolduri.

— În timp ce încuiam aseară din cauza vânătorii, m-am întrebat dacă ai putea să apari din nou.

— Alegerea nu mi-a aparţinut în totalitate, a răspuns Serilda. Dar iată-mă aici! Dacă deranjul nu-i prea mare, îmi puteţi aduce o altă cană de cidru?

— Bineînţeles, cum să nu!

Dar Lorraine nu s-a întors imediat în bucătărie. În schimb, a studiat-o intens pe Serilda.

— Trebuie să spun ceva, nu mă pot abţine. Am trăit toată viaţa în acest oraş şi n-am auzit nici măcar o singură dată ca Regele Elf să răpească o fiinţă umană şi apoi să o lase să plece. Şi nevătămată. Acum, nu spun că ăsta nu-i un lucru bun, dar mă nelinişteşte şi ştiu că nu sunt singura care gândeşte aşa. Cei întunecaţi sunt înfricoşători, însă cel puţin sunt previzibili. Am descoperit diverse căi de a trăi în umbra lor, chiar de a prospera. Nu crezi că aranjamentul pe care-l ai cu Regele Elf va schimba situaţia, nu-i aşa?

— Sper că nu, a zis Serilda, puţin zguduită. Dar, cu toată sinceritatea, nu sunt sigură cât de mult înţeleg aranjamentul. Deocamdată, prefer să mă concentrez asupra unui singur lucru, şi anume să-l împiedic să mă omoare.

— Uite o fată deşteaptă!

Amintindu-şi cuvintele rostite de Regele Elf cu puţin timp înainte de răsărit, Serilda şi-a strâns mâinile.

— Ar trebui să vă spun că Regele Elf aproape mi-a ordonat să mă întorc din nou, în noaptea Lunii Neprihănite. Mi-a sugerat că ar fi bine să... ăăă... să rămân aici, în Adalheid, ca să am o distanţă mai mică de parcurs când mă convoacă. M-a asigurat că oamenii de aici vor fi primitori.

— O, nu mă îndoiesc că a spus asta! a comentat Lorraine cu o mutră acră.

— Nu vreau să profit de ospitalitatea dumneavoastră. Vă jur!

Lorraine a chicotit.

— În mare parte, te cred. Nu-ţi face griji! E uşor să fii generos într-un oraş ca Adalheid. Cu toţii avem mai mult decât ne trebuie. În plus, castelul acela e mai plin de întuneric decât pivniţa mea şi

are mai multe fantome decât un cimitir. Nu-mi e deloc greu să-mi imaginez prin ce ai trecut.
La tonul ei amabil, umerii Serildei s-au detensionat puţin.
— Vă mulţumesc! De data asta nu am bani la mine, dar când am să mă întorc din Mărchenfeld voi fi mai bine pregătită...
Lorraine a întrerupt-o cu o fluturare a mâinii.
— Indiferent dacă ai sau nu bani, nu voi risca să-i enervez pe membrii vânătorii. Ştii, am o fiică la care să mă gândesc.
Serilda a înghiţit în sec.
— Da, ştiu. Chiar nu vreau să fiu o povară, dar aş putea închiria o cameră în timpul lunii pline?
Femeia a încuviinţat din cap.
— Consideră Lebăda Sălbatică a doua ta casă.
— Mulţumesc! O să vă plătesc.
— Vom ajunge la un consens când va veni momentul, a spus Lorraine cu o ridicare din umeri. Cel puţin n-o să trebuiască să o păcăleşti iar pe Leyna să-ţi cumpere micul dejun.
Serilda s-a îmbujorat.
— V-a povestit despre asta?
— E o fată bună, dar nu ştie defel să păstreze un secret.
Lorraine a avut un scurt moment de ezitare, apoi a scos un oftat adânc şi şi-a încrucişat braţele.
— Chiar vreau să te ajut. Aşa îmi stă în fire, iar Leynei i-a plăcut mult de tine şi... ei bine, nu-mi pari genul care să caute intenţionat probleme, un obicei pe care nu-l pot tolera.
Serilda şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.
— Nu sunt, însă problemele mă găsesc destul de des.
— Aşa se pare. Dar voi trece direct la subiect. Ar trebui să ştii că orăşenii sunt înfricoşaţi. Până la urmă, au văzut o fată umană ieşind din castelul acela, în dimineaţa de după vânătoare. Vânătorii nu se abat prea mult de la rutină. Oamenii sunt îngrijoraţi de ce ar putea însemna această schimbare. Cred că ai putea fi...
— O piază-rea?
Expresia lui Lorraine era compătimitoare.
— Exact. Iar ochii nu te ajută deloc să linişteşti apele.
— N-au facut-o niciodată.
— Dar ceea ce mă îngrijorează pe mine, a accentuat primarul, este că Leyna pare să aibă impresia că te afli într-un fel de misiune de răzbunare. Şi că intenţionezi să-l ucizi pe Regele Elf.
— Serios? Copiii şi imaginaţia lor!
Lorraine a ridicat o sprânceană, cu trăsăturile unite într-o provocare mută.
— Poate că a fost o neînţelegere, dar asta-i povestea pe care a spus-o tuturor celor care au ascultat-o. După cum am menţionat mai devreme, copila asta nu prea le are cu secretele.
Serilda şi-a dat pelerina jos de pe umeri, simţind cum se încălzeşte, în pofida hainelor ude leoarcă. Nu o rugase pe Leyna să nu spună nimănui. De fapt, chiar se aşteptase să împărtăşească povestea celorlalţi copii. Vestea n-ar fi trebuit să o surprindă.
Altceva era straniu: la vremea aceea nu avusese niciun motiv personal să se răzbune pe Regele Elf. Asta se întâmplase înainte să afle că el o luase într-adevăr pe mama ei. Înainte ca tatăl ei să fie aruncat de pe cal în timpul vânătorii sălbatice. Înainte ca această scânteie de ură să înceapă să-i mocnească în piept.
— Vă asigur că nu vreau sa va provoc probleme!
— Sunt sigură că nu, a zis Lorraine. Dar mă îndoiesc că celor întunecaţi le pasă de bunele tale intenţii.
Serilda şi-a coborât ochii, conştientă că avea dreptate.
— Pentru binele tău, a continuat Lorraine, sper că doar ai încercat să impresionezi o fetiţă cu o imaginaţie foarte bogată. Altfel, dacă tu chiar crezi că vei reuşi să-l răneşti pe Regele Elf, atunci eşti o fată foarte nesăbuită, iar eu nu voi permite ca fiica mea sau oraşul meu să ia parte la aşa ceva.
— Înţeleg.

— Bine. Atunci îţi voi aduce cidrul. Şi micul dejun?
— Dacă nu este deranjul prea mare.
După ce Lorraine a plecat în grabă, Serilda şi-a atârnat pelerina într-un cuier de lângă şemineu şi s-a aşezat la cea mai apropiată masă. Când a venit mâncarea, s-a năpustit hămesită asupra farfuriei, surprinsă încă o dată de cât de înfometată se simţea în urma calvarului de la castel.
— Te-ai întors! a spus o voce entuziasmată, iar Leyna s-a aşezat neîndemânatic pe scaunul din faţa Serildei, toată numai un zâmbet. Dar cum? Eu şi prietenii mei n-am scăpat din ochi drumul toată ziua de ieri. Cineva ar fi observat că te-ai întors în oraş. Cu excepţia cazului în care – a făcut ochii mari – ai fost adusă de vânătoare? Din noul şi încă nu te-a ucis?
— Deocamdată, nu. Presupun că am avut noroc.
Leyna nu părea convinsă.
— I-am spus mamei că te consider o persoană curajoasă, însă ea crede că încerci să ajungi în Verloren înainte ca Velos să-ti revendice sufletul.
Serilda a râs.
— Nu intenţionat, jur!
Copila nu a schiţat nici măcar umbra unui zâmbet.
— Ştii, ni se spune mereu să stăm departe de acel pod. Până să apari tu, n-am auzit niciodată de cineva care să-l traverseze şi să păşească dincolo de el. Ei bine, n-am auzit niciodată de cineva viu care să facă asta.
— Ai auzit de oameni morţi care au păşit dincolo de el?
— Nu. Cei morţi pur şi simplu rămân întemniţaţi acolo.
Serilda a luat o gură de cidru.
— Vrei să-mi spui mai multe despre castel şi vânătoare? Dacă nu te deranjează.
Leyna s-a gândit o clipă.
— Vânătoarea sălbatică porneşte la drum de fiecare dată când e lună plină. Şi, de asemenea, pe durata echinocţiilor şi a solstitiilor. Închidem uşile şi ferestrele şi ne punem ceară în urechi, ca să nu îi auzim chemarea.
Serilda a trebuit să-şi ferească privirea, cu inima îndurerată de amintirea tatălui ei, care insistase să procedeze la fel. Oare nu îndesase suficient ceara? Sau o scosese în somn? Poate că nu mai conta. Totul mersese rău şi nu ştia dacă lucrurile vor mai fi vreodată bine.
— Chiar dacă toată lumea spune că membrii alaiului vânătoresc ne vor lăsa în pace, a continuat Leyna. Nu iau copii sau... pe oricine altcineva din Adalheid. Totuşi adulţii devin agitaţi ori de câte ori e lună plină.
— De ce membrii vânătorii nu iau oameni din oraş?
— Gratie Sărbătorii Morţilor.
Serilda s-a încruntat.
— Gratie ce?
— Sărbătorii Morţilor. A echinocţiului de primăvară, ziua în care moartea este învinsă la sfârşitul iernii, iar viata o ia de la capăt. Urmează să aibă loc în doar câteva săptămâni.
— Am înţeles. Avem şi noi un festival în Mărchenfeld, dar îl numim Ziua lui Eostrig.
Privirea Leynei s-a întunecat subit.
— Ei bine, nu ştiu cum se desfăşoară lucrurile în Mărchenfeld. Dar aici, în Adalheid, echinoctiul de primăvară este cea mai înspăimântătoare noapte a anului. Atunci părăsesc cu toţii castelul – fantomele, cei întunecaţi, câinii iadului – şi vin în oraş. În cinstea lor, pregătim un ospăţ şi animale pe care să le vâneze. Iar ei ridică un foc de tabără uriaş şi fac mult zgomot şi e foarte înfricoşător, dar, totodată, şi oarecum distractiv, pentru că de obicei eu şi mămica ajungem să citim cărţi lângă vatră cât e noaptea de lungă, din moment ce nu prea putem dormi.
Serilda a privit-o cu gura căscată, încercând să-şi imagineze o astfel de sărbătoare. Un oraş care îi invita de bunăvoie pe membrii vânătorii sălbatice să cutreiere liber pe străzi, în deplinătatea nebuniei lor nestăpânite, pentru o noapte întreagă?
— Şi, pentru că le organizaţi această sărbătoare, ei sunt de acord să nu ia pe nimeni la vânătoare?

Leyna a dat din cap.
— Chiar şi aşa, tot trebuie să ne punem ceară în urechi. Pentru cazul în care Regele Elf se răzgândeşte, presupun.
— Dar de ce nu plecaţi? De ce să rămâneţi atât de aproape de castelul Regelui Elf?
Sprâncenele copilei s-au unit, de parcă nu i-ar fi trecut niciodată prin minte o astfel de idee.
— Nenumărate locuri se pot transforma în noua voastră casă.
— Cred că ai dreptate. Însă Adalheid... ei bine... Aici se pescuieşte foarte bine, ai captură din belşug. Şi teren agricol fertil în afara zidurilor. Şi primim mulţi negustori şi călători în trecere din Nordenburg, care se îndreaptă spre porturile din nord. De obicei, hanul e plin, mai ales odată ce vremea se încălzeşte. Şi...
S-a oprit subit, părând că ar fi vrut să spună mai multe, deşi ştia că nu ar trebui. Serilda aproape că îi putea auzi dezbaterea lăuntrică. Însă îndoiala i-a dispărut iute, iar Leyna abia şi-a ţinut în frâu nerăbdarea când a întrebat-o:
— Te-ai întâlnit de fapt cu vreuna dintre fantomele din castel? Sunt toate groaznice?
Serilda a întâmpinat schimbarea subiectului cu o grimasă.
— Am întâlnit câteva. Băiatul de la grajduri părea destul de prietenos, deşi nu pot susţine că l-am întâlnit propriu-zis. Şi mai e şi un vizitiu. El e... ursuz. Însă are o daltă înfiptă în ochi, iar asta probabil că m-ar face şi pe mine ursuză.
Leyna s-a strâmbat, dezgustată.
— Şi un băiat cam de vârsta mea. El chiar m-a ajutat. E puţin năstruşnic, dar îmi dau seama că are o inimă bună. Mi-a spus că îi pasă de oamenii din acest oraş, cu toate că nu vă poate întâlni pe niciunul dintre voi.
în mod surprinzător, fetiţa părea puţin dezamăgită.
— Ce s-a întâmplat? a întrebat Serilda.
— Astea-s toate? N-ai întâlnit nicio zână? Niciun goblin? Sau vreo creatură magică ce ar putea... ştiu şi eu... să creeze... aur?
Aproape că a chiţăit ultimul cuvânt.
— Aur? s-a bâlbâit Serilda.
Leyna a făcut la rândul ei o grimasă şi şi-a fluturat în grabă mâinile.
— Las-o baltă! E o prostie.
— Nu! Nu, nu este. Doar că... băiatul pe care l-am pomenit. El poate crea aur. Din paie. Din... ei bine, din aproape orice, bănuiesc. Cum ai ştiut?
Expresia Leynei s-a schimbat din nou. Nu mai părea dezamăgită, ci aproape extaziată când şi-a întins mâinile şi le-a strâns pe cele ale Serildei.
— Chiar l-ai întâlnit! Dar e un băiat? Eşti sigură?
Întotdeauna mi-am imaginat Vergoldetgeistul ca pe un spirit mic al casei. Sau ca pe un trol bun la inimă. Sau...
— Ce este Vergoldetgeistul?
— Fantoma Aurită, a spus Leyna cu faţa palidă de vinovăţie. Mama nu ar vrea să-ţi spun asta. E un fel de secret al oraşului şi nu trebuie să discutăm despre el cu străinii.
— Nu sunt o străină, a comentat Serilda, cu inima bătându-i tot mai tare. Ce este mai exact Fantoma Aurită?
— E cea care lasă aurul, i-a explicat Leyna, după ce a aruncat o privire spre bucătărie, asigurându-se că mama ei nu se afla prin preajmă, înainte de a-şi coborî vocea: După Sărbătoarea Morţilor, găsim daruri din aur pe toate stâncile din partea de nord a castelului. Uneori cad în lac. Cele mai multe sunt strânse de pescari după sărbătoare, dar câteodată mai poţi descoperi piese pe care le-au ratat. Ne place să ne scufundăm după ele în timpul verii. N-am avut niciodată noroc, însă prietena mea Henrietta a găsit odată un buton de aur prins între două pietre. Iar mama are o figurină mică pe care bunicul ei a scos-o din apă când era tânăr. Bineînţeles, cea mai mare parte din comoară nu o păstrăm. Aproape toate darurile sunt vândute sau date la schimb. Dar cred că aproape toată lumea din oraş are cel puţin un suvenir de la Vergoldetgeist, chiar dacă este ceva simplu şi nu neapărat valoros.

Serilda o privea fix, imaginându-şi degetele rapide ale lui Gild, roata de tors care se învârtea iute. Paiele preschimbate în aur.

Nu doar paie. Putea transforma aproape orice în aur. Doar îi dezvăluise acest lucru.

Şi exact asta făcea. Şi în fiecare an le dăruia locuitorilor din Adalheid lucrurile meşteşugite prin arta torsului.

Fantoma Aurită.

Poţi să-mi spui Gild.

— Din acest motiv a prosperat oraşul, a şoptit Serilda.

Leyna şi-a trecut dinţii peste buza inferioară.

— Nu vei spune nimănui, nu-i aşa? Mămica zice că, dacă s-ar răspândi vreodată vestea, am fi invadaţi de vânători de comori. Sau că Regina Agnette ne-ar creşte taxele sau ar trimite armata să adune aurul.

Ochii i-au devenit tot mai mari, pe măsură ce a început să conştientizeze amploarea trădării pe care ar fi putut să o comită împotriva propriului oraş.

— Nu voi sufla o vorbă, a asigurat-o Serilda, recunoscătoare că, cel puţin aici, nu avea încă reputaţia de a fi o mincinoasă de neiertat. Abia aştept sa-i spun ca ai crezut că este un trol!

Spera, cel puţin, că va avea şansa să-i spună, chiar dacă revederea însemna să fie răpită iar de Regele Elf.

Sau nu?

— De ce crezi că lasă aurul de echinoctiu?

Lenya a ridicat din umeri.

— Poate că nu vrea ca Regele Elf să ştie? în plus, e singura noapte din an în care toţi ceilalţi ies să se bucure de sărbătoare. Probabil că este singura noapte când Vergoldetgeistul rămâne singur în castel.

Capitolul 27

Lorraine îi împrumutase Serildei o şa cu tot cu avertismentele că o astfel de încercare – mai exact să călărească spre casă pe o vreme atât de potrivnică – era absurdă. Fata a insistat că trebuia să plece, deşi ceva o împiedica să ofere o explicaţie.

Imagini din timpul vânătorii îi tot fulgerau prin minte, într-o secundă, tatăl ei era acolo, în următoarea a dispărut. Nici măcar nu ştia unde se aflaseră când s-a întâmplat. Nu ştia unde o dusese vânătoarea, cât de departe călătoriseră.

Dar ştia că, dacă tatăl ei era bine, s-ar fi dus acasă. S-ar putea să o aştepte chiar şi acum.

A tras de frâiele lui Zelig, oprindu-se sub adăpostul oferit de poarta oraşului Adalheid. Ploaia încetase într-o oarecare măsură, însă deja simţea că pierde din căldura reconfortantă a focului ce ardea în şemineul hanului. Era conştientă că umezeala îi va pătrunde treptat în oase şi că nu avea să treacă mult până când va începe să tremure.

Tatăl ei ar mustra-o cu severitate. Ar avertiza-o că se va alege cu o răceală soră cu moartea.

Oh, spera că va fi acolo, pregătit să o mustre cu severitate!

Şi-a mijit ochii în direcţia drumului forestier care se întindea dincolo de oraş.

Aversele aproape că îl transformaseră într-o cărare noroioasă, înclinând tufişurile dense crescute de ambele părţi. Drept înainte, drumul dispărea în Pădurea Frasinilor, cu linia cenuşie de copaci ascunsă în cea mai mare parte de un înveliş ceţos.

Într-acolo se afla casa ei. Nu avea de gând să-l zorească pe Zelig, ştiind că încă resimţea galopul tumultuos din noaptea precedentă. Însă chiar şi în ritmul lui lent, puteau ajunge acasă în cel mult câteva ore.

Dar ar fi nevoiţi să treacă prin pădure.

Sau puteau rămâne pe drumurile principale, care şerpuiau pe lângă marginile pădurilor, apoi spre vest, prin câmpuri întinse şi terenuri agricole, înainte de a coti în cele din urmă către miazăzi, urmând o cale dreaptă înspre Nordenburg. Era traseul pe care îl parcursese căruţa cu găini, iar ea

ştia că va dura mult mai mult. S-ar putea să nu ajungă acasă înainte de lăsarea întunericului. Nici măcar nu era sigură dacă Zelig avea puterea să o ducă întregul drum până acolo.

În timp ce Serilda cugeta, calul a nechezat şi a lovit copita de pământ, tot mai nerăbdător.

Pădurea, deloc primitoare, nu întâmpina fiinţele umane cu ramurile date în lături. Într-adevăr, muritorii s-ar putea să o străbată câteodată – chiar fără să fie vătămaţi însă asta doar sub relativa protecţie a unei trăsuri închise. Doar cu Zelig, aşa lent cum era, ar fi vulnerabilă, o ispită pentru creaturile care pândeau din umbre. E adevărat că cei întunecaţi erau acum dincolo de voal, dar nici locuitorii pădurii nu se mândreau cu reputaţia de a fi întotdeauna buni sau ospitalieri. Pentru fiecare poveste despre o fantomă fără cap care iscodea din adâncul nopţii, existau douăzeci de landvaettiri răuvoitori şi drăcusori meschini, emisari ai haosului şi ai prăpădului.

Tunetul a eliberat un vuiet îndepărtat deasupra capului. Serilda nu a văzut fulgerul, însă a simţit încărcătura din aer. I s-au ridicat firele de păr pe braţe.

După o clipă, cerul şi-a deschis porţile şi o altă ploaie torenţială a răvăşit peisajul rural.

Serilda s-a încruntat, cu ochii îndreptaţi în sus.

— Zău, Solvilde! a mormăit ea. Ce moment ti-ai ales să-ti uzi grădina! Nu puteai aştepta până mâine?

Cerul nu a învrednicit-o cu un răspuns. Nici zeul, de altfel.

Era un mit vechi, una dintre nenumăratele poveşti care învinovăţeau zeii pentru tot. Ploaia şi furtunile de zăpadă purtau amprenta lui Solvilde, cusăturile inegale de pe o bucată de broderie simbolizau un vicleşug de-al lui Hulda, iar o ciumă întruchipa opera lui Velos.

Desigur, întrucât Wyrdith era zeul norocului, i se cuveneau aproape toţi laurii.

Nu părea deloc corect.

— În regulă, Zelig. Vom fi bine. Hai să mergem acasă!

Încleştându-şi maxilarul, a smucit frâiele şi au pornit spre Pădurea Frasinilor.

Furtuna s-a dovedit a fi nemiloasă si, când drumul a întâlnit într-un final marginea pădurii, era din nou udă până la piele, cu combinezonul leoarcă. Zelig a încremenit în apropierea codrului, unde stropi mari de apă de ploaie împroşcau poteca noroioasă, în vreme ce, în faţa lor, umbrele copacilor se pierdeau în ceaţă şi întuneric.

Serilda a simţit ceva ca o smucitură în spatele buricului, ca şi cum o frânghie i-ar fi fost furişată înăuntrul trupului, trăgând-o uşor înainte.

A inspirat brusc, o răsuflare şovăitoare.

Pădurea o înfricoşa şi, totodată, o atrăgea. Dacă arborii ar fi avut voce, ar fi intonat un cântec de leagăn întunecat ca să o ademenească mai aproape, o promisiune că o vor împresura şi o vor păstra. A ezitat, apoi şi-a adunat curajul, simţind cum magia străveche se întindea spre ea sub forma unor lujeri dornici să o atingă, înainte să dispară în lumina cenuşie a zilei.

Pădurea însuma atât un lăcaş al vieţii, cât şi unul al morţii.

Eroul şi personajul negativ.

Întunericul şi lumina.

Fiecare poveste are două versiuni.

Serilda era ametită de frică, însă a strâns hotărâtă frâiele şi şi-a înfipt călcâiele de-o parte şi de alta a lui Zelig.

Calul a nechezat tare, aruncându-şi capul pe spate. În loc să o ia la trap în faţă, s-a dat înapoi.

— Hai! l-a încurajat ea, aplecându-se înainte pentru a-l mângâia pe o parte a capului. Sunt aici.

L-a îndemnat să o ia din nou în faţă.

De data aceasta, Zelig s-a ridicat pe picioarele din spate, nechezând speriat. Serilda a strigat la rândul ei, apucând mai strâns hăţurile, ca să nu fie aruncată din şa.

De îndată ce copitele au lovit din nou pământul, calul s-a întors şi a lăsat în urmă pădurea, galopând înapoi spre Adalheid şi siguranţă.

— Zelig, nu! a urlat ea.

În ultimul moment a reuşit să-l abată de la poarta oraşului, îndreptându-se în schimb spre drumul de vest.

Calul a încetinit până la un trap lent, deşi respiraţia îi era în continuare accelerată.

Cu un geamăt de frustrare, Serilda a aruncat o privire peste umăr.
Ceaţa înghiţise din nou pădurea.
— Cum vrei, a bombănit ea. Vom alege calea mai lungă.
Ploaia s-a oprit undeva înainte de Fleck, însă Serilda a tremurat întreaga călătorie, cu veşmintele îmbibate de apă. Când Märchenfeld s-a ivit, în cele din urmă, ascuns în valea sa de lângă râu, culorile amurgului cucereau cerul. Deşi în egală măsură înfrigurată şi nefericită, gândul de a fi acasă a copleşit-o de fericire pe Serilda. Până şi paşii grei şi abătuţi ai lui Zelig păreau să se înteţească la vederea oraşului.
Cum au ajuns la moară, a legat calul de stănog, promiţând că-i va aduce cina, şi a fugit în casă. Dar, de îndată ce a deschis usa, si-a dat seama că tatăl ei nu era aici. Focul nu trosnea în vatră. Mâncarea nu fierbea în oală. Uitase cât de goală lăsaseră cabana, după ce-şi vânduseră atâtea bunuri înainte de a pleca la Mondbriick. Parcă ar fi intrat în casa unui străin.
q barg ^er sau o bârnă de lemn de care se priponesc animalele de fermă.
Rece. Abandonată.
În mod clar neprimitoare.
Un scrâşnet puternic, ca de măcinare, i-a atras atenţia spre peretele din spate. Mintea ei epuizată l-a recunoscu abia după câteva secunde.
Moara.
Cineva manevra moara.
— Tata! a gâfâit ea, alergând înapoi afară.
Zelig a privit-o somnoros cum a traversat în goană curtea, a sărit peste poarta care le înconjura grădina mică şi s-a repezit spre moară. Serilda a deschis larg uşa şi a fost întâmpinată de mirosul familiar de piatră de măcinat, grinzi de lemn şi boabe de secară.
Însă s-a oprit brusc din nou, cu speranţele spulberate pe podeaua de lemn de sub picioare.
Surprins, Thomas şi-a ridicat privirea de la ajustarea pietrelor de moară.
— Ăăă... te-ai întors! a zis el, dând să zâmbească, deşi ceva în expresia Serildei l-a împiedicat să-şi ducă gestul până la capăt. S-a întâmplat ceva?
Tânăra l-a ignorat. Privirea i-a săgetat prin moară, dar nu mai era nimeni acolo.
— Serilda?
Thomas a făcut un pas spre ea.
— Sunt bine, l-a asigurat ea, rostind automat cuvintele.
Era cea mai facilă minciună, una pe care toată lumea o spunea din când în când.
— Mă bucur că te-ai întors, a continuat Thomas. Am avut ceva probleme cu poarta de apă care se blocase mai devreme, şi m-am gândit că tatăl tău mi-ar putea oferi câteva sugestii.
Serilda l-a privit fix, străduindu-se din greu să nu dea frâu lacrimilor. Îşi pusese atât de multă speranţă într-o singură dorinţă.
Speranţă înşelătoare, neîntemeiată.
Înghiţind nodul din gât, a clătinat din cap.
— Nu-i acasă.
Thomas s-a încruntat.
— E tot în Mondbriick. A trebuit să mă întorc să ajut la scoală, dar tata... nu si-a terminat încă munca de la primărie, aşa că a vrut să rămână.
— Ah, înţeleg! Ei bine. Atunci va trebui să găsesc singur o soluţie. Ştii când are de gând să se întoarcă?
— Nu, a zis ea înfigându-şi unghiile în palme pentru a ţine departe lacrimile ameninţătoare. Nu mi-a spus.
Serilda l-a aşteptat.
Şi-a amintit că aerul mirosea a sare de mare în timpul vânătorii. Din puţinul pe care-l ştia, ar fi putut să cadă chiar şi în apropiere de Vinter-Cort. Drumul de întoarcere ar putea dura câteva zile, poate chiar o săptămână – şi asta dacă ar fi putut găsi un mijloc de transport. Probabil că nu avusese bani la el. S-ar putea să fie nevoit să meargă pe jos. Intr-un astfel de caz, ar putea dura şi mai mult.

S-a agăţat strâns de aceste speranţe şi, pentru păstrarea aparenţelor, a încercat să-şi joace bine rolul în oraş. Toată lumea era atât de ocupată cu pregătirile pentru Ziua lui Eostrig, încât nimeni nu i-a acordat prea multă atenţie. S-a prefăcut bolnavă, ca să nu meargă la şcoală. Şi-a petrecut zilele făcând, mecanic, lucruri prin casă, a cusut o rochie nouă pentru ea, din moment ce puţinele veşminte pe care le deţinea fuseseră lăsate în Mondbriick, şi a tors – când putea îndura o asemenea îndeletnicire.

A petrecut multe ore cu ochii aţintiţi în zare.

Nu putea dormi noaptea. În lipsa sforăiturilor zgomotoase din camera alăturată, casa era tulburător de tăcută.

Când Thomas a avut întrebări despre moară, i-a spus că îi va scrie tatălui ei şi că îi va da de veste de îndată ce va primi un răspuns, mergând până în oraş pentru a expedia scrisoarea falsă.

Când a văzut nachtkrappi, a aruncat cu pietre în ei până au zburat.

Se întorceau mereu.

însă tatăl ei nu s-a mai întors.

Ziua lui Eostrig
Echinocţiul de primăvară

Capitolul 28

Întreaga săptămână i-a fost groază de această vizită, încercase, în repetate rânduri, să se convingă că nu era necesară.

Dar ştia că se minţea singură.

Trebuia să afle mai multe despre Adalheid. Trebuia să afle când, cum şi de ce revendicase Regele Elf castelul. Ce se întâmplase, de zidurile sale erau bântuite de atât de multe spirite ucise cu brutalitate. Dacă trăise vreodată acolo o familie regală şi ce se alesese de membrii săi. Trebuia să afle când şi de ce locuitorii din Adalheid încheiaseră această învoială stranie în care trebuiau să pregătească un festin de echinocţiu, în schimbul promisiunii vânătorilor de a-i lăsa în pace atât pe ei, cât şi pe copiii lor.

Nu ştia dacă vreunul dintre răspunsuri i-ar fi putut fi de folos, dar era hotărâtă să afle cât de multe putea. Avea să transforme cunoaşterea într-o armă.

Pentru că era singura pe care putea spera să o mânuiască împotriva Regelui Elf. Fiinţa care îi luase mama. Care îi lăsase tatăl să moară în mijlocul pustietăţii. Care credea că putea să o întemniţeze pe Serilda şi să o înrobească. Fiinţa care ucisese atât de mulţi muritori. Şi răpise atât de mulţi copii.

Poate că n-avea ce face împotriva lui. De fapt, era destul de sigură că nu putea face nimic împotriva lui.

Dar asta nu o va împiedica să încerce.

Regele Elf era o plagă căzută asupra lumii, iar domnia sa durase mult prea mult.

Însă, mai întâi, va trebui să aibă de-a face cu o altă plagă.

După ce a inspirat adânc, Serilda şi-a ridicat pumnul şi a bătut la usă.

Doamna Sauer locuia la mai puţin de doi kilometri de şcoală, într-o căsuţă cu o singură cameră, înconjurată de cea mai frumoasă grădină din întregul Märchenfeld. Ierburile, florile şi legumele ei atrăgeau invidia tuturor şi, când nu se ocupa de educaţia copiilor, de cele mai multe ori o puteai auzi ţinându-le o prelegere vecinilor despre calitatea solului şi semănarea diverselor specii de plante. În mare parte erau sfaturi nesolicitate şi, bănuia Serilda, în general ignorate.

Fata nu înţelegea cum cineva cu o personalitate atât de sumbră ar putea convinge suflul vieţii să înflorească astfel din pământ, dar, până la urmă, existau multe lucruri în această lume pe care nu le înţelegea.

Nu a aşteptat mult înainte ca doamna Sauer să deschidă brusc uşa, având deja o privire

mustrătoare.
— Serilda. Ce vrei?
Tânăra a încercat să schiţeze un zâmbet.
— O zi frumoasă şi dumneavoastră! Caut cartea pe care am adăugat-o în colecţia şcolii acum câteva săptămâni. Nu am găsit-o în sala de clasă. Poate ştiţi unde este?
Doamna Sauer şi-a îngustat ochii.
— Într-adevăr. Am tot citit-o.
— Înţeleg. Îmi pare atât de rău că trebuie să vă cer acest lucru, dar mi-e teamă că o vreau înapoi.
Buzele femeii s-au curbat.
— Deci chiar ai furat-o, nu-i asa?
— Nu, a spus Serilda încet, cu maxilarul încleştat. Nu a fost furată. A fost împrumutată. Iar acum am ocazia să o returnez.
Cu un pufăit răsunător, doamna Sauer s-a dat înapoi şi a deschis larg uşa.
Gândindu-se că asta ar putea fi o invitaţie, deşi nu era foarte clar, Serilda a păşit înăuntru, fără să-şi ascundă şovăiala. Nu mai fusese până acum în casa profesoarei, dar se pare că interiorul nu se potrivea cu imaginea pe care şi-o formase. Mirosea puternic a lavandă şi chimen dulce, iar mănunchiuri de felurite ierburi şi flori erau atârnate la uscat lângă vatră. Deşi doamna Sauer păstra şcoala la fel de curată ca o ciupercă otrăvitoare, rafturile şi mesele din propria căsuţă erau pline de mojare cu pistil, pachete de sfoară, vase umplute până la refuz cu pietre frumos colorate, boabe uscate şi legume murate.
— Am cel mai mare respect pentru biblioteci, a spus doamna Sauer luând cartea de pe o măsuţă de lângă un balansoar.
S-a întors spre Serilda învârtind volumul precum un ciocan de lemn.
— Întrucât sunt sanctuare ale cunoaşterii şi înţelepciunii. E cea mai ruşinoasă faptă, domnişoară Moller, cea mai ruşinoasă faptă, într-adevăr, ca cineva să îndrăznească să fure tocmai dintr-o bibliotecă.
— Nu am furat-o! a zis Serilda umflându-şi pieptul.
— Chiar aşa?
Doamna Sauer a deschis volumul şi l-a ridicat, astfel încât Serilda să poată vedea cuvintele scrise cu cerneală maro închis în colţul primei pagini.
Proprietate a profesoarei Frieda Fairburg şi a Bibliotecii din Adalheid.
— N-am furat-o! a repetat ea mârâind. Mi-a fost dăruită de profesoara Fairburg. A fost un cadou. Nici măcar nu mi-a cerut să o returnez, dar oricum plănuiesc să o fac, a adăugat ea întinzând mâna. Mi-o puteţi da înapoi, vă rog?
însă vrăjitoarea a îndepărtat cartea de Serilda, cât să nu ajungă la ea.
— Dar ce căutai tocmai în Adalheid? Credeam că tu şi tatăl tău aţi călătorit la Mondbriick în tot acest timp.
— Am călătorit la Mondbriick, a spus ea printre dinţi. Tatăl meu este în Mondbriick chiar în acest moment.
Cuvintele i-au rămas blocate în gât doar câteva secunde.
— Şi tul a întrebat doamna Sauer, apropiindu-se în vreme ce ţinea volumul la spate.
Era mai scundă decât Serilda, însă privirea ei ameninţătoare, întărită de nenumărate riduri şi cute, o făcea pe fata morarului să se simtă la fel de mare ca un şoarece.
— De unde te-ai întors în zilele de după ultimele două luni pline? Acesta e un comportament foarte ciudat, domnişoară Moller, şi unul pe care nu-l pot accepta drept o coincidentă inofensivă.
— Nu trebuie să acceptaţi nimic, a zis Serilda. Cartea mea, vă rog!
Simţea un tremur lăuntric, mai degrabă născut din furie decât din orice altă emoţie. Într-un fel, era derutant să afle că profesoara fusese atât de atentă. Sau poate că repeta bârfele auzite în oraş. Poate că alţi orăşeni îi observaseră y y y venirile şi plecările, mereu în preajma nopţilor cu lună plină, iar zvonurile începuseră să circule.
— Ca s-o poţi returna în Adalheid? Mergi acolo azi? Tocmai de echinocţiu?

Cuvintele păreau acuzatoare, însă Serilda nici măcar nu ştia de ce era acuzată.
— Vreţi sau nu s-o duc înapoi la bibliotecă?
— Încerc să te avertizez! s-a răstit bătrâna. Adalheid e un loc malefic! Oricine cu o fărâmă de bun-simţ ar face bine să stea departe de oraş!
— Zău? Aţi fost des acolo, nu-i aşa?
Doamna Sauer a ezitat îndeajuns de mult ca Serilda să-şi strecoare braţul pe lângă ea şi să înşface cartea. Femeia a scos un strigăt nemulţumit.
— Ţin să vă informez, a adăugat Serilda, că Adalheid este un oraş încântător, plin de oameni încântători. Dar sunt de acord că ar trebui să staţi departe de acesta. Îndrăznesc să afirm că nu v-aţi integra defel acolo.
Ochii doamnei Sauer au scăpărat.
— Copilă egoistă! Eşti deja o plagă pentru această comunitate, iar acum vei aduce răutatea asupra noastră!
— Adevărul s-ar putea să vă surprindă, doamnă, a ripostat Serilda, ridicând vocea pe măsură ce temperamentul vulcanic prelua controlul, însă nu v-a cerut nimeni părerea.
Răsucindu-se pe călcâie, a năvălit afară din casă şi a trântit atât de tare uşa, încât Zelig, legat de stâlpul gardului, a sărit şi a nechezat.
S-a oprit, furioasă la culme, înainte să se întoarcă şi să deschidă din nou uşa, aproape scoţând-o din balamale.
— De asemenea, a zis ea, nu voi participa la festivalul de Ziua lui Eostrig. Vă rog să le transmiteţi copiilor scuzele mele sincere şi să le spuneţi cât de mândră sunt de toată munca depusă în ultima lună la crearea zeilor din paie.
Apoi a trântit pentru a doua oară uşa, un gest incredibil de satisfăcător.
Serilda s-a aşteptat ca vrăjitoarea să se năpustească în urma ei, aruncând cu şi mai multe insulte şi avertismente. Degetele îi tremurau când a pus cartea în desagă şi a desfăcut frâiele. Se simţise bine să urle, îndeosebi după ce-şi înghiţise ţipetele furioase toată luna.
S-a urcat greoi pe şa şi a dat pinteni calului, conducându-l de-a lungul drumului... spre Adalheid.
Ştiind că Zelig va refuza din nou, nu a încercat să ia calea pădurii. În timp ce soarele aluneca pe bolta cerească, Serilda era bucuroasă că plecaseră dis-de-dimineaţă. Avea să fie după-amiază târziu când vor ajunge în oraş.
Se gândea în continuare la Luna Foametei, când vizitiul îi apăruse prima oară în prag. Atunci se simţise neliniştită, chiar puţin încântată. Posibil să fi existat câteva momente în care îi fusese frică, dar acum si-a dat seama că nu îi fusese suficient de frică. Abordase totul ca şi cum ar fi fost o poveste minunată şi iubise fiecare clipă pe care o petrecuse relatându-şi isprăvile copiilor, convinsă că nu o credeau în totalitate.
Dar acum...
Acum viaţa i se afla într-un echilibru precar pe vârful unei săbii, iar toate drumurile erau pline de primejdii. Soarta părea să o prindă din urmă şi nu găsea nicio cale de a scăpa de încleştarea finală. Tatăl ei dispăruse. Ştia că singura cale de a se elibera de Regele Elf era ca el să-i dea de bunăvoie drumul. În cele din urmă, el avea să afle adevărul, iar ea, să plătească preţul minciunii.
Şi ştia că ar trebui să fie îngrozită. Ştia foarte bine acest lucru.
Dar, în mare parte, era furioasă.
Pentru Regele Elf, nu era decât un joc. Prădător şi pradă.
însă pentru Serilda jocul întruchipa însăşi viaţa ei. Familia ei. Libertatea ei.
Voia ca el să plătească pentru tot ce făcuse. Nu numai ei, ci şi nenumăratelor familii persecutate de-a lungul secolelor.
A încercat să folosească orele lungi de drum pentru a născoci un plan pe care să-l pună în aplicare în această seară. Nu era ca şi cum ar fi putut să păşească alene până în faţa Regelui Elf, să-i apuce cuţitul de vânătoare şi să i-l înfigă în inimă.
În primul rând, chiar dacă, printr-un fel de miracol, un astfel de complot ar fi avut sorţi de izbândă – nu era sigură dacă asta îl va ucide.
Nici măcar nu era sigură dacă putea fi ucis.

Dar îndoiala nu a ţinut fantezia la distantă.

Cel puţin, dacă eşua, intenţiona să-şi găsească sfârşitul în sunet de tobe şi trâmbiţe. Deocamdată s-a străduit să se concentreze asupra măsurilor practice pe care le putea lua acum, în noaptea care marca sosirea primăverii. Însă chiar şi aşa, gândurile i s-au înceţoşat neaşteptat de repede. Ştia că va trebui să încerce să se strecoare în castel. Să-l găsească pe Gild. Dacă Leyna avea dreptate, urma să fie singur. Voia să vorbească cu el. Să-l întrebe dacă ar putea şti ceva despre mama ei. Să-l întrebe despre istoria castelului şi dacă Regele Elf avea vreo slăbiciune.

Şi, dacă era sinceră cu ea însăşi, pur şi simplu voia să-l revadă.

Gândurile despre Gild au venit cu propriile fantezii stăruitoare.

Ultimele momente ale Lunii Ciorilor fuseseră umbrite de temerile pentru tatăl ei, însă nu se putea gândi la Gild fără să-şi amintească de acel sărut grăbit şi apăsat. Înfometat, pasional şi apoi pur şi simplu dispărut.

Tremura, prinsă în mrejele amintirii, dar nu de frig.

Ce însemnase acel sărut?

O voce slabă, silenţioasă şi raţională îi tot amintea cât de îngrozită ar trebui să fie de întoarcerea la Adalheid şi la castelul său bântuit. Dar adevărul era că nu se temea.

Nu se temea defel.

Deoarece, de data aceasta, se întorcea din proprie voinţă. Ea era Serilda Moller, fina lui Wydrith şi nu avea să-i mai permită Regelui Elf să o controleze.

Cel puţin asta a încercat să-şi spună în timp ce armăsarul ei bătrân tropăia lent şi monoton de-a lungul drumului.

Capitolul 29

Abia trecuse prin porţile Adalheidului, când a devenit clar că sărbătorile de primăvară de aici erau destul de diferite de cele din Mărchenfeld. Nu a văzut pancarte sau steaguri vopsite în roz şi verde fixate deasupra ferestrelor şi uşilor, în schimb, uşile pe lângă care a trecut erau decorate cu ghirlande meşteşugite din oase. Iniţial, priveliştea a înfiorat-o, dar apoi şi-a dat seama că nu erau oase umane. Proveneau de la pui şi capre, a bănuit ea, sau poate chiar de la iepuri sălbatici ori lebedele de pe lac, toate înşirate pe sfoară şi lăsate să atârne de cârlige. Ori de câte ori le răsfira o briză puternică, zornăiau muzical, lovindu-se unele de altele, note unite într-o melodie plină de amărăciune.

De îndată ce a zărit lacul, ochii Serildei au fugit spre mulţimea adunată lângă docuri. În lipsa râsetelor viguroase şi a muzicii vesele, tăcerea, chiar dacă nu deplină, părea oarecum asurzitoare. Acasă, în Mărchenfeld, festivităţile ar fi fost în plină desfăşurare acum, dar atmosfera din Adalheid părea sumbră, aproape apăsătoare.

Singurele asemănări erau aromele ispititoare de carne prăjită şi pâine proaspătă.

Serilda a descălecat şi, alături de Zelig, a mers pe jos restul drumului către docuri, unde mai multe mese fuseseră aşezate pe strada de lângă malul lacului. Orăşenii se agitau dintr-o parte în alta concentrându-se pe sarcinile lor, în vreme ce pregăteau un festin regal. Farfurii cu cârnaţi şi carne de porc sărată, tarte de rubarbă şi căpşuni proaspete stropite cu miere, brânzeturi tari şi castane descojite, prăjituri şi plăcinte aburinde, platouri cu morcovi prăjiţi, praz sălbatic şi ridichi cu unt. Exista şi băutură din belşug, de la butoaie mici de bere până la unele mai mari, de vin.

Era minunat, iar stomacul Serildei a chiorăit, sedus de aromele îmbietoare.

Dar niciunul dintre orăşenii care ajutau la prepararea ospăţului nu părea încântat. Festinul nu era pentru ei. După cum descrisese Leyna, la apusul soarelui aveau să sosească locuitorii castelului, iar străzile din Adalheid vor trece sub stăpânirea spiritelor şi a celor întunecaţi.

Privirea i s-a îndreptat spre ruinele castelului, care arăta în continuare lugubru şi cenuşiu, în pofida luminii soarelui care scânteia de pe suprafaţa apei.

Iniţial, orăşenii au fost prea ocupaţi ca să o observe pe Serilda în mijlocul lor, însă, într-un final, prezenţa ei a început să atragă atenţia celor din jur. Au urmat murmure, şoapte. Oamenii şi-au

abandonat temporar îndatoririle ca să se holbeze la ea, bănuitori şi curioşi.

Dar nu în totalitate ostili. Cel puţin nu încă.

— Pardon! a strigat o voce, luând-o prin surprindere pe Serilda.

S-a întors şi a văzut un tânăr care împingea o căruţă spre ea. Fata şi-a cerut scuze şi s-a dat repede din cale. Din căruţă răsuna un tărăboi de nedescris şi, când băiatul a trecut pe lângă ea, Serilda a aruncat o privire peste margine, zărind o varietate de animale vii, înghesuite înăuntru. Iepuri de câmp, nevăstuici şi două vulpi mici, plus o cuşcă plină de fazani şi cocoşi.

Tânărul a urnit căruţa în direcţia podului, unde un grup de bărbaţi şi femei au făcut un pas în faţă pentru a-l ajuta să descarce, lăsând păsările în cuşcă şi legând restul animalelor de un stâlp.

— Domnişoară Serilda!

Leyna a alergat spre ea cu un coş plin cu ştrudele pudrate cu zahăr.

— Ai venit!

— Salutare din nou! a întâmpinat-o Serilda, în timp ce stomacul i-a chiorăit iar când mirosul de cremă dulce a plutit înspre ea. Vai, cât de bine arată! Pot?

O expresie de groază a străbătut chipul Leynei, care a tras coşul într-o parte, înainte ca Serilda să ridice măcar mâna.

— Sunt pentru sărbătoare! a şuierat ea coborându-şi vocea.

— Da, m-am prins, a spus Serilda uitându-se scurt la mesele pline.

Aplecându-se înainte, a şoptit:

— Mă îndoiesc că va observa cineva!

Leyna a clătinat grăbită din cap.

— Mai bine să nu riscăm. Ştii, nu sunt pentru noi.

— Dar oare vânătorii sunt chiar atât de nesăţioşi?

Copila i-a răspuns cu o mutră acră.

— Şi mie mi se pare o risipă.

S-a apropiat de masă şi Serilda a mutat câteva platouri pentru ca Leyna să aibă un loc unde să pună coşul.

— Trebuie să fie frustrant să munceşti atât de mult doar ca să oferi totul tiranilor care pândesc în acel castel!

— Da, este, a spus fata cu o ridicare din umeri. Dar, odată ce totul se termină, vom merge acasă, iar mama mereu pune deoparte câteva ceva pentru noi. Apoi ne vom petrece noaptea citind poveşti de groază lângă foc şi uitându-ne pe furiş la Sărbătoarea Morţilor, printre perdele. E realmente înfiorător, însă este şi una dintre nopţile mele preferate din an.

— Nu ţi-e teamă să-i spionezi?

— Nu cred că le pasă prea mult de noi, atât timp cât le oferim ospăţul şi jocul. Deşi anul trecut jur că una dintre fantome şi-a ridicat privirea spre mine exact când m-am uitat printre perdele, de parcă ar fi aşteptat momentul potrivit. Am ţipat, iar mama aproape că a făcut infarct. După aceea am fost trimisă la culcare, a adăugat Leyna cutremurându-se. Nici nu prea am dormit.

Serilda a rânjit.

— Cum rămâne cu Vergoldetgeistul? L-ai văzut vreodată în timp ce trăgeai cu ochiul?

— Oh, nu! Tot aurul apare pe partea de nord a castelului.

Nu-l putem vedea din oraş. Localnicii susţin că e singurul care nu vine la petrecere. Poate e supărat pentru că n-a fost invitat.

— Şi de unde ştiu localnicii că e singurul care nu vine?

Leyna şi-a deschis gura, dar a ezitat, încruntându-se subit.

— Habar n-am. Aşa decurge povestea, atâta tot.

— Poate că Fantoma Aurită este supărată pentru că nu a fost inclusă, însă nu cred că îi pasă prea mult de cei întunecaţi. Prin urmare, probabil că e mai bine aşa.

— Ţi-a spus asta? a întrebat copila cu ochii strălucitori, dornică de orice fărâmă de bârfă de pe zidurile castelului.

— Oh, da! Nu-i aşa un mare secret. El şi Regele Elf nu se au la suflet unul pe celălalt.

— Îţi place de el, nu-i aşa? a tachinat-o Leyna, cu un zâmbet pe faţă.

Serilda s-a încordat.
— Poftim?
— De Vergoldetgeist. Ochii tăi devin şi mai aurii când vorbeşti despre el.
— Serios?
Serilda şi-a apăsat degetele în colţurile ochilor. Nu ştia că nuanţa roţilor de aur se poate schimba.
— Este un secret!
— Ochii mei?
— Nu! a râs Leyna. Faptul că eşti atrasă de o fantomă.
— Asta-i ridicol! a spus Serilda, cu obrajii îmbujoraţi deodată. Nu face decât să mă ajute. Dar chiar am un secret, dacă vrei să-l auzi, a continuat, aplecându-se spre Leyna.
Ochii copilei s-au mărit.
— M-am hotărât să intru în castel în seara asta, a spus Serilda. Când toti cei întunecaţi sunt la sărbătoare, mă voi strecura înăuntru, apoi voi încerca să găsesc Fantoma Aurită şi să-i vorbesc.
— Ştiam eu! a exclamat Leyna. Ştiam eu că de aceea ai venit azi!
A sărit de pe un picior pe altul, deşi Serilda nu-şi putea da seama dacă era entuziasmată sau încerca să se încălzească, pentru că soarele se scufunda uşor în lac.
— Cum ai de gând să te furişezi în plină sărbătoare?
— Speram să ai tu câteva idei.
Leyna şi-a muşcat buze inferioară, cugetând.
— Păi, dacă ar fi după mine...
— Leyna!
Ambele au sărit şi s-au răsucit pe călcâie. Serilda era convinsă că nu ar fi putut arăta mai vinovate nici dacă ar fi tinut fiecare câte o bucată de tort de la masa festivă.
— Bună, mamă! a zis Leyna văzând-o pe mama ei cum îşi croieşte drum prin mulţime.
— Profesoara Fairburg mai are două coşuri de adus. Fugi şi ajut-o, bine?
— Bineînţeles! a ciripit Leyna înainte să ţâşnească spre capătul străzii.
Lorraine s-a oprit la câţiva paşi de Serilda.
— Nu pot să spun că sunt mirată să te revăd aici.
A zâmbit, însă nu era acelaşi zâmbet jovial şi cu gropiţe pe care îl afişase înainte. Din contră, femeia părea epuizată. Ceea ce era de aşteptat, a presupus Serilda, având în vedere ocazia.
— Toată lumea pare atât de ocupată, a zis fata. Pot să ajut şi eu?
— Oh, aproape că am terminat. Şi exact la timp, ca de obicei.
A dat din cap spre orizont, unde soarele tocmai săruta zidul îndepărtat al oraşului.
— În fiecare an îmi spun că voi fi şi mai bine pregătită. Că vom fi gata până la amiază. Dar nu ştiu cum, mereu sunt mai multe lucruri de făcut decât am preconizat.
În timp ce vorbea, a sosit o altă căruţă, cu şi mai multe animale de vânat – în mare parte iepuri de câmp, din câte putea vedea Serilda.
— Nu mă aşteptam să te văd înainte de luna plină, a zis Lorraine.
A început să meargă de-a lungul meselor festive, aranjând tăvi şi mici vase de lut pline cu ierburi.
— Regele Elf ţi-a solicitat prezenţa şi în seara echinocţiului?
— Nu chiar, a răspuns Serilda. Dar Leyna mi-a spus câte ceva despre sărbătoare şi am vrut să o văd cu ochii mei. În plus, am întrebări pentru Regele Elf. Şi, din moment ce nu pare interesat să poarte o conversaţie în nopţile cu lună plină, când este ocupat cu vânătoarea, m-am gândit că Sărbătoarea Morţilor ar fi o ocazie mai bună.
Primarul a încremenit şi s-a uitat la ea de parcă ar fi început să vorbească o altă limbă.
— Vrei să... porţi o conversaţie? Cu Regele Elf? în timpul Sărbătorii Morţilor? s-a minunat Lorraine râzând copios. Oh, draga mea! Oare chiar nu înţelegi cine este? Ce a făcut? Dacă îl abordezi azi, dintre toate nopţile posibile, ca să... ca să-l iei la întrebări... a râs din nou. O vei lua pe coajă! E ca şi cum i-ai cere să te jupoaie de vie! Să-ţi scoată ochii şi să-i dea câinilor iadului. Să-ţi smulgă degetele, unul câte unul, şi...

— Bine, bine, vă mulţumesc! Am înţeles unde bateţi.
— Nu, nu cred că ai înţeles.
Lorraine s-a apropiat mai mult, chipul ei purtând doar o amintire a semnelor de veselie de mainainte.
— Nu sunt fiinţe umane şi n-au niciun pic de simpatie pentru noi, muritorii. Chiar nu-ţi dai seama de acest lucru?
Serilda a înghiţit în sec.
— Nu cred că mă va ucide. Până la urmă, încă mai vrea aur de la mine.
Primarul a clătinat din cap.
— Pari a fi implicată intr-un joc în care nu cunoşti toate regulile. Ţine cont de sfatul meu! Dacă regele nu te aşteaptă în seara asta, atunci ia o cameră la han şi stai cuminte până dimineaţă. Altfel îti rişti viata pentru nimic.
Privirea Serildei s-a îndreptat spre castel.
— Chiar apreciez grija dumneavoastră.
— Dar n-ai de gând să mă asculţi.
Fata şi-a strâns buzele în semn de scuză.
— Am o fiică. Poate că eşti mai mare decât ea, dar recunosc imediat acea privire, a spus Lorraine, apoi a micşorat şi mai mult distanta dintre ele şi si-a coborât ii i ii vocea: Nu-l înfuria pe Regele Elf! Nu în seara asta. Totul trebuie să decurgă perfect.
Serilda a tresărit, surprinsă de vehemenţa din tonul lui Lorraine.
— Ce încercaţi să-mi spuneţi?
Primarul şi-a fluturat mâna spre mese.
— Crezi că facem toate astea pentru a fi vecini buni?
A clătinat din cap, iar o umbră i-a întunecat ochii.
— A fost o vreme când şi copiii noştri dispăreau. Însă strămoşii noştri au început să-i ispitească pe membrii vânătorii cu sărbătoarea de la echinocţiul de primăvară, cu prăzile dăruite pentru a fi vânate pe propriile străzi. Am sperat să le domolim setea de sânge, să le câştigăm favoarea, astfel încât să ne lase oraşul şi familiile în pace.
O paloare cadaverică i-a cuprins chipul, străbătut de linii adânci de suferinţă.
— Mă doare inima, să nu te îndoieşti de asta, când mă gândesc la sufletele care dispar din alte oraşe, îndeosebi când aud de răpirea unor copii nevinovaţi. Nu pot decât să-mi imaginez durerea pe care ar simţi-o un părinte. Dar, mulţumită acestei sărbători, ei nu sunt răpiţi din Adalheid şi nu voi permite ca intervenţia ta să schimbe lucrurile.
— Dar încă vă e frică, a spus Serilda. Chiar dacă aţi găsit o cale de a încheia un armistiţiu cu cei întunecaţi, tot vă este frică de ei.
— Bineînţeles că mi-e frică de ei! Tuturor ar trebuie să le fie! Ţie ar trebui să-ţi fie mult mai frica de ei decât pare că-ţi e.
— Doamnă primar!
Lorraine a privit dincolo de umărul Serildei, apoi şi-a îndreptat postura în vreme ce bibliotecara, Frieda, se grăbea spre ele, cu Leyna imediat în urma ei.
— Localnicii îl aduc acum pe zeul morţii, a spus Frieda, după care s-a oprit şi i-a aruncat un zâmbet Serildei. Bună, din nou! Leyna mi-a spus că vei urmări spectacolul cu noi. E înfricoşător, dar... tot merită văzut!
— Cu... noi? a întrebat Lorraine.
Frieda s-a înroşit, însă Leyna a făcut un pas înainte, cu un zâmbet viclean pe faţă.
— Am invitat-o pe Frieda să rămână la han în seara asta. E mult prea înfricoşător să fii singur acasă în timpul Sărbătorii Morţilor.
— Dacă nu este nicio problemă... a zis bibliotecara.
— Oh! Nu, nicio problemă. Cred că avem camere libere disponibile pentru tine şi tânăra domnişoară.
A aruncat o privire spre Serilda.
— Adică dacă intenţionezi să rămâi.

— V-aş fi foarte recunoscătoare pentru o cameră.
— Bun. Atunci, s-a decis.
— Ar trebui să ne grăbim, nu-i aşa? a zis Leyna. Se întunecă.
— Într-adevăr.
Lorraine s-a îndreptat spre podul castelului, unde localnicii – mulţi cu felinare, din moment ce amurgul înghiţea oraşul – se adunaseră în jurul meselor şi al animalelor în lesă. Serilda a rămas în spatele grupului. Când Leyna a observat acest lucru, a încetinit, astfel încât să poată fi ajunsă din urmă.
— De ce e supărată pe tine? a şoptit fata.
— Nu cred că e supărată, doar îngrijorată, i-a răspuns Serilda. N-o pot învinovăţi.
în faţa, un grup de oameni cărau ceea ce părea a fi o sperietoare, pictată asemenea unui schelet. Au fixat-o împreună de o bărcuţă obişnuită, trasă lângă docul cel mai apropiat de podul castelului, unde Serilda îi văzuse pe Leyna şi pe prietenii ei jucându-se, cu câteva săptămâni în urmă.
— Şi noi facem efigii ale zeilor în Mărchenfeld, i-a spus Leynei. Ca să poată veghea asupra festivalului şi să ne binecuvânteze.
Copila a săgetat-o cu o privire derutată.
— Să vă binecuvânteze?
Serilda a dat din cap.
— Le oferim flori şi daruri. Aici nu se procedează la fel?
Cu un chicotit zgomotos, Leyna a gesticulat către silueta scheletică.
— Noi îl facem doar pe Velos şi îl dăm vânătorilor, împreună cu toată prada. Ai văzut iepurii de câmp şi vulpile?
— Da.
— Vor fi eliberaţi pentru ca membrii vânătorii să-i poată alerga prin oraş. Odată ce toate animalele au fost capturate, le omoară, le aruncă toată carnea pe zeul morţii şi... şi atunci copoii se bucură de propriu? festin.
— Sună macabru! s-a strâmbat Serilda.
— Mama spune că asta se întâmplă pentru că cei întunecaţi se află în război cu moartea. Încă de când au scăpat din Verloren.
— Poate, a glăsuit Serilda. Sau poate că asta este singura cale prin care Regele Elf poate să se răzbune.
— Să se răzbune? Pentru ce?
Fata morarului şi-a coborât privirea spre Leyna, cu gândul la povestea pe care i-o spusese lui Gild despre prinţul care a ucis-o pe femeia-vânător Perchta şi despre zeul morţii care i-a dus spiritul înapoi în Verloren.
Dar asta era doar o poveste. Una care se înfiripase singură în mintea ei, ca o tapiserie pe războiul de ţesut, fiecare fir adăugându-se treptat la tabloul final, până când scena a prins încet contur.
Nu era ceva real.
— Nu contează, a spus ea. Sunt sigură că mama ta are dreptate. Zeul morţii i-a ţinut pe cei întunecaţi întemniţaţi în Verloren multă vreme. Resentimentele nu aveau cum să dispară atât de uşor.
În faţa mulţimii, doamna primar a început să ţină un discurs, mulţumindu-le tuturor pentru munca depusă şi explicându-le de ce această seară era atât de importantă, deşi Serilda se îndoia că exista vreun suflet căruia trebuia să i se reamintească un asemenea amănunt.
La un moment dat, Lorraine părea că urma să mai adauge ceva, dar apoi privirea i-a săgetat spre Serilda şi s-a oprit numaidecât, bâlbâind în schimb ceva despre micul dejun servit la han mâine dimineaţă, pentru a sărbători un alt festin reuşit. Tânăra şi-a ridicat ochii spre castel, întrebându-se dacă primarul fusese pe cale să-l menţioneze pe binefăcătorul rezident al oraşului – Vergoldetgeistul.
Avea sentimentul că micul dejun era o tradiţie anuală la fel de veche precum pregătirea sărbătorii în sine şi că mâine toţi locuitorii din Adalheid se vor strânge cu nerăbdare ca să vadă ce daruri de aur le aduceau acasă pescarii şi scafandrii.

— Leyna, a şoptit ea. Ştii cui i-a aparţinut castelul înainte să fie revendicat de Regele Elf?
Leyna şi-a înălţat capul şi s-a încruntat la ea.
— Ce vrei să spui?
— Cu siguranţă că nu cei întunecaţi l-au construit. La un moment dat, trebuie să fi fost casa unor muritori. Care au făcut parte din familia regală sau, cel puţin, din nobilime. Poate că i-a aparţinut unui duce sau unui conte?
Fata şi-a strâns buzele şi le-a curbat până aproape de nări, într-un mod pe care Serilda ştia că doamna Sauer l-ar fi considerat cu adevărat dizgraţios. Era o expresie adorabilă, care reflecta o gândire profundă.
— Presupun ca ai dreptate, a răspuns Leyna încet. Dar numi amintesc să fi vorbit vreodată cineva despre asta. Trebuie să fi fost cu mult timp în urmă. În prezent, sunt doar Regele Elf şi cei întunecaţi. Şi fantomele.
— Şi Vergoldetgeist, a murmurat Serilda.
— Şşş! a atenţionat-o Leyna, trăgând de încheietura tinerei. Nu ar trebui să ştii despre el!
Fiica morarului şi-a cerut scuze în şoaptă, oarecum distrasă, exact când primarul îşi termina discursul. După ce au fost aprinse lumânări şi felinare, a putut să vadă mai clar efigia pe care o făcuseră. Nu prea semăna cu cea realizată de copii, sub supravegherea Serildei, pentru sărbătoarea din Märchenfeld. Aici, asemănarea cu zeul era luată în serios. Silueta, înveşmântată în mantii negre, arăta înfricoşător de realist, cu un craniu în loc de cap şi rămurele otrăvitoare de cucută cusute pe mâini. Oare câinii iadului le vor devora şi pe acelea? Nu le-ar dăuna? Poate că îi întărea, s-a gândit Serilda apelând la raţiune. Surcele pentru focurile din pântecele lor.
Efigia era ancorată de o coloană înaltă de lemn şi înconjurată de ramuri de arin, o ofrandă oferită lui Erlkonig, Regele Alder. Regele Elf.
Când ultimele dâre de lumină violetă au început să se stingă, orăşenii au pornit spre casele lor. Lorraine şi Frieda au luat-o spre han, mergând, poate, mai aproape una de alta decât era strict necesar. Primarul arunca ocazional câte o privire înapoi, asigurându-se că Leyna le urma îndeaproape.
— Dacă încă vrei să te strecori în castel, a zis fata, eu, una, aş lua o barcă, aş vâsli de-a lungul laturii îndepărtate a podului mobil, apoi aş urca stâncile aflate fix sub poartă. Nu este la fel de abrupt pe partea aceea şi ar trebui să te poţi căţăra peste balustradă.
Leyna a instruit-o pe Serilda ce barcă să folosească şi când ar trebui să plece.
— Adică atât timp cât nu stă nimeni cu ochii pe poartă, a adăugat ea.
— Si crezi că va sta cineva?
Copila a clătinat din cap, deşi părea nesigură.
— Să nu pleci înainte să înceapă vânătoarea. Vor fi cu toţii atât de ocupaţi să urmărească jocurile şi să ne înfulece mâncarea, încât nici măcar nu te vor observa.
Serilda a zâmbit.
— Mi-ai fost de mare ajutor.
— Da, păi... nu te lăsa ucisă; altfel mă voi simţi îngrozitor din cauza asta.
Fata morarului a strâns-o de umăr.
— Departe de mine un astfel de gând.
După o ultimă privire rapidă aruncată înspre Lorraine şi Frieda, Serilda s-a furişat pe o alee îngustă şi, absorbită de umbre, s-a separat de mulţime.
A aşteptat ca zgomotul de paşi şi sporovăială să amuţească, apoi a cercetat cu atenţie împrejurimile, fără să-şi părăsească ascunzătoarea. La vederea străzilor pustii, a coborât în fugă drumul ce ducea spre docuri, cerând adăpost umbrelor ori de câte ori i se oferea sansa. Era mai uşor într-o asemenea noapte, când oamenii din Adalheid îşi luaseră felinarele înăuntru.
Înaintea ei trona castelul, un monstru în aşteptare, înălţat deasupra lacului.
De îndată ce ultima geană de lumină argintie a fost ştearsă de linia orizontului, vraja care ascundea castelul Regelui Elf dincolo de voal s-a spulberat dintr-odată, o iluzie. Serilda a tresărit de uimire. Dacă ar fi privit în altă parte, chiar şi pentru o bătaie de inimă, ar fi ratat transformarea. Într-o clipă, un întuneric adânc, uriaş. Iar în următoarea, Castelul Adalheid domina împrejurimile

în toată măreţia sa – cu turnurile de veghe luminate de torţe pâlpâitoare, vitraliile donjonului scânteind asemenea unor bijuterii. Până şi laturile năruite ale podului îngust erau reparate, strălucind, acum, sub lumina a douăsprezece torţe reflectate în apa neagră de dedesubt.

Astfel văzut, într-un contrast atât de izbitor cu ruinele întrezărite un moment mai devreme, castelul era cu adevărat uluitor.

Tocmai ajunsese la docul unde Leyna i-a spus că va găsi barca aflată în proprietatea Lebedei Sălbatice, când un sunet nou a răsunat de-a lungul lacului.

Chemarea joasă şi bântuitoare a unui corn de vânătoare.

Capitolul 30

Din moment ce nu avea unde să se ascundă pe docul complet descoperit, Serilda s-a întins pe scândurile de lemn şi a sperat că pelerina o va ascunde printre umbre. Când porţile s-au deschis în huruituri şi scrâşnete, şi-a ridicat capul îndeajuns cât să-i vadă cum se ivesc din castel.

Contrar aşteptărilor, nu a fost o îmbulzeală. Dar noaptea asta nu era o lună de vânătoare.

Alaiul nepământean era condus de rege, cu cei întunecaţi răspândiţi în urma lui, unii pe cai, alţii pe jos. Chiar şi de la depărtare, le-a distins ţinutele elegante. Nu veşminte somptuoase de catifea şi pălării cu pene, aşa cum ar fi purtat familia regală din Verene. În stilul lor, vânătorii se aranjaseră pentru o seară de festivităţi. Jiletcile şi vestele lor erau împodobite cu aur, mantiile căptuşite cu blană, cizmele incrustate cu perle şi pietre preţioase. Arătau în continuare de parcă ar putea, în orice moment, să preia frâiele unui armăsar şi să alerge după un cerb, pregătiţi să se dedice unei astfel de îndeletniciri cu o eleganţă incontestabilă.

Au urmat fantomele. Serilda i-a recunoscut pe vizitiul cu un ochi şi pe femeia fără cap. Îmbrăcămintea le-a rămas neschimbată, puţin demodată şi pătată de propriul sânge.

Nu a trecut mult până când locuitorii morţi-vii ai Castelului Adalheid au umplut podul, revărsându-se pe drumul de pe malul apei. Unii s-au apropiat încântaţi de mesele festive, în timp ce mulţi dintre vânători s-au adunat să inspecteze animalele de vânat care fuseseră lăsate pentru ei. Atmosfera devenea tot mai jovială. Câţiva slujitori-fantomă au început să toarne bere şi vin şi să treacă pocalele, pline ochi, din mână în mână, prin mulţime. Un cvartet de muzicieni împroşcaţi de sânge au început un cântec animat, deşi un pic fals în urechile Serildei, de parcă instrumentele nu le-ar fi fost acordate de câteva secole.

Serilda s-a străduit din răsputeri să-i vadă mai bine pe ghouli. Oare şi-ar recunoaşte mama dacă s-ar afla printre ei? Ştia atât de puţine lucruri despre ea. Era tentată să caute o femeie apropiată de vârsta tatălui ei, dar nu, fiindcă ar fi avut în jur de douăzeci de ani când a dispărut. Fata şi-a dorit să-i fi pus tatălui ei mult mai multe întrebări. Cum arăta mama ei? Păr negru şi un dinte ciobit erau singurele informaţii pe care le deţinea. Ce culoare aveau ochii ei? Era înaltă, ca Serilda, sau poate avea aceiaşi pistrui mici maro, asemenea unor constelaţii, pe braţe?

A studiat chipul fiecărei femei pe care o putea vedea, sperând să simtă un fior de recunoaştere, un fior de orice, însă nu şi-a dat seama dacă mama ei se afla printre ele.

Urletele câinilor iadului au convins-o pe Serilda să se ascundă din nou. Pe pod a apărut stăpâna copoilor, ţinând strâns o duzină de lese, în vreme ce fiarele se zvârcoleau şi mârâiau pentru a se elibera. Zăriseră prada de la capătul podului.

— Vânători şi spirite, a tunat vocea Regelui Elf. Nemuritori şi cei fără suflare.

Şi-a luat arbaleta de pe umăr şi a fixat o săgeată. Mai multe năluci s-au strâns în jurul prăzii înfricoşate. Vânătorii de pe cai şi-au apucat ferm frâiele, rânjete lascive întunecându-le chipurile.

— Să înceapă vânătoarea!

Regele Elf a tras săgeata direct în inima zeului morţii. Acesta a aterizat cu o bufnitură dizgraţioasă.

Uşile cuştilor au fost larg deschise. Frânghiile au fost tăiate.

Copoii au fost eliberaţi.

Animale îngrozite s-au împrăştiat în toate direcţiile. Păsările au zburat spre cele mai apropiate

acoperişuri. Iepurii de câmp, dihorii, bursucii şi vulpile s-au năpustit în curţi, de-a lungul aleilor, în jurul clădirilor.

Copoii au ţâşnit după pradă, vânătorii urmându-i îndeaproape.

Din mulţime au izbucnit încurajări asurzitoare. Se ciocneau pahare şi vinul era împroşcat în toate direcţiile. Ritmul muzicii a crescut. Nu şi-a imaginat niciodată că un castel de fantome ar putea provoca atât de mult zgomot sau să sune atât de... voios.

Nu, acesta nu era cuvântul potrivit.

Tumultuos era o alegere mai bună.

Pe Serilda a uimit-o cât de mult îi amintea de Ziua lui Eostrig din Märchenfeld. Nu vânătoarea în sine, ci veselia, distracţia, atmosfera de sărbătoare.

Dacă cei întunecaţi nu ar fi fost nişte ucigaşi nemiloşi, şi-ar fi putut dori să li se alăture.

Cum nu era cazul, s-a gândit la avertismentul Leynei, să aştepte până când vor fi distraşi de vânătoare înainte să acţioneze.

Rămânând cât mai aproape de sol, s-a strecurat lent înainte.

Deşi existau zeci de bărci acostate de-a lungul docului, i-a fost uşor să o recunoască pe cea care aparţinea Lebedei Sălbatice. Nu era nici cea mai mare, nici cea mai nouă, nici cea mai frumoasă – nu că Serilda ar fi fost în măsură să evalueze în mod just o barcă – dar era vopsită în acelaşi albastru deschis precum hanul, cu o lebădă albă pe lateral.

Serilda nu mai fusese niciodată într-o barcă, cu atât mai puţin să-i dea drumul în larg şi să vâslească ea însăşi, şi poate că a petrecut prea mult timp privind în jos la bărcile de lemn decolorate de soare şi la frânghia uzată încolăcită şi înnodată în jurul unui pilon de fier, încercând să-şi dea seama dacă ar trebui să o dezlege înainte sau după ce a urcat înăuntru. Iar odată urcată, oare cât de mult s-ar legăna barca sub greutatea ei şi cum anume avea de gând să folosească acele vâsle micuţe pentru a cârmi pe lângă toate celelalte ambarcaţiuni îngrămădite ca nişte cârnaţi pe toată lungimea digului?

A tras marginea bărcii mai aproape, până când aceasta s-a izbit de chei. După o altă clipă de ezitare, s-a aşezat pe bordura digului şi şi-a plantat picioarele în ambarcaţiune, testându-i balansul. Iniţial, barca s-a afundat sub greutate, apoi s-a ridicat cu uşurinţă înapoi. Expirând, Serilda s-a căţărat cu stângăcie înăuntru, lăsându-se jos pe podea, unde o mică băltoacă de apă rece i-a udat poalele fustei.

Barca nu s-a scufundat. Un început promiţător.

A avut nevoie de încă un minut să deznoade şi să desfăşoare frânghia. Apoi a folosit capătul uneia dintre vâsle pentru a ieşi în larg, împingând-o de dig. Barca s-a legănat primejdios şi s-a lovit la nesfârşit de lateralele vecinelor sale, în timp ce Serilda se străduia să o cârmuiască spre castel. S-a cutremurat la fiecare zgomot. Vânătorii care nu plecaseră după pradă puseseră la cale un turneu furtunos de tir cu arcul, transformându-l cu bucurie pe zeul morţii într-o perniţă de ace.

I-a luat o veşnicie să ajungă în larg. Barca îi amintea de un titirez imposibil de controlat, însă, din fericire, suprafaţa lacului era aproape complet netulburată, altfel s-ar fi aflat la cheremul apei. După cum a descoperit în curând, mai degrabă folosea vâslele să se îndepărteze de alte ambarcaţiuni decât să vâslească propriu-zis, însă, odată ce a părăsit zona îngustă a debarcaderului, nu a mai avut de ales. S-a aşezat cu spatele la castel, un detaliu învăţat de la adevăraţii pescari, apoi şi-a încleştat ambele mâini în jurul vâslelor, prinzându-le strâns în pumni, şi a dat să le rotească, schiţând cu vădită neîndemânare şi rigiditate o serie de cercuri în aer şi în apă. Nu se aşteptase să fie atât de dificil. Apa se împotrivea şi, pentru că vâslele păreau să nu-şi găsească locul în mâinile ei, ca nişte prelungiri stranii şi neînduplecate, fata a fost forţată să-şi corecteze cursul pe măsură ce barca se întorcea prea mult într-o direcţie şi apoi în cealaltă.

Într-un final, câteva secole mai târziu, s-a trezit în umbra castelului, chiar sub podul mobil.

Din acest unghi, structura era uriaşă şi ameninţătoare. Zidurile şi turnurile de veghe se înălţau spre cerul revendicat de stele, ascunzând luna de ochii ei. Bolovani gigantici alcătuiau temelia castelului, înconjuraţi de cascade şuierătoare, ce ar fi putut crea o atmosferă liniştitoare dacă ecoul lor domol nu ar fi fost destrămat de uralele fantomatice ale petrecăreţilor de pe mal.

Serilda s-a oprit şi şi-a întins gâtul, încercând să găsească un loc unde ar putea acosta în

siguranţă şi de unde i-ar fi uşor să se catăre, dar întunericul era atât de dens încât nu reuşea să zărească nimic în afara stâncilor umede scânteietoare, aproape imposibil de distins una de alta.

După mai multe încercări de a acosta, Serilda a reuşit în sfârşit să se prindă de un bolovan cu vârful ascuţit şi să înfăşoare frânghia în jurul lui.

A făcut cel mai bun nod posibil şi a sperat că barca va fi încă aici, aşteptând-o, când va reuşi să se întoarcă... apoi a sperat că va reuşi să se întoarcă.

Legându-şi fustele pentru a le împiedica să fie prinse sub picioare, s-a dat jos din barcă într-un mod cu totul lipsit de eleganţă şi a început să urce. Stâncile erau alunecoase, multe acoperite cu muşchi slinoşi. A încercat să nu se gândească la ce creaturi s-ar putea ascunde sub pietrele zimţate, la ghearele, solzii şi dinţii mici şi ascuţiţi care pândeau alunecarea unei mâini vulnerabile.

Nu se descurca prea bine.

În cele din urmă a ajuns la podul mobil coborât. Era gol, însă nu putea întrezări prea mult din curtea interioară de dincolo de poartă şi nu avea de unde să ştie dacă se mai afla sau nu cineva prin preajmă.

— Ei bine, a spus ea, înclinând încurajator din cap. Am ajuns până aici.

Cu mormăituri şi gemete, s-a căţărat greoi pe pod. S-a prăbuşit grămadă peste scânduri, dar s-a împins repede în mâini şi-n picioare şi a aruncat o privire în jur.

Era singură.

A sărit în picioare şi s-a năpustit prin porţile castelului, lipindu-se iute de zidurile interioare.

A cercetat curtea, atât grajdurile şi canisele, cât şi labirintul de clădiri auxiliare şi dependinţe înşiruite de-a lungul marginilor. Nu vedea pe nimeni şi nu auzea nimic în afară de propria răsuflare, alături de bătăile înteţite ale inimii, de şuieratul îndepărtat al săgeţilor care îşi nimereau ţinta, urmat de ovaţiile şi strigătele aferente şi, puţin mai aproape, de fonfăitul şi sforăitul bahkauvelor din grajduri.

Potrivit poveştii Leynei despre Vergoldetgeist, Gild s-ar afla cel mai probabil pe meterezele castelului, poate într-unul dintre turnurile cu vedere spre cealaltă parte a lacului. Ştia că va fi nevoită să recurgă la presupuneri şi intuiţie ca să descopere cum, mai exact, va ajunge acolo sus. Nu fusese niciodată în spatele castelului sau pe metereze, dar începea să aibă o viziune de ansamblu asupra arhitecturii.

Pentru o clipă, şi-a ridicat ochii şi i-a lăsat să cutreiere de-a lungul zidurilor însă chiar şi cu parapetele luminate de torţe pâlpâitoare, nu a zărit nicio mişcare. Şi nu l-a zărit nici pe Gild.

Voia să-l vadă. Dorinţa părea aproape dureroasă, iar Serilda şi-a spus că exista o singură explicaţie pentru reacţia ei: trebuia să-l întrebe dacă ştia ceva despre mama ei, dacă s-ar putea afla printre membrii curţii regelui. Era un mister care o frământa încontinuu.

însă nu era nici pe departe singurul. Nu făcuse parte din planul ei, dar acum, când stătea în curtea interioară, cu acele vitralii strălucitoare urmărind-o dinspre donjon, s-a întrebat dacă va mai avea vreodată şansa de a explora castelul în lipsa voalului şi a curţii.

Poate o privire rapidă, şi-a spus ea. Voia doar să tragă cu ochiul în spatele acelei uşi, să vadă tapiseria care îi captase atentia.

Apoi îl va găsi pe Gild.

Nu va dura mult şi avea toată noaptea la dispoziţie.

După o altă privire în jur, a străbătut în goană curtea interioară şi a intrat în donjon.

Capitolul 31

Cumva, castelul părea şi mai sinistru dincolo de voal, cu toate tapiseriile, tablourile şi mobilierul de o curăţenie desăvârşită, cu focurile aprinse în şemineuri, torţele mvapaiate de-a lungul fiecărui coridor şi făcliile licărind în candelabre, dar niciun suflet la vedere. Ca şi cum ar fi existat viaţă cu o clipă în urmă, însă acea viaţă fusese stinsă precum flacăra unei lumânări.

* Lumânare mare de ceară

Cunoştea deja destule pasaje pentru a-şi găsi cu uşurinţă drumul spre scările care duceau la sala zeilor, aşa cum începuse să numească încăperea cu vitralii. Se aflase acolo doar în timpul zilei, când în încăpere erau bucăţi de sticlă spartă, gratii de plumb îndoite şi pânze de păianjen prăfuite.

Priveliştea se schimba noaptea. Lumina provenea de la sfeşnicele cu suporturi înalte, nu de la soare şi, deşi în continuare minunate, ferestrele nu mai scânteiau.

A păşit repede după colţ. În faţă se întindea holul îngust, cu geamuri într-o parte şi uşi închise pe cealaltă, candelabrele picurând ceară în loc de păianjeni.

Uşa de la capătul îndepărtat era închisă, dar întrezărea o fâşie de lumină strecurându-se din deschidere pe podea.

Chiar dacă ştia că nu se mai afla nimeni în castel, s-a mişcat cu prudenţă, cu picioarele înghiţite de covorul moale.

Pulsul îi bubuia în urechi când a ajuns la uşă, de teamă că va fi încuiată. Dar, de îndată ce a tras de zăvor, aceasta s-a deschis fără probleme, legănându-se înapoi.

Serilda şi-a ţinut respiraţia. Lumina pe care o văzuse venea de la o singură lumânare, aşezată pe o cornişă de piatră chiar înăuntrul uşii. A păşit în cameră, aşteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric.

Privirea i-a căzut pe o perdea de dantela diafană, atârnată de tavan şi înfăşurată în jurul unei cuşti din centrul încăperii.

A înlemnit. Cuştile erau pentru animale. Ce fel de creatură ar fi ţinută într-o astfel de cameră? Şi-a mijit ochii, însă abia a reuşit să distingă o siluetă gheboşată în spatele gratiilor. Nemişcată.

Adormită?

Moartă?

Fără să se urnească din loc, Serilda şi-a mutat privirea către peretele unde văzuse tapiseria. S-a încruntat.

Tapiseria se afla acolo, însă nu era imaculată, aşa cum apăruse dincolo de voal, în lumea muritorilor. Aici era sfâşiată. Putea distinge puţin din peisajul de fundal, o grădină luxuriantă imortalizată noaptea, luminată de o lună argintie şi zeci de felinare. Acolo stătea un bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o jiletcă bogat ornamentată şi purtând o coroană de aur pe cap. Dar ceva era în neregulă cu el. Avea ochii prea mari, dinţii dezveliţi într-o grimasă.

Serilda s-a apropiat mai mult, pe măsură ce o groază silenţioasă a început să-şi înfigă colţii în ea.

De îndată ce ochii i s-au obişnuit cu lumina obscură a lumânării, a îngheţat. Tapiseria nu înfăţişa chipul unui rege onorabil. Înfăţişa un craniu. Un cadavru în veşminte regale.

Bărbatul era mort.

Tremurând, a întins mâna spre una dintre fâşiile de ţesătură şi a zărit o a doua siluetă, mai mică şi ruptă în două, dar în mod clar o fată, după fusta umflată, mânecile stil balon si...

O mânecă strâmtă de la încheietură la cot, însă umflată de la cot la umăr, luând forma unui balon.

Bucle cârlionţate şi dese.

Inima i-a luat-o la galop.

Ar putea fi fata din medalion?

S-a întins după următoarea fâşie şi, cu coada ochiului, a surprins o formă întunecată aruncându-se asupra ei.

Ţipătul Serildei a răsunat alături de urletul ascuţit al creaturii. Abia a avut timp să-şi ridice mâinile. Monstrul şi-a înfipt ghearele în umărul ei, răcnetul său inundându-i gândurile.

Şi, deodată, nu se mai afla în castel.

Stătea în fata scolii din Mărchenfeld sau ceea ce fusese y y odată clădirea şcolii, uşor de recunoscut după obloanele sale vopsite în galben. Însă luase foc. Spirale de fum negru umpleau aerul. Fata a început să tuşească, încercând să-şi acopere gura, când le-a auzit ţipetele.

Copiii.

Erau înăuntru.

Erau prinşi în capcană.
Cu toate că fumul îi înţepa ochii, Serilda a vrut să se avânte înainte, însă o mână a apucat-o de umăr şi a ţinut-o pe loc.
— Nu fi proastă! s-a auzit vocea Regelui Elf, nefiresc de calmă. Nu-i poţi salva. Te-am avertizat, lady Serilda. Ar fi trebuit să faci aşa cum ti-am cerut.
— Nu! a icnit ea îngrozită. V-am ascultat! Am făcut tot ce mi-ati cerut!
— Oare?
Întrebarea a fost urmată de un chicotit răguşit.
— Sau ai încercat să mă amăgeşti cu o minciună?
A răsucit-o spre el, ţintuind-o cu o privire rece.
— Asta păţesc cei care mă trădează!
Chipul i-a devenit tot mai neclar, înlocuit de imagini în cascadă, prea groteşti pentru a fi îndurate. Trupul tatălui ei cu faţa în jos într-un câmp, în timp ce păsări necrofage îi ciuguleau măruntaiele. Anna şi cei doi fraţi ai ei mai mici închişi într-o cuşcă, înconjuraţi de goblini care îi batjocoreau şi îi înjunghiau cu beţe. Nickel şi Fricz aruncaţi drept hrană câinilor iadului, sfâşiaţi de dinţii lor nemiloşi. Leyna şi mama ei atacate la nesfârşit de un stol de nachtkrapi, cu ciocurile ascuţite fixate pe ochii lor vulnerabili, pe inimile bune, pe mâinile încleştate cu disperare în jurul trupurilor într-o încercare de a se proteja una pe alta. Gild ţintuit ca o molie de o roată de tors enormă, care se învârtea şi se învârtea şi se învârtea...
Un vuiet sălbatic a ajuns la ea peste învălmăşeala de coşmaruri.
Ghearele înfipte în umăr au dispărut, smulse cu brutalitate. Ţipătul a fost redus la tăcere.
Serilda a încercat să-şi recapete cunoştinţa, însă coşmarurile refuzau să o elibereze, ameninţând să o târască înapoi. Undeva, dincolo de întuneric, distingea zgomotele unei înfruntări. Şuierăturile furioase ale drudului.
Loviturile şi freamătul unei lupte.
Vocea lui – Nu vei mai pune niciodată ghearele pe ea!
Serilda nu credea că era posibil, dar a reuşit să-şi întredeschidă ochii. S-au închis imediat la loc, ferindu-se de lumina plăpândă a lumânării. Dar în acel moment îl zărise. O siluetă înarmată cu o sabie, o sabie adevărată. Cu excepţia faptului că, în loc să arunce scântei de argint şi oţel, părea să fie din aur.
Şi-a întredeschis iarăşi ochii, ridicând un braţ ca să blocheze lumina lumânării.
Exact la timp ca să-l privească pe Gild cum înfige arma în burta drudului.
Un sunet ca un gâlgâit. Duhoarea măruntaielor.
O altă fluturare de aripi, un alt ţipăt asurzitor.
— Gild! a strigat ea.
Cel de-al doilea drud a plonjat spre capul băiatului, cu ghearele alunecându-i lent de-a lungul scalpului.
Gild a răcnit şi a smuls sabia din trupul primei fiare, după care s-a întors şi, printr-o lovitură feroce, a tăiat una dintre aripile celui de-al doilea atacator.
Înainte să se prăbuşească, bestia a scos un sunet sfâşietor, învinsă de agonie şi groază. Cu greutatea lăsată pe pulpe şi posterior, cu o aripă fâlfâind inutil, a sâsâit la Gild cu limba sa ascuţită.
Furia a întunecat chipul lui Gild, care s-a năpustit înainte şi a înjunghiat drudul în piept, unde ar fi putut fi o inimă.
Şuieratul bestiei s-a preschimbat în horcăituri. Un lichid negru i s-a prelins din gură, apoi s-a prăvălit moale în faţă, cu lama alunecându-i mai adânc în trup.
Gâfâind din răsputeri, Gild a smuls sabia şi a lăsat drudul să se prăvălească diform lângă camaradul său. Două grămezi hidoase de piele vineţie şi aripi lucioase, protejate de un înveliş tăbăcit.
A rămas în picioare câteva minute bune, cu degetele încleştate în jurul mânerului, săgetând cu priviri disperate fiecare colt al odăii. Tremura.
— Gild? a şoptit Serilda cu vocea răguşită din cauza ţipetelor.

Băiatul s-a întors valvârtej spre ea, cu ochii mari.
— Ce naiba te-a apucat? a ţipat el.
Serilda a tresărit. Furia lui a ajutat-o să înlăture o parte din paralizia dată de coşmaruri.
— Poftim?
— O luptă cu un drud nu a fost de-ajuns? s-a răstit el şi i-a întins o mână. Hai! Vor veni mai mulţi. Trebuie să plecăm!
— Ai o sabie? a spus ea puţin ameţită, în vreme ce o trăgea în picioare.
A fost surprinsă, dar şi puţin dezamăgită când şi-a desprins repede mâna dintr-a ei, de îndată ce s-a ridicat de pe podea.
— Da, însă mi-am pierdut îndemânarea. Am avut noroc. Creaturile alea mă pot tortura şi pe mine la fel de uşor ca pe tine.
Şi-a scos capul pe hol, asigurându-se că e gol, înainte să-i facă semn Serildei să-l urmeze. Cu toate că asta a fost intenţia ei, picioarele i-au cedat înainte să ajungă la colţ şi s-a sprijinit de perete, la un pas să se prăbuşească.
Gild s-a răsucit spre ea.
— Îmi pare rău! s-a bâlbâit fata. Sunt doar... nu mă pot opri din tremurat.
Compasiunea a îmblânzit iute trăsăturile băiatului. Apropiindu-se, a luat-o de cot cu un gest de o mie de ori mai blând decât cel de mai devreme.
— Nu, mie îmi pare rău, a zis el. Eşti rănită... şi speriată. Serilda nu se gândise la umărul ei, dar, de îndată ce l-a menţionat, a simţit o înţepătură în locul în care ghearele drudului îi despicaseră pielea.
— Şi tu eşti, a spus ea urmărind cum o dâră subţire de sânge se prelingea pe tâmpla lui Gild, din rănile de pe scalp. Rănit.
Băiatul a tresărit.
— Nu-i chiar atât de grav. Să ne mişcăm! Te ajut să mergi. După ce a aruncat nepăsător sabia într-un colţ, astfel încât să-şi poată strecura un braţ în jurul taliei Serildei, iar mâna lui liberă a găsit-o pe a ei, strângând-o cu putere, au trecut pe lângă vitralii şi s-au îndreptat în jos, spre scări. A condus-o în sala mare şi a asezat-o în fata şemineului.
Wyvernul roşu-de-rubin îi privea de sus, din locul său de pe poliţa fixată deasupra şemineului, cu lumina a o sută de flăcări de lumânări reflectată în ochi. Înfăţişarea lui realistă o nelinişte pe fată, însă din moment ce Gild abia dacă i-a acordat vreo importanţă, a încercat să-l ignore şi ea.
Băiatul a îngenuncheat şi a întins mâna spre fruntea Serildei, de parcă ar fi vrut să verifice dacă are febră. Apoi a încremenit şi şi-a retras repede mâna, ducând-o în schimb aproape de piept. O umbră de agonie i-a alunecat pe chip, dar a dispărut repede, înlocuită de îngrijorare.
— Cât timp te-a subjugat până am ajuns acolo?
Serilda a început să-şi îndrepte spatele, moment în care degetele lui Gild au zvâcnit din nou, dornice să se întindă spre ea. Mişcarea a fost scurtă, mai degrabă un impuls ce l-a determinat să-şi apese ambele palme de genunchi. Fata s-a uitat în jos la mâinile lui, observându-i degetele încleştate, încheieturile albite.
— Nu ştiu, a spus ea. S-a întâmplat atât de repede. Cât e ceasul?
— Poate... două ore după apus?
— Atunci nu cred că a trecut prea mult timp.
Gild a expirat lung. Cutele de îngrijorare de pe frunte i s-au destins.
— Bun. Te pot tortura ore întregi, până când ţi se opreşte inima. Până când nu mai poţi îndura teroarea şi, într-un fel, pur şi simplu... renunţi.
Privirile li s-au înlănţuit.
— Ce-a fost în mintea ta, să te întorci acolo?
— De unde ştii că am mai fost acolo?
Băiatul a reacţionat ca şi cum i-ar fi pus o întrebare ridicolă.
— După Luna Foametei! Când ai fugit rupând pământul. Şi apari acum, la echinocţiu, când regele nici măcar nu te-a convocat, ca să te întorci direct în camera aceea a ororilor?
În pofida mustrării lui, Serilda a simţit cum inima îi creşte în piept.

— Tu ai fost! Cu sfeşnicul. Tu l-ai atacat şi data trecută pe drud!
— Bineînţeles că eu am fost! Cine credeai că a fost?
Crezuse... sperase, chiar. Dar nu fusese sigură.
— Cum m-ai găsit? De unde ai ştiut că eram acolo? l-a întrebat ea ignorându-i frustrarea.
Gild s-a legănat înapoi pe călcâie, ca o retragere treptată.
— Eram în clădirea fortificată a porţii când te-am văzut strecurându-te prin curtea interioară.
A clătinat din cap şi a adăugat, aproape îndurerat:
— M-am gândit că poate mă căutai.
— Chiar te căutam!
Băiatul s-a încruntat. Defel convins şi pe bună dreptate.
— Aveam de gând s-o fac, s-a corectat Serilda. M-am gândit că aceasta ar fi cea mai bună şansă a mea să văd ce se află în camera aia, atâta tot.
— De ce-ţi pasă ce se află în camera aia? Druzii se află în camera aia!
— Am crezut că întregul castel va fi gol! Toată lumea trebuia să fie la sărbătoare!
Gild a izbucnit într-un râs zgomotos.
— Druzii nu merg la petreceri.
— Acum ştiu şi eu asta! s-a răstit ea, apoi a încercat să-şi tempereze supărarea, dornică să găsească o cale prin care 1- ar putea face să înţeleagă. E ceva acolo. O... o tapiserie...
Expresia lui a devenit şi mai nedumerită.
— Există sute de tapiserii în castel.
— Aceasta e diferită. Pe partea mea de voal nu este distrusă precum restul lucrurilor. Şi când am intrat în seara asta... era o cuşcă. Ai văzut-o? l-a întrebat ea aplecându-se înainte. Ce ar putea ţine Regele Elf acolo, de are nevoie de o cuşcă?
— Nu ştiu, a spus el ridicând din umeri. Mai mulţi druzi?
Serilda şi-a dat ochii peste cap.
— Nu înţelegi.
— Nu, nu înţeleg. Ai fi putut fi ucisă! Sau nici măcar nu-ţi pasă?
Ceva din tonul lui a îndemnat-o să se oprească. Ceva asemănător panicii.
— Bineînţeles că-mi pasă! l-a asigurat ea. Dar, de asemenea, simt că există ceva... important. Ai spus că poţi merge oriunde în acest castel. Nu intri niciodată acolo?
— Nu! a zis el. Pentru că, simt nevoia să-ti reamintesc – şi voi continua să insist asupra acestui aspect acolo sunt druzii! Şi este o idee groaznică să te pui în calea unui drud. Îi evit ori de câte ori pot şi la fel ar trebui să procedezi şi tu.
Serilda şi-a încrucişat braţele, îmbufnată. Voia să-i spună că va tine cont de sfatul lui, însă frustrarea de a nu avea răspuns la nicio întrebare, de a nu fi rezolvat niciun mister, nu-i dădea pace.
— Dacă protejează ceva? Ceva ce Regele Elf vrea să ascundă de toti?
Gild şi-a deschis gura, înarmat cu o altă replică elocventă, apoi a ezitat. Încruntat, şi-a închis gura, cugetând la cuvintele ei. În cele din urmă a oftat, iar privirea i-a coborât asupra mâinilor Serildei. Când a înaintat, fata a crezut că o să se întindă după mâinile ei, să le ia în ale lui. În schimb, el şi-a aşezat palmele pe pernele fotoliului, de o parte şi de alta a genunchilor ei.
Atent să nu o atingă.
— Regele Elf are secretele lui, a spus el, dar orice ar fi în camera aceea, nu merită să-ţi rişti viaţa. Te rog! Te rog nu încerca să mai mergi acolo!
Umerii ei s-au lăsat în jos.
— Nu... nu voi mai merge acolo...
Uşurarea a înseninat chipul lui Gild.
—... nepregătită.
Băiatul s-a încordat.
— Serilda... nu. Nu poţi...
— Oricum, de unde ai făcut rost de o sabie?
Gild a străpuns-o cu privirea, nemulţumit de schimbarea subiectului, după care a pufăit şi s-a ridicat greoi în picioare.

— Din armurărie. Erlkonig ţine suficiente lucruri ascuţite şi mortale pentru a înarma o întreagă miliţie.
— N-am mai văzut niciodată o sabie de aur.
El a dat să-şi treacă o mână prin păr, însă s-a oprit şi şi-a retras-o brusc, coborându-şi ochii spre petele de sânge întinse de-a lungul degetelor.
— Uite!
Serilda s-a înălţat lângă el, mulţumită că picioarele nu mai ameninţau să-i cedeze, şi a ridicat colţul pelerinei cu intenţia de a-l întinde spre fruntea lui Gild. Spre surprinderea ei, băiatul a tresărit şi s-a ferit.
— Stai locului! N-o să doară!
Privirea i-a fulgerat spre a ei, de parcă ar fi fost insultat. Dar nu s-a mai mişcat în timp ce tânăra îi ştergea cu grijă sângele aproape uscat de pe frunte.
— Aurul e o alegere complet neinspirată pentru o armă, a spus el cât Serilda îi tampona tâmpla, cu vocea neobişnuit de distantă, aproape rece, cu privirea vrăjită de chipul ei. E un metal foarte moale. Se toceşte uşor. Însă o mulţime de creaturi magice au o aversiune faţă de aur, inclusiv druzii.
— Gata! a zis ea lăsând să-i cadă marginea pelerinei. Acum e puţin mai bine, deşi vom avea nevoie de apă pentru a spăla restul.
— Mersi! a murmurat el. Cum îti e umărul?
— Va fi bine, a răspuns Serilda şi şi-a coborât privirea spre sfâşieturile lăsate în ţesătură de ghearele drudului. Sunt mai îngrijorată în privinţa pelerinei. E preferata mea. Şi nu sunt cea mai iscusită persoană când vine vorba de peticit.
Zâmbetul lui era şovăitor. Apoi, de parcă şi-ar fi dat seama dintr-odată cât de aproape stăteau, a făcut un pas înapoi.
Serilda a simţit un junghi dureros în piept. Ultima oară când îl văzuse, fusese atât de nerăbdător să o tină de mână, să o îmbrăţişeze în timp ce plângea şi chiar să-i ofere acel sărut disperat.
Ce se schimbase?
— N-am venit aici doar să văd camera aceea, a spus ea. Chiar am venit să te găsesc. De îndată ce am auzit de Sărbătoarea Morţilor, când regele şi membrii curţii sale nu vor fi în castel, m-am gândit... nu ştiu la ce m-am gândit. Am vrut doar să te revăd. Fără să fim închişi cu un morman de paie, măcar o dată.
Când a auzit ultimele cuvinte, Gild părea aproape plin de speranţă, cu toate că şi-a încleştat mâinile şi s-a îndepărtat cu încă un pas de ea.
— Dacă-ţi vine să crezi, noaptea aceasta este importantă pentru mine.
— Chiar asa? a întrebat fata.
El a zâmbit, primul zâmbet adevărat pe care îl schiţase de-a lungul întregii nopţi. Din nou acea privire năstruşnică, acele gropiţe.
— De fapt, poate ai vrea să mă ajuţi.

Capitolul 32

— Îţi petreci tot anul făcând astea? l-a întrebat Serilda, aplecată peste lada plină cu fel şi fel de podoabe mici de aur, o învălmăşeală de mărunţişuri.
A luat o figurină în formă de cal, meşteşugită în întregime din sârmă de aur împletită, asemănătoare cu firele scânteietoare pe care Gild le obţinea prin arta torsului.
— Da, însă, pe lângă astea, îţi mai salvez şi viaţa, a comentat Gild, sprijinindu-se de parapet. Nu-mi place să stau degeaba.
Serilda i-a aruncat, în glumă, o privire fioroasă. S-a ridicat şi s-a uitat peste marginea zidului, la stâncile aflate mult mai jos şi la razele lunii reflectate pe suprafaţa lacului.
— De ce crezi că vrea Regele Elf aurul? a întrebat ea. Mă cam îndoiesc că motivele lui sunt la fel de binevoitoare ca ale tale.

Gild a pufnit.
— Într-adevăr. Bănuiesc că o parte dintre aceste piese de aur vor plăti sărbătoarea de care se bucură chiar acum.
Nu a încercat să-si ascundă resentimentele.
— Şi totuşi, a adăugat Serilda, ce nevoie are de bogăţii?
Băiatul a clătinat din cap, cu privirea fixată asupra stâncilor, deşi întunericul era mult prea adânc ca să vadă micile comori pe care le aruncaseră deja, urmând a fi găsite de scufundătorii şi pescarii din Adalheid.
— Nu ştiu. Depozita aurul în cripta de sub donjon. Verificam din când în când dacă a fost mutat, dar nu părea să-l folosească la ceva anume. Apoi, după Luna Ciorilor, am intrat într-o zi acolo şi tot aurul dispăruse.
A ridicat din umeri.
— Poate că era îngrijorat că voi încerca să-l fur. Poate chiar puneam la cale un astfel de plan.
Ochii i-au scânteiat cu o urmă de răutate, însă licărul s-a stins repede.
— Dar nu ştiu unde l-a mutat. Sau pentru ce îl vrea. Totuşi ai dreptate. Nu-mi amintesc să se fi arătat vreodată interesat de bogăţiile fiinţelor umane. Sau, de fapt, de orice altceva în afară de copoi, arme şi câte o sărbătoare. Şi de slujitori. Îi plăcea să fie servit.
— Toţi slujitorii sunt fantome?
— Nu. Îi are şi pe cobolzi, goblini, nachtkrapi...
Serilda si-a strâns buzele, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună lui Gild că nachtkrapii o supravegheau încă de la începutul noului an.
Nu că ar mai conta acum. Nu era ca şi cum ar încerca din nou să fugă.
— Tu eşti unul dintre slujitorii lui? a întrebat ea, în schimb.
Băiatul şi-a aţintit ochii strălucitori asupra ei.
— Bineînţeles că nu! Eu sunt poltergeistul.
Ea şi-a dat ochii peste cap. Gild părea mult prea mândru de rolul său de pacoste a castelului.
— Ştii cum te numesc în Adalheid?
Zâmbetul lui s-a luminat.
— Fantoma Aurită.
— Exact. De la tine a pornit?
Gild a clătinat din cap.
— Nu-mi amintesc când mi-a venit ideea să încep să le las cadouri. Iniţial, am facut-o ca să mă amuz. În plus, nu eram sigur că cineva le va găsi vreodată aici, în spatele castelului. Până la urmă, sunt puţini oameni cărora le place să se aventureze în apropierea unui castel bântuit. Dar când cineva a descoperit câteva dintre cadouri, au început cu toţii să se întoarcă pentru mai multe. E perioada mea preferată din an, după Ziua lui Eostrig, când pot să stau aici şi să-i privesc căutând aurul. E singura dată când oamenii sunt suficient de aproape încât le pot distinge glasurile şi îmi amintesc că i-am auzit discutând, acum multă vreme, despre... binefăcătorul lor. Vergoldetgeistul. Mi-am dat seama că trebuie să fie vorba despre mine. Şi sper... adică vreau ca ei să ştie că fantomele din acest castel nu sunt rele.
— Ştiu deja, a spus ea luându-l de braţ. În mare parte datorită darurilor tale a prosperat Adalheid în toţi aceşti ani. Te asigur că sunt foarte recunoscători.
Gild a zâmbit, apoi şi-a strâns brusc buzele, desprinzându-şi braţul din strânsoarea ei. Cu figurina în formă de cal în mână, a înaintat hotărât de-a lungul meterezului.
Inima Serildei a fost copleşită de tristeţe.
— Ce s-a întâmplat?
Când s-a întors spre ea, expresia lui era întruchiparea inocentei.
— Nu s-a întâmplat nimic.
Si-a tras braţul înapoi şi a aruncat calul în direcţia lacului.
Serilda s-a aplecat peste zid, însă întunericul o împiedica să distingă prea multe. A auzit un poc-poc îndepărtat, ori de câte ori calul se lovea de stânci, urmat de un pleosc.
— Îmi place să le răspândesc, a zis el. Unele în apă, altele pe stânci... transformă totul într-un

joc, ştii? Tuturor le plac jocurile.
Pentru o clipă, fata a fost tentată să-i explice că orăşenilor probabil le plăcea mai mult aurul decât jocul, dar nu a vrut să-i strice distracţia. Şi era oarecum distractiv, si-a dat ea seama, când a luat un fluture şi un peşte de aur şi i-a aruncat pe stâncile de dedesubt. În timp ce „lucrau”, Serilda i-a spus lui Gild despre Leyna şi Lorraine şi despre Frieda, bibliotecara. Apoi i-a spus despre doamna Sauer şi despre şcoală, despre cei cinci copii, preferaţii ei din întreaga lume.
Nu i-a spus despre tatăl ei. Nu avea încredere în ea că nu va începe să plângă.
Gild părea la fel de dornic să-i asculte poveştile – poveşti adevărate, de data asta – pe cât fusese să audă basmul despre prinţesa furată, iar Serilda şi-a dat seama că tânjea după veşti din lumea exterioară. După contact uman, nu doar fizic, ci şi emoţional.
Nu le-a luat mult să golească lada, însă nu au schiţat niciun semn prin care să dea de înţeles că şi-ar dori să plece, mulţumiţi să stea unul lângă altul şi să se uite la apele liniştite.
— Ai prieteni aici? l-a întrebat ea cu o voce nesigură. Cu siguranţă te înţelegi cu unele dintre celelalte fantome.
Gild s-a îndepărtat, trecându-şi alene un deget pe rana de la cap.
— Presupun că da. Majoritatea sunt destul de prietenoase. Dar e complicat când nu sunt...
A căutat cuvântul potrivit.
— ... când nu sunt tocmai propriii stăpâni.
Serilda s-a întors cu faţa spre el.
— Pentru că sunt slujitori ai Regelui Elf şi ai celor întunecaţi?
Băiatul şi-a înclinat capul în semn de încuviinţare.
— Însă nu-i doar faptul că sunt slujitori. Când Regele Elf preia un spirit în curtea sa, preia şi controlul asupra lui. Îl poate subjuga să facă tot ce vrea. Din moment ce numărul lor a crescut substanţial, majoritatea fantomelor sunt mai mult sau mai puţin lăsate în pace, cu excepţia cazului în care cineva are neşansa să fie unul dintre favoriţii regelui. Uneori cred că Manfred ar prefera să-şi înjunghie şi celălalt ochi decât să mai primească un singur ordin. Dar nu prea are de ales.
— Manfred? Acela-i vizitiul, nu-i asa?
— Da, a aprobat-o el. Spre nesfârşita lui supărare, a devenit omul de încredere al regelui, deşi nu l-am auzit niciodată să se plângă de acest lucru cu voce tare. Extrem de capabil.
— Dar tu?
Gild a clătinat din cap.
— Sunt diferit. Nu ştiu de ce, însă nu am fost niciodată nevoit sa urmez ordine. Şi sunt recunoscător pentru un astfel de privilegiu, desigur. Dar în acelaşi timp...
— Asta te izolează.
Şi-a aţintit privirea asupra ei, surprins, dar Serilda doar i-a zâmbit.
— Exact. E greu să fii apropiat de cineva când nu poţi avea încredere în nimeni. Dacă le spun ceva spiritelor, risc ca totul să fie divulgat regelui.
Serilda şi-a lins buzele, un gest care a atras atenţia lui Gild, însă băiatul şi-a întors îndată privirea înapoi spre lac. Inima ei a început să bată mai tare şi nu s-a putut abţine să nu se gândească la ultima oară când îl văzuse, când el o sărutase, scurt şi disperat, apoi dispăruse.
Stând atât de aproape de el acum, amintirea o ameţea. Şi-a dres glasul şi a încercat să o alunge, concentrându-se în schimb asupra întrebării la care îşi dorise cel mai mult să primească un răspuns în seara asta.
— Ştiu că toate fantomele de aici şi-au găsit sfârşitul într-un mod cumplit, a spus ea cu grijă. Dar... au murit toate aici? în castel? Sau regele adună spirite şi de-a lungul... de-a lungul vânătorilor sale?
— Uneori, da, aducea şi alte spirite. Dar acum mult timp. Cred că, la un moment dat, castelul începea să devină cam aglomerat pentru gustul lui.
— Dar... poate acum şaisprezece ani? îţi aminteşti să fi fost adus spiritul unei femei?
Gild s-a încruntat.
— Nu sunt sigur. Anii par să se contopească şi nu-i mai pot diferenţia. De ce?
Fata a oftat şi i-a împărtăşit povestea pe care i-o spusese tatăl ei, cea despre mama sa,

ademenită de vânătoare când Serilda avea doar doi ani. De îndată ce a terminat, Gild a clătinat din cap cu privirea plină de compasiune.

— Majoritatea fantomelor pe care le cunosc au fost aici de când sunt şi eu. Într-adevăr, aducea câteodată spirite pe care le găsea pe durata vânătorii... dar îmi e greu să ţin socoteala timpului. Şaisprezece ani...

A ridicat din umeri.

— Presupun că ar putea fi aici. O poţi descrie?

După ce Serilda i-a relatat tot ce ştia de la tatăl ei, băiatul a tăcut, cugetând. Cu toate că nu erau prea multe informaţii, s-a gândit că un dinte ciobit nu va fi uşor de uitat.

— Mă pot interesa, presupun. Să vad dacă îşi aminteşte cineva că a lăsat în urmă o fetiță.

Speranţa a renăscut în inima Serildei.

— Ai putea face asta?

Gild a încuviinţat, dar părea nesigur.

— Care era numele ei?

— Idonia Moller.

— Idonia, a repetat el, întipărindu-l în memorie. Dar, Serilda, trebuie să fii conştientă că regele nu aduce prea multe spirite înapoi de la vânătoare. Pe cele mai multe dintre ele, pur şi simplu le...

Dezamăgirea şi-a scos ghearele înăuntrul Serildei. Şi-a amintit de coşmarul în care o aruncase drudul, cel cu tatăl ei întins cu faţa în jos pe un câmp.

— Le lasă să moară.

Expresia lui era atât de deznădăjduită!

— Îmi pare rău! a spus el.

— Să nu-ţi fie! Ar fi o soartă mai bună. Aş prefera să fie în Verloren, cu sufletul împăcat.

Poate că a rostit cu voce tare cuvintele, însă nu ştia dacă asta îsi dorea cu adevărat.

— Totuşi vei încerca să o găseşti? Să vezi dacă e aici?

— Dacă te va face fericită, desigur.

Au surprins-o atât comentariul în sine, cât şi naturaleţea din glasul său. Nu ştia dacă intenţia lui de a se interesa de mama ei o face fericită – a presupus că asta depindea de ceea ce afla sau nu – însă, chiar şi aşa, gândul că i-ar putea păsa de ea a mai încălzit unele dintre locurile acelea interioare cuprinse de răceală.

— Ştiu că nu-i acelaşi lucru, a adăugat el, dar nici eu numi amintesc de mama mea. Nici de tatăl meu, de altfel.

— Ce li s-a întâmplat? a întrebat Serilda cu ochii măriţi.

Gild a râs, un sunet blând, încărcat de resentimente.

— Nu ştiu. Poate că nu au păţit nimic. Şi asta mă face diferit. Aproape toate celelalte fantome îşi amintesc ceva din viata lor de dinainte să moară. De familiile lor, de meşteşugul pe care l-au practicat. Cele mai multe dintre ele au lucrat aici, la castel, unele chiar se cunoşteau. Însă, dacă am locuit aici, niciuna nu-si aminteşte de mine, iar eu nu-mi amintesc de ele.

Serilda a început să întindă mâna spre Gild, apoi, amintindu-şi cum se îndepărtase de fiecare dată când se apropiase de el, şi-a încleştat degetele într-un pumn şi l-a izbit de perete.

— Mi-aş dori să existe o cale să te ajut. Să vă ajut pe toţi.

— Îmi doresc asta în fiecare zi.

Un râs aspru, mai degrabă un chicotit răutăcios, a răsunat în jurul lor. Tânăra a încremenit şi, din instinct, l-a apucat pe Gild de braţ.

— E doar unul dintre spiritele casei, a spus el cu vocea joasă, strângându-i mâna. Trebuie să patruleze din când în când zidurile. Să se asigure că nimeni nu se strecoară în clădirea fortificată a porţii să ridice podul mobil cât timp toată lumea e în oraş.

O notă de amuzament îi însufleţea tonul. Serilda s-a uitat intens la el, sceptică.

— Mi-a reuşit doi ani la rând isprava. Însă cred că i-am făcut o favoare, încurajându-l să le ofere mai multă responsabilitate. Nimeni nu-şi doreşte un spirit casnic leneş prin preajmă. Ideea lor despre distracţie este să stingă toate focurile din donjon, apoi să ascundă vreascurile.

— Să înţeleg că vă aveţi foarte bine.

Gild a rânjit.
— Ascunderea vreascurilor s-ar putea să fi fost ideea mea. Râsul s-a preschimbat într-un şuierat puternic – o melodie voioasă care s-a furişat în noapte. Parcă răsuna tot mai aproape.
— Vino! a îmboldit-o Gild, trăgând-o înapoi spre turn. Dacă te vede, nu mă pot încrede în el că nu-i va spune Regelui Elf.
Se aflau la jumătatea treptelor din turn, când Gild şi-a dat seama că încă o ţinea pe Serilda de mână. I-a dat drumul imediat, alegând în schimb să-şi lase degetele să alunece de-a lungul liniilor de mortar din perete.
Tânăra s-a încruntat.
— Gild?
Nu s-a uitat înapoi la ea, doar a scos un mic mormăit în semn de întrebare.
Serilda şi-a dres glasul.
— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, dar... nu pot să nu observ că eşti... că nu vrei să fii atins în seara asta. Şi e... adică e alegerea ta, desigur. Doar că înainte păreai mereu...
Gild s-a oprit atât de repede, încât Serilda aproape că s-a izbit de el.
— La ce te referi când spui că eu nu vreau să fiu atins? a întrebat-o, învârtindu-se spre ea cu un râs vibrant.
Fata a clipit.
— Ei bine, cu siguranţă aşa pare. Că te ţii la distanţă. Ai evitat să stai aproape de mine întreaga noapte.
— Pentru că nu pot să...
A tăcut brusc inspirând adânc, apoi s-a strâmbat, de parcă şi-ar fi înăbuşit reacţia.
— Îmi pare rău! Trebuie să-ţi cer scuze. Ştiu acest lucru, a zis el, cuvintele ţâşnindu-i de pe buze precum un iepure speriat. Dar nu ştiu cum să o fac.
— Pentru ce trebuie să-mi ceri scuze?
Gild şi-a închis ochii strâns. Arăta puţin ca un copil bosumflat, care chiar nu voia să spună ce năzbâtie făcuse, dar ar fi mărturisit totul sub ameninţarea confiscării desertului.
— Nu ar fi trebuit să te sărut ultima oară când te-am văzut, a spus el. Nu a fost... un comportament demn de un gentilom. Şi nu se va mai repeta.
Pentru un moment, Serilda a simtit că rămâne fără suflare.
— Un comportament demn de un gentilom? a repetat ea, mintea agăţându-se de unele dintre puţinele cuvinte care nu o îndurerau.
El si-a deschis ochii, vădit iritat.
— În ciuda a ceea ce ai putea crede, nu sunt complet lipsit de onoare.
Dar apoi şi-a plecat capul, expresia oscilându-i aproape numaidecât de la supărare la ispăşire.
— Am regretat că te-am sărutat chiar din clipa în care am plecat. Îmi pare rău!
Am regretat că te-am sărutat.
Acele cuvinte au fost îndeajuns de tăioase pentru a spulbera şi ultima fantezie trăită de Serilda în aceste săptămâni. Dar, în loc să le permită să o întristeze, şi-a găsit un aliat în cea de-a doua emoţie dezlănţuită în urma lor.
Furie.
Şi-a încrucişat braţele şi a mai coborât câteva trepte, astfel încât să-l privească direct în ochi.
— Atunci de ce ai făcut-o? Nu te-am încurajat!
— Da, ştiu. Tocmai asta-i problema!
Şi-a fluturat haotic mâinile, de parcă furia lui o oglindea pe a ei.
Ceea ce era ridicol. El ce motiv avea să fie furios?
— Nu mă aştept să înţelegi. Şi... nu voi încerca să caut scuze. Îmi pare rău! Iar altceva nu mai e de spus.
— Nu sunt de acord. Cred că mi se datorează nişte explicaţii. În plus, te anunţ că a fost primul meu sărut.
Gild a mormăit, trecându-şi o mână peste faţă.
— Nu-mi spune asta!

— Oh, uită-te la mine, Gild! Doar nu crezi că am o ceată de pretendenţi care-şi aşteaptă şansa de a mă curta. De fapt, chiar m-am obişnuit cu ideea că voi rămâne fată bătrână.

Chipul lui s-a contorsionat de parcă ar fi fost cuprins de durere. Şi-a deschis gura, dar a închis-o imediat la loc. Descumpănit, s-a sprijinit cu un umăr de perete şi a scos un oftat adânc.

— Şi al meu.

O mărturisire silenţioasă, una pe care Serilda nu era convinsă că o auzise bine.

— Poftim?

— Nu... nu ar trebui să spun asta. Nu ştiu dacă e adevărat. Dar... dacă am sărutat vreodată pe cineva, nu-mi amintesc nimic, aşa că a fost primul şi pentru mine. Şi până nu te-am întâlnit eram sigur că niciodată nu voi...

A privit-o pe furiş, apoi şi-a ferit iute ochii.

— Nu pot... să te fi cunoscut... am crezut că era imposibil. Am crezut...

Când emoţiile i-au copleşit vocea, pulsul Serildei a luat-o la galop. Deodată, a înţeles ce încerca să-i spună.

— Ai fost singur, a spus ea cu blândeţe. Ai crezut că vei fi mereu singur.

— M-ai întrebat dacă am prieteni aici. Îmi sunt dragi unele dintre fantome, chiar îmi pasă de ele. Dar nu am...

Privirea i-a devenit intensă, de parcă ar fi căutat cu îndârjire ceva.

— Nu am simtit niciodată ceva... ceva asemănător. Şi cu y y siguranţă nu mi-am mai dorit niciodată să sărut pe cineva.

Şi, uite-aşa, Serildei i s-a aprins din nou în piept flacăra speranţei.

Chiar dacă ştia că a fi comparată cu spiritele morţilor-vii nu era chiar o victorie.

— Îmi pot imagina cât de greu ţi-a fost, a spus ea, mai ales la gândul că nu se va sfârşi niciodată. Înţeleg cum ai putea... să te simţi atras de prima fata care... de mine, a bălmăjit ea, ridicându-şi bărbia. Dacă are vreo importanţă, nu sunt supărată din cauza sărutului.

Era adevărat.

Nu era supărată.

Deşi încă se simţea puţin rănită.

Ştia deja că era adevărat, dar acum a primit şi confirmarea.

Ar fi putut fi oricine. Disperarea l-ar fi împins să atingă pe oricine.

Serilda nu avea cum să pretindă altceva.

Şi, deşi afecţiunea nu putea fi forţată sau furată vreodată, în acel moment şi-a dat seama că ar putea fi un dar pe care era dispusă să-l ofere. Nu ca plată. Nu ca monedă de schimb. Nu pentru că se simţea vinovată.

Ci pentru că îşi dorea.

— Gild, i-a rostit ea numele în şoaptă.

Şi-a întins mâna înainte, apoi şi-a lăsat palma să-i alunece pe a lui, strecurându-şi degetele între ale sale, unul câte unul. Întregul lui trup părea să se încordeze.

— Nu aştept nimic de la tine. Adică, mă rog, sper să mă mai ajuţi dacă Regele Elf continuă să mă ameninţe. Dar pe lângă asta... nu e ca şi cum aş fi îndrăgostită de tine. Şi ştiu că tu nu o să fii niciodată îndrăgostit de mine.

Un muşchi i-a zvâcnit la tâmplă, unindu-i sprâncenele într-o încruntătură, dar nu i-a răspuns.

— Sper că putem fi prieteni. Şi, dacă un prieten ar avea vreodată nevoie de o îmbrăţişare sau să mă tţină de mână pentru o vreme sau... pur şi simplu să stăm şi să fim împreună, nu m-ar supăra.

Gild a rămas tăcut mult timp, uitându-se fix, cu ochii larg deschişi, la degetele lor întrepătrunse, de parcă ar fi fost îngrijorat că Serilda se va îndepărta.

Însă nu s-a îndepărtat. Şi nici nu a dispărut.

În cele din urmă, băiatul şi-a adus şi cealaltă mână înainte, astfel încât mâna ei să fie strânsa între ale lui. Aplecându-se mai aproape, şi-a sprijinit uşor fruntea de a Serildei, cu ochii închişi.

După o clipă de ezitare, ea şi-a strecurat braţul liber în jurul umerilor lui. Gild a micşorat distanţa dintre ei, apoi şi-a coborât capul, iar tâmplele li s-au atins în treacăt. Serildei i s-a tăiat respiraţia, nădăjduind că buzele lui le vor găsi pe ale ei. Dar, în schimb, băiatul şi-a ascuns chipul

în curbura gâtului ei. O secundă mai târziu, braţele lui au înconjurat-o, trăgându-i trupul spre al lui.

Fata a inspirat adânc, în căutarea unui parfum pe care să-l asocieze de-a pururi cu acest moment. Îşi amintea cum dansase cu Thomas Lindbeck cu exact doi ani în urmă, iar el purta parfumul de iarbă şi pământ al fermei familiei sale. Tatăl ei mirosea mereu a fum de lemne şi a faină de la moară.

Însă, dacă Gild a avut un parfum de-a lungul vieţii, acum dispăruse.

Totuşi braţele îi erau puternice, iar părul care îi gâdila obrazul, alături de gulerul de in lipit de gât, destul de reale.

Au rămas asa o veşnicie si, totodată, doar o fracţiune de secundă. Poate că îl luase de mână crezând că îi făcea un fel de favoare, dar odată ce trupul i s-a topit în îmbrăţişarea lui, si-a dat seama cât de mult avusese şi ea nevoie de asta. De y y sentimentul că acest băiat voia să o tină în braţe la fel de mult pe cât îşi dorea şi ea să-l ţină pe el.

O vreme, a crezut că îi poate simţi bătăile inimii în tandem cu ale ei, până când a înţeles că propria inimă bătea pentru amândoi. Cu un astfel de gând în minte, s-a retras din cocon. De îndată ce a început să se mişte, Gild s-a retras şi el, iar vederea ochilor lui înroşiţi a lăsat-o fără cuvinte. Stătuse atât de nemişcat, încât nu-si dăduse seama că y 7 y plângea.

Serilda şi-a lipit palma de pieptul lui.

— Nu-ti bate inima.

— Poate ca nu am o inima, a zis el si, din moment ce a spus-o ca pe o glumă, tânăra a zâmbit.

Către băiatul care tânjea după o îmbrăţişare la fel de mult ca ea. Care plângea, la propriu, pentru că fusese ţinut în braţe.

— Mă îndoiesc.

Gild a dat să schiţeze la rândul lui un zâmbet, de parcă Serilda i-ar fi făcut un compliment. Însă bucuria a fost de scurtă durată; sanctuarul le-a fost spulberat de sunetul bântuitor al cornului de vânătoare. Amândoi s-au încordat şi braţele li s-au strâns în jurul celuilalt.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Serilda cu ochii îndreptaţi spre cer, dar lumina încă nu învinsese întunericul. Se întorc?

— Nu încă, dar vor veni în curând, a spus el. Vânătoarea s-a sfârşit şi a sosit timpul să fie hrăniţi copoii.

Serilda s-a strâmbat, amintindu-şi descrierea Leynei despre cum vânătorii urmau să arunce cadavrele animalelor capturate pe efigia zeului morţii şi să-i lase pe câinii iadului s-o rupă în bucăţi.

— Vrei să... priveşti? a întrebat-o Gild.

— Nici măcar un pic.

— Nici eu, a chicotit el. Ai vrea să... Ai vrea să-mi vezi turnul?

Părea neliniştit, însă într-un mod atât de adorabil, cu pistruii scoşi în evidenţă de roşeaţa bruscă din obraji, încât Serilda nu şi-a putut ascunde zâmbetul larg.

— Avem timp?

— Nu e departe.

Capitolul 33

În tărâmul muritorilor, odaia de sus a turnului de sud-vest fusese austeră şi prăfuită. Dar dincolo de voal Gild îşi crease un refugiu, cu nenumărate covoare şi blănuri întinse pe podea şi câteva pături şi perne furate, fără îndoială, din alte camere ale castelului. Un teanc de cărţi, un sfesnic si, într-o parte a încăperii, o roată de tors.

Serilda s-a îndreptat spre ferestre şi a căutat din priviri oraşul Adalheid. Când a întrezărit copoii luptându-se pentru carnea care fusese atârnată de trupul efigiei, şi-a ferit îndată ochii de scena însângerată.

Atenţia i s-a concentrat în schimb asupra Regelui Elf, ca şi cum prezenţa lui ar fi avut un magnetism inevitabil. Stătea departe de mulţime, pe marginea celui mai apropiat doc. Se uita intens

la apă, trăsăturile lui ascuţite strălucind sub lumina aruncată de torţele înşirate de-a lungul podului. Un chip imposibil de citit, ca de obicei.

Prezenţa sa, chiar şi dincolo de lac, părea o ameninţare. O umbră. O reamintire că era prizoniera lui.

Odată ce înălţimea Sa întunecată pune mâna pe tine, nu-i place să te lase să pleci.

Serilda a tremurat şi s-a întors cu spatele la ferestre.

A luat una dintre cărţi, un volum mic de poezie, deşi nu îi era cunoscut poetul. Fusese citit de atâtea ori, încât paginile se desprindeau din cotor.

— Ai fost vreodată îndrăgostită?

Fata şi-a ridicat brusc capul. Gild stătea rezemat de peretele îndepărtat. Exista o anumită tensiune în postura sa, cu un picior descălţat lipit de perete, mimând forţat nonşalantă.

Au trecut câteva secunde înainte ca întrebarea să capete sens si, odată ce a făcut-o, Serilda a izbucnit în râs.

— Ce te face să întrebi asta?

Băiatul a dat din cap spre carte.

— În mare, sunt poezii de dragoste. Uneori sunt dureros de parcurs – numai metafore pretenţioase şi un limbaj siropos, totul legat de pasiune, ardoare şi dor...

Şi-a dat ochii peste cap, amintindu-i puţin Serildei de tânărul Fricz.

— De ce o mai ai, dacă o dispreţuieşti atât de mult?

— Din păcate, numărul de cărţi din castel e limitat, a zis el. Şi am observat că nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Credeam că am stabilit că nu există nimeni în Mărchenfeld care să fie vreodată interesat de mine.

— Într-adevăr, aşa ai spus şi... am întrebări şi în privinţa asta. Dar a nu fi iubit nu împiedică pe cineva să iubească. S- ar putea să fi fost o dragoste neîmpărtăşită.

Serilda a rânjit.

— În pofida aparentului tău dispreţ pentru acest volum de poezie cred că eşti un romantic.

— Romantic? a protestat Gild, nedorind să accepte o astfel de posibilitate. Dragostea neîmpărtăşită sună îngrozitor.

— Absolut oribil, a fost de acord Serilda, râzând din nou. Însă numai un romantic ar gândi aşa.

Când i-a aruncat un zâmbet obraznic, încruntătura lui a revenit.

— Încă eviţi întrebarea.

Tânăra a oftat, cu privirea fixată asupra căpriorului din tavan.

— Nu, n-am fost niciodată îndrăgostită.

Gândindu-se la Thomas Lindbeck, a adăugat:

— Am crezut că am fost o dată, dar m-am înşelat. Mulţumit?

El a ridicat din umeri şi privirea i s-a întunecat.

— Nu-mi amintesc nimic despre viaţa mea şi, cumva, încă mai am regrete. Regret că nu ştiu cum este să te îndrăgosteşti.

— Crezi ca e posibil sa fi fost? înainte?

— Nu există nicio cale de a afla. Totuşi simt că, dacă aş fi fost, atunci cu siguranţă mi-aş aminti asta. Nu-i aşa?

Serilda nu i-a răspuns şi, după un timp, a fost forţat să-şi ridice privirea spre ea. Să-i vadă rânjetul viclean.

— Ce-i? a întrebat el.

— Un romantic.

Gild a pufnit dispreţuitor, chiar dacă s-a înroşit.

— Tocmai când încep să cred că-mi place să vorbesc cu tine.

— Nu râd de tine. Aş fi ipocrită dacă aş face-o. Toate poveştile mele preferate sunt despre iubire şi mi-am petrecut exagerat de mult timp gândindu-mă la cum ar fi să fiu îndrăgostită, dorindu-mi...

Gura i s-a poticnit în cuvinte, apoi pulsul i s-a înteţit când şi-a dat seama spre ce teritoriu

periculos o purtau paşii, alături de singurul băiat care o privise vreodată cu o emoţie asemănătoare dorinţei.
— Ştiu, a glăsuit Gild, uimind-o. Ştiu totul despre ce Înseamnă să-ţi doreşti aşa ceva.
Îl credea. Îl credea când spunea că ştia. Despre pasiune şi ardoare şi dor. Despre dorinţa de nesuportat ca altcineva să-i aşeze o şuviţă de păr rebelă în spatele urechii. Să-i depună un sărut pe ceafă. Să o ţină în braţe în nopţile lungi de iarnă. Să se uite la ea de parcă ar fi cea pe care o doreşte, cea pe care o va dori mereu.
Nu-si amintea să fi micşorat distanta dintre ei, dar, deodată, se afla acolo, suficient de aproape cât să se atingă, însă Gild nu şi-a mai coborât ochii, nu a mai furişat priviri înspre buzele ei. Atenţia îi era subjugată complet de ochii ei cu spiţe de aur.
— Nu cred că de superstiţii se tem, a zis el.
Serilda a înlemnit.
— Poftim?
— Toţi aceşti băieţi care aparent nu sunt interesaţi de tine şi sunt convinşi că le vei aduce ghinion? Ei bine... poate că e adevărat, dar... trebuie să fie mai mult de atât.
— Nu înţeleg.
Mâna lui s-a ridicat şi i-a mângâiat uşor obrazul, înainte să-i strecoare tandru o şuviţă de păr după ureche.
Serilda a simţit cum se topeşte.
— Ştiu că abia te-am întâlnit, a continuat el, luptând cu tremurul din voce, dar îmi dau seama că meriţi orice sacrificiu, chiar şi tot ghinionul din lume.
De îndată ce confesiunea a prins glas, şi-a ridicat brusc umerii, evident stânjenit; pentru o clipă, Serilda s-a gândit că nu va continua. Când a făcut-o, în cele din urmă, a înţeles că purta o luptă lăuntrică, conştient la rândul lui de cât de periculoasă devenise această conversaţie. Cât de efemeră, cât de delicată, cât de... enigmatică.
— Cred că se prefac că nu sunt interesaţi, deoarece ştiu că te aşteaptă un alt destin.
Ea a făcut încă o jumătate de pas spre el.
El s-a apropiat cu o jumătate de pas de ea.
Trupurile aproape li se atingeau.
— Şi ce destin mă aşteaptă? a şoptit ea.
Degetele lui i-au atins ireal de uşor dosul palmei, trimiţându-i un fior de-a lungul şirei spinării. Serildei i s-a tăiat răsuflarea.
— Tu eşti povestitoarea, a tachinat-o el, cu umbra unui zâmbet pe buze. Tu să-mi spui.
Ce destin o aştepta?
Voia să-şi acorde timp, să se gândească îndelung la ceea ce i-ar putea rezerva cu adevărat viitorul. Dar nu se putea concentra acum, când toate gândurile îi erau copleşite de prezent.
— Păi, a început ea, mă îndoiesc că multe fete din Mărchenfeld pot pretinde că sunt prietene cu o fantomă.
Zâmbetul lui Gild a dispărut, maxilarul i s-a încleştat în treacăt.
— A trecut mult timp de când am trăit într-o societate normală, a spus el, dar bănuiesc că prietenii nu au prea des motive să se sărute.
Căldura a şerpuit în sus pe gâtul Serildei.
— Nu, nu prea au.
Privirea lui a căzut pe buzele ei, pupilele i s-au dilatat.
— Şi, cu toate astea, pot să te sărut din nou?
— Cu siguranţă mi-aş dori să o faci, a răsuflat ea, aplecându-se spre el.
Mâna lui i-a alunecat în sus pe braţ, apucând-o delicat de cot, trăgând-o mai aproape. Nasurile li s-au atins uşor.
Apoi un ţipăt înfuriat a răsunat de la baza turnului.
— Poltergeistule! Unde eşti?
S-au îndepărtat în grabă, de parcă înşişi câinii iadului s-ar fi năpustit asupra lor.
Iritat, Gild a eliberat un torent de blesteme mormăite.

— Cine este? a şoptit Serilda.
— Giselle. Stăpâna copoilor, a spus el strâmbându-se. Dacă l-a găsit deja, înseamnă că se întorc. Trebuie să te ascundem!
— Ce să găsească?
Băiatul i-a făcut semn spre scară.
— Îţi voi explica! Du-te, du-te!
De jos se auzea sunet de paşi. Cu inima bubuindu-i în piept, Serilda şi-a proptit picioarele pe scară şi a coborât în grabă treptele. A ajuns la nivelul inferior şi s-a răsucit pe călcâie, la un pas să se ciocnească de Gild. Mâna lui i-a acoperit gura, înăbuşindu-i ţipătul uluit. Apoi a luat-o de încheietură şi şi-a apăsat un deget pe buze, un îndemn să tacă, înainte să o îndrume spre scări.
Paşii se auzeau din ce în ce mai tare.
— Nu-mi pasă ce ai împotriva acelor potăi! a strigat Giselle. Sunt responsabilitatea mea, iar dacă vei continua cu asemenea isprăvi, regele îmi va lua mie capul!
Unde o ducea Gild? Nu vedea nimic în afara acestei scări înguste. Vor da nas în nas cu ea!
Au ajuns la alcovul unde se afla statuia cavalerului, al cărui scut nu mai era distrus. Gild s-a ascuns în firidă, trăgând-o pe Serilda lângă el. A înghesuit-o în colţ, unde puteau fi amândoi învăluiţi în întuneric, apoi şi-a întins gâtul până când şi-a lipit obrazul de al ei, încercând poate să-şi ascundă părul arămiu.
Serilda a întins mâna după glugă şi a tras-o în sus. Era suficient de mare încât, atunci când se aflau atât de aproape unul de celălalt, să acopere complet ceafa lui Gild. Cu degetele încleştate de marginile pelerinei, şi-a încolăcit braţele în jurul umerilor lui, înfăşurându-i în gri cărbune, culoarea pereţilor de piatră, culoarea neantului.
Gild s-a împins în ea, trupul lui apăsându-l pe al ei din creştetul capului până în vârful picioarelor. Şi-a răsfirat degetele de-a lungul spatelui Serildei, o senzaţie îndeajuns de răscolitoare cât să o ameţească. Tot ce îşi dorea era să închidă ochii şi să-şi întoarcă faţa, doar puţin, şi să-i sărute pielea. Oriunde putea ajunge. La tâmplă, obraz, ureche, gât.
Îşi dorea ca el să-i facă acelaşi lucru.
În schimb, s-a forţat să-şi ţină ochii deschişi şi, prin ruptura minusculă din ţesătura pelerinei, a privit cum stăpâna copoilor a apărut de după colţ, mormăind pentru sine.
Amândoi s-au încordat.
Dar cea întunecată a mărşăluit chiar pe lângă alcov, fără să se oprească.
Au ascultat în timp ce paşii tropăiau în sus spre turn.
— Se va întoarce într-o clipă, a spus Gild cu o voce atât de joasă, încât aproape că nu l-a putut auzi, în pofida răsuflării lui care îi încălzea urechea. Mai bine aşteptăm până când pleacă.
Serilda a încuviinţat din cap, fericită pentru şansa de a-şi trage sufletul, deşi îi era greu cu mâinile lui pe talie, trimiţându-i valuri de căldură prin trup. Întreaga ei fiinţă vibra, tremura, prinsă între Gild şi zidurile de piatra. Tânjea să-şi treacă degetele prin părul lui. Să-i tragă gura spre a ei.
Însă, în timp ce sângele îi fierbea înăuntru, în afară era nemişcată. La fel de încremenită precum statuia care îi ascundea parţial din vedere.
— Ce ai făcut? a şoptit ea.
Chipul lui Gild părea o mască a vinovăţiei.
— Înainte să ajungi aici, s-ar putea să fi amestecat nişte boabe de ilice în aşternutul copoilor.
Tânăra l-a privit fix.
— Ce înseamnă asta?
— Câinilor iadului nu le pică prea bine boabele de ilice. Chiar şi mirosul lor le poate supăra stomacul. Şi... tocmai au mâncat multă carne.
— Asta-i dezgustător! a spus ea cutremurându-se.
De îndată ce au auzit din nou paşi, Serilda şi-a închis ochii, de teamă să nu reflecte lumina.
O clipă mai târziu, Giselle s-a năpustit în jos pe scări, bombănind despre acel blestemat depoltergeist.
Odată ce tăcerea s-a aşternut iar în turn, au răsuflat uşuraţi.
— Crezi că... a început Serilda cu vocea abia şoptită, sperând că Gild nu va sesiza amărăciunea

din spatele cuvintelor, ar fi cel mai sigur pentru mine să aştept aici şi să ies pe furiş după răsăritul soarelui?

El s-a îndepărtat, îndeajuns cât să o privească în ochi. Degetele i s-au încleştat uşor, strângând materialul din jurul taliei Serildei.

— Pur şi simplu simt că ar fi foarte periculos să fiu văzută, a explicat ea.

— Da, a spus Gild, cu răsuflarea un pic întretăiată. Cred că aşa ar fi cel mai bine. Oricum noaptea aproape s-a terminat.

Privirea i s-a îndreptat din nou spre gura ei.

Serilda s-a predat. Într-un final, le-a oferit mâinilor libertatea îndelung râvnită, lăsându-şi degetele să-i urce pe gât până când au dispărut în părul lui. L-a tras spre ea, gurile li s-au întâlnit. A existat un moment în care Serilda s-a trezit asaltată de nevoi pe care nu ştia cum să le controleze. Nevoia de a fi mai aproape, când aşa ceva nu era posibil. Nevoia de a-i simţi mâinile pe talie, pe spate, pe gât, prin păr, peste tot deodată.

Apoi primul val de dorinţă s-a domolit, înlocuit de ceva mai blând. Un sărut tandru şi lent. Propriile degete i-au abandonat părul ca să i se răsfire pe umeri şi să-i coboare pe piept, în timp ce mâinile lui Gild i-au alunecat pe şira spinării, un poem al atingerilor tandre. A oftat, cu buzele lipite de ale lui.

Nu ştia cât timp mai aveau, dar nu voia să irosească nicio secundă. Voia să trăiască în interiorul alcovului, în cercul braţelor lui, în vâltoarea noilor senzaţii care o făceau să se simtă uşoară ca o pană, plină de speranţă şi îngrozită, în acelaşi timp.

Părea o promisiune. Că acesta nu va fi ultimul lor sărut. Că ea se va întoarce. Că el o va aştepta.

Şi apoi...

Totul s-a sfârşit.

Mâinile i s-au închis în jurul unui spaţiu gol. Braţele care o susţineau au dispărut şi, dacă n-ar fi avut spatele lipit de perete, s-ar fi prăbuşit. Ochii i s-au deschis brusc. Rămăsese singură în alcov.

Scutul cavalerului era distrus. Piedestalul avea doar o colecţie de colturi ciobite şi un înveliş tesut din pânze de păianjen.

A tremurat.

Echinocţiul se terminase.

Oare Gild era încă acolo? Invizibil, intangibil, însă dureros de aproape?

Oare mai putea să ovadă?

Înghiţind nodul din gât, şi-a întins degetele în neant, căutând un fior, un şoc, o briză caldă. Un semn care să-i confirme ca nu era cu adevărat singură.

Nu a simtit nimic.

Cu un suspin greu, şi-a înfăşurat pelerina în jurul umerilor şi a ieşit din alcov. Tocmai se pregătea să coboare treptele când privirea i s-a oprit pe scutul distrus şi pe cuvintele mâzgălite în stratul gros de praf.

Te vei întoarce?

Capitolul 34

Când Serilda a intrat la Lebăda Sălbatică, Lorraine a întâmpinat-o cu o privire întunecată şi buzele strânse de dezaprobare. Tot ce i-a spus în timp ce îi dădea cheia uneia dintre camerele de la etaj a fost:

— Ţi-am adus lucrurile lăsate în grajd.

Odaia nu era luxoasă precum cele din castel, însă era confortabilă şi caldă, cu plăpumi moi pe saltea şi un birou mic lângă fereastră, prevăzut cu pergamente şi cerneală. Lucrurile din desagi fuseseră aşezate cu grijă pe o banchetă capitonată.

Serilda a oftat încet, recunoscătoare, apoi s-a urcat imediat în pat.

Trecuse cu mult de amiază când a reuşit să-şi deschidă din nou ochii, ridicându-şi cu greu pleoapele. De pe străzile de dedesubt, tot vuietul oraşului ajungea la ea. Roţi de căruţă, răgete de

catâri, copii care întâmpinau primăvara cu o poezie. Oh, de-ar fi cald şi verde, în al păsărilor veşnic ciripit! Doar dăruieşte-ne asta, mărite Eostrig, singurul lucru rămas de dorit.

Serilda s-a dat jos din pat şi s-a dus să-şi schimbe hainele, doar pentru a descoperi că umărul îi pulsa în agonie. A şuierat şi a tras mâneca în jos ca să vadă urmele adânci lăsate de ghearele drudului, acum acoperite cu sânge uscat.

A chibzuit dacă să o roage sau nu pe Lorraine să o ajute la curăţarea şi bandajarea rănii, însă aceasta părea deja suficient de îngrijorată în legătură cu plecările şi venirile ei de la castel şi se îndoia că menţionarea atacului unei fiare de coşmar ar fi cumva de folos.

Mai atentă de data aceasta, şi-a legănat uşor trupul ca să-şi scoată rochia şi combinezonul, apoi a folosit prosopul şi lavoarul pentru a-şi curăţa rănile cât de bine putea. După ce le-a inspectat, a decis că nu erau atât de adânci pe cât crezuse şi, deoarece sângerarea se oprise deja, şi-a dat seama că un bandaj nu va fi necesar.

Când a terminat, s-a aşezat la măsuţa de toaletă pentru a-şi pieptăna părul. Acolo se afla o oglinjoară; de îndată ce şi-a zărit ochii, Serilda s-a oprit. Oglinzile erau un lux rar în Märchenfeld şi îşi văzuse reflexia doar de câteva ori de-a lungul vieţii. Întotdeauna o surprindea imaginea acelor roţi cu spiţe aurii uitându-se înapoi la ea. Înţelegea astfel mai bine de ce nimeni nu-şi dorea vreodată să o privească în ochi.

Dar nu s-a lăsat intimidată. A studiat-o în oglindă pe fata care o cerceta la rândul ei, însă nu s-a gândit la nenumăraţii oamenii care se feriseră de ea, ci la singurul băiat care nu o făcuse. Aceştia erau ochii în care Gild se uitase cu o intensitate atât de pură, de răvăşitoare. Aceştia erau obrajii pe care degetele lui îi mângâiaseră. Acestea erau buzele...

Pete trandafirii i-au apărut pe obraji. Însă nu de ruşine. Serilda zâmbea. Şi acel zâmbet – s-a gândit ea, oarecum năucită – era frumos.

După ce a ieşit din cameră, Serilda a descoperit că Leyna o aştepta lângă şemineu.

— În sfârşit! a strigat ea sărind în picioare. Mama mi-a interzis să te deranjez. Aştept de ore întregii începeam să cred că ai murit acolo sus.

— Aveam nevoie disperată de odihnă, a spus tânăra. Şi acum am nevoie disperată de hrană.

— Îţi aduc imediat ceva!

Copila s-a repezit în bucătărie, în timp ce Serilda s-a prăbuşit într-un scaun. Adusese cu ea cartea de la bibliotecă, pe care a pus-o în poală şi a deschis-o la prima pagină pentru a citi titlul.

Geografia, istoria şi obiceiurile Marilor Provincii Nordice din Tulvask.

Serilda a schiţat o grimasă. Părea exact genul de lucrare academică pe care doamna Sauer o adora, iar ea o dispreţuia.

Dar ar merita să îndure o astfel de lectură, dacă îi putea răspunde chiar şi la câteva întrebări legate de castel.

A început să răsfoiască paginile. La început încet, apoi mai repede, odată ce a văzut că primele capitole ofereau o analiză aprofundată a detaliilor geografice unice ale provinciilor, începând cu impactul stâncilor de bazalt asupra rutelor comerciale timpurii, care a dus la transformarea oraşului-port Vinter-Cort într-un centru de activităţi negustoreşti. Apoi pagini şi pagini despre schimbarea graniţelor. Ascensiunea şi decăderea primelor oraşe miniere din Munţii Riickgrat. Însă doar o singură menţiune a Pădurii Frasinilor, pe care autorul nici măcar nu s-a obosit să o numească. Poalele munţilor sunt în mare parte împădurite şi găzduiesc o mulţime de creaturi sălbatice. Încă de la primele însemnări cu privire la civilizaţia acestor zone, codrul a fost considerat neospitalier şi a rămas, în mare măsură, nepopulat.

A ajuns la o serie de capitole despre principalele aşezări şi resursele care le asiguraseră prosperitatea. Serilda a căscat şi a sărit peste secţiunile despre Gerst, Nordenburg, Mondbriick. Până şi Märchenfeld a primit o menţiune pentru comunitatea sa agricolă înfloritoare.

A cercetat în grabă paginile cu noţiuni academice plictisitoare. Din când în când, zărea stropi de cerneală acolo unde se rupsese vârful condeiului autorului. Sau cuvinte tăiate, mici erori remediate. Ilustraţii ale plantelor, sălbăticiei sau ale clădirilor importante.

Apoi a întors o pagină şi i s-a strâns inima.

O ilustraţie a Castelului Adalheid ocupa o jumătate de pagină. În pofida vechimii volumului,

vopseaua colorată nu-şi pierduse strălucirea. Imaginea nu arăta castelul în ruine, ci asa cum fusese cândva. Aşa cum fusese înainte de voal.

Maiestuos şi glorios.

A început să citească.

Originea Castelului Adalheid, prezentat aici în starea sa originală, s-a pierdut în timp şi a rămas o enigmă pentru istoricii contemporani. Cu toate acestea, la începutul secolului, oraşul Adalheid devenise o comunitate prosperă de-a lungul rutelor care legau Vinter-Cort şi aşezarea Dagna de pe coastă cu...

Serilda a clătinat din cap, cu speranţele fulgerător diminuate. S-a întors la pagina anterioară. Nicio altă menţiune despre Adalheid.

Frustrată, a terminat de citit pagina, însă autorul nu a mai adus în discuţie trecutul misterios al oraşului. Chiar dacă i-ar fi păsat vreun pic autorului despre faptul că nimeni nu ştia nimic despre originile castelului şi ale oraşului, asta nu se vedea în adnotările sale. Câteva pagini mai târziu, volumul a trecut la următoarea aşezare, la Engberg, în nord.

— Masa e servită! a spus Leyna, care şi-a folosit piciorul pentru a trage o măsuţă mai aproape, punând o farfurie cu fructe uscate şi bucăţi de carne sărată în fata Serildei. Ai ratat masa de prânz, aşa că mâncarea nu e caldă. Sper că nu te deranjează.

Supărată, Serilda a închis cartea cu o bufnitură, încruntându-se.

— Sau... aş putea să văd dacă ne-au mai rămas plăcinte cu carne?

— E perfect aşa. Mulţumesc, Leyna! Speram doar că această carte ar putea conţine informaţii mai utile despre oraş.

A bătut cu degetele pe copertă.

— A avut câte o prezentare bine documentată şi incredibil de plictisitoare pentru atât de multe oraşe, pe atât de multe secole. Dar nu şi despre Adalheid.

A întâlnit privirea Leynei. Copila părea să se străduiască din răsputeri să împărtăşească frustrarea Serildei, doar că nu înţelegea pe deplin despre ce vorbea.

— E în regulă, a continuat Serilda, luând o caisă uscată de pe farfurie. Pur şi simplu va trebui să fac o vizită la bibliotecă. Astăzi. Vrei să mi te alături?

Chipul Leynei s-a luminat.

— Serios? Mă duc s-o întreb pe mama!

— Vezi bărcile de pescuit? a întrebat-o Leyna arătând în direcţia ambarcaţiunilor de pe lac, în timp ce mergeau pe drumurile pietruite de lângă mal.

Privirea Serildei se fixase asupra castelului, mai exact asupra turnului de sud-vest, întrebându-se dacă Gild ar putea fi acolo sus, cu ochii îndreptaţi chiar acum spre oraş. Şi-a luat gândurile de la băiat şi a urmărit cu privirea direcţia indicată de Leyna. De obicei, bărcile erau răspândite pe toată suprafaţa lacului, dar acum unele dintre ele puteau fi văzute grupate lângă zidul cel mai îndepărtat al castelului.

— Caută aur, a spus Leyna, care s-a uitat pieziş la Serilda. L-ai văzut din nou? Pe Vergoldetgeist?

întrebarea, pusă cu atâta inocenţă, a evocat o furtună de sentimente, toate descătuşate deodată înăuntrul Serildei.

— Da, i-a răspuns ea. De fapt, l-am ajutat să arunce o parte din daruri pe stânci şi în lac.

A zâmbit larg la vederea ochilor Leynei, acum mari de neîncredere.

— Vor fi multe comori de găsit.

Adalheid strălucea în lumina soarelui. Jardinierele debordau de muşcate, grădinile de legume erau bogate în verze, tărtăcuţe şi răsaduri noi pentru vară.

În faţa lor, lângă docuri, mulţi dintre orăşeni faceau curăţenie după festivităţile din noaptea precedentă. Serilda a simţit un junghi de vinovăţie. Probabil că ea şi Leyna ar trebui să le ofere o mână de ajutor. Ar putea intra astfel în graţiile localnicilor care încă o vedeau ca pe o piază-rea.

Însă era nerăbdătoare să ajungă la bibliotecă. Nerăbdătoare să elucideze o parte dintre secretele castelului.

— Sunt atât de geloasă, a spus Leyna cu umerii lăsaţi. Toată viata mi-am dorit să intru în

castelul acela!
Serilda s-a împiedicat.
— Nu! a zis ea, mai tăios decât intenţionase.
Şi-a îmblânzit tonul, punând o mână pe umărul fetei.
— Există un motiv întemeiat pentru care păstraţi cu toţii distanta. Tine minte: când sunt acolo, de obicei sunt o simplă prizonieră. Am fost atacată de câini ai iadului şi de druzi. Am văzut fantome retrăindu-şi morţile îngrozitoare. Castelul este plin de suferinţă şi violenţă. Trebuie să-mi promiţi că nu vei intra niciodată acolo! Nu e un loc sigur.
Leyna s-a strâmbat de parcă gustase ceva amar:
— Atunci tu de ce poţi să te întorci în continuare?
— Nu mi s-a dat de ales. Regele Elf...
— Ai avut de ales aseară.
Cuvintele s-au evaporat de pe limba Serildei. S-a încruntat şi s-a oprit din mers, ghemuindu-se astfel încât să poată strânge umerii Leynei.
— Regele Elf mi-a ucis tatăl. S-ar putea să-mi fi ucis şi mama. Vrea să mă ţină prizonieră, slujnică – poate pentru tot restul vieţii mele. Vreau să mă asculţi, bine? Nu ştiu dacă voi putea să mă eliberez vreodată de el, dar ştiu că, după cum stau lucrurile acum, nu am nici energie, nici forţă. Am doar întrebări. De ce au ales cei întunecaţi să abandoneze Gravenstone şi să revendice în schimb Adalheid? Ce au păţit toate acele spirite din castel? La ce îi folosesc firele de aur Regelui Elf? Ce este Fantoma Aurită, cine este el şi ce i s-a întâmplat mamei mele?
Vocea i s-a poticnit, lacrimi i-au înţepat ochii. Privirea Leynei devenise, de asemenea, înceţoşată. Serilda a inspirat, cutremurată.
— Regele ascunde ceva în castel. Nu ştiu dacă ceea ce ascunde mă poate ajuta, dar ştiu că, dacă nu fac nimic, mă va ucide cândva şi voi deveni doar o altă fantomă care bântuie aceste ziduri.
Şi-a lăsat palmele să alunece în jos pentru a lua mâinile Leynei în ale ei.
— Din aceste motive m-am întors la castel şi voi continua să mă întorc. Din aceste motive trebuie să mă duc la bibliotecă şi să învăţ tot ce pot despre acest loc. De aceea am nevoie de ajutorul tău... dar nu-ţi pot permite să-ţi rişti viaţa. Poţi să înţelegi asta, Leyna?
Fata a dat încet din cap.
Serilda i-a strâns mâinile şi s-a ridicat în picioare. Şi-au reluat drumul în tăcere şi abia când au traversat următoarea stradă s-a auzit din nou glasul Leynei:
— Care e desertul tău preferat?
întrebarea a fost atât de neaşteptată, încât Serilda a început să râdă. S-a gândit o clipă la răspuns.
— Când eram mică, tata îmi aducea mereu prăjituri cu miere şi nucă de la târgurile din Mondbriick. De ce întrebi?
Leyna a aruncat o privire înspre castel.
— Dacă devii o fantomă, a spus ea, promit că mereu vor fi prăjituri cu miere şi nuci la festinul pregătit de Sărbătoarea Morţilor. Doar pentru tine.

Capitolul 35

Serilda nu se aştepta ca biblioteca din Adalheid să fie la fel de grandioasă ca marea bibliotecă din Verene, care era asociată cu universitatea capitalei şi vestită atât pentru arhitectura bogat ornamentată, cât şi pentru colecţia sa cuprinzătoare. Aceea era o minune. O întruchipare a succesului academic. Un rai închinat artei şi culturii.
Bănuise că biblioteca din Adalheid nu va fi aşa.
Totuşi nu şi-a putut reţine un mic junghi de dezamăgire când a intrat şi a descoperit că biblioteca din Adalheid era formată dintr-o singură cameră, nu cu mult mai mare decât şcoala din Mărchenfeld.
Din fericire, era plină de cărţi. Rafturi peste rafturi. Două birouri mari, împovărate de volume

groase stivuite până în tavan, mai multe teancuri pe podea şi suluri vechi care se revărsau din coşurile amenajate într-un colţ. Serilda s-a simţit imediat alinată de parfumul din sală, de mirosul de piele şi velin, de pergament, seu şi cerneală. A tras adânc aer în piept, ignorând privirea ciudată pe care i-o arunca Leyna.

Până la urmă, era parfumul poveştilor.

Frieda, sau doamna profesoară, aşa cum o numea Leyna, s-a extaziat când le-a văzut şi a devenit şi mai încântată când Serilda a încercat să-i explice ce căuta – chiar dacă nici măcar ea nu era pe deplin sigură.

— Ei bine, să vedem! a zis Frieda, ocolind cu ceva dificultate un birou ticsit cu cărţi pentru a ajunge la unul dintre pereţii înţesaţi din podea până în tavan cu rafturi.

A proptit o scară peste acestea şi a urcat în vârf, unde a început să studieze cotoarele volumelor.

— Cartea pe care ţi-am dat-o înainte era cea mai generalizată istorie a zonei. Nu ştiu să se fi acordat, în mod deosebit, prea multă atenţie academică oraşului, dar... aici am registre de la consiliul nostru orăşenesc, care datează de cel puţin cinci generaţii.

S-a apucat să scoată cărţile şi să le răsfoiască, apoi i-a dat câteva Serildei.

— Registre de trezorerie, acorduri comerciale, taxe, legi... Te interesează astea?

I-a înmânat Serildei un codex atât de fragil, încât tânăra s-a gândit că i s-ar putea dezintegra în mâini.

— O evidenţă scrisă a ordinelor de lucru şi a plăţilor efectuate pe clădiri publice în secolul trecut? Câţiva artizani cu adevărat remarcabili şi-au început carierele în Adalheid. Unii dintre ei au plecat să lucreze la unele dintre marile clădiri din Verene şi...

În prezent se foloseşte termenul ordin de serviciu, însă acesta a fost schimbat pentru romanul de faţă. Dispoziţie scrisă dată de conducerea unei unităţi prin care se cere uneia sau mai multor persoane salariate să efectueze, pe o perioadă determinată, anumite acţiuni necesare bunului mers al activităţii de ansamblu a unităţii economico-sociale, în afara sarcinilor curente de muncă ale compartimentelor din care fac parte persoanele respective.

— Nu sunt sigură, a întrerupt-o Serilda. Voi arunca o privire. Altceva?

Strângând din buze, Frieda şi-a îndreptat din nou atenţia spre raft.

— Acestea de aici sunt registre. Evidenţe ale exploataţiilor comercianţilor, ale câştigurilor angajaţilor, ale taxelor plătite. Ah, iată o relatare istorică a expansiunii agricole a oraşului!

* q expioataţie este un loc (un teren, o pădure, o mină) de unde se valorifică o substanţă utilă sau un material folositor

Serilda a încercat să-şi păstreze o expresie plină de speranţă, însă Frieda trebuie să-şi fi dat seama că nici asta nu era ceea ce căuta. Încurajată de implicarea bibliotecarei, fata a ales să adopte o atitudine mai puţin formală.

— Nu ai nimic despre castel? Sau despre familia regală care locuia înainte acolo? Trebuie să fi fost o familie extrem de importantă dacă a putut construi o asemenea fortăreaţă incredibilă. Nu ar trebui să existe nişte arhive despre membrii săi?

Frieda i-a aruncat o privire lungă şi stranie, apoi a coborât încet de pe scară.

— Sinceră să fiu, a spus ea cu un deget lipit de buze, nu sunt sigură că a existat vreodată o familie regală care să locuiască în castel.

— Dar atunci pentru cine a fost construit?

Bibliotecara a ridicat din umeri.

— Poate că a servit drept casă de vară pentru un duce sau un conte? Sau poate că a fost construit pentru uz militar.

— Dacă aşa a fost, atunci cu siguranţă că ar exista arhive despre asta.

Expresia Friedei s-a schimbat deodată, conştientă de lacunele din teoriile propuse. Ochii i-au fugit spre tomurile aflate pe raftul de sus.

— Da, a aprobat-o ea încet. Aşa s-ar putea crede. Ăăă... Cred că nu m-am gândit niciodată la acest lucru.

Serilda s-a străduit să-şi tempereze iritarea, dar cum ar fi putut bibliotecarul unui oraş să nu fi avut niciodată în vedere istoria celui mai important monument din zonă? Şi, pe deasupra, unul cu o reputaţie atât de terifiantă?

— Dar despre Regele Elf şi vânătoarea sălbatică? a întrebat ea. Când a abandonat Gravenstone şi a venit să locuiască în Castelul Adalheid?

— Păi, asta e o întrebare foarte interesantă, a comentat Frieda. Dar trebuie să luăm în considerare faptul că Gravenstone ar putea fi un simplu mit. S-ar putea să nu fi existat niciodată.

Serilda a clătinat din cap.

— Nu, regele însuşi mi-a spus că părăsise Gravenstone deoarece castelul îi evoca prea multe amintiri dureroase şi că, în schimb, venise aici, în Adalheid. Şi a menţionat o familie regală. Mi-a spus că aceasta nu-l mai folosea.

Culoarea s-a scurs treptat de pe chipul Friedei.

— Tu... tu chiar... l-ai întâlnit?

— Da, chiar l-am întâlnit. Şi aproape sigur o voi face din nou la următoarea lună plină, care nu este atât de departe, dar până atunci mi-ar plăcea să aflu mai multe despre castel şi fantomele rezidente.

A pus jos cărţile pe care Frieda i le dăduse deja, deşi nimic nu i se părea deosebit de util. Deocamdată.

— Nu există nicio documentaţie despre cine a construit castelul? Ce metode a folosit? Din ce carieră provine piatra? Ai menţionat mai devreme artizanii. Donjonul are vitralii incredibile şi candelabre de fier la fel de mari ca această sală, iar coloanele din vestibul sunt sculptate cu cele mai complicate şi minuţioase modele. A fost un proiect ambiţios. Cineva trebuie să-i fi însărcinat pe cei mai desăvârşiţi meşteşugari din întregul tărâm să realizeze toate acele lucruri. Cum e posibil să nu existe nimic în arhive?

Ochii Friedei străluceau, cuprinşi de teamă şi, totodată, de uluire.

— Nu ştiu, a şoptit ea. Nimeni în viaţă nu a văzut lucrurile despre care vorbeşti. Nimeni în afară de tine, mai precis. Tot ce vedem sunt nişte ruine. Dar, ţinând cont de stilul arhitectural, as estima că a fost construit... acum cinci sute, şase sute de ani?

Sprâncenele i-au zvâcnit, umbrind ochii care cercetau cărţile din jurul lor.

— Îţi împărtăşesc părerea. Ai dreptate. Te-ai aştepta să existe nişte înregistrări în arhive. Dar nu mă pot gândi la nimic din ce am văzut vreodată care să ofere o perspectivă asupra istoriei noastre locale mai departe de... două sau trei secole în urmă.

— Şi absolut nimic despre o familie regală? a insistat Serilda, puţin disperată.

Trebuia să fie ceva.

— Certificate de naştere sau de deces, nume de familie, blazoane?

Gura bibliotecarei s-a închis şi s-a deschis. Părea puţin pierdută, iar Serilda avea impresia că nu i se întâmpla prea des să nu aibă un răspuns sau să se trezească într-un impas.

— Poate că au existat arhive, a sugerat Leyna, dar au fost distruse?

— Într-adevăr, asta se mai întâmplă, a spus Frieda. Incendii şi inundaţii şi alte dezastre. Cărţile sunt fragile.

— A fost un incendiu? a întrebat Serilda. Sau... o inundaţie?

— Păi... nu. Nu din câte ştiu eu.

Oftând, Serilda a cercetat teancurile de cărţi. Cum era posibil ca un oraş atât de prosper şi bogat, situat la marginea Pădurii Frasinilor, într-o parte, şi de-a lungul unei rute comerciale preferate de comercianţi şi călători, de cealaltă, să nu ştie nimic despre propria istorie? Şi de ce părea să fie singura care observase vreodată cât de straniu era acest lucru?

— Dar un cimitir?

Frieda a clipit la ea.

— Poftim?

— Trebuie să aveţi unul.

— Ei bine, da, desigur! Cimitirul se află chiar în afara zidului oraşului, la doar câţiva paşi de poartă.

Ochii bibliotecarei s-au mărit de înţelegere.
— Corect! Acolo ne-am îngropat morţii de când a fost fondat oraşul. Adică...
— De când a fost construit oraşul, a spus Serilda. Sau chiar mai devreme.
Frieda a icnit şi a pocnit din degete.
— Acolo există chiar şi pietre funerare care reprezintă un fel de mister local. Sunt cu adevărat deosebite, minuţios sculptate, în mare parte din marmură, dacă memoria nu mă înşală.
— Şi cine este îngropat acolo? a întrebat Serilda.
— Tocmai în asta constă misterul. Nimeni nu ştie.
— Crezi că ar putea fi membrii familiei regale? s-a hazardat Leyna, ţopăind de entuziasm.
— Pare ciudat să nu fi fost marcate ca atare, a comentat Frieda. Şi nu putem ignora posibilitatea că ar putea exista cavouri chiar sub castel, aşa că nu este garantat că oricine a locuit acolo va fi înmormântat cu restul orăşenilor.
— Dar există o sansă, a insistat Serilda. Mă duci să le văd?
Cimitirul se întindea pe zeci de hectare, pietre cenuşii de mormânt cât puteai vedea cu ochii. Flori sălbatice albastre şi albe răsăreau din loc în loc, răspândite printre lespezi şi ascunse sub rădăcinile castanilor străvechi, corolele lor de primăvară înălţându-se asemenea unor sfeşnice sidefii printre ramuri. Serilda a verificat gravurile, întristată, deşi nu surprinsă, să descopere cât de multe dintre pietrele funerare aparţineau copiilor şi nou-născuţilor. Ştia că asta era ceva obişnuit, chiar şi într-un oraş prosper ca Adalheid, unde boala putea să prindă atât de uşor rădăcini într-un trup plăpând. Ştia de mai multe femei din Mărchenfeld care au vorbit deschis despre avorturile lor spontane şi bebeluşii născuţi morţi. Însă a cunoaşte realităţile vieţii şi morţii nu făcea imaginea mormintelor mai uşor de privit. Sau de îndurat.
În depărtare, mai aproape de drum, a observat un deal mic unde nu existau monumente funerare înalte şi minuţios sculptate, ci pietre mari şi simple, dispuse în şiruri ordonate.
— Ce sunt acelea? a întrebat ea arătând cu degetul.
— Acolo îngropăm trupurile lăsate în urmă de vânătoare, i-a răspuns Frieda cu chipul umbrit de tristeţe.
Serilda s-a împiedicat în propriile picioare şi s-a oprit brusc.
— Poftim?
— Nu se întâmplă după fiecare lună plină, a spus Frieda, dar se întâmplă destul de des ca... ei bine. Au fost atât de multe! De obicei le găsim lângă pădure, dar uneori sunt lăsate chiar în afara porţilor oraşului. Aşteptăm cam o săptămână pentru a vedea dacă vine cineva să le revendice, însă asta se întâmplă foarte rar. Şi, desigur, nu avem de unde să ştim cine sunt sau de unde au venit, aşa că... îi îngropăm acolo şi sperăm că îşi găsesc drumul spre Verloren.
Mâinile Serildei tremurau. Toate acele victime ale vânătorii, pierdute de-a pururi, fără să fie regăsite de cei dragi. De-a pururi fără nume sau trecut, fără nimeni care să le pună flori pe morminte sau să scape o picătură de bere în noaptea onorării strămoşilor sub Luna îndoliată.
Oare se număra şi mama ei printre ele?
— Îţi... îţi aminteşti cumva dacă a fost găsită o femeie tânără acum şaisprezece ani?
Frieda a privit-o intrigată, fără să-şi ascundă curiozitatea.
— Cunoşti pe cineva care a fost luat de vânătoare? Adică în afară de tine, desigur.
— Mama mea a fost luată de vânătoare. Când aveam doar doi ani.
— Oh, draga mea! îmi pare atât de rău!
Bibliotecara a luat-o de mână şi a strâns-o uşor, plină de compasiune.
— Cel puţin în privinţa asta aş putea fi în măsură să te ajut. Ţinem evidenţa trupurilor pe care le găsim. Notăm data la care au fost descoperite şi orice trăsături distinctive, orice obiecte aveau asupra lor... lucruri de genul ăsta.
Speranţa a renăscut în inima Serildei.
— Într-adevăr?
— Of, ai văzut? a spus Frieda cu ochii tot mai strălucitori. Ştiam că va exista ceva în biblioteca mea care-ţi va fi de folos!
— Uite! a exclamat Leyna, arătând spre o piatră funerară comună pentru Gerard and Brunhilde

De Ven. Sunt străbunicii mei.
A mers puţin mai departe, apoi s-a oprit.
— Şi tăticul meu. În mod normal, nu vin să-l vizitez decât în timpul Lunii îndoliate.
Ernest De Ven. Sotsi tată iubitor.
Leyna a cules câteva gălbenele şi le-a aranjat frumos pe lespedea tatălui ei.
Serildei i s-a strâns inima. Pe de o parte, pentru că durerea de a pierde un părinte la o vârstă atât de fragedă nu îi era străină, iar pe de alta, pentru că nu putea să depună flori pe mormântul tatălui ei.
Regele Elf îi furase şi acest drept.
Dar poate că evidenţa trupurilor îi va oferi cel puţin un răspuns.
În timp ce şi-au reluat drumul printre rândurile de morminte, Frieda a îmbrăţişat-o strâns pe Leyna.
— Acolo! a spus bibliotecara când au ajuns în vârful unui deal jos, arătând spre o zonă din faţa lor.
Lăsând deoparte gândurile despre părinţii ei, Serilda a simţit cum o cuprinde un fior de nerăbdare. Chiar şi de aici îşi dădea seama că pietrele din acest colţ retras al cimitirului erau diferite. Mai mari, mai vechi, grandioase, parţial ascunse de umbrele unor stejari uriaşi. Unele fuseseră preschimbate în sculpturi, în statui ale lui Velos, cu felinarul lui nelipsit, sau ale lui Freydon, care ţinea deasupra capului un lăstar. Unele erau acoperite de monumente susţinute de stâlpi. Unele o depăşeau în înălţime pe Serilda.
Cu cât se apropiau, cu atât vechimea pietrelor devenea mai evidentă. Deşi marmura încă strălucea albă sub soare, multe dintre colţuri erau tocite, la un pas să se sfărâme. Plantele năpădiseră acest colţ îndepărtat, de parcă nu ar fi fost nimeni în viaţă căruia să-i fi păsat de zona din jur.
După felul în care le descrisese Frieda, Serilda bănuise că nu exista nicio inscripţie, dar a văzut că nu era adevărat. A înaintat, trecându-şi degetele peste suprafaţa uneia dintre pietre, cu ochii pe data morţii. Aproape patru sute de ani în urmă. Dimensiunea monumentului funerar sugera că oricine a fost îngropat aici fusese bogat, respectat sau ambele.
Dar numele lipsea. La fel şi la cea de-a doua piatră. Şi, pe măsură ce Serilda îsi croia drum către fiecare mormânt, a observat aceeaşi anomalie. Anii naşterii, anii morţii, o binecuvântare sinceră sau un vers, din când în când.
Dar toate numele lipseau.
Dacă acestea ar fi fost locurile de odihnă ale membrilor familiei regale – poate chiar ale unor dinastii de regi şi regine, prinţi şi prinţese – cum ar putea să nu fie trecute în nicio condică? Parcă ar fi dispărut. Din memorie, din paginile istoriei, din propriile pietre funerare.
— Uite! a spus Leyna. Aceasta are o coroană.
Serilda şi Frieda s-au dus lângă ea. Într-adevăr, piatra funerară dinaintea fetei avea un însemn sculptat în partea de sus, care semăna cu coroana unui monarh.
însă un alt detaliu a făcut-o pe Serilda să-şi tragă brusc răsuflarea, înfiorată.
Leyna a privit-o pieziş.
— Ce s-a întâmplat?
Ghemuindu-se în fata mormântului, Serilda a curătat o parte din iedera ce începuse să-şi înfăşoare tulpina în jurul pietrei, pentru a dezvălui gravura aflată dedesubt.
Un tatzelwurm încolăcit în jurul literei R.
— Are vreo semnificaţie? a întrebat Leyna.
— R-ul ar putea fi iniţiala unui nume? a sugerat Frieda.
Serilda a înlăturat şi mai multe frunze de iederă, până când a putut vedea aproape complet piatra, dar acolo unde ar fi trebuit să fie numele defunctului nu a găsit nimic. Piatra era şlefuită, netedă.
— Cât de ciudat... a murmurat Frieda, care s-a aplecat mai aproape ca să atingă ea însăşi piatra. E la fel de netedă ca sticla.
— Oare e posibil... a început Leyna, înainte să ezite. Adică ar fi putut fi şterse numele, oare?

Poate a venit cineva şi le-a şlefuit?
Frieda a clătinat din cap.
— Asta ar implica un proces de sablare care ar laşa caneluri unde fuseseră cuvintele. Aceste pietre parcă n-au fost gravate niciodată.

* proces de netezire a unei suprafeţe prin folosirea unui material abraziv

— Doar dacă au fost şterse prin magie? a spus Leyna şovăitor, de parcă i-ar fi fost teamă că Serilda şi Frieda ar putea râde la o astfel de sugestie.
Dar Serilda doar şi-a ridicat ochii, întâlnind privirea sumbră a bibliotecarei.
Au păstrat tăcerea o vreme, fiecare gândindu-se la această ultimă posibilitate. În cele din urmă, nimeni nu a râs.

Luna Neprihănită

Capitolul 36

Serilda trăia cu impresia că luna plină nu va veni niciodată, în fiecare noapte urmărea dansul razelor argintii pe suprafaţa lacului şi cum astrul creştea pe bolta cerească – mai întâi o semilună şicanatoare, apoi, treptat, tot mai strălucitoare, tot mai mare, seară de seară.
În timpul zilei oferea o mână de ajutor la han şi petrecea ore întregi uitându-se lung la castel, curioasă dacă Gild se afla în turnul lui, uitându-se lung la ea prin voal. Tânjea să se întoarcă şi se împotrivea constant dorinţei de a traversa podul, amintindu-şi de ţipete, de sânge şi de druzi – destule motive pentru a-şi impune să aibă răbdare.
S-a menţinut ocupata, străduindu-se să elucideze mai multe dintre misterele castelului şi ale vânătorii, dar simţea că fiecare cotitură o îndruma spre o nouă fundătură. Condicile cu cadavrele lăsate în urmă de vânătoare nu conţineau niciun indiciu cu privire la dispariţia mamei sale. Niciunul nu fusese găsit după acea Lună îndoliată. Cea mai apropiată posibilitate era o femeie tânără descoperită cu câteva luni înainte de Luna îndrăgostiţilor, însă Serilda se îndoia că tatăl ei s-ar fi înşelat atât de mult în privinţa datei.
Nu ştia cum să reacţioneze la o asemenea revelaţie. Mama ei s-ar putea să fi fost ucisă în interiorul zidurilor castelului. Poate că trupul nu i-a fost găsit niciodată.
Sau s-ar putea să fi fost abandonată undeva departe de Adalheid, aşa cum păţise tatăl ei.
Sau s-ar putea să fie în viaţă.
Totodată, Serilda petrecuse nenumărate ore de vorbă cu orăşenii, punându-le întrebări despre castel şi locuitorii săi, chiar şi despre propriile familii, interesată de trecutul lor. Deşi unora încă le mai era teamă de ea, dornici să o dojenească pentru felul în care ispitea mânia Regelui Elf, majoritatea cetăţenilor din Adalheid au acceptat cu bucurie să-i răspundă la întrebări. Nu strica nici faptul că Vergoldetgeistul fusese foarte generos anul acesta, întregul oraş părând să-şi sărbătorească norocul, chiar dacă nimeni nu sufla o vorbă despre bogăţiile dobândite peste noapte când Serilda se afla în mijlocul lor.
În urma discuţiilor cu orăşenii, tânăra a aflat că mulţi aveau familii care trăiau în Adalheid de generaţii, iar unii îşi puteau urmări descendenţa cu un secol sau două în urmă. A descoperit chiar că fostul primar, pe care îl văzuse la han după Luna Foametei, avea un jurnal transmis în familie de-a lungul unei perioade însemnate. A fost cu adevărat nerăbdător să i-l arate Serildei, dar, când l-a răsfoit, a dat de paragrafe întregi de text lipsă şi de pagini goale.
Era imposibil de stabilit, însă, din contextul însemnărilor sărite, bănuia că paginile lipsă aveau de-a face cu castelul şi cu familia regală care, mai mult ca sigur, locuise cândva acolo.
Noapte de noapte îşi câştiga banii pentru odaia ocupată la han spunând poveşti tuturor celor adunaţi în jurul şemineului de la cârciumă, după terminarea păinii de seară. Se ferea să-i

menţioneze pe cei întunecaţi, îngrijorată că ar putea fi prea înspăimântător pentru cei care ştiau prea bine că Regele Elf nu era personajul unui basm oarecare, împărtăşit pentru amuzament. În schimb, i-a încântat pe cetăţenii din Adalheid cu poveşti despre vrăjitoare şi salamandre, spiritele lor familiare. Despre fata bătrână care a ucis un dragon şi mossienele care s-au înălţat până la lună. Despre sirene crude care îi întemniţau pe marinari în castelele lor subacvatice şi wighturi de uscat, ce răsplăteau ţăranii vrednici cu o mulţime de bijuterii.

Noapte de noapte, publicul din han devenea tot mai numeros, pe măsură ce vestea despre noul lor povestitor local se răspândea.

Noapte de noapte, Serilda aştepta.

Într-un final, apariţia lunii pline a aruncat un giulgiu peste oraş. De-a lungul întregii zile, orăşenii şi-au îndeplinit treburile în tăcere. Când Serilda a vrut să ştie de ce, Lorraine i-a spus că aşa se întâmpla mereu în nopţile cu lună plină, dar că Luna Neprihănită tindea să fie cea mai cumplită. După Sărbătoarea Morţilor, această noapte urma să determine dacă vânătoarea sălbatică a fost sau nu satisfăcută şi dacă avea să lase familiile din Adalheid în pace.

Serilda nu mai văzuse hanul atât de gol întreaga săptămână. Cu o jumătate de oră înainte de apus, ultimii oaspeţi s-au retras în odăile lor.

— Nu pot asculta o poveste? a implorat Leyna. Serilda îmi poate spune una în camera ei.

Lorraine a clătinat din cap.

— Nu ne invităm singuri în camerele oaspeţilor noştri.

— Dar...

— Si, chiar dacă ai fi invitată, ne culcăm devreme când e lună plină. Vreau să dormi profund înainte de ora vrăjitoarelor. Fără discuţii!

Leyna s-a încruntat, dar nu a insistat, tropăind în sus pe scări cât se poate de lent, spre camerele pe care le împărţea cu mama ei. Serilda a încercat să-si ascundă recunoştinţa y y y pentru intervenţia lui Lorraine. În seara asta nu avea dispoziţia necesară să povestească, distrasă de propria anticipare.

— Serilda? a strigat-o hangiţa în timp ce stingea felinarele răspândite în cârciumă până când doar jarul din vatră mai lumina încăperea.

— Nu voi fi aici. Am toate motivele să cred că Regele Elf mă va convoca şi nici nu-mi trece prin cap să-i atrag atenţia asupra ta şi a Leynei, a asigurat-o fata morarului, bucuroasă că ultimele săptămâni au îndepărtat complet acel ton formal dintre ea şi primar.

Uşurarea a destins trăsăturile lui Lorraine.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă voi duce la castel şi... voi aştepta.

— Fie eşti foarte curajoasă, fie eşti foarte nechibzuită, a mormăit femeia.

Oftând, Serilda s-a ridicat de pe scaunul ei preferat de lângă foc.

— Pot să mă întorc mâine?

Cute fine s-au ivit pe chipul lui Lorraine, copleşit de o emoţie neaşteptată.

— Draga mea fată, sper din tot sufletul că o vei face!

Apoi şi-a întins braţele şi a îmbrăţişat-o pe Serilda. Gestul a uluit-o şi, totodată, a umplut-o cu mai multă căldură decât s-ar fi aşteptat.

A trebuit să-şi închidă strâns ochii pentru a alunga ameninţarea lacrimilor.

— Mulţumesc! a şoptit ea.

— Ai grijă! i-a poruncit Lorraine. Şi asigură-te că ai luat tot ce este nevoie înainte să pleci. Voi încuia uşa în urma ta.

Când Serilda a părăsit hanul Lebăda Sălbatică, soarele alunecase deja sub zidul oraşului. La est, Luna Neprihănită strălucea undeva în spatele Munţilor Riickgrat, ale căror vârfuri îndepărtate păreau înmuiate în argint. Această lună era menită să simbolizeze noutatea, inocenta, renaşterea.

Dar nimeni nu ar fi bănuit asta dacă s-ar fi plimbat pe străzile întunecate din Adalheid. Pe măsură ce noaptea a cuprins oraşul, luminile au dispărut de la ferestre. Obloanele au fost trase şi încuiate. Umbrele au capturat ruinele castelului, adormite pe insula lor solitară.

În curând aveau să se trezească.

În curând, membrii vânătorii aveau să năvălească prin oraş şi în lumea muritorilor. Câinii iadului vor urla, caii vor galopa frenetic, călăreţii vor porni în căutarea prăzii, indiferent de ce le-ar putea ieşi în cale – creaturi magice precum cele ale căror capete împodobeau sălile castelului, mossiene sau locuitori ai pădurii. Sau fiinţe umane care nu erau îndeajuns de înţelepte ori îndeajuns de superstiţioase pentru a se sechestra de bunăvoie în spatele uşilor ferecate.

Serilda a ajuns la pod exact când luna atingea vârful munţilor, aruncându-şi luciul peste lac. La fel ca înainte, nu a fost pe deplin pregătită pentru momentul în care razele astrului au lovit castelul, iar ruinele pustii s-au preschimbat într-o casă demnă de un rege.

Chiar dacă era unul malefic.

Stând singură dincolo de podul mobil, tânăra nu se simţise niciodată atât de neînsemnată.

Hersa a început să se ridice în trosnete şi scârţâituri, văicăreli de bârne de lemn străvechi şi balamale de fier. În clipa următoare au răsunat urletele, trimiţându-i un fior pe şira spinării. A înghiţit nodul din gât şi s-a străduit să-şi îndrepte postura, cu atenţia subjugată de o mişcare înceţoşată de pe zidul exterior al castelului.

Vânătoarea sălbatică.

Un torent format din câini ai iadului, armăsari de război uriaşi şi armuri strălucitoare.

Şi cu toţii se îndreptau direct spre ea.

Serilda a ţipat şi si-a ridicat braţele într-o încercare jalnică de a se proteja.

Fiarele au ignorat-o. Copoii se mişcau în jurul ei ca apa în jurul unei stânci. Podul s-a cutremurat sub copitele cailor care l-au traversat în goană, armura călăreţilor i-a zornăit în urechi, iar chemarea cornului de vânătoare i-a golit numaidecât mintea.

Dar, în curând, tumultul s-a stins în strigăte îndepărtate, în vreme ce vânătorii străbăteau iute oraşul şi pătrundeau în provincie.

Speriată, Serilda şi-a coborât braţele.

Un cal de nuanţa obsidianului stătea în fata ei, nemişcat ca moartea. Fata şi-a înălţat ochii. De sus, de pe spatele armăsarului, o privea Regele Elf. O examina.

Părea aproape încântat să o vadă.

Muşchii gâtului i s-au contractat. Serilda a încercat să-l întâmpine cu o reverenţă, însă picioarele îi tremurau, iar reverenţele ei nu puteau fi considerate acceptabile nici în cele mai bune zile.

— Mi-aţi cerut sa rămân aproape, Alteţa Voastră. În Adalheid. Orăşenii de aici au fost într-adevăr foarte primitori.

S-a gândit că măcar atât putea face, să ofere o laudă măruntă comunităţii care o primise cu braţele deschise în ultimele săptămâni.

— Sunt încântat să aud asta, a spus Regele Elf. Altfel nu aş fi avut plăcerea să-ţi ies în cale în această noapte. În plus, timpul câştigat va fi îndeajuns pentru a-ţi încheia sarcina.

Şi-a înclinat capul. Încă o studia. Încă o citea.

Serilda nu îndrăznea sa se mişte.

— Abilităţile tale mi-au depăşit până acum aşteptările, a adăugat el. Poate că îţi datorez o răsplată.

Tânăra s-a crispat, incapabilă să-şi dea seama dacă aştepta un răspuns. Oare asta era şansa ei de a-i cere ceva? Dar ce anume? Să fie lăsată în pace? Să-şi dezvăluie regele toate secretele? Să fie eliberat Gild?

Nu, orice răsplată i-ar oferi, nu exista niciuna pe care şi-ar dori-o, de fapt. În plus, nu putea să-i dea de înţeles că îl cunoştea pe Gild, poltergeistul pe care îl dispreţuia atât de mult. Iar dacă ar afla că adevăratul torcător-de-aur fusese în castelul său în tot acest timp, nu ştia ce i-ar fi făcut lui Gild.

Dar ştia exact ce i-ar face ei.

— Manfred te va aştepta în curtea interioară. Te va duce la roata de tors, i-a spus Regele Elf, apoi a schiţat un zâmbet, însă nu unul plăcut. Sper că vei continua să mă impresionezi, lady Serilda.

Buzele ei s-au curbat intr-un surâs ironic.

— Presupun că în seara asta veţi conduce alaiul vânătoresc spre poalele Munţilor Riickgrat?

Deşi era pe punctul de a-i îngădui să se retragă, Regele Elf s-a oprit.
— Şi din ce motiv aş proceda astfel?
Serilda şi-a plecat capul într-o parte, imaginea inocenţei.
— Conform zvonurilor, o fiară măreaţă a fost zărită dând târcoale în jurul munţilor aflaţi dincolo de graniţa cu Ottelien. Nu ati auzit?
Cel întunecat i-a susţinut privirea, vag intrigat.
— Nu.
— Ah! Ei bine, m-am gândit că un trofeu nou ar putea fi o piesă deosebită de adăugat la colecţia înălţimii Sale, dar probabil că distanţa este prea mare pentru a fi parcursă într-o singură noapte. Cu toate acestea, sper că o să vă încânte vânătoarea de... vulpi, căprioare şi de alte creaturi mici ale pădurii, Alteţa Voastră.
A făcut o reverenţă şi s-a întors.
Era aproape de pod când a auzit şfichiuirea frâielor şi tunetul copitelor. Abia când regele a dispărut, şi-a permis să zâmbească.
Lasă-l să se bucure de vânătoarea lui şi să alerge după cai verzi pe pereţi – şi, cu un strop de noroc, să fie ţinut cât mai departe de castel până la răsărit.
Vizitiul se afla în curtea interioară, aşteptând-o răbdător, în timp ce tânărul grăjdar le lega pe cele doua bahkauve de trăsură. Cât şi-a croit drum pe aleea pietruită, ambele creaturi şi-au ridicat privirea dezorientate, iar Serilda s-a întrebat dacă era prima fiinţă umană care a îndrăznit vreodată să se insinueze între ei pe durata lunii pline, mai ales că vânătoarea plecase cu doar câteva clipe mai devreme.
Spera să nu pară prea nerăbdătoare. Ştia că ar fi trebuit să fie îngrozită. Ştia că viaţa îi era în joc, că minciunile îi puteau fi descoperite cu un singur cuvânt greşit.
Dar ştia şi că Gild se afla în interiorul acestor ziduri, un gând care îi oferea mai multă alinare şi nerăbdare decât era probabil justificat.
Încerca să ignore posibilitatea înfricoşătoare că s-ar putea îndrăgosti de o fantomă, una care era întemniţată în castelul Regelui Elf însuşi. În mare parte, reuşise să nu se gândească la toate dilemele practice pe care o astfel de eventualitate le-ar putea provoca. Nu exista nicio speranţă de viitor, şi-a amintit din nou şi din nou. Nu exista nicio speranţă de fericire.
Şi, din nou, inima ei fragilă răspundea că nu prea îi păsa.
Deşi credea că probabil ar trebui să-i pese.
Chiar şi aşa, în vreme ce vizitiul i-a spus băiatului de la grajduri că nu va fi necesar să înhame bestiile în această noapte, încercând totodată să-şi ascundă mulţumirea, Serilda a simţit un puseu de bucurie.
A fost condusă pentru a treia oară în donjonul castelului, prin coridoare care deveneau din ce în ce mai familiare cu fiecare vizită. Începea să le asocieze cu ruinele pe care le vedea în timpul zilei. Ştia ce candelabre încă atârnau de tavan, drapate cu pânze de păianjen şi praf. Ce coloane se prăbuşiseră. Ce încăperi erau pline de mărăcini şi buruieni. Ce piese de mobilier, atât de impunătoare şi ornate în acest tărâm, erau răsturnate şi distruse de cealaltă parte a voalului.
Când au trecut de scara care ducea spre sala cu vitraliile zeilor şi camera misterioasă cu tapiseria, paşii Serildei au încetinit. Nu se vedea nimic de aici de jos şi totuşi nu se putea abţine să nu-şi întindă gâtul.
Spre surprinderea ei, de îndată ce şi-a întors capul spre drumul din faţa ei, vizitiul o privea cu ochiul lui bun.
— Cauţi ceva? a tărăgănat el.
Serilda a ales să arunce la bătaie un zâmbet.
— E un adevărat labirint aici! Nu te rătăceşti niciodată?
— Niciodată, a spus el pe un ton blajin, apoi a făcut semn către o uşă deschisă.
Serilda s-a aşteptat la o altă sală sau poate la o scară.
În schimb, a văzut paie. Mormane şi mormane şi mormane de paie.
A icnit, uimită de cantitatea mare de cereale. Erau suficiente pentru a umple un întreg hambar. Suficiente pentru a umple moara, de la perete la perete, de la podea până-n tavan, ba chiar să mai

ţâşnească şi pe horn.
Bine, s-ar putea să fi exagerat un pic.
Însă doar un pic.
Şi, din nou, iată roata de tors şi muntele de bobine goale, în mirosul dulce-bolnăvicios care o sufoca.
Imposibil.
— El nu poate... eu nu pot să le preschimb pe toate în aur! a exclamat ea. Sunt prea multe!
Vizitiul şi-a înclinat capul în lateral.
— Atunci vei risca să-i simţi dezamăgirea pe propria piele.
Serilda s-a încruntat, conştientă că nu avea niciun rost să se certe. Nu acest bărbat – acest spectru – era cel care alegea astfel de sarcini, iar Regele Elf tocmai plecase călare pentru o noapte de vânătoare.
— Presupun că faptul că ai sosit mai devreme va fi în favoarea ta, a continuat el. Mai mult timp ca să-ţi îndeplineşti treaba.
— Speră că voi da greş?
— Mă îndoiesc. Înălţimea Sa Sinistră este – a căutat cuvântul potrivit, înainte să încheie pe un ton sec – un optimist.
Aproape că suna ca o glumă.
— Mai ai nevoie de ceva?
De o săptămână în plus, a vrut să spună Serilda. Dar a clătinat din cap.
— Numai linişte pentru a putea lucra.
Fantoma a făcut o plecăciune şi a părăsit camera. Serilda a aşteptat să audă cheia răsucită în broască, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra paielor şi asupra roţii de tors, cu mâinile pe şolduri. Era prima încăpere în care fusese adusă care avea ferestre, deşi nu era pe deplin sigură pentru ce ar fi putut fi folosită înainte de a fi transformată în închisoarea ei. A remarcat câteva piese de mobilier care fuseseră lipite de pereţi pentru a face loc paielor – un divan în catifea albastră, câteva scaune cu spătar înalt, un pupitru. Poate că servise drept birou sau salon, dar, luând în considerare pereţii goi, a presupus că nu prea mai fusese folosit de ceva timp.
După ce a tras adânc aer în piept, Serilda şi-a împletit degetele şi a început să se plimbe dintr-un colţ în altul al încăperii, în mod clar neliniştită, adresându-se spaţiului gol:
— Gild, nu o să-ţi placă asta.

Capitolul 37

În fata ei nu era nimic.
În clipa următoare, Gild se afla acolo, la doar câţiva centimetri.
Serilda s-a ciocnit de el, cu un ţipăt. Apoi s-a împleticit pe spate, iar mâinile ei l-au apucat instinctiv de umeri şi l-au tras îndărăt cu ea. Au căzut amândoi. Serilda a aterizat pe grămada de paie, iar Gild a aterizat deasupra ei cu un icnet. Bărbia lui i-a lovit umărul, dinţii i-au clănţănit zgomotos lângă ureche, iar genunchiul i-a apăsat cu putere şoldul. Abia a reuşit să nu o zdrobească sub greutatea lui.
Serilda stătea întinsă pe paie, dezorientată şi fără suflare, cu o durere surdă resimţită de-a lungul posteriorului.
Gild s-a ridicat împingându-se într-o mână şi şi-a masat bărbia, strâmbându-se.
— Încă trăiesc! a gemut Serilda, folosind vorba preferată a Annei.
— Măcar unul dintre noi să fie în viată, a zis Gild.
Cu o scânteie de umor, ochii lui i-au întâlnit pe ai ei.
— Bună. Din nou.
Apoi privirea i-a coborât spre locul în care mâinile Serildei erau prinse între trupurile lor. Lipite de pieptul lui, conduse de un instinct lăuntric. Şi nu-l îndepărtau.
Deodată, chipul i-a devenit stacojiu.
— Scuze! a spus el dându-se înapoi.

De îndată ce s-a retras, o durere ascuţită, aproape arzătoare, a străpuns scalpul Serildei. Fata a ţipat, aplecându-se spre Gild.
— Opreşte-te, opreşte-te! Părul meu!
Gild a încremenit. O şuviţă din părul lung al Serildei se prinsese de nasturele de la gulerul cămăşii sale.
— Cum s-a întâmplat asta?
— Spiriduşi băgăcioşi, a spus ea, încercând să se aşeze într-o poziţie mai bună, astfel încât să-şi poată elibera părul, fir cu fir. Sunt cei mai răi!
Serilda s-a oprit din descâlcitul şuviţelor, nerăbdătoare să-i găsească ochii, şi a surprins umorul care-i scânteia în privire. Aflaţi atât de aproape şi în această lumină, aveau culoarea chihlimbarului cald.
— Bună. Din nou, a spus el încet.
Cele mai inocente cuvinte.
Rostite într-un mod destul de lipsit de inocenţă.
O secundă mai târziu, nu mai era singurul care roşea.
— Bună. Din nou, a răspuns ea, dintr-odată timidă.
Poate că Serilda a petrecut ore întregi săptămâna trecută visând să-l revadă sau, mai exact, să-l sărute iar, însă nu ştia dacă aşteptările ei aveau vreo urmă de raţiune.
Relaţia lor era... stranie.
Ştia acest lucru.
Nu putea să-şi dea seama cât de mult din afecţiunea lui ţinea de visurile unui băiat singuratic, care tânjea după orice fel de intimitate... şi cât de mult ar putea fi pentru că îi plăcea realmente de ea.
În numele zeilor, nici Serilda nu era pe deplin sigură cât de mult din propria dorinţă se baza pe acelaşi conflict sufletesc.
Ar putea fi, cu adevărat, începutul unei poveşti de dragoste?
Sau poate că nu era nimic altceva decât o pasiune trecătoare şi o reţetă pentru greşeli, cum ar spune doamna Sauer. Întotdeauna sărea să le mustre pe fetele din sat care cădeau prea uşor în braţele unui băiat chipeş.
Însă aceasta era povestea Serildei, iar acesta era băiatul ei chipeş şi, reţetă pentru greşeli sau nu, deocamdată era recunoscătoare că i se înmânaseră măcar o parte dintre ingrediente.
În timpul scurs dintre acel bună şovăitor şi aceste gânduri împrăştiate, Gild începuse să zâmbească.
Şi Serilda nu s-a putut abţine să-i zâmbească înapoi.
— Încetează! încerc să descâlcesc asta, a spus ea arătând spre şuviţa prinsă de nasturele lui, ca să ne putem elibera.
— Nu fac nimic.
— Îmi distragi atenţia.
— Doar stau aici întins.
— Exact. Îmi distragi foarte tare atenţia.
Gild a râs.
— Ştiu că nu ar trebui să fiu atât de fericit să te văd.
Presupun că Regele Elf vrea să-i...
Şi-a pierdut şirul gândurilor când şi-a ridicat privirea şi a inspectat camera plină de paie. A fluierat scurt.
— Al naibii monstru lacom!
Serilda a reuşit să-şi elibereze ultimul fir de păr.
— Poţi să o faci?
Gild s-a ridicat în şezut. A dat ferm din cap, fără nicio urmă de ezitare. Un val de uşurare a inundat-o pe Serilda, chiar în clipa în care umerii lui au coborât brusc.
— Ce s-a întâmplat?
Băiatul i-a întors privirea, însă cu o expresie chinuită.

— Cred că speram să avem puţin timp... împreună... care nu implica asta, a încheiat el cu o grimasă. Adică să vorbim. Să... fim unul cu celălalt, pur şi simplu, nu să...

— Ştiu, l-a întrerupt Serilda, răvăşită de o roşeaţă şi mai arzătoare. Şi eu speram acelaşi lucru.

Gild a luat-o de mână, apoi şi-a coborât capul pentru a-i depune un sărut apăsat pe degete. Un fior a însufleţit fiecare nerv din trupul Serildei. Aproape involuntar, şi-a amintit de felul în care îi luase mâna în prima noapte în care se întâlniseră.

Atunci o surprinsese.

Acum o încânta.

— Poate, a spus ea, dacă muncim din greu, putem termina înainte de răsărit şi vom avea puţin timp pentru noi.

Ochii lui au scânteiat.

— Îmi plac provocările.

Din nou, căldura lui a fost de scurtă durată.

— Serilda, urăsc asta, însă... trebuie să cer plată.

Tânăra a înlemnit. Din mâna ei, încă strânsă în a lui, a izvorât un flux de răceală care a şerpuit în sus, până la inima ei.

— Poftim?

— Mi-aş dori să nu fiu nevoit, s-a grăbit el să adauge, cu un glas aproape implorator. Dar o cere echilibrul magiei sau, cel puţin, o cere această formă de magie. Nimic nu poate fi oferit în mod gratuit.

Serilda s-a retras.

— Mereu preschimbi lucrurile în aur. Toate acele daruri pentru orăşeni. Doar nu te aştepţi să cred că primeşti plăţi pentru acelea!

Gild a tresărit, de parcă l-ar fi lovit.

— Fac asta pentru mine. Pentru că vreau. E... e diferit.

— Şi pe mine nu vrei să mă ajuţi?

Cu un geamăt, băiatul şi-a trecut mâna prin păr. Ridicându-se brusc în picioare, a înşfăcat un pumn de paie şi s-a aşezat la roata de tors. Umerii îi erau încordaţi când a învârtit roata şi a lovit apăsat pedala.

Aşa cum procedase de nenumărate ori înainte, a împins paiul prin deschiderea de la baza fusului. Insă nu a ieşit sub forma unui fir de aur neted şi strălucitor.

A ieşit un pai. Fragil şi sfărâmat.

A tot încercat. Cu fruntea încreţită. Cu ochii hotărâţi.

Aduna o altă mână de paie. Forţa firele prin deschidere. Se străduia să le înfăşoare în jurul bobinei când se rupeau încontinuu. Când refuzau cu încăpăţânare să se preschimbe în aur.

— Nu înţeleg, a şoptit Serilda.

Gild a apucat roata, oprind-o în mijlocul unei învârtiri, şi a oftat adânc, învins.

— Hulda e zeitatea muncii şi a trudei. Nu doar pentru tors, ci şi pentru agricultură, tâmplarie, ţesut... pentru toate îndeletnicirile. M-am gândit că poate nu-i place ca darurile sale să fie oferite în mod gratuit deoarece... truda merită compensaţie, a încheiat el, ridicând neputincios din umeri. Nu ştiu. S-ar putea să mă înşel. Nici măcar nu sunt sigur dacă ceea ce am este un dar de la Hulda. Dar ce ştiu este că nu pot face asta ca pe o favoare, oricât de mult mi-aş dori. Nu aşa funcţionează.

— Dar nu mai am nimic de dat!

Serilda s-a uitat la colier, cu lanţul vizibil în spatele gulerului său. La inelul gravat de pe degetul lui, cu acelaşi sigiliu pe care îl văzuse în cimitir.

Apoi, într-un moment de inspiraţie, a zâmbit larg şi a făcut un semn spre pieptul lui.

— Ce zici de o şuviţă de păr?

Băiatul şi-a unit sprâncenele şi s-a uitat în jos, observând bucla care fusese lăsată în urmă, încâlcită în continuare în jurul nasturelui cămăşii.

Buzele i-au zvâcnit într-o parte când şi-a ridicat din nou privirea spre ea.

— Ce-i? a întrebat ea. Iubiţii îsi dăruiesc mereu unul y y altuia şuviţe de păr. Trebuie să fie o comoară râvnită.

Pe chipul lui Gild au fulgerat două emoţii. Un licăr de uimire, o urmă de speranţă.
— Suntem iubiţi?
— Păi...
Serilda a ezitat, nesigură ce altceva ar putea fi după sărutul lor din alcovul scării, de Ziua lui Eostrig. Însă nu era o întrebare la care mai fusese nevoită să răspundă până acum. Voia să-i răspundă sincer, să-i spună ce îşi dorea cu adevărat. Dar calea tachinării părea mai sigură. Prin urmare, a preferat o replică mai jucăuşă.
— Tocmai m-ai tăvălit prin fân, nu-i aşa?
L-a urmărit cu atentie, încântată să-l vadă trecând de la confuzie la ruşine, pete trandafirii întunecându-i obrajii pistruiaţi.
Fata a izbucnit în râs.
— Da, da, eşti foarte inteligentă! a mormăit el. Nu cred că o şuviţă de păr va fi o plată îndeajuns de bună pentru munţi de bobine cu fire de aur.
Serilda s-a bosumflat. A cugetat. Apoi – un alt gând.
— Îţi voi dărui un sărut!
Gild a zâmbit, dar era un zâmbet îndurerat.
— Aş accepta învoiala într-o bătaie de inimă.
— Eşti sigur că îţi bate inima? Am mai încercat să o ascult şi nu am fost convinsă.
Băiatul a chicotit, însă era un sunet lipsit de veselie. Serilda a simţit un junghi de vinovăţie că îl tachina. Când şi-a deschis palmele spre ea, părea cu adevărat torturat de regrete.
— Nu pot să accept un sărut, deşi mi-aş dori să pot. Trebuie să fie aur... ei bine, ceva cu valoare tangibilă. Nu o poveste. Nu un sărut.
— Atunci spune-mi ce vrei, a zis ea. Poţi vedea tot ce am în posesia mea. Îmi vei lua mantia? Are câteva găuri de la ghearele drudului, dar se află într-o stare decentă. Sau poate cizmele?
El a gemut, îndreptându-şi privirea înspre cer.
— Valorează ceva?
— Valorează ceva pentru mine.
Era iritată de furia care ameninţa să iasă la suprafaţă. Îşi dădea seama că Gild era sincer – ştia destule despre minciuni pentru a face diferenţa. Niciunul dintre ei nu voia să poarte o asemenea conversaţie.
Totuşi iată-i într-o situaţie aparent imposibilă, discutând despre plată, când preţul ar fi propria ei viaţă dacă nu ar ajunge la o învoială.
— Te rog, Gild! Nu am nimic de valoare şi ştii asta. A fost noroc chior că am avut medalionul şi inelul în primele dăţi.
— Ştiu acest lucru.
Pentru o clipă, Serilda şi-a muşcat buza inferioară, gânditoare.
— Dacă aş promite să-ţi dau ceva în viitor?
A săgetat-o cu o privire nemulţumită.
— Vorbesc serios. Nu am nimic de valoare acum, dar îti promit că îţi voi oferi ceva de valoare când voi putea.
— Nu cred că va merge.
— De ce nu?
— Pentru că...
A clătinat din cap, la fel de frustrat ca ea.
— Pentru că posibilitatea ca tu să ai realmente ceva de oferit în viitor este foarte mică. Crezi că vei primi dintr-odată o moştenire? Că vei descoperi câteva bijuterii de familie de mult pierdute?
— Nu trebuie să foloseşti un ton atât de dispreţuitor.
— Încerc să fiu realist.
— Dar ar strica să încerci?
— Nu... nu ştiu, a gemut Gild. Poate că nu. Lasă-mă să mă gândesc.
— Nu avem timp de pierdut! Sunt atât de multe paie; transformarea lor va dura aproape toată noaptea, iar dacă Regele Elf se întoarce şi eu am dat greş, ştii ce mi se va întâmpla!

— Ştiu. Ştiu.
Şi-a încrucişat braţele peste piept, uitându-se ameninţător în gol.
— Trebuie să găsim ceva. Dar... în numele zeilor, Serilda, data viitoare? Şi următoarea dată după aceea? Situaţia asta nu poate continua la nesfârşit!
— Nu ştiu! Mă voi gândi la ceva.
— Te vei gândi la ceva? Au trecut luni întregi. Crezi că se va plictisi brusc de tine? Că te va lăsa să pleci, pur şi simplu?
— Am spus că mă voi gândi la ceva!
Serilda striga acum, sfâşiată de primele semne de disperare. Pentru prima oară a luat în considerare o posibilitate înfiorătoare: Gild chiar ar putea să spună nu.
Ar putea să o părăsească. O sarcină neîndeplinită. O soartă pecetluită.
Pentru că nu mai avea nimic de oferit.
— Orice, a şoptit ea, întinzându-şi mâinile spre el, cu degetele strânse în jurul încheieturilor sale. Te rog! Mai ajută-mă o singură dată şi îţi voi oferi...
Lovită de un gând nou, a izbucnit într-un râs exaltat.
— Îţi voi oferi primul meu născut!
— Poftim? a întrebat Gild, care nu părea deloc încântat de propunere.
Serilda a zâmbit întristată, a ridicat din umeri, cuprinsă de neputinţă. Şi, deşi cuvintele fuseseră spuse în glumă, acum i se părea o soluţie.
Primul ei născut.
Probabilitatea ca ea să conceapă vreodată un copil era minimă. De la dezastrul cu Thomas Lindbeck, se resemnase cu singurătatea promisă de viitor. Şi dat fiind faptul că singurul băiat care i-a mai trezit interesul era mort...
Ce conta dacă promitea să ofere un copil inexistent?
— Presupunând că trăiesc suficient pentru a naşte copii, a spus ea. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că este un schimb bun. Ce poate fi mai valoros decât un copil?
Gild a privit-o fix, intens şi, i s-a părut Serildei, cu ochii umbriţi de un licăr vag de tristeţe.
Sub ţesătura moale a mânecilor lui, şi-a imaginat că îi poate simţi pulsul. Dar, nu, erau doar bătăile inimii ei, furişate până în vârful degetelor. Iar în tăcerea neaşteptată, a devenit conştientă de ritmul şovăitor al propriilor răsuflări sacadate.
Secundele treceau prea repede.
Lumânarea pâlpâia într-un colţ.
Roata de tors aştepta.
Gild s-a cutremurat şi şi-a desprins cu greu ochii de pe chipul Serildei. Şi-a coborât privirea spre mâinile ei, apoi şi-a tras braţele.
Serilda i-a dat drumul şi inima i s-a scufundat în piept, deznădăjduită.
Dar în clipa următoare, cu capul plecat şi evitându-i privirea, Gild i-a prins degetele într-ale lui.
— Eşti foarte persuasivă.
Speranţa a scăpărat înăuntrul ei.
— O vei face? Vei accepta oferta?
Băiatul a oftat, un sunet lung şi sfâşietor, de parcă l-ar fi îndurerat fizic să-si dea acordul.
— Da. Voi face asta în schimbul... primului tău născut. Dar – strânsoarea i-a devenit mai fermă, înăbuşind euforia care o încuraja pe Serilda să-şi arunce braţele în jurul lui – această învoială este imperioasă şi indestructibilă, aşa că mă aştept să rămâi în viaţă suficient de mult pentru a-ţi îndeplini partea. Mă înţelegi?
Fata a înghiţit în sec, simţind atracţia magică a învoielii. Aerul apăsător din jur. Sufocant, covârşitor, o gheară ce îi apăsa pieptul.
O învoială magică, imperioasă şi indestructibilă. O înţelegere încheiată sub Luna Neprihănită, cu o fiinţă fantomatică, o fiinţă fără suflu. Un prizonier al voalului.
Ştia că nu putea să promită cu adevărat că va rămâne în viaţă. Regele Elf avea să o ucidă de îndată ce i-ar veni la îndemână.
Şi totuşi şi-a auzit propriile cuvinte ca şi cum ar fi fost şoptite dintr-un loc îndepărtat.

— Îti dau cuvântul meu.
Aerul s-a cutremurat şi i-a eliberat din încleştare.
Învoiala a fost pecetluită.
Gild a tresărit şi s-a retras.
Nu a pierdut nicio secundă preţioasă, ci şi-a reluat de îndată locul la roata de tors şi a început să-şi îndeplinească sarcina. Părea să lucreze de două ori mai repede decât înainte, cu maxilarul încleştat şi ochii fixaţi doar asupra paielor introduse în mecanism. A-l privi era un act de magie în sine. Mişcările încrezătoare ale degetelor, bătăile constante ale piciorului pe pedală, felul iscusit în care mâinile lui înfăşurau firele de aur în jurul bobinei, pe măsură ce ieşeau sclipind din roată.
Serilda s-a apucat din nou să-l ajute, aşa cum putea mai bine. Noaptea a trecut repede. Părea că de fiecare dată când îndrăznea să arunce o privire spre lumânare, se mai topea încă un centimetru din ceară. Temerile i-au crescut în vreme ce încerca să estimeze cât de multe paie reuşiseră să transforme în aur. A cercetat mormanul, imaginându-şi cât de mare fusese când sosise prima dată. Erau la jumătate? Mai mult? Oare exista deja vreun semn că cerul se lumina în afara zidurilor castelului?
Gild a rămas tăcut. Abia dacă s-a urnit din loc, doar pentru a accepta fiecare mănunchi de paie înmânat de Serilda, menţinând mereu un ritm constant al rotii.
S-a zis cu toate fanteziile ei romantice, a gândit fata sec, apoi s-a mustrat singură pentru reacţia ei. Era recunoscătoare – de-a pururi recunoscătoare că Gild era aici, că ea avea să mai supravieţuiască o noapte, în pofida cerinţelor imposibile ale Regelui Elf.
Daca terminau, desigur.
Mormanele de paie s-au micşorat lent, iar grămada de bobine scânteietoare a crescut, până când, în apropierea uşii, a apărut un perete strălucitor de fire de aur.
Har...
Har...
Har...
— Am întrebat prin jur dacă există spirite pe care le cheamă Idonia.
Tânăra a clipit. Gild nu se uita la ea. Nu şi-a desprins niciodată privirea de la munca sa. Părea încordat, după învoiala lor. Ca şi Serilda, de altfel.
— Şi? s-a interesat ea.
Băiatul a clătinat din cap.
— Nimic până acum. Dar trebuie să am grijă pe cine întreb. Nu vreau ca vorba să ajungă la urechile înălţimii Sale întunecate, altfel s-ar putea să suspecteze că punem la cale ceva.
— Înţeleg. Mulţumesc pentru că încerci!
— Dacă o găsesc... a început el nesigur. Ce ar trebui să-i spun?
Serilda s-a gândit cu atenţie. În acest moment, părea o speranţă imposibilă. Care erau şansele, ca dintre toate victimele vânătorii, mama ei să fie una pe care regele binevoise să o înrobească? Căutarea ei părea zadarnică, îndeosebi când trebuia să-şi facă griji pentru ea însăşi, pentru propria înrobire.
— Spune-i doar că o caută cineva, i-a răspuns ea. Cred că e suficient.
La cuvintele ei, Gild şi-a ridicat privirea, părând că ar fi vrut să mai adauge ceva. Dar a ezitat prea mult timp, apoi, în cele din urmă, şi-a îndreptat din nou atenţia asupra sarcinii sale.
— Să continui povestea noastră? a propus Serilda, dornică de o diversiune.
De ceva care nu avea legătură cu mama ei, sau cu primul ei născut, sau cu această situaţie neplăcută în care era prinsă.
Gild a oftat uşurat.
— Mi-as dori să o faci.
Bătrâna stătea pe pod în faţa prinţului, cu chipul încremenit într-o veşnică încruntare şi cu ochii luminaţi de înţelepciune.
— Prin întoarcerea Perchtei pe tărâmul celor pierduţi ne-ai făcut un mare serviciu, tinere prinţ, a spus ea.
Apoi a îndreptat o mână spre pădurea înconjurătoare, iar mai multe siluete au început să iasă la

iveală în lumina soarelui, pătată din loc în loc de umbrele codrului. Femei de toate vârstele, cu pielea care strălucea în toate nuanţele, de la auriu-brun la cel mai întunecat cafeniu, şi smocuri de licheni ce le răsăreau între coarne, fie de cerb sau de alt animal.

Erau mossiene. În acel moment, prinţul a ştiut că se afla în prezenţa conducătoarei lor, Pusch-Grohla, însăşi Bunica Arbust.

— Ha! Ştiam eu că ea era!

— Oh, da, eşti foarte inteligent, Gild! Acum taci şi ascultă!

Bunica Arbust nu era recunoscută pentru bunătatea arătată oamenilor care se aventurau prea aproape de locuitorii pădurii. Adesea, le cerea muritorilor să îndeplinească sarcini imposibile şi îi pedepsea când dădeau greş.

Sau, uneori, îi răsplătea pentru fapte bune şi curaj.

A-i desluşi starea de spirit nu era nici pe departe uşor, însă prinţul ştia îndeajuns pentru a-i arăta respectul cuvenit. Şi-a coborât privirea.

— Termină cu postura asta umilă! s-a răstit ea, izbind atât de tare capătul toiagului de pod, încât a trecut prin una dintre scândurile putrezite. Poţi să stai în picioare?

Prinţul a încercat să se ridice, dar un picior i-a cedat sub greutate.

— Las-o baltă! a mârâit bătrâna. Nu-ţi curma singur viaţa ca să mă impresionezi.

A trecut pe lângă el uitându-se fix la pietrele negre, acolo unde se deschisese poarta către Verloren.

— Va face tot ce îi stă în putinţă să evadeze. Perctha nu va accepta niciodată să rămână prizoniera lumii subterane. E foarte vicleană, a adăugat bătrâna şi a dat din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea însăsi. Dacă se va întoarce vreodată, creaturile acestei lumi se vor a fa din nou la mila săgeţilor şi a lamelor ei, a cruzimii ei nesfârşite.

S-a întors spre femeile adunate la marginea pădurii.

— Până atunci, vom veghea asupra acestei porţi. Ne vom asigura că nimeni nu iese vreodată din Verloren, că nici zeii înşişi nu vor deschide aceste uşi pentru a permite trecerea femeii-vânător. Trebuie să rămânem vigilente. Trebuie să stăm de pază.

Mossienele au încuviinţat din cap, cu expresii înverşunate.

Şchiopătând spre pietre, Bunica Arbust şi-a ridicat toiagul deasupra capului şi a rostit o incantaţie, o înşiruire de cuvinte solemne, formulate intr-un ritm lent – limba veche. Mut de uluire, prinţul a urmărit cum monoliţii înalţi şi negri se îndreptau plutind spre centrul poienii cu mărăcini. Solul s-a cutremurat când au lovit pământul. Ramurile s-au rupt şi au trosnit.

Când a terminat, porţile către Verloren fuseseră sigilate, întemniţându-o de-a pururi pe Perchta în lumea de apoi.

Bătrâna s-a întors iar către prinţ, ceva asemănător unui zâmbet întinzându-i-se de-a lungul buzelor ce îi dezveleau gura fără dinţi.

— Vino, tinere prinţ! Ai nevoie de îngrijiri şi de timp de vindecare.

Mossienele au construit un hamac din crengi şi liane şi 1- au dus pe prinţul rănit în pădure. Când a fost luat, acesta a încercat să se uite înapoi. Să vadă dacă exista vreun semn că atât Castelul Gravestone, cât şi trupul surorii lui, poate chiar fantoma ei, se ascundeau dincolo de voal, undeva dureros de aproape, dar imposibil de atins. Însă tot ce a zărit a fost un câmp de mărăcini şi spini, imposibil de străbătut.

Locuitorii pădurii l-au dus pe prinţ la Asyltal, căminul şi sanctuarul lor, un loc atât de ascuns cu ajutorul vrăjilor, încât Regele Elf însuşi nu-l găsise niciodată. Acolo, Bunica Arbust şi mossienele, maestre în arta vindecării, si-au folosit cunoştinţele despre ierburi tămăduitoare pentru a-l îngriji pe prinţ până s-a însănătoşit.

Acesta nu ştia că dincolo de voal Regele Elf îşi plănuia răzbunarea.

Cei întunecaţi nu plâng, şi nici maleficul Rege Elf nu urma să o facă. Numai furia avea voie înăuntrul inimii lui negre.

Furia şi o nevoie arzătoare de răzbunare, aţintită asupra băiatului care a ucis singura fiinţă pe care o iubise vreodată.

Pe măsură ce zilele treceau dincolo de voal, Regele Elf a început să urzească un plan teribil.

Avea să se asigure că prinţul va ajunge în curând să aibă parte de aceeaşi soartă precum cea la care l-a supus pe Regele Elf însuşi. Un viitor fără pace, fără bucurie.

Zilele se scurgeau lent în vreme ce-şi punea la cale răzbunarea.

În partea îndepărtată a pădurii, pe măsură ce luna a început să crească, tânărul prinţ şi-a recăpătat forţele. I-a spus Bunicii Arbust că trebuie să se întoarcă acasă, pentru a duce familiei vestea tristă a pierderii surorii sale, dar şi pentru a le oferi un motiv de bucurie că el însuşi nu a pierit.

Bunica Arbust a fost de acord că venise timpul ca el să se întoarcă la poporul lui. Profund recunoscător pentru magia lor tămăduitoare, prinţul le-a oferit mossienelor ce daruri avea în posesia sa – un medalion mic şi un inel de aur. Apoi, cu o plecăciune plină de gratitudine, tânărul a pornit spre casa lui. Până când a plecat din Asyltal, nu a ştiut că trecuseră aproape patru săptămâni şi că se va întoarce acasă sub strălucirea lunii pline. A grăbit pasul, dornic să-şi revadă părinţii, oricât îl durea inima să le spună ce se alesese de prinţesa lor iubită.

Dar nu a putut ajunge la castel înainte de apus şi, în timp ce-şi croia drum prin întunericul ce-l împresura, a auzit un sunet care i-a îngheţat sufletul.

Urlete şi chemarea nepământeană a unui corn de vânătoare.

Se întorsese vânătoarea sălbatică.

Capitolul 38

Tăcerea a fost cea care a adus-o pe Serilda înapoi în prezent. Roata nu se mai învârtea.

S-a uitat la Gild, care o privea fix, cu bărbia în căuşul ambelor palme, aplecat în faţă pe scaun ca un copil complet absorbit de poveste. Dar în clipa următoare s-a încruntat.

— De ce te-ai oprit? a întrebat el.

— Eu? Tu de ce te-ai oprit? s-a răstit ea sărind de pe divan, unde se aşezase la un moment dat în timpul poveştii. Nu avem timp să...

S-a oprit şi a aruncat o privire în jur.

Paiele dispăruseră.

Fuseseră preschimbate.

Gild a zâmbit larg.

— Ţi-am spus că pot s-o fac.

— Cât e ceasul?

Serilda s-a uitat la lumânare, uimită să constate că era în continuare la fel de înaltă ca degetul ei mare. Cu mâinile în şolduri, s-a întors furioasă spre Gild.

— Vrei să-mi spui că în primele două nopţi ai lucrat mai lenţin mod intenţionat?

Băiatul a privit-o cu ochii mari, întruchiparea sincerităţii.

— Nu aveam nimic mai bun de făcut şi îmi plăceau poveştile.

— În prima seară mi-ai spus că urăşti povestea.

Gild şi-a ridicat umerii, apoi i-a rotit de câteva ori pentru a-si dezmorţi muşchii înţepeniţi. Când si-a întins mâinile deasupra capului, coloana vertebrală i-a trosnit cu o serie de pocnete puternice.

— Nu cred că am folosit cuvântul ură.

Serilda a pufnit.

Bobinele erau puse claie peste grămadă lângă el, din moment ce nu se oprise să le organizeze în teancuri, iar Serilda fusese prea absorbită de poveste ca sa-şi finalizeze partea ei din treabă. A ocolit roata de tors şi a început să le stivuiască lângă perete. Nu era pe deplin sigură de ce se mai obosea să le aranjeze. Oricum, urma să vină un slujitor, să le strângă şi să le ducă de aici, dar fata se simţea vinovată fiindcă nu ajutase prea mult în seara asta.

în timp ce ordona bobinele în rânduri, acestea străluceau ca nişte faruri mici în lumina lumânării, frumoase asemenea pietrelor preţioase. Cantitatea de paie făcuse ca sarcina să pară o ispravă imposibilă, dar Gild o dusese la bun sfârşit cu mult înainte de răsărit. Nu putea să nu fie impresionată.

Când s-a dus să aşeze ultima bobină în vârful ultimului teanc, a ezitat şi s-a uitat în jos la aurul sclipitor.

Câfvalora?

Se îndoia că era real. Sau poate că era real aici, pe această parte a voalului, în tărâmul fantomelor şi al monştrilor. Dar, dacă ar trece dincolo, în lumina soarelui, ar dispărea precum ceaţa de dimineaţă?

Dar, nu, darurile pe care Gild le-a oferit locuitorilor din Adalheid au fost destul de reale. De ce nu ar fi şi acestea?

Înainte să se poată răzgândi, Serilda şi-a tras pelerina înapoi şi a strecurat o bobină plină de aur în buzunarul rochiei.

— Ce face cu toate astea? a murmurat ea dându-se înapoi să inspecteze munca lui Gild în toată gloria sa scânteietoare.

— Nimic bun, sunt convins, a spus el atât de aproape încât şi-a imaginat că îi poate simţi răsuflarea caldă pe ceafa.

O văzuse luând bobina?

S-a întors cu faţa spre el.

— Şi eşti împăcat cu ideea? Ştiu că mă ajuţi, dar... îl ajuţi şi pe el. Îi sporeşti bogăţiile.

— Nu-l interesează averea, a spus Gild cu o convingere calmă. Are altceva în minte.

A oftat.

— Şi... nu. Nu sunt împăcat cu ideea. Vreau sa arunc totul în lac, ca să fiu sigur că nu va avea nici măcar un fir de aur.

Privirea lui a găsit-o din nou pe a ei, cu o expresie chinuită întipărită pe chip.

— Dar nu pot să-l las să te rănească. Dacă preţul e siguranţa ta, Erlkonig poate avea tot aurul pe care şi-l doreşte.

— Îmi pare rău că te implic iar şi iar în această situaţie. Voi găsi, într-un fel sau în altul, o cale de scăpare. Mă tot gândesc că... la un moment dat, va avea destul şi nu va mai avea nevoie de mine... sau de tine.

— Dar tocmai asta-i problema. De îndată ce nu va mai avea nevoie de tine, vei dispărea pentru totdeauna. Şi ştiu că e un lucru bun. Nu vreau să fii întemniţată aici, ca mine. Nu vreau să mai sufere nimeni altcineva aici. Există deja destulă durere în Castelul Adalheid, a spus el, apoi s-a oprit. Şi totuşi...

Nu trebuia să dea glas gândului. Serilda ştia ce cuvinte căuta şi era tentată să-i curme suferinţa. Să le rostească în locul lui, deoarece cuvintele fuseseră întotdeauna refugiul, mângâierea ei... în timp ce Gild părea să fie torturat de fiecare în parte. Cel puţin în astfel de momente. Când era sincer. Când era atât de vulnerabil.

Într-un final, băiatul a ridicat din umeri.

— Şi totuşi nu vreau să pleci, ştiind că nu te vei mai întoarce niciodată.

O gheară s-a strâns în jurul inimii ei.

— Mi-aş dori să te pot lua cu mine. Mi-aş dori să ne putem elibera amândoi de el. Să fugim de aici...

Expresia lui, complet lipsită de speranţă, părea întruchiparea tristeţii.

— Nu mă voi elibera niciodată de acest loc.

— Ce se întâmplă dacă încerci să pleci?

— Ajung până la podul mobil sau până la lac şi am încercat de nenumărate ori chiar să sar de pe ziduri. Dar apoi...

A pocnit din degete.

— ... sunt din nou în castel. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

O umbră a trecut peste trăsăturile lui.

— Ultima oară când am încercat, acum multă vreme, am reapărut în sala tronului şi Regele Elf stătea acolo, ca şi cum m-ar fi aşteptat. Şi atunci a început să râdă. De parcă ştia cât mă străduiam să scap şi că nu o voi face niciodată. Îi plăcea să fie martorul chinului meu şi părea că nu se mai distrase atât de tare de când... nu ştiu. De când a prins wyvernul, probabil.

Ochii lui i-au căutat din nou pe ai Serildei.

— Atunci am decis că, dacă tot voi fi întemniţat aici, cel puţin îmi voi petrece timpul transformându-i viaţa într-un calvar. Nu pot să-l rănesc, nu cu adevărat. Nu are rost să încerci să te lupţi cu el sau să-l ucizi. Dar reuşesc să-l scot din minţi. Probabil că sună copilăresc, dar... uneori simt că asta e tot ce mi-a rămas.

— Şi apoi am apărut eu, a şoptit ea, şi te-am rugat să transformi paiele în aur. Pentru el.

Gild si-a întins mâna şi i-a luat una dintre codite între f 1 i degete, trecându-şi degetul mare de-a lungul şuviţelor.

— A meritat să plătesc un asemenea preţ. Ai fost cea mai minunată şi mai strălucitoare diversiune pe care aş fi putut să mi-o doresc.

Serilda şi-a muşcat interiorul obrazului, apoi a făcut ceea ce corpul ei tânjise să facă încă de când apăruse el prima oară în odaie. Şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului său şi şi-a lipit tâmpla de a lui. Braţele lui Gild au înconjurat-o repede şi Serilda a ştiut că nu a fost singura care-şi testase puterea voinţei ca să afle cât de mult rezista fără o îmbrăţişare.

Şi-a închis ochii, strângându-i până când sclipiri mărunte de lumină aurie au despicat întunericul pleoapelor.

Avea să găsească o cale de a ieşi din încurcătura asta şi presimţea că va trebui să o facă foarte curând. Până la urmă, îi promisese deja lui Gild primul ei născut, în schimbul ajutorului său. Ce i-ar oferi data viitoare? Sau după aceea?

Şi totuşi, spre consternarea ei, gândul de a fugi şi de a scăpa din ghearele Regelui Elf nu i-a adus nicio mângâiere, în schimb, i-a îndurerat inima, ca şi cum ar fi fost strânsă într-o menghină.

Dacă acum era ultima oară când îl vedea pe Gild?

Pulsul i s-a accelerat când şi-a strecurat degetele prin părul lui şi i-a întors capul, sărutându-l apăsat chiar sub ureche.

El a inspirat brusc, braţele i s-au încleştat în jurul ei.

Reacţia a încurajat-o. Nesigură, s-a lăsat condusă de instinct şi i-a prins între dinţi carnea fragedă a lobului urechii.

Gild a gemut înfiorat şi s-a aplecat spre ea, cu degetele strângându-i spatele rochiei.

Apoi a îndepărtat-o.

Serilda a tresărit, surprinsă. Obrajii îi erau stacojii, inima îi bătea năvalnic în piept.

Gild o privea intens, cu ochii de culoarea aurului topit.

— Îmi pare rău! a gâfâit ea. Nu ştiu ce...

Degetele lui i-au găsit ceafa, alunecându-i iute prin păr, în timp ce o trăgea înapoi spre el. Gura lui a găsit-o pe a ei. A devorat-o.

Serildei i-a răspuns cu aceeaşi pasiune. Trupul îi ardea, încorsetat de rochie. Se simţea ametită şi abia reuşea să ţină pasul cu senzaţiile stârnite de mâinile lui Gild pe piele, mângâieri arzătoare pe gât, pe spate, de-o parte şi de alta a cutiei toracice, pe sub curbura sânilor.

S-a îndepărtat doar când a avut nevoie să-şi recapete răsuflarea. Tremurând, şi-a aşezat mâinile pe pieptul lui Gild. E adevărat că nu-i bătea inima, dar era cât se poate de real sub atingerea ei. Sub pânza subţire, simţea forţă şi tandreţe. I-a mângâiat cu degetul mare clavicula şi s-a aplecat spre el, brusc disperată să-i sărute pielea dezgolită, acel loc întrezărit prin gulerul deschis.

— Serilda...

Numele ei era o rugăminte guturală, o dorinţă, o întrebare.

Când Serilda şi-a înălţat capul, şi-a dat seama că nu era singura care începuse să tremure. Mâinile lui Gild se aflau pe şoldurile ei, strângând ţesătura fustei în pumni.

— Niciodată n-am... a început el mângâindu-i cu privirea liniile feţei, de la frunte până la bărbie, ca într-un final să se oprească asupra gurii ei umflate.

— Nici eu, i-a şoptit ea înapoi, din nou agitată. Dar mi-ar plăcea.

Gild a expirat şi şi-a coborât capul, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Şi mie, a şoptit el cu un chicotit blând. Cu tine.

Mâinile i-au alunecat pe spatele rochiei, iar Serilda i-a simţit neliniştea de îndată ce degetele lui, acum nesigure, au găsit şireturile şi au început să le dezlege.

Lent.
Agasant de lent.
Agonizant de lent.
Frustrată, Serilda l-a împins pe Gild înapoi până când picioarele i-au lovit divanul. S-a prăbuşit deasupra lui, încurajată de sunetul râsului său, provocator şi cald, apoi gura ei l-a redus cu succes la tăcere.

Capitolul 39

Era aur lichid. O revărsare de lumină. Un pui de somn leneş într-o zi de vară.
Serilda nu-şi putea aminti când dormise ultima oară atât de profund, dar, pe de altă parte, nu adormise niciodată înconjurată de braţe protectoare, cu un piept ferm lipit de spate. La un moment dat începuse să tremure şi s-a întrebat, răscolită de suferinţă, dacă va deschide ochii şi va descoperi că era singură în ruinele castelului. Dar nu – îi era doar frig, fără nicio pătură sub care să se ghemuiască. Gild a ajutat-o să-si îmbrace rochia, sărutându-i cu tandreţe fiecare dintre umeri înainte să-i ridice mânecile şi să-i lege la loc şireturile. Apoi aţipiseră din nou, neaşteptat de repede. Serilda ştia că zâmbea, chiar şi pe jumătate prinsă în mrejele viselor.
Cu desăvârşire mulţumită.
Până când peste ea a căzut o umbră, eclipsând puţina lumină care colora ferestrele într-o nuanţă de albastru-indigo.
Serilda şi-a mijit ochii.
Apoi s-a ridicat în şezut, ameţită, însă vigilentă.
A sărit în picioare, tresărind la trosnetul scos de muşchii amorţiţi ai gâtului, şi s-a lăsat într-o reverenţă.
— Înălţimea Voastră Sinistră. Vă rog să mă iertaţi! Eu eram... noi eram...
A ezitat, nesigură exact pentru ce îşi cere scuze. A aruncat o privire peste umăr, brusc îngrozită de ce ar face Regele Elf dacă l-ar găsi pe Gild aici, cu ea, dar...
Gild dispăruse.
Ceea ce confundase cu un braţ protejându-i capul, în loc de o pernă, era de fapt pelerina ei de călătorie, rulată strâns.
A clipit.
Când plecase?
În vâltoarea emoţiilor, Serilda a fost cel mai surprinsa de regretul că nu o trezise să-şi ia rămas-bun.
S-a mustrat în tăcere pentru un asemenea gând şi s-a întors spre rege, apăsându-şi palmele pe ochi pentru a alunga somnul.
— Eu... trebuie să fi adormit.
— Şi să fi savurat, se pare, cel mai plăcut dintre vise. Stomacul i s-a strâns de ruşine, iar senzaţia s-a înrăutăţit când privirea curioasă a Regelui Elf a devenit aproape îndrăzneaţă.
— Zorii se apropie. Înainte ca voalul să ne despartă, aş vrea să-ti arăt ceva.
— Mie? a întrebat Serilda, ridicând sprâncenele.
Regele a zâmbit – zâmbetul apăsător al unui învingător.
Zâmbetul unei bărbat care a obtinut întotdeauna ce si-a y y dorit şi care nu avea nicio îndoială că va triumfa şi de data y y aceasta.
— Prezenţa ta continuă să fie un avantaj surprinzător, lady Serilda. Şi sunt într-o dispoziţie generoasă.
A întins o mână.
Fata a ezitat, amintindu-şi senzaţia pielii lui reci ca gheaţa pe a ei. Dar, din moment ce nu avea de ales, şi-a adunat tot curajul şi şi-a pus mâna în a lui. Un fior i-a şerpuit în jos pe şira spinării şi, deşi a încercat, nu a putut ascunde pe deplin reacţia provocată de atingerea sa. Rânjetul regelui s-a lărgit, de parcă i-ar fi plăcut să aibă acest efect asupra ei.

A condus-o afară din cameră. Serilda şi-a amintit târziu de pelerină, numai după ce au ajuns deja pe coridor, însă regele mergea vioi şi se îndoia că ar aprecia întârzierea dacă i-ar cere să se întoarcă după veşmânt.

— A fost o noapte incitantă, a spus Regele Elf, zorind-o să coboare pe o scară lungă ce dădea într-o seră grandioasă. Pe lângă munca ta sârguincioasă, vânătoarea noastră a obţinut un premiu cu adevărat glorios, în parte mulţumită ţie.

— Mie?

— Într-adevăr. Sper că nu eşti genul sensibil.

— Eu? Sensibilă? a întrebat Serilda din ce în ce mai năucită cu fiecare moment şi incapabilă să înţeleagă de ce se purta atât de drăguţ cu ea.

De fapt, Regele Elf, care i se părea de obicei ameninţător şi mai mult decât puţin ursuz, acum era aproape... jovial.

Comportamentul lui o neliniştea.

— Ştiu că există fete muritoare cu o constituţie slabă, care se prefac că simt o oarecare repulsie faţă de captivitatea sau sacrificarea animalelor sălbatice.

— Nu sunt sigură că repulsia este prefăcută.

Regele a pufnit, indignat.

— Arată-mi o doamnă care nu se bucură la vederea unei bucăţi fragede de vânat pe masa ei şi îţi voi da dreptate.

Serilda nu mai avea niciun argument.

— Referitor la întrebare, a spus ea puţin şovăitor, nu mă consider o fire foarte sensibilă.

— Am sperat să fie aşa.

Regele Elf s-a oprit în faţa unor uşi mari, duble, pe care Serilda nu le mai văzuse niciodată.

— Puţini muritori au fost vreodată martori la ceea ce eşti pe cale să vezi. Poate că noaptea ne va incita pe amândoi.

Faţa Serildei a fost cuprinsă de flăcări. Cuvintele lui i-au readus la suprafaţă frânturi de intimitate şi de plăcere la care se străduia din răsputeri să nu se gândească acum, în cel mai inoportun dintre momente.

Trupul lui Gild. Mâinile lui Gild. Gura lui Gild...

Când Regele Elf a împins uşile în lături, înăuntrul castelului au năvălit un curent de aer rece, melodia ritmată a unei ploi uşoare şi un parfum copleşitor de salvie.

Au ieşit pe o pasarelă acoperită de piatră, care se întindea cât ţinea lungimea laturii de nord a donjonului. În faţa lor, şase trepte descindeau spre o grădină mare, împrejmuită de zidurile exterioare înalte ale fortăreţei. Grădina era îngrijită şi prefect delimitată, împărţită în pătrate de cimişiri falnici, în fiecare pătrat se afla o piesă centrală – o fântână cu mai multe niveluri sau un arbust modelat în silueta unei nimfe care cântă la liră – înconjurată de petice de albăstrele, maci şi flori-de-colţ sub formă de stea. În colţul îndepărtat din dreapta Serildei, deşi la fel de frumoase, porţiunile aveau un rol practic, pline cu legume de primăvară, ierburi şi pomi fructiferi.

Serilda nu se întrebase niciodată cum se hrăneau cei întunecaţi. Era evident că mâncau, altfel nu ar fi avut niciun interes în festinul pregătit de cetăţenii din Adalheid. Însă nu era sigură dacă aveau nevoie să mănânce ori dacă pur şi simplu le plăcea. Într-un fel sau altul, avusese o imagine clară cu privire la ospăţul lor, convinsă că fusese format în întregime din hrana revendicată pe durata vânătorii – mistreţi, căprioare şi păsări.

Regele Elf nu i-a dat timp să admire cum se cuvine superba privelişte oferită de grădini. Se afla deja la baza treptelor, iar Serilda s-a grăbit să ţină pasul cu el, alergând pe aleea centrală care ducea direct spre peretele îndepărtat, într-o burniţă fină, cu pielea înfiorată de ceaţă. A tremurat, gândindu-se la pelerina ei mult râvnită acum.

Privirea i-a fost atrasă de o statuie plasată în unul dintre peticele grădinii, care se înălţa ameninţător deasupra unui brazde de trandafiri negri. S-a împiedicat şi s-a oprit.

Era o statuie a Regelui Elf însuşi, înveşmântat în costumul de vânătoare, cu arbaleta în mâini. Un monument sculptat din piatră neagră, poate din granit. Dar baza era diferită, de un gri-deschis, precum zidurile castelului.

Serilda a clipit, surprinsă de ceea ce i s-a părut a fi o dovadă flagrantă de vanitate. Regele fusese nerăbdător să-şi etaleze trofeele în castel – creaturile împăiate şi capetele montate pe pereţi. Însă nu îi dăduse impresia că ar fi neapărat... ei bine, atât de plin de el.

S-a smuls din uluirea neaşteptată şi a iuţit pasul ca să-l ajungă din urmă, pentru că, evident, regele nu avea nicio intenţie să o aştepte. A trecut pe lângă câţiva grădinari strigoi. Un bărbat cu o foarfecă uriaşă înfiptă în spate smulgea buruienile dintr-un petic, iar o femeie al cărei cap părea permanent înclinat într-un unghi ciudat, ca şi cum ar fi avut gâtul rupt, tăia crengile şi frunzele unui gard viu pentru a-i da forma unui şarpe foarte lung. În depărtare, mai multe fantome se plimbau haotic prin grădini, dar, pe măsură ce se apropia de zidul din spate al castelului, atenţia Serildei nu a mai fost atrasă de zonele cu frunziş luxuriant.

Paşii i-au încetinit când a fost condusă printr-o poartă din fier forjat, care nu fusese vizibilă de pe treptele palatului. Dădea spre o peluză îngustă şi îngrijită, aflată în partea din spate a grădinilor, care ar fi putut fi folosită pentru un joc de popice.

Peste tot în jurul perimetrului său se aflau mai multe cuşti ornate. Unele erau îndeajuns de mici pentru a ţine o pisică de casă, altele aproape la fel de mari ca roata morii, toate luminate de strălucirea orbitoare a o sută de torţe care ardeau la marginile gazonului.

Unele erau goale.

Însă altele...

A rămas cu gura căscată. Şi nu a mai putut să o închidă. Nu era sigură că ceea ce vedea era real.

Într-o cuşcă, un elwedritsch, o creatură dolofană, asemănătoare unei păsări, acoperită cu solzi în loc de pene, cu o pereche de coarne subţiri răsărindu-i din cap. Mai era şi varul sau, rasselbockul, un iepure cu coarne similare unui căprior. In următoarea cuşca, un bargeist, un urs negru enorm, cu ochi roşii strălucitori. Şi mai existau făpturi pentru care nu avea niciun nume. O creatură ce îi amintea de un bou, cu şase picioare şi o carapace pe spate. O fiară de mărimea unui mistreţ, acoperită cu o blană zburlită care, la o examinare mai atentă, s-ar putea să nu fi fost deloc blană, ci nenumărate ace ascuţite, precum cele ale unui porc spinos.

* creaţ-ur§ legendară din mitologia germană. Provine din încrucişarea găinilor, raţelor şi gâştelor cu creaturi mitice din pădure, cum ar fi elfii şi goblinii

* Animal mitologic din folclorul german despre care se spune că este foarte timid şi rămâne în cea mai mare parte ascuns, dar este periculos din cauza coarnelor sale. Faţă de alte specii de iepuri, un rasselbock poate avea şi canini

* se presupune că termenul provine de la Băr-geist. În traducere liberă, urs-fantomă sau fantoma unui urs

Un sunet aproape ca un suspin, aproape ca un hohot de râs, i-a scăpat de pe buze când a zărit ceea ce părea la început a fi o capră de munte obişnuită. Dar, în timp ce şchiopăta spre vasul cu mâncare, a văzut că picioarele din partea stângă a corpului erau semnificativ mai scurte decât cele din partea dreaptă. Un dahut Creatura a cărei blană Gild spusese că era preferata lui pentru tors.

A păşit spre creatură, clătinând din cap de uimire. La doar câţiva paşi de cuşca dahutului, a putut vedea că, intr-adevăr, avea porţiuni întregi unde blana fusese recent tunsă în fâşii inegale. Se îndoia că dahutului îi păsa prea mult, mai ales pe măsură ce zilele deveneau mai calde, însă ceva îi spunea că dispariţia acelor petice de blană îi enerva foarte tare pe Regele Elf şi pe vânătorii săi.

A clătinat din cap, încercând să-şi reprime rânjetul.

A fost un lucru uşor de făcut, mai ales după ce s-a îndepărtat de cuşti şi a putut să aibă o privire de ansamblu asupra bestiilor încarcerate. Era un melanj de straniu şi regal, toate părând înghesuite şi nefericite în incintele lor. Multe stăteau ghemuite în colţurile cuştilor, ferindu-se de ploaie şi urmărindu-i pe cei întunecaţi cu ochi prudenţi. Unele aveau răni deschise, care nu fuseseră îngrijite.

— Toate aceste fiare sublime, a mormăit o voce arogantă, iar muritoarea vrea să vadă dahutul.

Serilda a tresărit. Forţându-şi privirea să părăsească făpturile, a văzut că ea şi Regele Elf nu erau singuri. Mai mulţi întunecaţi învesmântaţi în echipament de vânătoare stăteau adunaţi la

capătul gazonului, lângă o cuşcă enormă, dar goală. Cel care vorbise fusese un bărbat cu pielea de aramă şi părul de un auriu strălucitor, cu o sabie lată pe spate. Când şi-a dat seama că i-a atras atenţia, a ridicat o sprânceană.

— Oare micuţei fiinţe umane îi este teamă de fiare?

— Nici pe departe, a susţinut Serilda stând mai dreaptă, însă prefer farmecul natural în detrimentul vanităţii şi al forţei brute. Nu am văzut niciodată o creatură atât de inocentă. Sunt mai degrabă vrăjită.

— Lady Serilda, a spus Regele Elf.

Fata a tresărit. Străinul a rânjit.

— Nu dispunem de prea mult timp. Vino, vreau să-ţi arăt cea mai nouă achiziţie a noastră.

— Nu vă bateţi capul cu ea, înălţimea Voastră Sinistră, a strigat bărbatul, căci fiinţa umană are gusturi proaste în privinţa fiarelor!

— Dacă nu mă înşel, părerea ta nu a fost cerută, a replicat regele.

Maxilarul străinului s-a încleştat, iar Serilda nu s-a putut abţine să nu-şi înalţe sfidător bărbia în timp ce trecea pe lângă el.

După nicio duzină de paşi s-a oprit, înmărmurită de un zgomot asurzitor, ca de metal pe metal. S-a strâmbat şi şi-a apăsat mâinile de urechi.

în jurul ei, toţi cei întunecaţi au râs. Până şi Regele Elf a părut momentan amuzat, apoi s-a reîntors cu mândrie spre sursa sunetului.

Printr-o altă poartă aflată undeva în spatele gazonului, mai mulţi vânători şi slujitori îndrumau o fiară gigantică înainte. Fiecare strângea cu putere capătul unei frânghii lungi care fusese înfăşurată în jurul gâtului şi al corpului creaturii. Deşi a numărat peste zece temniceri, Serilda îşi dădea seama, după încordarea muşchilor şi după icnete, ca apelau până şi la ultimul strop de forţă ca să târască animalul mai departe.

A simţit un gol în stomac.

— E un tatzelwurm, a şoptit ea nevenindu-i să creadă. Aţi capturat un tatzelwurm.

— L-am găsit cutreierând în munţii aflaţi dincolo de graniţa cu Ottelien, a spus Regele Elf. Exact unde ai spus că va fi.

Capitolul 40

Lungimea creaturii depăşea de trei ori înălţimea Serildei, cea mai mare parte a corpului său constând dintr-o coadă şerpuitoare, acoperită cu solzi scânteietori de argint, care biciuia şi se zvârcolea în timp ce vânătorii trăgeau de frânghii. Nu avea membre posterioare, ci două braţe frontale, fiecare cu muşchi puternici, încordaţi, şi trei gheare care arătau ca nişte pumnale în lumina torţelor, când zgâria pământul încercând să-şi înhaţe temnicerii. Un cap cu trăsături feline, ca un râs enorm; ochi galbeni feroce, cu două fante înguste în loc de irisuri, mustăţi lungi, aproape mătăsoase, şi smocuri de păr negru care i se iveau din urechile largi şi ascuţite. Cu toate că o botniţă îi acoperea nasul şi gura, încă putea să emită un vaiet strident şi mârâituri adânci, guturale. Dintr-o rană laterală ieşeau aburi şi curgea sânge, care, în lumina din grădină, părea a fi la fel de verde ca iarba.

— Pregătiţi cuşca! a strigat o femeie, iar Serilda a recunoscut-o pe Giselle, stăpâna copoilor.

Unul dintre vânători a deschis cu greu uşa uriaşei cuşti goale.

Serilda s-a dat îndărăt, nedorind să fie nicidecum în preajma tatzelwurmului în cazul în care reuşea să scape – şi părea să aibă şanse mari.

— E uluitor, nu-i aşa? a glăsuit Regele Elf.

Fata şi-a ridicat privirea spre el, amuţită. Ochii lui erau aţintiţi asupra prăzii, cu o expresie complet înflăcărată. Părea aproape vesel, cu dinţii ascuţiţi dezvăluiţi în spatele buzelor curbate într-un zâmbet, cu ochii de un albastru-gri hipnotizaţi de fiară.

Şi-a dat seama că greşise crezând că a fost amabil cu ea înainte. Regele voia doar să se laude cu noul său trofeu. Şi cine altcineva mai potrivit să-i admire prezenţa uluitoare decât o ţaranca

muritoare?
În vreme ce vânătorii târau tatzelwurmul în cuşcă, Regele Elf şi-a îndreptat zâmbetul către Serilda.
— Îţi datorăm recunoştinţa noastră.
Tânăra a dat încet din cap.
— Pentru că v-am spus unde să-l găsiţi.
A încercat să-si ascundă nedumerirea. Până la urmă, inventase. Mintise.
Dar, evident, avusese şi dreptate.
— Da, a spus Regele Elf, dar şi pentru că, fără darul tău, am fi fost nevoiţi să lăsăm creatura paralizată. Ca wyvernul meu, dacă l-ai văzut. Tatzelwurmul ar fi un element de decor cu adevărat minunat, dar... prefer să mă bucur de capturile mele într-o stare mai animată. Să fie pline de vigoare. Totuşi nu am fi putut să-l transportăm atât de departe fără darul tău preţios.
— Ce dar? a întrebat ea fără să aibă nici cea mai mică idee despre ce vorbea.
Regele a râs voios.
Tatzelwurmul a fost târât în cuşcă. Vânătorii s-au strecurat înapoi afară şi au închis bestia în cuşcă, lăsând-o înăuntru doar pe stăpâna copoilor, care s-a apucat să desfacă frânghiile încă înfăşurate în jurul corpului bestiei.
Frânghii care scânteiau în lumina torţelor.
Serilda si-a încleştat maxilarul pentru a-si înăbuşi strigătul.
Nu erau frânghii, ci lanţuri.
Lanţuri subţiri de aur.
— Firul pe care l-ai făurit abia a fost îndeajuns ca să împletim aceste frânghii, a spus regele, confirmându-i suspiciunile. Dar ceea ce ne-ai oferit în seara asta ar trebui să fie suficient chiar şi pentru capturarea şi imobilizarea celor mai măreţe dintre fiare. Acesta a fost un test ca să vedem dacă lanţurile îşi vor îndeplini scopul. După cum poţi vedea, au funcţionat magnific.
— Dar... de ce aur? a spus ea. De ce nu oţel sau sfoară?
— Nu aur, i-a răspuns el, ondulându-şi plăcut vocea. Fire de aur. Nu ştiai ce valoare are un astfel de dar al zeilor? Este, mai mult ca sigur, singurul material care poate lega o creatură magică. Oţelul sau sfoara nu ar avea nicio şansă de izbândă în faţa unui asemenea monstru, a adăugat el, apoi a chicotit. E magnific, nu-i aşa? Şi e în sfârşit al meu.
— Ce aveţi de gând să faceţi cu fiara? l-a întrebat ea înghiţind în sec.
— Asta rămâne de văzut. Dar am nişte idei măreţe.
Vocea i-a devenit aspră. Serilda şi-a imaginat tatzelwurmul împăiat şi montat pe perete, o altă piesă din colecţia regelui.
— Vino! a glăsuit el oferindu-i cotul. Aceste grădini nu sunt uşor de străbătut pe cealaltă parte a voalului, iar răsăritul se apropie.
Tânăra a ezitat poate o clipă prea mult înainte să-i accepte braţul. S-a uitat înapoi o singură dată, în vreme ce maestra copoilor s-a furişat din cuşcă, cu braţele pline de lanţuri. Poate că era şi paznicul terenului de vânătoare, s-a gândit Serilda, acum, că ştia că se păstra o parte din vânat. De îndată ce femeia a ieşit, usa cuştii a fost trântită în urma ei şi încuiată cu zăvoare grele.
Tatzelwurmul a scos un alt vaiet asurzitor. Până atunci, sunase furios. Acum, fata a distins un nou tip de agonie. Devastare. Pierdere.
Privirea creaturii s-a oprit asupra Serildei. În ochii ei mijiţi a distins claritate. Şi furie, da, însă şi inteligenţă, ce părea nepotrivită cu trăsăturile sale animalice. Simţea, fără nicio urmă de îndoială, că nu era o bestie lipsită de raţiune. Nu era o făptură care să fie ţinută într-o cuşcă.
Ce se întâmpla era o tragedie.
Şi, într-o oarecare măsură, vina îi aparţinea. Minciunile ei îl îndrumaseră pe rege la tatzelwurm. Cumva, ea săvârşise această faptă.
Serilda s-a întors şi l-a lăsat pe rege să o conducă înapoi la castelul care strălucea în faţa lor, pe aleea cu petice de grădină îngrijite de o parte şi de alta. Peste zidul răsăritean, o lumină trandafirie subtilă a atins norii purpurii, răspândiţi pe bolta cerească.
— Ah, ne-am plimbat prea mult, a spus regele. Iartă-mă, lady Serilda! Sper că îţi poţi găsi

drumul.
Ea şi-a ridicat privirea spre el, copleşită de o frământare nouă. Oricât de mult l-ar fi urât pe acest bărbat – pe acest monstru – cel puţin ştia ce fel de monstru era. Dar, dincolo de voal, castelul ascundea prea multe secrete, prea multe ameninţări.
Ca şi cum i-ar fi simţit teama crescândă, Regele Elf şi-a apăsat uşor mâna peste a ei.
De parcă ar fi vrut să o consoleze.
Apoi o rază de lumină aurie a lovit cel mai înalt turn al donjonului şi regele a dispărut precum negura. Peste tot în jurul Serildei, grădinile au devenit sălbatice şi neîngrijite, asaltate de copaci şi arbuşti disproporţionaţi, cimişirii întinzându-se în toate direcţiile. Aleea de sub picioare a fost luată în stăpânire de liane şi de buruieni. Încă mai putea distinge modelul peticelor pătrate, iar o parte din monumentele de piatră – câte o fântână, câte o statuie – erau încă în picioare, dar toate erau ciobite şi şterse de vreme.
Maiestuosul castel se preschimbase din nou într-o adunătură de ruine.
Serilda a oftat. Tremura din nou si, deşi dimineaţa era umedă, credea că motivul avea mare legătură cu prezenţa atât de aproape a Regelui Elf, cu o clipă în urmă.
Oare o mai putea vedea din partea sa de voal, ca şi cum s-ar uita printr-o fereastră? Ştia că Gild putea. Până la urmă, în prima dimineaţă, el o apărase de drud. Poate că toţi locuitorii castelului puteau să o urmărească în timp ce ea nu vedea decât haos şi abandon. Cu Gild, ideea era reconfortantă. Cu ceilalţi, nu prea.
Conştientă că în orice minut vor începe ţipetele, Serilda şi-a ridicat fustele şi s-a grăbit de-a lungul aleii, ocolind desişul bogat. Grădinile, aparent părăsite, debordau de viaţă. Neglijate, multe dintre plante înfloriseră şi germinaseră, însă nu toate erau buruieni. Aerul mirosea a mentă şi a salvie, parfumurile fiind intensificate de pământul umed, şi a observat multe ierburi care se furişau sălbatic printre straturile de flori cândva aranjate. O mulţime de păsări erau cocoţate în ramurile copacilor, ciripind cântecele de primăvară, sau ţopăiau pe pământ, scormonind cu ciocurile după viermi ori alte creaturi. În graba ei, Serilda a speriat un şarpe de iarbă, care, la rândul său, a speriat-o pe ea când s-a retras iute într-un petic de calluna:
Mic arbust cunoscut şi sub denumirea de iarbã-neagrã, cu ramuri subþiri, frunze mici şi solzoase, flori hermafrodite, roz-violacee, mai rar albe, ºi fructe sub forma unei capsule acoperite de un strat fin de puf.
Se afla aproape de treptele castelului când s-a împiedicat. A căzut cu putere pe mâini şi pe genunchi. Rostogolindu-se pe spate, şi-a coborât privirea spre palmă, care aterizase pe un ciulin. Mormăind, a cules ţepii micuţi, apoi şi-a rulat în sus fusta, ca să-şi verifice genunchii. Stângul era abia atins, însă dreptul sângera de la o zgârietură superficială.
— N-a fost prea frumos! s-a răstit ea, lovind cu piciorul piatra care îi pusese piedică, ascunsă sub o buruiană mult prea mare.
Piatra, aproape perfect rotundă, s-a rostogolit câţiva metri mai încolo.
Serilda şi-a îndreptat spatele.
Nu era o piatră.
Era un cap. Capul unei statui.
S-a ridicat şi s-a apropiat de acesta. După ce l-a răsturnat cu piciorul, pentru a se asigura că nu ascundea insecte mortale pe suprafaţa rotundă, s-a aplecat şi l-a luat.
Pe lângă faptul că era erodat de vreme, îi lipseau nasul şi câteva bucăţi dintr-un acoperământ ce semăna cu o pălărie. Avea trăsături feminine, o gură plină, severă, şi urechi delicate. Întorcându-l cu spatele la ea, Serilda a văzut mai clar că nu purta de fapt o pălărie, ci o coroană, pe care timpul o dăltuise treptat într-un cerc subţire, format din fragmente neuniforme.
Fata s-a uitat în jur, în căutarea corpului statuii, şi a zărit o siluetă răsturnată în spatele unui arbust ale cărui frunze de primăvară încă nu încolţiseră. La început, părea doar o movilă de pietre acoperită de muşchi, dar, la o inspecţie mai atentă, şi-a dat seama că erau două siluete care stăteau una lângă alta. Una înveşmântată într-o rochie. Cealaltă, într-o tunică lungă şi o manta tivită cu blană. Ambele statui erau decapitate.
Căutând în continuare, a scos la iveală o teacă sfărâmată si... o mână.

Punând jos capul, Serilda a ridicat acest membru pierdut, rupt chiar deasupra încheieturii, cu trei degete lipsă, inclusiv cel mare. A îndepărtat un smoc de licheni agăţaţi de suprafaţa sa.
Ochii i s-au mărit.
Pe al patrulea deget al mâinii se afla un inel.
S-a uitat mai de-aproape, mijindu-şi ochii. Deşi degradat de trecerea timpului, sigiliul inelului era inconfundabil.
R-ul şi tatzelwurmul. Mai văzuse Gild această statuie?
Din acest motiv i se păruse cunoscut simbolul?
Sau totul avea o semnificaţie mai profundă? Cum acest sigiliu era pe inelul unei statui – statuia unei regine, după aspectul coroanei –, ar fi putut fi un blazon de familie. Asta se potrivea cu teoriile ei legate de pietrele funerare.
Dar ce familie regală?
Şi ce s-a ales de membrii ei?
Uitându-se prin grădină, Serilda şi-a dat seama că se afla în apropierea parcelei de pământ unde văzuse statuia Regelui Elf, de cealaltă parte a voalului.
Acea statuie ar fi trebuit să fie chiar... acolo.
După ce a folosit mâna de piatră pentru a înlătura un acoperământ îndesat de liane, a găsit ce căuta exact acolo unde se aştepta – baza monumentului, pe care a presupus că se înălţaseră cândva, deasupra propriilor grădini, statuile regelui şi reginei, sfărâmate acum în bucăţi.
A remarcat câteva cuvinte cioplite în piatră.
Săgetată de un fior de entuziasm, Serilda a curăţat locul de murdărie şi moloz, folosindu-si răsuflarea ca să îndepărteze straturile de praf care umpleau gravura, până când, într-un final, a izbutit să citească inscripţia.
ACEASTĂ STATUIE RIDICATĂ PENTRU A COMEMORA ASCENSIUNEA
REGINEI
ŞI A SOŢULUI EI
REGELE
PREA GRAŢIOASELE SALE MAJESTĂŢI
LA TRONUL ADALHEIDULUI
A citit din nou cuvintele.
Şi din nou.
Asta era tot?
Nu, ar trebui să existe nişte nume.
A pipăit împrejurul locurilor goale de pe piatră, dar nu a mai găsit alte cuvinte.
Care regină şi rege?
Serilda a urmărit conturul cuvintelor cu degetul mare, apoi şi-a trecut uşor degetele de-a lungul spaţiilor libere, unde ar fi trebuit să fie nume.
Nimic. Doar piatră solidă, netedă ca sticla.
Atunci a auzit primul ţipăt.
Enervată, Serilda şi-a ridicat fustele şi a fugit.

Capitolul 41

Norii puseseră stăpânire pe cer şi începuse din nou să plouă. Serilda stătea la marginea docului, legănându-şi picioarele deasupra apei, hipnotizată de picăturile delicate care conturau cercuri nesfârşite pe suprafaţa lacului. Ştia că ar trebui să se întoarcă la han. Era udă până la piele, cu rochia lipită de trup, şi începuse să tremure cu ceva timp în urmă, mai ales fără pelerina ei iubită. Lorraine va fi îngrijorată, iar Leyna va fi nerăbdătoare să-i audă povestea despre o altă noapte petrecută în castel.
Însă nu mai avea energie sau voinţă să se ridice. Avea impresia că, dacă s-ar fi uitat la castel îndeajuns de mult, acesta i-ar putea dezvălui o parte din secretele sale.

Tânjea să se întoarcă. Chiar şi acum era tentată să treacă podul. Să-şi încerce norocul cu monştrii şi ghoulii.

Însă era o misiune complet nechibzuită, demnă de un nebun.

Castelul era primejdios, indiferent de ce parte a voalului se afla.

Un stol de păsări negre s-a înălţat deasupra ruinelor, croncănind în jurul unei prăzi. Serilda le-a urmărit cu atenţie, observând cum trupurile tenebroase se învârteau şi plonjau înainte să se aşeze din nou, undeva departe de ochii ei.

A oftat. Trecuseră aproape două săptămâni de la Ziua lui Eostrig şi Sărbătoarea Morţilor, însă tot ce aflase era că Regele Elf folosea firele de aur pentru a vâna şi captura creaturi magice, că sigur existase o familie regală care locuise cândva în castel, dar fusese stearsă din istorie, şi că sentimentele ei pentru Gild erau...

Ei bine...

Mai intense decât îşi dăduse seama.

O parte din ea s-a întrebat dacă nu cumva se grăbise noaptea trecută. Dacă ei nu se grăbiseră. Ceea ce se întâmplase între ei fusese...

Îi scăpa cuvântul perfect.

Poate cuvântul căutat era perfect O fantezie perfectă. Un moment perfect, imortalizat în timp.

Dar fusese şi neaşteptat, şi brusc, iar când s-a trezit şi a descoperit că Gild plecase, cu Regele Elf înălţându-se falnic deasupra ei, acea iluzie a perfecţiunii s-a spulberat.

Nu era nimic perfect în intimitatea ei cu Gild, tot mai intensă după fiecare întâlnire. Avea nevoie de el dacă voia să supravieţuiască, dacă voia să îndeplinească sarcinile primite de la Regele Elf. În plus, îi era încontinuu îndatorată. Îl plătise cu cele mai valoroase două bunuri ale ei, iar acum cu promisiunea primului ei născut şi, indiferent dacă magia era sau nu cea care pretindea astfel de sacrificii, nu părea a fi un început potrivit pentru o relaţie de durată.

Se lăsaseră duşi de val, atâta tot. Un băiat şi o fată cărora viaţa le oferise puţine ocazii pentru idile şi romantism, copleşiţi de o dorinţă febrilă.

De îndată ce acele cuvinte i-au trecut prin minte, obrajii Serildei au luat foc.

Copleşiţi de... un dor intens.

Asta suna un pic mai respectabil.

Nu erau nici pe departe primii care, prinşi în mrejele pasiunii, au ajuns în pat – sau, în cazul lor, pe un divan vechi – fără să stea prea mult pe gânduri. Şi în niciun caz nu ar fi ultimii. Printre distracţiile preferate ale femeilor din Mărchenfeld se numărau plescăiturile agasante şi privirile dezaprobatoare aruncate fetelor şi băieţilor necăsătoriţi care, în opinia lor, deveniseră prea apropiaţi. Însă erau doar bârfe relativ inofensive. Nu exista nicio lege împotriva unei astfel de legături şi, dacă erau supuse presiunii, cele mai multe dintre aceleaşi femei vorbeau cu plăcere şi cu un fel de mândrie despre prima lor zbenguială, neuitând să precizeze apoi că totul s-a petrecut cu mu7ftimp în urmă, înainte să-şi întâlnească dragostea vieţii lor şi să descopere fericirea conjugală.

Serilda ştia că primele momente de intimitate nu erau întotdeauna fericite. Auzise poveşti despre bărbaţi şi femei deopotrivă care crezuseră că sunt îndrăgostiţi, pentru ca mai târziu să constate că acele sentimente nu le erau împărtăşite. Ştia că să oferi atât de mult putea atrage după sine sentimente de ruşine. Ştia că ar putea exista regrete.

Si-a muscat interiorul obrazului, încercând să stabilească dacă ea simţea vreo urmă de ruşine. Dacă ea avea regrete.

Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai clar că răspunsul era... nu.

Nu încă, cel puţin.

În acest moment, voia doar să-l vadă din nou. Să-l sărute din nou. Să-l îmbrăţişeze din nou. Să... facă alte lucruri cu t y el. Din nou.

Nu. Nicio urmă de ruşine.

Dar nu-şi putea îndeplini niciuna dintre dorinţe. Şi dacă existau sentimente complicate, înşelătoare, aceasta era sursa lor. Gild era prins dincolo de voal, iar ea se afla aici, privind un castel unde fantomele gemeau, plângeau şi sufereau, retrăindu-si la nesfârşit morţile.

O briză s-a ridicat deasupra apei. Serilda s-a cutremurat. Rochia îi era udă, părul, lipit de creştet. Picături mici începuseră să-i alunece pe faţă.

Un foc ar fi fost ideal. Un veşmânt uscat. O cană de cidru cald.

Ar trebui să se întoarcă la han.

Dar, în loc să se ridice, şi-a băgat mâinile în buzunarele rochiei.

Când degetele i s-au strâns în jurului unui obiect, a suspinat. Uitase complet de acesta.

A scos bobina, aproape aşteptându-se să o vadă înfăşurată cu paie sfărâmicioase. Dar, nu, ţinea în mână un mosor plin cu fire fine de aur.

A râs, surprinsa. Într-o mică măsură, bobina părea un cadou, chiar dacă, de fapt, o furase.

Un sunet nou i-a perturbat gândurile. Un clipocit. Un zornăit.

Serilda şi-a lipit bobina de trup, ascunzând-o, apoi a aruncat o privire în jur. A zărit bărci de pescuit în largul lacului, unde echipajele lor aruncau năvoade şi fire de pescuit, ţipând ocazional diferite informaţii unele spre celelalte, însă fata morarului nu putea desluşi cuvintele. Pe drumul din spatele ei hurducăiau câteva căruţe, roţile lor alunecând zgomotos pe pietriş. Dar, odată cu vremea friguroasă, oraşul era în mare parte tăcut.

Iată-l din nou – un zornăit muzical, jos, care imita glasul unor clopoţei de vânt.

Răsuna din apropiere.

De parcă venea de sub doc.

Serilda tocmai începuse să se încline în faţă, ca să tragă cu ochiul peste margine, când o mână a apărut la câţiva paşi distanţă de ea, apucând scândurile de lemn şi formând o băltoacă de apă de lac în jurul pielii maro-verzui.

Mâna avea degete groase, noduroase, unite de o membrană vâscoasă.

Fata a icnit şi a sărit imediat în picioare.

În urma mâinilor au apărut doi ochi uriaşi, ca de insectă, ce se uitau cercetător peste doc, strălucind uşor gălbui. Un mănunchi de alge marine se agăţase de capul chel şi bulbos.

Ochii siluetei s-au fixat asupra Serildei, care s-a mai îndepărtat cu un pas de marginea debarcaderului. A îndesat bobina cu fir de aur înapoi în buzunar, apoi s-a uitat repede în jur după ceva ce ar putea folosi drept armă. Nu a zărit nimic, nici măcar un băţ.

Creatura şi-a aruncat coatele pe doc şi a început să se târâie în sus.

Ar trebui să fugă? Să strige după ajutor?

În pofida felului năvalnic în care îi bătea inima, creatura nu părea extrem de ameninţătoare. Când a ieşit pe doc, a putut vedea că era de mărimea unui copil mic, o fiinţă într-adevăr stranie şi hidoasă, cu protuberanţe şi umflături de-a lungul unui corp slinos şi cu picioare musculoase ca de broscoi, care îl menţineau într-o poziţie ghemuită. Ar fi crezut cu siguranţă că întruchipa vreun animal ciudat născut în vreo mlaştină a pădurii, cu excepţia faptului că nu era complet gol. Purta o haină meşteşugită din ierburi ţesute şi acoperită cu scoici mici. Acelea pocneau şi zdrăngăneau la fiecare mişcare pe care o facea.

Însă acum creatura amuţise. Încremenise. Gura sa, care se întindea dintr-o parte în alta a feţei, rămăsese o linie fermă. O studia.

Serilda o studia la rândul ei, cu pulsul tot mai stabil.

Ştia această creatură.

Sau măcar ştia ce era.

— Schellenrock? a şoptit ea.

Un fel de baubau de râu, de obicei inofensiv, notabil îndeosebi prin haina de scoici care dăngăneau asemenea unor clopoţei oriunde mergea.

Nu era o făptură rea.

În niciuna dintre poveştile pe care le auzise vreodată, cel puţin. Uneori chiar îi ajuta pe călătorii rătăciţi sau obosiţi.

Cu un zâmbet prudent, Serilda s-a ghemuit în faţa creaturii.

— Salutare! Nu te voi răni.

Schellenrockul a clipit – câte-o pleoapă închisă pe rând. Apoi a ridicat o labă spre ea şi şi-a îndoit unul dintre degete.

Făcându-i semn să-l urmeze.
Fără să-i aştepte reacţia, creatura s-a întors şi a trecut în grabă pe lângă ea, apoi a coborât înapoi în apa mică a lacului cu un zdrăngănit şi un pleosc.
Serilda a aruncat o privire în jur pentru a vedea dacă o urmărea cineva, însă femeia care împingea o căruţă plină de bălegar se oprise să stea la taclale cu o vecină în faţa porţii şi nimeni nu se uita la ea sau la vizitatorul ei neaşteptat.
— Presupun că aş putea fi un călător rătăcit şi obosit, a spus ea, urmând creatura.
A coborât pe mal, care era mai degrabă format din pietre decât din nisip. De îndată ce a fost sigur că venea după el, schellenrockul a luat-o la goană şi a străbătut apa prea puţin adâncă folosindu-se atât de mâini, cât şi de picioare, rămânând suficient de aproape de ţărm cât să-i fie uşor Serildei să ţină pasul cu el.
O conducea direct spre podul de piatră care lega castelul de oraş şi, dacă nu se aştepta ca ea să înoate în largul lacului pentru a trece pe sub podul mobil, aveau să ajungă în curând într-o fundătură.
Însă schellenrockul nu a înotat mai departe în lac. De îndată ce au ajuns la primul pod, construit din pietre şi din bolovani aproape imposibil de escaladat din cauza algelor, creatura s-a căţărat peste câteva dintre stânci şi a dispărut.
Serilda a îngheţat.
Oare avea halucinaţii?
O clipă mai târziu, creatura a reapărut, cu ochii ei galbeni cercetând-o printre pietre, de parcă ar fi întrebat-o de ce se oprise.
Tânăra s-a apropiat cu ceva mai multă prudenţă. Punându-şi mâinile pe pietrele umede, şi-a tras trupul în sus, până acolo unde o aştepta schellenrockul. Căţărarea a fost destul de uşoară, atât timp cât avea grijă să nu alunece.
Făptura a dispărut din nou, iar când Serilda şi-a mijit ochii spre spaţiul unde o văzuse ultima oară, a observat că în zidul stâncos exista un mic alcov. Şi ascunsă acolo – invizibilă de pe mal sau de pe docuri – era o peşteră mică ce ducea departe de castel, sub oraş.
Sau poate că era un tunel.
Sau o ascunzătoare pentru un schellenrock, a presupus ea.
O parte din Serilda s-a întrebat dacă ar fi mai bine să nu îl urmărească. Peştera părea întunecoasă şi umedă, complet neprimitoare din toate punctele de vedere.
Dar auzise şi relatase ea însăşi destule poveşti pentru a şti că nu era niciodată înţelept să ignori convocarea unei creaturi magice. Chiar şi a uneia amărâte şi neobişnuite, precum acest monstru mic de râu.
Când schellenrockul s-a strecurat în gura peşterii, Serilda şi-a legat în grabă codiţele la spate şi l-a urmat.

Capitolul 42

Reacţia ei iniţială fusese corectă. Peştera era întunecoasă, umedă şi complet neprimitoare. Mai mirosea şi a peşte mort.
A trebuit să meargă ghemuită tot drumul, iar picioarele o dureau îngrozitor; în plus, podeaua peşterii părea o înşiruire continuă de bălţi, pe care schellenrockul le tot lovea cu picioarele, împroşcând toată apa în faţa Serildei.
Şi nu vedea nimic. Singura sursă de lumină provenea de la ochii slab luminaţi ai creaturii, care putea în felul acesta să vadă destul de bine, probabil, însă Serilda era lăsată pradă întunericului.
Totuşi drumul era în mare parte drept, iar fata morarului îşi dădea seama că acum călătoreau pe sub oraş. A încercat să estimeze cât de mult merseseră deja, apoi s-a întrebat cât de lung era tunelul, sperând din tot sufletul că avea o deschidere la celălalt capăt şi că schellenrockul nu o conducea înspre o moarte neplăcută.
Tocmai când începea să creadă că bietele ei coapse nu mai puteau îndura un minut în plus şi că va trebui să se târască pe mâini şi pe genunchi – o alternativă deloc tentantă a zărit în faţă o sursă firavă de lumină şi a auzit murmurul apei.

Au ieşit din peşteră.
Şi nu au păşit într-un oraş sau undeva pe un câmp...
Ci într-o pădure.
Serilda abia se minunase de cât de îmbucurător poate fi să-ţi întinzi picioarele după ce fuseseră ţinute prea mult timp îndoite, când un fior i-a cuprins şira spinării.
Creatura o adusese în Pădurea Frasinilor.
Stăteau într-un pârâu de mică adâncime, înconjuraţi de copaci străvechi care îi adăposteau de ploaie, cu ramuri atât de groase încât abia mai putea distinge cerul. Aerul era încă umed şi răcoros, iar din crengi cădeau sfere mari de apă de ploaie.
Schellenrockul a plecat grăbit în josul pârâului, picioarele sale palmate tulburând apa puţin adâncă printr-un mers neobişnuit, parţial ţopăit, parţial şchiopătat, îndrumând-o pe Serilda mai adânc în pădure.
Cizmele fetei lipăiau la fiecare pas. Ştia că ar fi trebuit să-i fie frică – pădurile nu erau prietenoase cu fiinţele umane, în special cu cele care alegeau să intre în codru pe jos sau se abateau de la drum. Însă era foarte curioasă, chiar entuziasmată. Voia să se oprească şi să admire cu nesaţ împrejurimile, acest loc misterios la care visase toată viaţa.
Singura dată când călătorise dincolo de marginea pădurii fusese cu câteva luni în urmă, în noaptea Lunii Foametei, când regele o convocase pentru prima oară, iar trăsura traversase drumul puţin circulat prin pădure, însă fusese prea întuneric să vadă ceva.
Tatăl ei nu îndrăznise niciodată să intre în pădure, nici măcar călare. Se îndoia că ar fi călătorit prin codru chiar dacă ar fi avut o întreagă gardă regală care să-l însoţească. Acum, temerile lui aveau mai mult sens pentru ea. Regele Elf îi ademenise mama, iar majoritatea oamenilor credeau că el încă locuia în Castelul Gravenstone, care se afla în adâncul inimii pădurii.
Chiar dacă regele numea Adalheid noua lui casă, Pădurea Frasinilor rămânea un loc periculos. Înşelător. Serilda s-a temut întotdeauna de codru, însă a fost mereu atrasă de acesta. Ce copil ar putea rezista unei astfel de forme de magie? Sau unei asemenea imagini? Făpturi fermecate care dansau pe ciuperci otrăvitoare, spirite de apă care se scăldau în pâraie şi păsări cântătoare, cu pene strălucitoare, aterizând pe ramurile întinse deasupra capului.
însă nu era întocmai peisajul din poveşti, plin de culoare şi cântec, pe care şi-l închipuise întotdeauna. În schimb, oriunde se uita, ochii ei întâlneau un melanj de gri şi verde.
A încercat sa-l considere drăguţ, dar i s-a părut, în mare, o paletă de întuneric continuu. Trunchiuri înalte de copaci, complet negre, cu ramuri lungi, subţiri şi înclinate, de care atârnau licheni înfăşuraţi asemenea firelor dintr-o sfoară, şi buşteni căzuţi, care se destrămau sub greutatea vegetaţiei dese de muşchi şi a ciupercilor de mărimea roţilor de căruţă.
Aici dăinuia un sentiment al eternităţii. Era un loc unde timpul nu exista, unde chiar şi cel mai mic lăstar putea fi străvechi. Neschimbat şi neschimbător.
Dar, desigur, nu era neschimbător. Pădurea pulsa de viaţă, însă în feluri tăcute, subtile. Păianjenul gras care îşi ţesea pânza complicată printre spinii unui arbust cu boabe sângerii. Orăcăitul broaştelor râioase de-a lungul unui iaz întunecos. Croncănitul tulburător al ciorilor care o priveau dintre ramuri, răsplătit uneori cu un răspuns din partea pitulicilor, cunoscute pentru cântecul lor singuratic, împreună cu ploaia neîncetată, dădeau glas unei melodii sumbre. Răpăiala înfundată de pe coronamentele înalte, acompaniată de picăturile constante care loveau frunzele inferioare înainte să se prelingă spre podeaua pădurii şi să fie înghiţite de vegetaţie şi de acele de pin.
Neliniştea Serildei era alimentată de ameninţări imaginare. A stat cu ochii pe ciorile din jur, îndeosebi pe cele care îi aterizau deasupra capului şi o aşteptau să treacă pe dedesubt, urmărind-o precum nişte prădători lacomi. Însă erau doar păsări, s-a asigurat ea la nesfârşit. Nu nachtkrappi însetaţi de sânge, spionii Regelui Elf.
Când haina schellenrockului a zornăit puternic, Serilda s-a speriat. Şi-a dat seama că ajunsese destul de departe şi stătea pe un buştean căzut, cu pleoapele alternând, una închisă, cealaltă deschisă, în clipiri lente.
— Îmi pare rău! a spus ea zâmbind.

Dacă făptura putea zâmbi, nu a făcut-o. Dar motivul ar putea fi şi faptul că o muscă a început să-i bâzâie în jurul capului, atrăgându-i atenţia, astfel încât, în timp ce Serilda a parcurs distanţa până la schellenrock, acesta a scos o limbă neagră, asemănătoare unui bici, şi a înghiţit musca întreagă.

Fata şi-a suprimat o grimasă. Când privirea creaturii s-a aţintit din nou asupra ei, fata îşi regăsise deja zâmbetul politicos.

— Există un loc unde să ne putem odihni? Doar pentru câteva minute?

Drept răspuns, schellenrockul a sărit de pe buştean şi s-a îndreptat în sus, spre malul pârâului, unde frunzişul era dens, iar pământul, un mozaic de rădăcini noduroase, ferigi şi mărăcini.

Oftând, Serilda a apucat o rădăcina groasă care ieşea din noroi şi s-a ridicat cu greu în picioare, pornind îndată după creatură.

într-adevăr, pădurea era sumbră, s-a gândit ea, ferindu-se sau strecurându-se sub ramurile care se întindeau după ea asemenea unor gheare. Însă mai exista şi o stare de pace, de serenitate. Ca un concert trist susţinut într-o gamă minoră, ce te făcea să plângi doar dacă-l ascultai, deşi nu ştiai niciodată de ce.

Era mirosul de pământ şi ciuperci. Acel miros rece de umezeală, după o ploaie viguroasă. Erau micile flori sălbatice purpurii care se desfăşurau aproape de pământ, atât de uşor de trecut cu vederea printre buruienile cu ţepi. Erau trunchiurile căzute, care putrezeau şi dădeau viaţă unor lăstari noi, înfăşuraţi în rădăcini delicate şi subţiri. Erau insectele zbârnâitoare şi o întreagă menajerie de broaşte care orăcăiau.

Poteca, dacă putea fi numită potecă, se curba de-a lungul marginii unei mlaştini năpădite de sălcii plângătoare şi iarbă specifică smârcurilor. O baltă cu suprafaţa umbrită de alge şi nuferi enormi era alimentată de un pârâu mic. Schellenrockul s-a căţărat greoi pe partea cealaltă, în sunetul voios al scoicilor, dar, când Serilda a dat să-l urmeze, piciorul i-a alunecat până la gleznă în noroi. A icnit şi şi-a aruncat braţele în lături, abia reuşind să-şi recapete echilibrul înainte să cadă în mlaştină.

De cealaltă parte a bălţii, schellenrockul s-a oprit să se uite înapoi la ea, de parcă s-ar fi întrebat care ar putea fi problema.

Serilda s-a încruntat. Când şi-a scos cizma din noroi, un zgomot ca un gâlgâit a fost eliberat în pădure. S-a dat îndărăt, pe o porţiune mai uscată.

— Nu există alt...?

Şi-a pierdut şirul gândurilor, zărind, nu foarte departe în josul pârâului, un podeţ construit din crenguţe de mesteacăn şi pietre, întărit cu mortar.

— Ah! Ca ăsta!

Schellenrockul şi-a zdrăngănit zgomotos scoicile.

— Nu e mult mai departe, a strigat Serilda, oprindu-se ca să-şi şteargă cizma murdară de noroi pe un petic de muşchi. Şi pe acolo îmi va fi mult mai uşor.

Creatura şi-a zdrăngănit din nou scoicile, un pic panicată. Tânăra s-a încruntat şi a aruncat o privire înapoi, la ochii săi bulbucaţi, care acum nu mai clipeau.

— Ce-i? a întrebat ea, făcând un pas pe pod.

Oh... bună... făptură minunată.

Serilda a încremenit. Vocea era o şoaptă, o melodie. Foşnetul frunzelor, murmurul liniştitor al apei.

Fără să-i mai acorde nicio atentie schellenrockului, fata s-a uitat în faţă şi a văzut o femeie care stătea pe cealaltă parte a podeţului.

Părea făurită din mătase şi raze de lună, învesmântată într-o rochie lungă, albă, cu păr întunecat care îi atârna până aproape de genunchi. Faţa ei, deşi frumoasă, nu era fără cusur precum a celor întunecaţi. Avea sprâncene groase şi negre, ochi căprui ca ghinda şi gropiţe chiar deasupra colţurilor gurii, care îi dădeau un aer poznaş. Totuşi, oricât ar fi semănat cu o muritoare, emana o lumină eterică, un semn clar că era o fiinţă nepământeană.

Şi, judecând după reacţia schellenrockului... periculoasă.

Dar Serilda nu s-a simtit ameninţată. În schimb, s-a simţit atrasă de această femeie, de această

făptură.
Zâmbetul femeii a devenit mai larg, dezvăluindu-i mai bine gropiţele. A chicotit, un sunet gingaş ca al clopoţeilor de paradă, un surâs orbitor, eclipsat doar de lumina stelelor căzătoare. A întins o mână spre Serilda.
O invitaţie.
Vrei să dansezi cu mine?
Serilda nu a luat nicio decizie. Mâna îi era deja întinsă, nerăbdătoare să accepte propunerea. A făcut un pas înainte.
Ceva s-a sfărâmat sub piciorul ei.
Surprinsă, tânăra şi-a coborât privirea.
Ah – nimic altceva decât o crenguţă de mesteacăn.
A dat să o lovească cu piciorul şi să o arunce în pârâu, dar s-a oprit.
Un avertisment, o voce din subconştient care ţipa la ea.
Nu era o crenguţă.
Era un os.
întregul pod era construit din oase, îmbinate cu mortar şi pietre.
Cu inima bubuindu-i în piept, a început să se retragă, întâlnind din nou privirea femeii.
Zâmbetul dispăruse, copleşit de o rugăminte disperată.
Nu pleca! a şoptit vocea. Numai tu poţi rupe acest blestem. Mă poţi elibera! E nevoie doar de un dans. Un dans scurt. Te rog! Te rog, nu mă părăsi...
Încă un pas înapoi. Piciorul i-a aterizat pe pământ moale, acoperit de muşchi.
Amărăciunea fragilă a femeii s-a transformat iar, de data asta într-un rânjet vicios. S-a năpustit înainte, cu degetele întinse ca să o înhaţe pe Serilda – să o zgârie, să o sugrume sau să o împingă, nici fata nu ştia.
A ridicat o mână pentru a se proteja.
Un toiag de lemn a lovit mâinile femeii, îndepărtându-le din cale. Făptura a scos un ţipăt de durere şi s-a retras îndată.
O siluetă a sărit pe pod, între Serilda şi femeia încruntată. Suplă şi graţioasă, cu muşchi în loc de păr, între urechile înalte de vulpe.
— Pe aceasta nu, Saligee! a rostit o voce severă.
O voce familiară.
Serildei i-a luat o clipă să-ţi amintească numele mossienei. Basil: Purslanef

* În traciucere liberă, busuioc.
* În traducere liberă, lintiţă. Nume dat mai multor plante acvatice lipsite de frunze şi adesea de rădăcini, cu tulpina lăţită, care formează colonii pe suprafaţa apelor stătătoare sau care curg lin.

Nu.
— Parsley? a întrebat ea.
Mossiana a ignorat-o, cu ochii aţintiţi pe femeie. Saligee, spusese ea.
Stai – saligee. Nu era un nume, ci un tip de spirit. Saligee frauen – spirite răuvoitoare care bântuiau poduri, cimitire şi cursuri de apă. Care cereau un dans de la călători, implorându-i să rupă un blestem... dar ajungeau de obicei să-i omoare.
Eu am găsit-o prima, a şuierat saligeea, dezvăluind dinţi sidefaţi. Ar putea rupe blestemul. Ar putea fi aleasa.
— Îmi pare foarte rău! a spus Parsley, ţinându-şi toiagul ca un scut în faţă în timp ce se retrăgea încet, forţând-o pe Serilda să coboare de pe pod. Însă această fiinţă umană este deja revendicată. Bunica Arbust doreşte să-i vorbească.
Spiritul a ţipat – un sunet de agonie frustrată.
Dar când Parsley s-a întors şi a apucat-o de braţ pe Serilda, îndepărtând-o de pod, saligeea nu le-a urmat.

Capitolul 43

— Chiar mă duci să o văd pe Bunica Arbust? a întrebat Serilda, odată ce podeţul cu saligeea a rămas mult în spatele lor şi pulsul începuse să-i încetinească. Acea Bunică Arbust?

— Mi-aş înfrâna orice urmă de entuziasm excesiv înainte să ajungem, a comentat Parsley, cu vocea mai mult un mârâit.

— Pot încerca, a zis Serilda, dar nu garantez că voi reuşi.

Mossiana se mişca printre ramuri precum o căprioară, iute şi graţioasă. Prin comparaţie, fata se simţea mai degrabă ca un mistreţ, din moment ce fiecare pas părea însoţit de un trosnet sau un pocnet, însă a fost alinată să descopere că schellenrockul, aflat în spatele grupului lor ciudat, era cel mai zgomotos dintre toţi, cu haina lui croită din scoici, iar Parsley nu-i spunea să se mişte mai silenţios.

— Mulţumesc! a spus tânăra. Pentru că m-ai salvat de saligee. Presupun că acum eu îţi sunt îndatorată.

Parsley s-a oprit lângă un stejar enorm, unul care se înălţa atât de sus încât Serilda nu putea să-i vadă coroana când şi-a întins gâtul.

— Ai dreptate, a spus mossiana întinzând mâna. Îmi voi lua înapoi inelul.

Răceala s-a prelins pe pielea Serildei.

— L-am... l-am lăsat acasă. Ca să-l ţin în siguranţă.

Când Parsley a rânjit, Serilda a simţit că nu o crede.

— Atunci va trebui să rămâi îndatorată, căci mă îndoiesc că ai altceva ce mi-aş dori.

Mossiana a apucat o perdea de liane, drapată peste trunchiul copacului, şi a tras-o într-o parte pentru a dezvălui o deschidere îngustă chiar deasupra rădăcinilor încâlcite.

— Du-te! a dat din cap spre schellenrock.

Creatura s-a strecurat înăuntru în zornăit de scoici. Apoi Parsley s-a întors către Serilda.

— După tine!

Fata a păşit în trunchiul gol, unde a fost întâmpinată de un întuneric de nepătruns – nici urmă de monstrul acvatic. Strângându-şi umerii, s-a ghemuit astfel încât să se poată strecura prin deschidere şi a înaintat încet în adăpostul minuscul, întinzându-şi mâna. S-a aşteptat să simtă interiorul aspru şi împăienjenit al copacului, însă a găsit doar o cavitate aparent nesfârşită în obscuritate.

A mai făcut un pas, apoi încă unul.

La al şaptelea, degetele i-au atins în treacăt nu o bucată de lemn, ci o ţesătură. Groasă şi grea ca o tapiserie.

Serilda a împins materialul deoparte. O lumină cenuşie s-a revărsat înaintea ochilor ei. Când a ieşit din copac, i s-a tăiat răsuflarea.

În jur de douăsprezece mossiene alcătuiau un cerc strâns în jurul ei, fiecare ţinând o armă – suliţe, arcuri, pumnale. Una avea un păianjen-lup, care părea foarte otrăvitor, cocoţat pe umăr.

Nu zâmbeau.

Tânăra l-a zărit pe schellenrock ghemuit în spatele grupului, exact când una dintre fecioare i-a întins un castron mic de lemn, plin cu gândaci vii. Creatura şi-a lins buzele neobişnuit de mari, apoi şi-a îngropat cu entuziasm fata în castron.

— Tu, a spus una dintre mossiene, eşti foarte gălăgioasă şi foarte neîndemânatică.

Serilda a privit-o cu ochii larg deschişi.

— Îmi pare rău?

Fecioara şi-a înclinat capul într-o parte.

— Te-am tot aşteptat. Vino!

Au format un cerc în jurul Serildei şi au condus-o pe nişte poteci întortocheate. Nu ştia unde să se uite mai întâi.

Spaţiul dinaintea ei era cavernos – nu tocmai o poiană, deoarece copaci falnici ascundeau în continuare cerul aflat mult deasupra capului, înfăşurând lumea în umbre stinse, însă tufişurile şi

arbuştii fuseseră înlăturaţi, înlocuiţi cu poteci şerpuitoare, îngroşate de muşchi spongios. Pretutindeni se înălţau case, deşi nu semănau defel cu cele văzute de Serilda până acum. Aceste locuinţe erau construite chiar în copacii străvechi. Uşi de lemn înfipte în spaţiile dintre rădăcini şi ferestre sculptate din nodurile naturale răspândite de-a lungul trunchiurilor. Ramuri groase se curbau pentru a forma scări în spirală, iar crengile mai înalte formau scorburi şi balcoane confortabile.

Încă mai auzea ropotul constant al picăturilor de ploaie. Din când în când, burniţa cădea în acest sanctuar împădurit, însă întunericul pădurii fusese substituit cu ceva primitor şi fermecător, aproape pitoresc. A văzut câteva grădini mici la umbră, pline de măcriş, rucola şi arpagic. Era hipnotizată de strălucirea luminilor pâlpâitoare care zburdau jucăuş oriunde îşi întorcea privirea. Nu ştia dacă erau licurici, zâne sau o vrajă, dar efectul era feeric. Părea că tocmai păşise într-un vis.

Sanctuarul Bunicii Arbust şi al mossienelor.

S-a uitat o singură dată înapoi, sperând că Parsley va veni şi ea, însă nici urmă de posibila ei aliată.

— Sora noastră a trebuit să se întoarcă la îndatoririle ei, a glăsuit una dintre fecioare.

— Îndatoriri? a întrebat Serilda.

O altă fecioară a început să râdă, în mod clar ironic.

— Exact ca orice muritoare, crede că tot ce facem este să ne scăldăm în cascade şi să le cântăm aricilor.

— N-am spus asta! a protestat Serilda ofensată. După armele voastre, bănuiesc că petreceţi mult timp duelându-vă şi participând la competiţii de tras la ţintă.

Cea care izbucnise în râs i-a aruncat o privire aprigă.

— Să nu uiţi asta!

Serilda a zărit mai mult fecioare care zăboveau prin sat; unele lucrau în grădini, iar altele leneveau în hamace croite din liane groase. La prima vedere, nu păreau prea interesate de ea. Sau poate pur şi simplu aveau un talent aparte să-şi ascundă curiozitatea.

Pe de altă parte, Serilda era atât de distrasă, încât aproape că s-a rostogolit pe un şir de trepte. Una dintre mossiene a apucat-o de cot în ultima secundă şi a tras-o înapoi pe potecă.

Stăteau în vârful unui amfiteatru săpat în laterala unei văi mici. În partea de jos era un iaz verde-smarald, cu suprafaţa presărată cu nuferi, iar pe insula ierboasă din centru se afla un cerc de pietre acoperite cu muşchi. Două femei aşteptau aşezate.

Serilda a scos un suspin adânc – plin de uşurare, dar şi de o bucurie neaşteptată – când a recunoscut-o pe Meadowsweet.

Cealaltă, o femeie vârstnică, stătea cu picioarele încrucişate pe piatră. În timp ce a fost condusă în jos pe trepte, Serilda şi-a dat seama că vârstnică nu putea fi cuvântul potrivit. Străveche ar putea fi mai bun, eternă chiar şi mai bun. Era mică, îndesată, cu spatele cocoşat şi riduri adânci ca nişte canioane săpate de-a lungul chipului palid. Părul alb, subţire şi încurcat, îi atârna pe spate, şi avea agăţate în el crenguţe şi bucăţi de muşchi. Purta un veşmânt simplu, format din mai multe straturi de blană şi pânze pătate de murdărie, cu toate că pe cap avea o diademă delicată, cu o perlă mare lipită de frunte. Ochii îi erau la fel de negri pe cât de alb îi era părul şi se uitau fără să clipească la Serilda în timp ce se apropia, într-un mod care o îndemna să aibă o postură mai dreaptă.

— Bunică, a rostit una dintre fecioare, aceasta este fata care a atras atenţia lui Erlkonig.

Serilda nu s-a putut abţine. Un zâmbet plin de încântare i s-a întins de la un obraz la altul. Aceasta era conducătoarea mossienelor, sursa atât de multor basme, aproape la fel de multe ca Regele Elf însuşi. Măreaţa, fioroasa, deosebit de ciudata Bunică Arbust.

Pusch-Grohla.

S-a străduit din răsputeri să facă o reverenţă.

— E incredibil! a exclamat Serilda cu un râset puţin neîncrezător strecurat în voce, amintindu-şi de povestea prinţului şi a porţilor Verlorenului pe care i-o spusese lui Gild. Tocmai vorbeam despre dumneata!

Pusch-Grohla a plescăit din buze de câteva ori, apoi şi-a plecat capul spre Meadowsweet.

Serilda a presupus că avea de gând să-i şoptească ceva fecioarei, dar, în schimb, mossiana s-a întors cu sfială către bătrână şi a început să-şi treacă degetele prin părul ei alb încurcat. După o clipă a scos ceva şi l-a aruncat spre apă. Purici? Păduchi?

Toată lumea a tăcut cât Meadowsweet, cu o alură supusă, a mai găsit două insecte, iar restul fecioarelor care o conduseseră pe Serilda în acest loc s-au răspândit şi s-au aşezat pe pietrele dispuse în jurul cercului, lăsând-o pe fată să stea în picioare, în mijlocul lor.

Odată ce şi-au ocupat locurile, Pusch-Grohla a pufnit şi şi-a îndreptat din nou spatele. Nu şi-a desprins nicio clipă privirea de pe Serilda.

Când a vorbit, vocea îi era slabă, ca laptele îndoit cu apă.

— Aceasta e fata care te-a băgat într-o pivniţă cu ceapă?

Serilda s-a încruntat, nemulţumită de modul în care bătrâna relata întâmplarea, făcând-o să pară mai degrabă o răufăcătoare decât o eroină.

— Da, ea este, a spus Meadowsweet.

Pentru o clipă, Pusch-Grohla a inspirat adânc, trăgând aer printre dinţii din faţă, apoi, când a vorbit pentru a doua oară, Serilda a observat că o parte dintre dinţi îi lipseau, iar cei pe care îi mai avea nu prea i se potriveau în gură sau unii cu ceilalţi. Ca şi cum ar fi fost împrumutaţi şi reutilizati de la un catâr neaşteptat de util.

— Există vreo datorie care trebuie să fie plătită?

— Nu, Bunico, a spus Meadowsweet. Am fost fericite să ne arătăm recunoştinţa, deşi – mossiana s-a uitat pe furiş la gâtul Serildei, apoi şi-a coborât privirea spre mâna ei – nu porţi darurile noastre?

— Le-am ascuns, ca să fie în siguranţă, i-a răspuns fata păstrându-şi tonul egal.

Nu era în întregime o minciună. Dincolo de voal, erau cu desăvârşire ascunse. În plus, ştia că Gild le va ţine în siguranţă.

Pusch-Grohla s-a aplecat înainte, pironind-o cu privirea pe Serilda într-un mod care îi amintea de un şoim care urmărea fuga unui şoarece peste câmpuri.

Apoi a zâmbit. Efectul nu era vesel, ci mai degrabă tulburător. Surâsul a fost urmat de un râs zgomotos, şuierător, şi de un deget strâmb, cu falange umflate, îndreptat spre Serilda.

— Îl onorezi pe zeul minciunilor cu gura aia iscusită. Dar, copilă – expresia i-a devenit deodată severă să nu-ţi treacă prin cap să mă minţi pe mine.

— Nu aş îndrăzni..., a spus Serilda.

A ezitat, nesigură cum să o numească.

— Bunico?

Femeia a tras din nou aer printre dinţi, iar dacă îi păsa în vreun fel sau altul de cum o numea Serilda, nu s-a obosit să-şi arate părerea.

— Nepoatele mele ţi-au oferit cadouri demne de ajutorul oferit. Un inel şi un colier. Bijuterii foarte vechi. Foarte elegante. Le-ai avut asupra ta când Erlkonig te-a convocat în noaptea Lunii Foametei, însă acum nu le mai ai.

Privirea i-a devenit tăioasă, aproape ostilă.

— Ce ţi-a oferit Regele Alder în schimbul acestor mărunţişuri?

— Regele Alder? a repetat Serilda clătinând din cap. Nu i le-am dat lui.

— Nu? Atunci cum se face că ai petrecut trei luni pline în grija lui şi totuşi rămâi în viaţa?

Fata s-a uitat scurt la Meadowsweet şi la fecioarele adunate în amfiteatru. Nu a zărit nicio privire prietenoasă printre ele, însă nu putea să le învinovăţească pentru că îşi arătau făţişs neîncrederea, mai ales ştiind că toti cei întunecaţi le vânau de plăcere.

— Regele Elf crede că pot transforma paiele în aur prin arta torsului, a început ea. O binecuvântare de la Hulda. Asta a fost minciuna pe care i-am spus-o când le ascundeam pe Meadowsweet şi pe Parsley, da, aşa e, într-o pivniţă cu ceapă. Până acum m-a convocat de trei ori la castelul din Adalheid, mi-a cerut să-mi folosesc întocmai harul şi m-a ameninţat că mă va ucide dacă nu reusesc. Însă există... o i i fantomă în castel. Un băiat care e într-adevăr un torcător-de-aur. În schimbul acelei forme de magie şi pentru că mi-a salvat viaţa, i-am dat colierul şi inelul.

Pusch-Grohla a tăcut o vreme. Neliniştită, Serilda s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Şi ce ai oferit drept plată în a treia lună?
Tânăra a încremenit, susţinând privirea bătrânei.
Amintiri i-au asaltat fulgerător mintea. Sărutări şi mângâieri pătimaşe.
Dar nu. Nu despre asta întreba, iar noaptea petrecută cu Gild cu siguranţă nu fusese o plată.
— O promisiune, a răspuns ea.
— Magia zeilor nu poate fi răsplătită prin promisiuni.
— Ba da, e evident că poate fi.
Ochii lui Pusch-Grohla au licărit de supărare şi, instinctiv, Serilda s-a dat puţin înapoi.
— A fost o promisiune pentru... pentru ceva foarte valoros, a adăugat ea, ruşinată să dezvăluie mai multe.
Se îndoia că ar putea explica în mod adecvat ce a dus la încheierea unei astfel de învoieli şi nu voia ca Pusch-Grohla să o perceapă drept genul de persoană care şi-ar negocia cu atâta nepăsare primul născut.
Chiar dacă era. Evident.
Şi-a îndreptat atenţia spre Meadowsweet.
— Totuşi, îmi pare rău dacă colierul a avut o însemnătate specială pentru tine. Pot să întreb cine era fata din portret?
— Nu ştiu, a zis Meadowsweet fără nicio urmă de regret în glas.
Serilda a tresărit. Nu-i trecuse prin minte că portretul ar putea avea la fel de puţină semnificaţie sentimentală pentru mossiană precum avusese pentru ea.
— Nu ştii?
— Nu. Am avut acel medalion de când mă ştiu, însă nu-mi amintesc de unde provine. În ceea ce priveşte însemnătatea sa specială, te asigur că îmi preţuiesc mai mult viaţa.
— Dar... era atât de frumos!
— Însă frumuseţea sa nu se poate compara cu florile de ghiocei în timpul iernii, a spus Meadowsweet, sau cu un cerb nou-născut care face primii paşi tremurători.
Serilda nu putea s-o contrazică.
— Dar cum rămâne cu inelul lui Parsley? Avea un sigiliu. Un tatzelwurm încolăcit în jurul literei R. Am văzut sigiliul şi pe o statuie din Castelul Adalheid, şi în cimitirul din afara oraşului? Ce simbolizează?
Meadowsweet s-a încruntat şi s-a uitat la Pusch-Grohla, însă chipul bătrânei părea o tăbliţă goală de ardezie în vreme ce o studia pe Serilda.
— Nici asta nu ştiu, i-a răspuns mossiana. Dacă Parsley a ştiut, nu mi-a spus niciodată, dar mă îndoiesc că acel inel a avut o valoare sentimentală mai mare pentru ea decât a avut colierul pentru mine. Când ne aventurăm în lume, ştim că trebuie să purtăm la noi astfel de mărunţişuri, în cazul în care este necesară o eventuală plată. Au aceeaşi semnificaţie pentru noi precum au monedele voastre pentru...
— Acest băiat, a întrerupt-o Pusch-Grohla, mai tare decât era necesar. Cel care a transformat paiele în aur. Care este numele lui?
Serildei i-a luat o clipă să-şi schimbe direcţia gândurilor.
— I se spune Gild.
— Spui că e o fantomă. Nu e unul dintre cei întunecaţi?
Tânăra a clătinat din cap.
— Cu siguranţă nu e unul dintre cei întunecaţi. Orăşenii îl numesc Vergoldetgeist. Fantoma Aurită. Regele Elf îi spune poltergeist.
— Dacă este unul dintre morţii Regelui Alder, atunci îl controlează regele. Nu s-ar fi lăsat păcălit de această şaradă.
Serilda a înghiţit în sec, gândindu-se la conversaţiile cu Gild. Părea mândru să fie cunoscut drept poltergeist, însă amândoi ştiau, fără nicio urmă de îndoială, că nu era precum celelalte fantome din castel.
— E prizonier în castel, ca şi celelalte spirite întemniţate de rege, a zis ea încet. Însă nu e controlat de acesta. Nu e un slujitor asemenea celorlalţi. Mi-a mărturisit că nu ştie exact ce e şi

cred că spune adevărul.
— Şi pretinde că a fost binecuvântat de Hulda?
— Nu... nu ştie care este sursa magiei sale. Dar aceasta pare să fie cea mai plauzibilă posibilitate.
Pusch-Grohla a mormăit. Serilda si-a strâns mâinile.
— El reprezintă unul dintre multele mistere pe care le-am descoperit în timpul petrecut în Adalheid. Mă întreb dacă aţi putea să-l elucidaţi pe unul dintre celelalte?
Una dintre fecioare a scos un sunet dispreţuitor.
— Aceasta nu este o vizită de curtoazie, fiinţă umană plăpândă.
Serilda a simţit cum începe să se enerveze, dar a încercat să o ignore pe mossiană. Din moment ce Pusch-Grohla nu a spus nimic, a îndrăznit să insiste.
— Am încercat să aflu mai multe despre istoria Castelului Adalheid, să descopăr ce s-a întâmplat acolo. Ştiu că odinioară a fost domiciliul unei familii regale, înainte ca Regele Elf să-l revendice. Am văzut atât mormintele nobililor, cât şi o statuie a unui rege şi a unei regine. Dar nimeni nu ştie nimic despre ei. Iar dumneata, Bunico, eşti la fel de bătrână ca Pădurea Frasinilor. Dacă cineva şi-ar aminti ceva despre familia care a construit castelul sau care a locuit acolo înaintea celor întunecaţi, cu siguranţă ai fi dumneata.
Pusch-Grohla a studiat-o lung pe Serilda. În cele din urmă, când a vorbit, vocea îi era mai liniştită decât o auzise până acum.
— Nu am nicio amintire despre regalitatea din Adalheid, a spus ea. Domeniul s-a aflat întotdeauna sub stăpânirea Regelui Elf şi a celor întunecaţi.
Serilda a scrâşnit din dinţi. Nu era adevărat. Ştia că nu era y y y adevărat.
Cum de era posibil ca nici măcar această femeie, la fel de bătrână ca un stejar străvechi, să nu-şi amintească? Părea că decenii, poate chiar secole din istoria oraşului, ar fi fost sterse.
— Dacă descoperi un alt adevăr, a adăugat Pusch-Grohla, îmi vei spune imediat!
Fata şi-a lăsat umerii în jos, întrebându-se dacă nu cumva îşi imagina expresia neliniştită din ochii ageri ai femeii.
— Bunico, a glăsuit una dintre mossiene, cu vocea împovărată de îngrijorare, la ce i-ar putea servi lui Erlkonig aceste fire de aur? în afară de a...
Pusch-Grohla a ridicat o mână, iar fecioara a tăcut de îndată.
Serilda s-a uitat rapid în jur, la chipurile lor înverşunate şi frumoase, acum tulburate.
— De fapt, a spus ea încet, cred că ştiu de ce vrea regele aurul.
Şi-a strecurat mâna în buzunar şi a scos bobina plină cu fir de aur. Făcând un pas înainte, i-a întins-o Bunicii Arbust. Bătrâna şi-a înclinat capul spre Meadowsweet, care a luat bobina şi a ridicat-o în fata ochilor femeii, întorcând-o pentru a reflecta lumina.
— A strâns aceste fire şi le-a împletit în frânghii, a spus Serilda.
În jurul ei, fecioarele s-au încordat, privirile lor îngrijorate devenind tot mai întunecate.
— Noaptea trecută, membrii vânătorii sălbatice au folosit frânghiile pentru a captura un tatzelwurm.
Atenţia lui Pusch-Grohla s-a îndreptat înapoi spre ea.
— Regele mi-a spus că aurul, în această formă, este, poate, singurul material capabil să imobilizeze astfel de creaturi magice.
A ales să nu menţioneze cum îi dezvăluise din neatenţie unde să găsească fiara.
— Într-adevăr, a confirmat femeia, cu vocea fragilă. Binecuvântat de zei, ar fi indestructibil.
— Şi... este? a întrebat Meadowsweet şovăitoare.
Binecuvântat de Hulda, vreau să spun.
Când s-a uitat la bobina cu fir de aur, Pusch-Grohla arăta de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.
— Da, este.
Serilda a clipit. Deci Gild chiar fusese binecuvântat de zei?
— Cum poţi să-ţi dai seama?
— Aş recunoaşte oriunde ceva făurit cu ajutorul unui har divin, a zis Pusch-Grohla. Şi te asigur că Regele Alder îl va folosi ca să vâneze ceva mai puternic decât tatzelwurmul.

— În următoarea iarnă, a murmurat Meadowsweet. Este Luna Nesfârşită.
Au trecut câteva secunde înainte ca Serilda să înţeleagă ce sugerau.
Luna Nesfârşită, când luna plină coincidea cu solstiţiul de iarnă.
A inspirat brusc.
Trecuseră nouăsprezece ani de la ultima Lună Nesfârşită – de la noaptea în care se presupune că tatăl ei îl ajutase pe zeul înşelăciunilor şi îşi dorise să aibă un copil.
— Crezi că intenţionează să-l vâneze pe unul dintre zei, a spus ea. Vrea să-şi pună o dorinţă.
— O dorinţă? a pufnit zgomotos Pusch-Grohla. Poate. Dar există multe motive pentru care cineva şi-ar putea dori să captureze un zeu.

Capitolul 44

— Bunico, a spus Meadowsweet strângând bobina în ambele mâini, dacă încearcă să-şi pună o dorinţă...
— Ştim cu totii ce ar cere, a mormăit fecioara care o ameninţase pe Serilda mai devreme.
— Ştim? a spus Serilda.
— Nu, Foxglove Nu m-aş încrede atât de tare în judecata lui, a replicat Pusch-Grohla.

* În traducere liberă din limba engleză, degeţel-roşu. Plantă erbacee foarte veninoasă, cu flori roşii-purpurii în formă de tub

— Dar ar putea, a zis Meadowsweet. Nu putem şti ce şi-ar dori, dar e posibil...
— Nu putem şti, a întrerupt-o Pusch-Grohla. Să nu încercăm să descâlcim iţele inimii sale înnegrite.
Meadowsweet şi Foxglove au schimbat o privire, însă nimeni altcineva nu a mai scos o vorbă.
Ochii Serildei treceau de la bătrână la cele două fecioare, răvăşită de curiozitate. Ce şi-ar mai putea dori Regele Elf? Avea deja viaţă veşnică. Un alai de slujitori care să-i îndeplinească orice poruncă.
însă răspunsul la întrebare i-a fost şoptit de propria poveste inventată.
O regină.
O femeie-vânător.
Dacă acesta ar fi un basm, asta si-ar dori. Iubirea adevărată trebuie să fie biruitoare, chiar şi pentru personajul negativ al poveştii.
Ce altceva?
— Cât aur i-a oferit acest poltergeist prin meşteşugul torsului? a întrebat Pusch-Grohla.
Serilda s-a gândit cu atenţie, imaginându-şi toate acele paie, toate acele bobine. Stive peste stive, peste stive.
— Cu aurul din primele două nopţi a încropit destulă frânghie astfel încât să prindă tatzelwurmul, a răspuns ea. Şi mi-a spus că firele obţinute cu o noapte în urmă vor fi îndeajuns pentru a... pentru a captura şi imobiliza chiar şi cele mai măreţe dintre fiare.
Cele mai măreţe dintre fiare.
Gura lui Pusch-Grohla a zvâcnit într-o parte. A luat toiagul de lângă ea şi l-a lovit de pământ.
— Nu mai poate primi niciun fir de aur în plus.
Serilda şi-a strâns mâinile aşa cum proceda când încerca să vorbească pe un ton răbdător şi raţional cu doamna Sauer.
— Sunt de acord. Dar ce aţi vrea să fac în schimb? Dacă refuz să-i îndeplinesc ordinele, mă va ucide.
— Atunci renunţă la viaţa ta, a spus una dintre mossiene.
Fata a privit-o cu gura căscată.
— Poftim?
— Închipuie-ţi ce rău s-ar putea abate asupra tuturor dacă Erlkonig ar cere o dorinţă de la un

zeu, a spus fecioara. Riscul nu merită viaţa unei singure fete umane.
Serilda i-a aruncat o privire ameninţătoare.
— Ai fi atât de nepăsătoare dacă ar fi vorba despre viaţa ta?
Mossiana a ridicat o sprânceană.
— Nu sunt nepăsătoare. Erlkonig ne-a vânat atât pe noi, cât şi pe creaturile acestei lumi, de secole. Dacă ar fi să fim capturate, ar încerca să ne tortureze până când i-am mărturisi locul casei noastre, a adăugat ea, arătând spre valea din jur. Şi am muri cu onoare înainte de a rosti un cuvânt.
Tânăra s-a uitat pe furiş la Meadowsweet, care i-a întâlnit privirea fără să tresară.
Regele Elf le vânase pe ea şi pe Parsley. Menţionase că plănuia să le monteze capetele pe perete. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să le tortureze, mai întâi.
— Vânătoarea ameninţă toate fiinţele vii, a spus Pusch-Grohla, fiinţe umane şi locuitori ai pădurii deopotrivă. Nepoata mea grăieşte adevărul. În mâinile lui, acel aur este o armă. Nu-i putem permite lui Erlkonig să captureze un zeu.
Serilda şi-a ferit privirea. Ştia că voiau ca ea să jure că nu îi va mai oferi regelui nimic din ceea ce îşi dorea. Că nu îi va mai cere ajutorul lui Gild. Că va accepta să moară în loc să-l mai susţină vreodată pe rege.
Însă nu ştia dacă putea să facă o asemenea promisiune.
S-a uitat în jurul cercului, cercetând feluritele arme sprijinite de stânci sau ţinute în poale. Pentru prima oară de când a venit aici, s-a întrebat dacă era în siguranţă în prezenţa mossienelor. Nu credea că intenţionau să o rănească, dar oare cum ar reacţiona dacă nu le-ar promite ceea ce îsi doreau să audă? A avut brusc senzaţia y y inconfortabilă că s-a trezit prinsă, fără să vrea, în mijlocul unui război străvechi.
Dar, dacă acesta era un război, care era rolul ei?
Bunica Arbust a mormăit ceva pentru sine, cu o voce suficient de joasă încât nimeni să nu o poată auzi. Apoi şi-a înclinat iar capul spre Meadowsweet şi şi-a lovit uşor capătul toiagului de propriul scalp. Mossiana s-a apucat să-i caute din nou părul de păduchi, în timp ce Pusch-Grohla cugeta adânc.
După ce au fost înlăturaţi alţi patru gândaci, bătrâna s-a îndreptat.
— Există un zvon conform căruia nu ucide toate fiarele pe care le capturează în pădure. Unele sunt ţinute în castelul lui – pentru un plus de amuzament, pentru împerechere sau ca să-şi dreseze copoii.
— Da, a spus Serilda. Le-am văzut.
Un dispreţ abia mascat a întunecat expresia lui Pusch- Grohla.
— Le răneşte?
Serilda a privit în gol, cu gândul la cuştile mici, la rănile neglijate, la felul în care unele dintre creaturi tremurau în tăcere când cei întunecaţi treceau pe lângă ele. Inima i s-a strâns, profund îndurerată.
— Cred că da, a şoptit ea.
— Acele creaturi au fost responsabilitatea noastră şi le-am dezamăgit, a spus Pusch-Grohla. Oricine îi ajută pe Erlkonig şi pe vânătorii săi trebuie să fie duşmanul nostru.
Tânăra a clătinat din cap.
— Nu-mi doresc să fiu duşmanul vostru.
— Puţin îmi pasă de dorinţele tale.
Mâinile Serildei s-au încleştat. Părea să fie o convingere comună în rândul acestor fiinţe străvechi, indiferent de ce parte a războiului se aflau. Nimănui nu-i păsa de muritorii prinşi la mijloc.
— Nu contează, a spus ea slab. Nu mai am nimic altceva de oferit drept plată în schimbul magiei. Gild nu poate continua să preschimbe paiele în aur pentru a-mi salva viaţa şi nu va munci fără răsplată.
— Nu poate, a zis Meadowsweet. Magia lui Hulda necesită echilibru, iar echilibrul se obţine prin reciprocitate. Nimic nu se obţine de la sine.
— În regulă, a comentat Serilda, ridicând din umeri, cu o nonşalanţă forţată. Fără îndoială că

regele mă va convoca din nou de Luna Renaşterii şi Gild nu va putea să mă ajute, eu nu-mi voi îndeplini sarcina şi el îmi va lua viaţa. Se pare că am pierdut deja.

— Da, a aprobat-o Pusch-Grohla. În mod clar, te afli într-un impas.

— Am putea s-o ucidem acum, a propus Foxglove, care nici măcar nu s-a obosit să vorbească în şoaptă. Ar rezolva problema.

— Ar rezolva o problemă, a replicat bătrâna. Nu problema principală. Acest Vergoldetgeist încă s-ar afla la dispoziţia lui Erlkonig.

— Dar Erlkonig nu ştie acest lucru, a argumentat Meadowsweet.

— Hm, asa e, a zis Pusch-Grohla. Poate că ar fi mai bine dacă fata nu s-ar mai întoarce niciodată în Adalheid.

Serildei i s-a făcut pielea de găină pe braţe.

— Am încercat să fug de el. Însă planul a eşuat.

— Bineînţeles că nu poţi fugi de el, a spus Foxglove. El este conducătorul vânătorii sălbatice. Dacă te vrea, te va găsi. Nimic nu-l încântă mai mult pe Erlkonig decât să-şi urmărească prada, să o ademenească în strânsoarea lui şi să lovească.

— Da, ştiu asta acum. Doar că noi am crezut – eu am crezut – că poate exista o şansă. Regele poate să păşească dincolo de voal doar în nopţile cu lună plină. Eu şi tatăl meu am încercat să călătorim suficient de departe încât să nu poată străbate o distanţă atât de lungă într-o singură noapte.

— Crezi că graniţele voalului se termină la zidurile castelului său? El poate călători oriunde doreşte, iar tu habar nu vei avea că el este chiar acolo, lângă tine, urmărindu-ţi fiecare mişcare.

Serilda s-a cutremurat.

— Credeţi-mă, mi-am dat seama de greşeala mea. Dar voi v-aţi ascuns de el de secole. Nu poate găsi acest loc. Poate, dacă aş putea...

Cuvintele i s-au poticnit în gât la vederea expresiilor tot mai întunecate din jurul ei. Până şi Meadowsweet părea îngrozită de ceea ce sugera Serilda.

— Dacă aş putea rămâne aici? a încheiat ea cu voce firavă.

— Nu, a spus simplu Pusch-Grohla.

— De ce nu? Nu vreţi să mă întorc la Adalheid si, în ciuda varietăţii de arme ascuţite de aici, nici nu cred că sunteti pregătite să mă ucideţi.

— Facem ce trebuie, a mârâit Foxglove.

— E de-ajuns, Foxglove! a spus Pusch-Grohla.

Mossiana şi-a plecat capul. Serilda nu şi-a putut ascunde zvâcnirea de bucurie când a văzut-o mustrată.

— Nu-ţi pot oferi adăpost, a continuat bătrâna.

— Nu poţi? Sau nu vrei?

Degetele lui Pusch-Grohla s-au încleştat în jurul toiagului.

— Nepoatele mele sunt capabile să reziste chemării vânătorii. Tu eşti?

Serilda a încremenit, cu mintea inundată de amintiri înceţoşate. Un armăsar puternic sub ea. Părul fluturat de vânt. Propriile buze subjugate de râsete. Pete de sânge în zăpadă.

Tatăl ei – acolo, într-o clipă. Dispărut în următoarea.

Bunica Arbust a dat din cap, cunoscând deja răspunsul.

— Te-ar găsi chiar şi aici, iar prezenţa ta ne-ar pune pe toate în pericol. Dar ai dreptate. Nu te vom ucide. Mi-ai salvat o dată două dintre nepoate şi, cu toate că datoria a fost plătită, recunoştinţa mea rămâne. Poate că ştiu o altă cale.

Şi-a folosit toiagul pentru a se ridica în picioare pe piatră, astfel încât ochii ei şi ai Serildei să se afle aproape la acelaşi nivel. I-a făcut semn să se apropie.

Fata a încercat să nu pară speriată în timp ce se apropia.

— Înţelegi care sunt repercusiunile în cazul în care Erlkonig ar strânge destule lanţuri de aur pentru a captura un zeu, nu-i asa?

— Cred că da, a şoptit ea.

— Şi nu vei mai încerca niciodată să-l implori pe acest Vergoldetgeist să făurească şi mai

multe fire de aur pentru acel monstru?
Serilda a înghiţit în sec.
— Jur.
— Bun, a intonat Pusch-Grohla. Păstrez această bobină cu fir de aur. În schimb, voi încerca să te ajut să te eliberezi de el. Nu pot să promit că soluţia va funcţiona şi, dacă va da greş, ne vom baza pe tine să-ţi respecţi promisiunea. Dacă ne trădezi, nu vei mai trăi până la următoarea lună.
în pofida ameninţării bătrânei, în pieptul Serildei a înflorit speranţa. Era prima dată, după mult timp, când îndrăznea să creadă că libertatea ar fi o posibilitate.
— Voi vorbi cu vraciul meu să văd dacă putem prepara o poţiune potrivită pentru cineva aflat în condiţia ta. Dacă e cu putinţă, atunci îţi voi trimite un mesaj până la apusului soarelui în seara asta.
Serilda s-a încruntat.
— În condiţia mea?
Buzele femeii s-au strâns intr-un zâmbet subţire. Şi-a coborât toiagul şi a îndemnat-o pe Serilda să se apropie şi mai mult. Atât de mult, până când tânăra a reuşit să distingă mirosul de cedru umed şi cuişoare din respiraţia ei.
Bătrâna a tăcut îndelung, studiind-o pe Serilda, apoi, intr-un final, şi-a ridicat colţul gurii intr-un mod zeflemitor.
— Dacă dăm greş, iar regele te convoacă din nou, nu-i vei spune nimic despre această vizită.
— Ai cuvântul meu.
Pusch-Grohla a chicotit încet.
— Nu ajungi să fii la fel de bătrână şi de admirată ca mine dacă ai încredere în orice creatură fragilă care îndrăzneşte să facă o promisiune.
Şi-a înclinat toiagul înainte, lovindu-l uşor de fruntea Serildei.
— Îţi vei aminti de conversaţia noastră, dar, dacă vei încerca vreodată să găseşti din nou acest loc sau să conduci pe cineva la noi, cuvintele ţi se vor preschimba în bolboroseli şi vei deveni la fel de pierdută ca un greier într-o furtună de zăpadă. Dacă voi dori să comunic cu tine, îţi voi da de veste. Înţelegi?
— Cum anume îmi vei da de veste?
— Înţelegi?
Serilda a simţit un nod în gât. Nu era sigură dacă răspunsul era da, însă a dat oricum din cap.
— Da, Bunică Arbust.
Pusch-Grohla a încuviinţat, apoi şi-a izbit toiagul de marginea pietrei.
— Meadowsweet, ai grijă ca fata să se întoarcă la casa ei din Mărchenfeld. Nu ne dorim să fie rănită în pădure.

Capitolul 45

Nu şi-a dat seama imediat ce promisese. Sau ce însemnătate va avea. Adevărul, când a străfulgerat-o, a fost la fel de cutremurător ca o bubuitură de tunet.
Nu îl va mai vedea niciodată pe Gild.
Nu le va mai vedea niciodată pe Leyna, Lorraine şi Frieda. Nu îi va mai vedea niciodată pe toţi cei care fuseseră atât de buni cu ea. Care o acceptaseră mai uşor decât aproape oricine din Mărchenfeld.
Nu avea să afle niciodată ce se întâmplase cu mama ei.
Nu avea să elucideze niciodată secretele Castelului Adalheid şi ale familiei sale regale, să înţeleagă motivul pentru care cei întunecaţi abandonaseră Gravenstone, de ce druzii păreau să păzească o cameră cu o tapiserie şi o cuşcă, nu avea să-şi dea seama dacă Gild era cu adevărat o fantomă. Sau dacă era altceva.
Nu avea să-l mai vadă niciodată.
Şi nici măcar nu şi-a putut lua rămas-bun.
A reuşit să-şi stăpânească lacrimile până când mossienele au abandonat-o la marginea pădurii.

În toate direcţiile vedea păşuni verde-smarald. O turmă de capre păştea pe versantul unui deal.

Dintr-o plantaţie de smochini s-au auzit mai multe croncănituri zgomotoase şi, o clipă mai târziu, un stol de ciori s-a îndreptat spre cer, învârtindu-se în aer câteva minute lungi înainte să-şi ia avânt spre un alt câmp.

De îndată ce a pornit singură pe drum, lacrimile i-au inundat ochii.

Gild nu va înţelege. După tot ce împărtăşiseră, părea că-l abandonează.

O eternitate de singurătate. Fără să mai simtă vreodată îmbrăţişările calde, săruturile blânde. Chinul ei avea să se sfârşească în cele din urmă. Ea va îmbătrâni şi va muri, însă Gild... nu va fi niciodată liber.

Şi nu va şti niciodată ce s-a întâmplat cu ea.

Nu va şti niciodată că a început să-l iubească.

Ura că acestea erau gândurile care o măcinau cel mai mult, când ar trebui să fie recunoscătoare că Bunica Arbust s-a oferit să o ajute. Încă de la început fusese conştientă că era posibil să fie ucisă de Regele Elf sau să se afle în slujba lui pentru tot restul vieţii, poate chiar dincolo de ultima suflare. Însă acum ar putea exista o soartă diferită pentru ea, una care nu implica încercările ei disperate şi nesăbuite de a-şi răzbuna tatăl şi de a-l ucide pe Regele Elf (o fantezie în care nici măcar ea nu crezuse cu adevărat vreodată). Era remarcabil. Era un dar.

Nu-i plăcea să-i arate prea multă consideraţie naşului ei, dar nu s-a putut abţine să se întrebe dacă roata norocului se întorsese în sfârsit în favoarea ei.

Deşi Pusch-Grohla nu fusese sigură că planul ei va funcţiona.

Iar dacă nu... dacă planul dădea greş... atunci totul rămânea neschimbat. Tot n-ar scăpa. Tot ar fi prizonieră.

Iar acum ştia că, indiferent de ce urma să se întâmple, nu i-ar mai putea cere niciodată lui Gild să transforme paiele în aur. Dacă îi cerea să o ajute, ea îl ajuta de fapt pe Regele Elf. Ştiuse acest lucru – amândoi stiuseră acest lucru. Dar motivele lui păruseră... neimportante. Înainte. Pentru orice ar fi avut nevoie de aur, cu siguranţă a meritat să-şi salveze propria viaţă. Îşi spusese asta şi fusese convinsă că era adevărat.

Dar acum ştia mai bine.

Ce ar face regele dacă ar captura un zeu? Dacă ar pretinde să i se îndeplinească o dorinţă? Ar aduce-o înapoi pe Perchta din Verloren?

O posibilitate destul de îngrozitoare. Poveştile despre Regele Elf şi vânătoarea sălbatică erau înfricoşătoare – copii furaţi şi un alai de spirite rătăcite. Dar poveştile despre Perchta erau de o mie de ori mai rele – basme întunecate pe care nu le-ar istorisi niciodată copiilor. În timp ce Regele Elf prefera să-şi urmărească prada şi să se laude cu trofeele sale, Perchta prefera să se joace. Se spune că îi plăcea să-şi lase prada să creadă că scăpase, că reuşise să fugă... doar ca aceasta să se poticnească înapoi în capcana ei. La nesfârşit. Sau să rănească fiarele pădurii şi să le privească suferind. O moarte rapidă o nemulţumea şi toate chinurile din lume nu păreau să-i potolească setea de sânge.

Asta făcea cu animalele.

ţnsă nici felul în care obişnuia să se joace cu muritorii nu era diferit. Pentru femeia-vânător, fiinţele umane reprezentau o pradă la fel de viabilă precum cerbii şi mistreţii. Însă prefera o astfel de pradă pentru că muritorii, deşi posedau destulă raţiune să ştie că nu aveau nicio sansă împotriva vânătorii, continuau să lupte.

Perchta era cruzimea încarnată. Un monstru până în măduva oaselor.

Nu putea fi eliberată din nou în lumea muritorilor.

Dar poate că dorinţa Regelui Elf nu va fi să o invoce pe Perchta din lumea subterană. După ce altceva ar mai putea tânji o asemenea fiinţă? Şi-ar dori distrugerea voalului? Libertatea de a domni şi asupra muritorilor, nu numai asupra celor întunecaţi? O armă, magie neagră sau o întreagă armată de morţi-vii care să-l slujească?

Oricare ar fi fost răspunsul, Serilda nu voia să-l afle.

Dorinţa Regelui Elf nu se putea împlini.

S-ar putea să fie prea târziu. S-ar putea ca ea şi Gild să fi preschimbat destule paie în aur pentru

ca el să vâneze şi să prindă un zeu în noaptea Lunii Nesfârşite. Dar trebuia să spere că nu era cazul. Trebuia să spere.

A urcat până în vârful unui deal şi, în depărtare, a văzut acoperişurile familiare ale oraşului Mărchenfeld ascunse în mica sa vale de lângă râu. În orice altă zi, inima ei ar fi putut exploda de fericire, încântată să fie atât de aproape de casă.

Dar în lipsa tatălui ei nu mai era cu adevărat o casă.

Şi-a ridicat privirea spre cer. Mai erau câteva ore până la apus, când Pusch-Grohla îi promisese că îi va da de veste şi îi va spune dacă va putea sau nu să o ajute. Câteva ore până când ar putea afla ce soartă o aştepta.

Când a zărit moara, Serilda nu a simtit nimic din bucuria şi uşurarea de acum două luni, de la întoarcerea acasă după Luna Foametei.

Numai că... spirale de fum se înălţau din unul dintre hornuri.

S-a oprit. La început a crezut că în casa ei se afla cineva. Că, poate, tatăl ei se afla acolo...!

Dar apoi şi-a dat seama că fumul venea de la hornul din spatele cabanei, cel din moară, iar acea scânteie de speranţă s-a stins, cufundată din nou în durerea pierderii.

Era doar Thomas Lindbeck, s-a gândit ea, lucrând în absenţa tatălui ei. În timp ce cobora dealul, a putut să vadă că Râul Sorge era mai sus acum decât atunci când plecase, umflându-se din cauza topirii zăpezii din munţi. Roata de apă duduia intr-un ritm bun. Dacă nu existau deja cereri din partea vecinilor pentru folosirea morii, vor urma în curând.

Ştia că ar trebui să meargă să aibă o discuţie cu Thomas. Să-i mulţumească pentru că a menţinut totul în stare de funcţionare cât a fost plecată. Poate chiar ar trebui să-i spună adevărul. Nu că tatăl ei a fost luat de vânătoarea sălbatică şi aruncat de pe cal, ci că a avut un accident. Că era mort. Că nu se va mai întoarce niciodată.

ţnsă inima Serildei era prea îndurerată şi nu voia să vorbească cu nimeni, cu atât mai puţin cu Thomas Lindbeck.

Prefacându-se că nu a observat fumul, a intrat în cabana ei. După ce a închis uşa, a studiat câteva minute camera aproape goală. Era frig, iar praful acoperea fiecare suprafaţă. Fire subţiri de pânză de păianjen ornau spiţele roţii de tors, pe care nu reuşiseră să o vândă înainte să plece la Mondbriick.

Serilda a încercat să-şi imagineze un viitor în care să rămână aici. Oare Pusch-Grohla chiar ar putea să o ajute intr-un mod care i-ar permite să scape de Regele Elf? Să-şi păstreze casa copilăriei?

Se îndoia. Probabil că tot va trebui să fugă undeva. Undeva foarte departe.

ţnsă de data asta avea să fie singură.

Dacă ar fi fost măcar posibil. El era un vânător. Va veni după ea. Va veni mereu după ea.

Cine era Serilda să creadă că situaţia se va schimba vreodată?

Cu inima cuprinsă de amărăciune, s-a prăbuşit pe pat, deşi nu mai erau pături. S-a uitat la tavanul la care se uitase întreaga viaţă, aşteptând ca soarele să apună şi ca acest mesager misterios să-i vină în ajutor.

Sau să-i confirme temerile – că nu mai exista nicio fărâmă de speranţă.

Prinsă o vreme în mrejele acestor gânduri întunecate, a distins treptat nişte zgomote ciudate.

S-a încruntat şi a ascultat.

Zvârcoleli.

Molfăituri.

Probabil că intraseră şobolani în pereţi.

S-a strâmbat, întrebându-se dacă îi pasă suficient de mult încât să-şi bată capul să le întindă capcane. Probabil că nu. Aveau să fie problema lui Thomas destul de curând.

Dar apoi a fost cuprinsă de remuşcare. Aceasta era moara tatălui ei, munca lui de-o viată. Şi încă era casa ei, chiar dacă nu se mai simţea aşa. Nu putea s-o lase să cadă în paragină, atât timp cât putea face ceva în privinţa asta.

A mormăit şi s-a ridicat în şezut. Va trebui să meargă în oraş după capcane, dar asta trebuia să aştepte până mâine. Deocamdată, putea măcar să încerce să-şi dea seama unde intraseră.

Şi-a închis ochii şi a mai ascultat puţin. La început, doar tăcere, apoi, după o vreme, le-a auzit din nou.
Zgârieturi.
Rontăieli.
Sunetele răsunau mai tare acum.
S-a cutremurat. Dacă avea de-a face cu o întreagă familie de şobolani? Ştia că pietrele de moară şi roata de apă puteau fi zgomotoase, dar, chiar şi aşa, Thomas nu auzise asta? Era deja atât de neglijent în munca pe care i-o încredinţase tatăl ei?
Şi-a legănat picioarele peste marginea patului, apoi s-a ghemuit şi a inspectat locurile unde pereţii se întâlneau cu podeaua, căutând găurile mici în care s-ar fi putut strecura rozătoarele. Nu a văzut nimic.
— Trebuie să fie pe partea morii, a mormăit ea.
Şi a vrut să ignore problema. Din nou. Şi s-a mustrat singură pentru astfel de gânduri. Din nou.
Cel puţin, dacă Thomas se mai afla acolo, l-ar putea mustra pentru neglijenţa lui. Rozătoarele erau atrase de mori – de resturile de grâu, secară şi orz lăsate în urma procesului. Era vital ca acestea să fie păstrate curate. Presupunea că ar trebui să înveţe lecţia acum, dacă urma să devină noul morar din Mărchenfeld.
înfuriată, şi-a împletit la loc părul, încă murdar de la drumul anevoios prin tunelul subteran şi prin pădure, şi a ieşit în curte, ocolind colţul spre clădirea din spate.
Când a deschis uşa, a descoperit că pietrele de moară nu erau în funcţiune, iar zgomotele se auzeau mult mai tare aici.
A intrat cu paşi mari înăuntru. Aerul era înăbuşitor, ca şi cum focul ar fi mers continuu de zile întregi.
O siluetă stătea aplecată lângă şemineu.
— Thomas! a strigat ea furioasă, cu mâinile pe şolduri. Nu auzi asta? Sunt şobolani în pereţi!
Silueta a încremenit şi s-a îndreptat, cu spatele la Serilda.
Tânăra a fost săgetată de un sentiment rău-prevestitor.
Bărbatul era mai scund decât Thomas Lindbeck. Mai lat în umeri. Purta haine murdare şi zdrenţuite.
— Cine eşti? a întrebat ea pe un ton poruncitor, calculând cât de aproape se afla de uneltele fixate pe perete, în caz că avea nevoie să înhate o armă.
Dar apoi silueta a început să se întoarcă. Cu mişcări smucite şi rigide. Chipul îi era palid.
Apoi ochii lui i-au întâlnit pe ai ei şi, deodată, a cuprins-o ameţeala şi pieptul i s-a strâns de neîncredere.
— Tată?

Capitolul 46

Morarul şi-a târşâit picioarele spre ea şi, deşi primul instinct al Serildei a fost să plângă şi să se arunce în braţele lui, un al doilea instinct mai puternic o împiedica să se urnească din loc, de parcă ar fi avut tălpile lipite de podea.
Acesta era tatăl ei.
Şi nu era tatăl ei.
Încă purta aceleaşi haine ca atunci când fusese ademenit de vânătoare, însă cămaşa lui semăna mai mult cu nişte zdrenţe pline de murdărie, cu dâre de noroi uscat, şi pătate de sânge. Îi lipseau cu totul pantofii.
Braţul lui era...
Era...
Serilda nu ştia ce să înţeleagă din ce vedea în faţa ochilor, dar i s-a întors stomacul pe dos şi s-a gândit că s-ar putea să verse pe podeaua morii.
Braţul lui arăta ca o pulpă de porc agăţată deasupra tarabei măcelarului din piaţă. Cea mai mare

parte a pielii dispăruse, dezvăluind carnea şi cartilajele de dedesubt. Lângă cotul lui, putea vedea până la os.

Şi gura lui. Bărbia. Partea din faţă a pieptului.

Acoperite de sânge.

De propriul sânge?

Silueta a mai făcut un pas târşâit spre ea, trecându-şi limba de-a lungul marginilor gurii.

— Tată, a şoptit ea. Sunt eu. Serilda.

Bărbatul nu a avut nicio reacţie, în afară de o scânteie în ochi. Nu era de recunoaştere. Sau de iubire. Ci de foame.

Acesta nu era tatăl ei.

— Nachzehrer, a rostit Serilda, inspirând brusc.

Bărbatul si-a tras buzele în lături, relevând bucăţi de carne rămase între dinţi. De parcă ar fi dispreţuit cuvântul.

Apoi s-a aruncat spre ea.

Serilda a ţipat. A deschis uşa, aproape smulgând-o din balamale, şi a fugit în curte. S-ar fi aşteptat să fie lent, dar promisiunea cărnii părea să fi trezit ceva în el şi îl simţea în urma ei.

Unghiile creaturii i-au prins pânza rochiei. A fost aruncată la pământ. Plămânii i-au fost goliţi brusc de aer şi s-a rostogolit câţiva paşi mai încolo înainte să se oprească pe spate. Trupul mutilat al propriului tată se înălţa deasupra ei. Nu respira greu. Nu exista nicio emoţie în ochii lui dincolo de acea foame întunecată.

Bărbatul a căzut în genunchi şi i-a prins încheietura mâinii cu ambele braţe, privind-o ca pe un sângerete. Cealaltă mână a Serildei s-a agitat în jur până când degetele i-au aterizat pe ceva tare. În clipa în care tatăl ei şi-a aplecat capul spre carnea expusă a încheieturii, tânăra a lansat piatra spre partea laterală a capului său.

Tâmpla lui a crăpat uşor, ca un fruct putrezit. Creatura i-a dat drumul la braţ şi a mârâit.

Cu un urlet, Serilda a lovit din nou, dar de data aceasta nachzehrerul s-a ferit şi s-a retras iute, astfel încât să nu mai fie la îndemâna ei, amintindu-i de un animal sălbatic.

Expresia îi era acum mai precaută, însă nu mai puţin nerăbdătoare. S-a ghemuit câţiva metri mai încolo, încercând să stabilească o cale de a ajunge la viitoarea sa cină.

Serilda s-a ridicat în şezut, tremurând, cu degetele încleştate în jurul pietrei, pregătită pentru un nou atac din partea lui.

Bărbatul părea tulburat în timp ce se uita la ea. Speriat de piatră, dar nu îndeajuns cât să-şi lase prada să scape. Şi-a dus mâna la gură şi a început să-şi roadă cu un aer absent degetul mic – până când fata a auzit osul pocnind şi vârful degetului i-a dispărut între dinţi.

Serilda s-a îngreţoşat.

Probabil că nachzehrerul a decis că ar fi mai bine să deguste carnea ei decât a lui, deoarece a scuipat degetul şi s-a năpustit din nou asupra ei.

De data aceasta a fost mai pregătită.

De data aceasta si-a amintit ce să facă.

Şi-a lipit coapsele, încordându-şi muşchii, astfel încât să nu o apuce de picioare, apoi şi-a ridicat braţele în faţa ei ca un scut.

Şi, de îndată ce a fost suficient de aproape, şi-a împins mâna înainte şi i-a băgat piatra în gura deschisă.

Maxilarul creaturii s-a încleştat în jurul obiectului străin, marginile pietrei ieşind câţiva centimetri dincolo de buzele lui însângerate. Ochii i s-au mărit şi, o clipă, falca a continuat să-i zvâcnească, dinţii scrâşnind pe piatră, de parcă ar fi vrut să încerce să o devoreze. Dar apoi corpul i s-a lăsat moale, complet secătuit de energie, şi s-a prăbuşit pe spate, cu braţele şi picioarele lovind pământul cu bufnituri silenţioase.

Serilda s-a ridicat cu greu în picioare. Era acoperită de sudoare. Inima îi bătea năvalnic, răsufla întretăiat.

O vreme nu a putut să-şi convingă picioarele să se mişte, înfricoşată că un singur pas, în orice direcţie, va trezi acest monstru care o va ataca din nou.

Acum părea mort. Un cadavru cu carne putrezită şi o piatră înfiptă în falcă. Însă ştia că doar îl paralizase. Ştia că singura modalitate de a ucide cu adevărat un nachzehrer era...

S-a cutremurat. Nu voia să se gândească la o asemenea opţiune. Nu voia să o facă. Nu credea că ar putea să...

Serilda a zărit o umbră în colţul ochiului. A strigat, în timp ce o lopată cu vârful pătrat i s-a răsucit deasupra capului.

A aterizat cu un sunet îngrozitor, marginea lopeţii fiind vârâtă prin gâtul monstrului. Silueta a păşit înainte şi, după ce a pus un picior pe capul lopeţii pentru a o folosi drept pârghie, a împins, tăind capul printr-o lovitură precisă.

Tânăra s-a clătinat pe picioare. Lumea s-a întunecat în jurul ei.

Doamna Sauer s-a întors şi i-a aruncat o privire nemulţumită.

— Spui toate acele poveşti dezgustătoare şi nu ştii cum să ucizi un nachzehrer?

Împreună, ea şi doamna Sauer au cărat cadavrul la râu, i-au umplut hainele cu pietre şi l-au lăsat să se ducă la fund, alături de capul retezat. Serilda avea impresia că trăia într-un coşmar din care încă nu se trezise.

— Era tatăl meu, a spus ea disperată, odată ce o parte din soc a trecut.

— Chestia aia nu a fost tatăl tău.

— Da, ştiu. Aş fi făcut-o. Am... avut nevoie de un moment, atâta tot.

Doamna Sauer a pufnit.

Inima Serildei părea la fel de grea ca una dintre pietrele care târâseră trupul tatălui ei pe fundul râului. Ştia că dispăruse de luni bune. Nu se aşteptase să se întoarcă. Chiar şi aşa, existase mereu o speranţă plăpândă. O şansă minusculă ca el să fie încă în viaţă şi să încerce să-şi găsească drumul înapoi spre ea. Nu renunţase niciodată complet la el.

Dar adevărul îi întrecuse cu mult coşmarurile. În tot acest timp, tatăl ei nu numai că fusese mort, ci fusese un monstru. Un strigoi care se înfrupta cu propria carne, hotărât să se întoarcă la fiica lui – nu din dragoste, ci de foame. Nachzehrerii se întorceau din morţi ca să-şi poată devora membrii familiei. Gândul că tatăl ei modest, timid şi sufletist avusese un asemenea sfârşit îi făcea stomacul să se revolte zgomotos, dezgustat. Nu merita o astfel de soartă. Serilda şi-ar fi dorit să aibă un moment doar pentru ea. Avea nevoie de linişte şi de singurătate. Avea nevoie să plângă, zdravăn şi îndelung.

Dar, în timp ce-şi ţâra picioarele spre cabană, doamna Sauer a urmat-o cu încăpăţânare.

Pentru o clipă, Serilda s-a uitat în jur, întrebându-se dacă ar trebui să-i ofere ceva de mâncat sau de băut, dar nu avea nimic de oferit.

— N-ai vrea să te schimbi? s-a răstit doamna Sauer, făcându-se confortabilă pe patul Serildei, singura piesă de mobilier rămasă în afară de taburetul roţii de tors. Mirosi ca un abator.

Tânăra şi-a coborât privirea spre rochia ei murdară de noroi.

— Nu am în ce să mă schimb. Mai am o rochie, dar a rămas în Adalheid. Restul hainelor mele au fost duse la Mondbriick.

— Ah, da. Când ai încercat să fugi, a comentat doamna Sauer pe un ton batjocoritor.

Serilda a clipit la ea şi s-a aşezat în celălalt capăt al patului. Încă îi tremurau picioarele în urma calvarului îndurat.

— De unde aţi ştiut?

Doamna Sauer a ridicat o sprânceană.

— Asta i-ai zis lui Pusch-Grohla, nu-i aşa?

La expresia nedumerită a Serildei, profesoara a oftat din toti rărunchii.

— Nu ţi-a spus Bunica Arbust să aştepţi un ajutor?

— Da, dar... dar dumneavoastră sunţeti...

Bătrâna a fixat-o cu privirea, aşteptând.

Serilda a înghiţit în sec.

— O cunoaşteţi pe Bunica Arbust?

— Bineînţeles că da. Mossienele au venit la mine în această seară şi mi-au explicat situaţia ta dificilă. Am încercat să fiu cu ochii pe tine de la Luna Zăpezii, dar nu te-ai putut abţine şi a trebuit

să fugi la Mondbriick, apoi la Adalheid. Dacă ai fi catadicsit vreodată să mă asculţi...

— Le cunoaşteţi pe mossiene?

— În numele zeilor! a răbufnit doamna Sauer. Oare chiar ai fost eleva mea7. Da, le cunosc. Şi nu mai ţipa!

Bătrâna a aruncat o privire spre ferestre.

— Nu cred că spionii lui au aflat încă de întoarcerea ta la Mărchenfeld, dar nu poţi fi niciodată prea precaut.

Serilda i-a oglindit gestul.

— Ştiţi despre Reg...

— Da, da, gata cu întrebările astea! a întrerupt-o profesoara cu nerăbdare, agitându-şi o mână prin aer. Le vând ierburi. Locuitorilor pădurii, evident, nu celor întunecaţi. Şi cataplasme şi poţiuni şi altele asemenea. Ei posedă o magie vindecătoare bună, însă nu cresc prea multe în Asyltal. Nu e suficient soare.

— Staţi o clipă! a şoptit Serilda uluită. Încercaţi să-mi spuneţi că sunteţi de fapt o vrăjitoare? Una adevărată?

Doamna Sauer a străpuns-o cu o privire capabilă să acrească laptele.

Fata şi-a dus o mână la gură.

— Chiar sunteti!

— Magia nu-mi curge prin vene, a corectat-o bătrâna. Dar există magie în plante, iar eu mă pricep la ele.

— Da, ştiu. Grădina dumitale. Doar că nu m-am gândit niciodată...

Numai că nu era adevărat. De o sută de ori se gândise la ea ca la o vrăjitoare, strigând-o astfel pe la spate. A icnit.

— Aveţi o salamandră alpină pe post de spirit-familiar?

Confuzia a umbrit trăsăturile femeii.

— Despre ce...? Nu, bineînţeles că nu!

Serilda s-a pleoştit, foarte dezamăgită.

— Serilda...

— De aceea au fost aici mossienele?

— Sss!

— Scuze! De aceea au fost aici mossienele iarna trecută, de Luna Zăpezii?

Doamna Sauer a încuviinţat din cap:

— Şi înţeleg ca Bunica Arbust ţi-a fost recunoscătoare pentru implicarea ta în reîntoarcerea acasă a două dintre nepoatele ei, complet nevătămate, motiv pentru care mi-a trimis vorbă să văd dacă aş putea să te ajut.

— Dar cum mă puteţi ajuta? Nu pot fugi de el. Am încercat deja.

— Bineînţeles că nu poţi. Cel puţin nu cât eşti încă în viaţă.

Pentru o clipă, inima Serildei a încetat să mai bată.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că eşti norocoasă. Pregătirea unei poţiuni aducătoare de moarte necesită timp, dar mai avem până la Luna Renaşterii. E o soluţie disperată. Un pic ca şi cum ai încerca sa mulgi şoareci. Dar s-ar putea sa mearga.

* Expresie argotică folosită pentru a evidenţia o sarcină care implică efort maxim pentru profit minim

Doamna Sauer a scos un pumnal din fuste.

— Pentru început, voi avea nevoie de puţin din sângele tău.

Luna Renaşterii
Capitolul 47

Soarele strălucea pe bolta cerească. O adiere răcoroasă înmiresma atmosfera relaxată. Serilda stătea în grădina care în mod normal ar fi început să înflorească, debordând de mazăre şi sparanghel, fasole şi spanac, dar care anul acesta, în absenţa ei, fusese năpădită aproape complet de buruieni. Măcar cireşii şi caişii erau plini de fructe. Câmpii de un verde-deschis se întindeau peste tot împrejur, iar departe spre miazăzi, pe unul dintre dealuri, Serilda întrezărea o turmă de oi în hainele lor pufoase. Râul curgea puternic şi se auzeau scârţâitul şi clipocitul constant al roţii de apă din spatele morii.

În ansamblu, o privelişte perfectă, ca un tablou.

S-a întrebat dacă avea să o mai vadă vreodată.

Oftând, şi-a îndreptat ochii spre alunul mamei sale. Nachtkrappul era din nou acolo, în locul său preferat printre crengi, urmărind-o mereu cu acele orbite goale.

— Salutare din nou, bunule domn Corb, a strigat Serilda. Ai găsit vreun şoarece gras azi-dimineaţă?

Nachtkrappul şi-a întors capul, iar fata s-a întrebat dacă nu cumva reacţia lui trufaşă era doar o închipuire a ei.

— Nu? Ei bine, asigură-te doar că stai departe de inimile copiilor de aici. Îmi sunt foarte dragi.

Drept răspuns, pasărea şi-a zburlit penele.

Serilda a oftat din nou, lăsându-şi privirea să zăbovească o clipă în plus asupra casei. Nu trebuia să-şi simuleze amărăciunea. Îi era destul de uşor să pretindă că era ultima oară când o va vedea.

S-a întors, a ieşit pe portiţă şi, desculţă, a coborât spre râu, spre locul ei preferat, unde un mic bazin de apă liniştită se desprindea de vârtejurile mai puţin adânci. În copilărie petrecuse ore întregi aici; obişnuia să înalţe castele din noroi şi pietre, să prindă broaşte, să se întindă la umbra unei sălcii plângătoare şi să pretindă că vede spirite dansând printre ramurile sale. Acum se întreba dacă acela chiar fusese doar un joc. Au fost momente când era convinsă că zărise cu adevărat o scânteie de magie. Tatăl ei începea să râdă când îi spunea, ridicând-o în braţe: Mica mea povestitoare. Spune-mi ce altceva ai mai văzut.

S-a aşezat pe o stâncă ieşită în afară pe mal, unde îşi putea scufunda degetele de la picioare în apa înviorător de rece. Plevuşti argintii săreau şi plonjau în lumina soarelui, iar mai mulţi mormoloci se adunaseră între două pietre acoperite de muşchi. În curând, corul broaştelor râioase avea să prindă glas în fiecare noapte, ceea ce de obicei o adormea, deşi tatălui ei îi plăcea să se plângă de tărăboi.

A admirat îndelung totul. Mănunchiurile de plante acvatice care răsăreau din apa puţin adâncă. Ciupercile cu pălăriile dantelate ce se căţăraseră pe trunchiul unui copac căzut.

A aşteptat până când le-a putut simţi prezenţa. Îi depista din ce în ce mai bine acum; cercetând iute împrejurimile, a zărit trei nachtkrappi în apropiere, ascunşi de umbre.

S-a lăsat pe spate, cu palmele sprijinite de stânca încălzită de soare.

— Puteţi ieşi acum! Nu mă tem de voi! Ştiu că sunteti aici ca să staţi cu ochii pe mine, să vă asiguraţi că nu fug. Ei bine, nu fug. Nu plec nicăieri.

Unul dintre nachtkrappi a croncănit uşor, înfoindu-şi mânios penele.

Însă păsările nu s-au apropiat.

— Cum funcţionează? M-am întrebat tot anul. Poate să mă vadă prin ochii voştri? Sau, mă rog, prin orbitele voastre... Ori trebuie să zburaţi mereu înapoi la castel şi să-i raportaţi precum porumbeii călători?

De data aceasta a fost răsplătită cu un croncănit mai puternic şi mai sălbatic de la pasărea aflată cel mai sus în copac.

Serilda a rânjit. Ridicându-se, şi-a strecurat o mână în buzunar pentru a simţi laturile netede ale fiolei care i se potrivea perfect în palmă.

— Oricum ar fi, am un mesaj pentru Erlkonig. Sper că îl veţi transmite mai departe.

Tăcere.

Serilda şi-a lins buzele şi a încercat să pară rebelă.

Nu, se simţea rebelă.
Şi a crezut în fiecare cuvânt care i-a părăsit buzele.
— Înălţimea Voastră întunecată, nu sunt slujitoarea dumneavoastră. Nu sunt o posesiune pe care să o puteţi revendica. Mi-aţi furat tatăl şi mama. Nu vă voi permite să-mi luaţi şi libertatea. Asta e alegerea mea.
Şi-a scos fiola din buzunar. Nu îi era frică. Se pregătise pentru acest moment întreaga lună.
Printre copaci a răsunat un croncănit, aproape un ţipăt strident, atât de tare încât a speriat un stol de privighetori din josul râului. Păsările şi-au luat iute zborul, înnebunite.
Serilda a deăurubat fiola. Înăuntru licărea un lichid de culoarea vinului rubiniu. I-a dat speranţa că ar putea chiar să aibă gust bun.
Nu a avut.
De îndată ce poţiunea i-a atins limba, a simţit gust de putreziciune, rugină şi moarte.
Un corb nocturn s-a năpustit asupra ei şi i-a înlăturat flaconul din mână, lăsându-i trei zgârieturi adânci în palmă.
Prea târziu.
Serilda s-a holbat la sângele care îi curgea din răni, însă vederea începea deja să i se înceţoşeze.
Pulsul i-a încetinit.
Gândurile i-au devenit neclare şi apăsătoare. Pline de un sentiment straniu de groază, îmbinat cu unul de... pace.
S-a întins pe spate, capul i s-a cufundat în peticul de muşchi agăţat de mal. Era înconjurată de mirosul pământului şi se gândea, de undeva de departe, cât de ciudat era că putea fi atât mirosul vieţii, cât şi al morţii.
Genele i-au fluturat.
Atunci a suspinat sau, mai bine spus, a încercat să o facă, deşi aerul nu îi intra în plămâni aşa cum ar fi trebuit, întunericul îi diminua tot mai mult vederea. Dar şi-a amintit – abia si-a amintit.
Aproape că uitase. A scormonit noroiul cu mâna, căutând.
Avea impresia că membrele îi alunecau în melasă. Unde era?
Aproape că renunţase când degetele ei au găsit ramura de frasin pe care o lăsase aici săptămâna trecută. Doamna Sauer insistase să fie frasin.
Nu-i da drumul!
Insistase. Acest amănunt era important.
Serilda nu ştia de ce.
Nimic nu mai părea important.
A încercat să tină strâns ramura, dar o usturau zgârieturile din palmă şi nu mai avea control asupra degetelor.
Nu mai dorea să aibă control.
Voia eliberare.
Voia libertate.
Amintirile vânătorii i s-au derulat fulgerător în faţa ochilor. Vântul care îi înţepa pleoapele. Ovaţiile răguşite ce îi răsunau în minte. Propriile buze strânse într-un o în timp ce urla la lună.
Ţipetele corbilor nocturni se auzeau acum din depărtare. Furioase, însă absorbite treptat de neant.
Începuse să-şi închidă ochii când a văzut-o printre ramurile copacilor. O lună plină care răsărea devreme în est, deşi amurgul urma să-şi reverse culorile pe cer abia peste câteva ore. O lună care concura pentru atenţie cu soarele inocent şi nu accepta să fie ignorată.
Luna Renaşterii.
Cât de potrivit.
Sau, dacă planul eşua – cât de ironic.
A vrut să zâmbească, însă era prea obosită. Bătăile inimii îi încetineau.
Prea încet.
Degetele i-au îngheţat, apoi au amorţit. În curând nu avea să mai simtă nimic.
Murea.

S-ar putea să fi făcut o greşeală.
Nu era sigură că îi păsa.
Ţine-o strâns! îi spusese vrăjitoarea. Nu-i da drumul!
A întrezărit silueta unei păsări negre, o săgeată care a zburat spre nord-vest. Spre Pădurea Frasinilor, spre Adalheid.
Serilda şi-a închis ochii şi s-a cufundat în pământ.
I-a dat drumul.

Capitolul 48

Serilda stătea întinsă pe o parte, urmărindu-se cum moare. Se uita la propriul chip. La şuviţele de păr întunecat, răsucite în jurul urechilor. La genele de pe obrajii palizi – destul de închise la culoare, destul de drăguţe – dar pe care nu le-a mai observat până acum, din moment ce singurele lucruri remarcate de oricine altcineva erau roţile din ochii ei. Nu se considerase niciodată frumoasă, deoarece nimeni altcineva nu-i spusese vreodată că este. In afară de tatăl ei, doar că asta nu prea conta. Tot ce a auzit vreodată a fost că era ciudată şi nedemnă de încredere.
Dar era destul de drăguţă. În niciun caz o frumuseţe orbitoare, care-ţi tăia răsuflarea, însă minunată în felul ei.
Chiar şi când ultimele pete de culoare îi părăseau obrajii.
Chiar şi când buzele au început să-i devină albastre.
Chiar şi când membrele au început să-i fie străbătute de convulsii, iar degetele i-au zvâcnit pe ramura de lângă ea, înainte să încremenească, în cele din urmă, şi să fie absorbite de iarbă şi noroi.
Spre deosebire de toate acele suflete pierdute din Castelul Adalheid, a avut parte de o moarte uşoară. Paşnică şi liniştită.
A simţit clipa în care ultima suflare i s-a furişat printre buze. Serilda şi-a coborât privirea, apăsând o mână pe pieptul propriului trup. Ochii i s-au mărit când a observat că marginile mâinii păreau translucide, tremurând în aer ca rouă dimineţii spulberată de prima rază de lumină.
Apoi a început să se estompeze. Trupul i se descompunea, însă nu simţea nicio durere. Doar se dizolva. Se întorcea în aer şi în pământ, iar spiritul i se stingea ca o flacără, o pendulă între totul şi nimic.
În faţa ei, peste râu, a zărit o siluetă înveşmântată în robe de un verde-smarald, cu un felinar ridicat într-o mână.
O chema. O prezenţă ca o alinare. O promisiune de odihnă.
Serilda a făcut un pas înainte şi a simţit ceva solid sub călcâi. S-a uitat în jos. Un băţ. Nimic mai mult.
Dar apoi... şi-a amintit.
Tine-o strâns!
Nu-i da drumul!
A icnit şi s-a aplecat, întinzând mâna spre ramura care fusese furată dintr-un frasin de la marginea Pădurii Frasinilor. La început, degetele au refuzat să o apuce. Treceau direct prin ramură.
Dar a încercat din nou si, de data aceasta, a simtit asprimea scoarţei.
La a treia încercare, mâna i s-a înfăşurat în jurul crengii, strângând-o cu puţina putere rămasă.
Spiritul i s-a reîntregit lent, legat de tărâmul celor vii.
Şi-a ridicat iar privirea şi s-a întrebat dacă acela era zâmbetul zeului morţii, înainte ca Velos şi felinarul să dispară.
De data aceasta nu i-a mai dat drumul.
În orele care au trecut, Serilda a descoperit că nu prea îi plăcea să fie moartă. Se plictisea de moarte.
Va folosi întocmai aceste cuvinte, s-a gândit ea, când le va spune povestea copiilor.
Se plictisea de moarte.

* joc intraductibil de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre grave (mormânt) şi gravely (grav)

Li se va părea amuzant.
Era amuzant.
Doar că era şi adevărat. Nicio fiinţă umană prin preajmă şi, chiar dacă ar fi fost, se îndoia că ar putea să o vadă sau să comunice cu ea, cât soarele încă mai strălucea pe cer. Nu ştia sigur – nu mai fusese niciodată spirit –, dar nu credea că se încadra în categoria celor traumatizate, pe jumătate corporale, precum cele care bântuiau castelul. Era doar umbra unei fete, toată numai ceată, curcubeie şi lumină stelară, rătăcind de-a lungul malului râului şi aşteptând. Nici măcar broaştele şi păsările nu o băgau în seamă. Putea să ţipe şi să-si fluture braţele în direcţia lor, însă ele continuau să ciripească, să orăcăie şi să o ignore.
Nu avea nicio sarcină de îndeplinit. Nimeni cu care să vorbească.
Nimic de făcut decât să aştepte.
Şi-a dorit să fi luat poţiunea la apus. Dacă ştia că va fi aşa! Aşteptarea era aproape la fel de plictisitoare ca torsul.
În cele din urmă, după un timp ce păruse cât un secol şi un an, culorile amurgului au pârjolit zarea. Un albastru-indigo s-a întins dintr-un capăt în altul al cerului. Deasupra satului Mărchenfeld au scânteiat primele stele. A coborât noaptea.
Deasupra strălucea puternic Luna Renaşterii, numită astfel deoarece lumea devenea din nou un lăcaş îmbelşugat al vieţii.
Nu şi pentru Serilda. Evident. Era moartă – sau pe moarte sau ceva la mijloc.
Au trecut ore. Luna a pictat râul cu dâre de argint. A poposit printre ramurile copacilor şi a sărutat moara adormită. Broaştele şi-au început concertul. O colonie de lilieci, invizibilă pe cerul negru, a eliberat ţipete ascuţite în noapte. O bufniţă şi-a anunţat prezenţa dintr-un stejar din apropiere.
A încercat să ghicească cât era ceasul. A tot căscat, dar mai degrabă din obişnuinţă. Nu era cu adevărat somnoroasă, însă nu-şi putea da seama dacă era din cauza neliniştii care o ţinea trează sau dacă spiritele rătăcitoare nu aveau nevoie de odihnă.
Trebuie să fi trecut jumătate din noapte, s-a gândit ea. Încă pe atât până dimineaţă. Luna Renaşterii avea să se sfârşească în curând.
Dacă vânătoarea nu venea în noaptea asta?
Oare a fost îndeajuns că nachtkrappul asistase la moartea ei? L-ar convinge asta pe Regele Elf că o pierduse pentru totdeauna?
L-ar împiedica să o mai caute vreodată?
Deşi credea că ar trebui să devină mai încrezătoare pe măsură ce timpul trecea, a simţit contrariul. Neliniştea îşi înfigea ghearele în ea. Dacă planul dădea greş, dimineaţa nu ar aduce nicio schimbare.
Iar dacă vânătoarea nu venea, de unde ar sti dacă acesta a avut sau nu...
Un urlet s-a furişat peste câmpuri.
Serilda a încremenit. Toate făpturile – bufniţa, liliecii, broaştele – au amutit.
S-a grăbit spre ascunzătoarea pe care şi-o alesese când soarele încă stăpânea cerul, căţărându-se până în adăpostul oferit de ramurile stejarului. Nu ştia dacă regele va putea să o vadă. Nici doamna Sauer nu ştia. Dar, din moment ce colecţiona suflete, nu îndrăznea să rişte.
Ar fi fost o urcare anevoioasă, îngreunată şi mai mult de faptul că nu putea să dea drumul ramurii de frasin nici măcar o secundă, însă spiritul îi era aproape la fel de uşor ca un fulg şi nu mai trebuia să-şi facă griji cu privire la zgârieturi, vânătăi sau la o eventuală cădere mortală. În scurt timp, şi-a ocupat locul în spatele ramurilor dese şi al frunzelor.
Odată aşezată în ascunzătoare, nu a mai avut mult de aşteptat. Urletele răsunau din ce în ce mai aproape, acompaniate la câteva secunde distanţă de tropotul copitelor. Aceasta nu era o simplă căutare după pradă, fără o ţintă precisă.

Veneau după ea.
Prima oară a zărit copoii, cu trupurile aprinse de tăciuni. Probabil că au putut să-i urmărească mirosul, pentru că nu au ezitat la cabană, ci au alergat direct spre malul râului şi spre trupul neînsufleţit al Serildei, zăcând în noroi. Câinii iadului au format un cerc în jurul siluetei, mârâind şi scormonind cu ghearele în pământ, însă niciunul dintre ei nu a cutezat să o atingă.
Regele Elf şi vânătorii săi au sosit câteva clipe mai târziu. Caii s-au oprit brusc.
Serilda şi-a ţinut respiraţia – un gest inutil, din moment ce nu mai avea nicio respiraţie de ţinut.
Şi-a strâns degetele în jurul ramurii de frasin.
Regele Elf şi-a împins armăsarul mai aproape, astfel încât să privească de sus trupul Serildei. Tânăra şi-ar fi dorit să-i poată desluşi expresia, însă chipul îi era întors spre pământ, cascade de păr negru ascunzând puţinul pe care l-ar fi putut zări.
Momentul s-a prelungit la nesfârşit. Simţea neliniştea în continuă creştere a vânătorilor.
într-un final, regele a descălecat şi a îngenuncheat deasupra trupului. Serilda şi-a întins gâtul, dar nu vedea ce făcea. S-a gândit că poate ridica fiola goală. Poate că îi urmărea conturul obrazului cu degetul mare. S-ar putea să-i fi pus ceva în palmă.
Apoi s-a alăturat din nou vânătorii. Cu o singură mişcare a braţului său, au dispărut înapoi în noapte.
Speriată că se vor întoarce, Serilda a rămas în stejar, ascultând urletele tot mai îndepărtate ale copoilor. Abia când prima geană de lumină s-a ivit la răsărit, picioarele i-au atins din nou pământul. Apoi s-a apropiat de corpul ei, atât curioasă, cât şi îngrozită.
Să se privească murind fusese straniu, dar să se vadă moartă părea cu totul altceva.
Însă nu pielea ei lipsită de culoare sau nemişcarea absolută i-a atras atentia mai întâi.
Ci darul lăsat în urmă de Regele Elf.
În mâna cadavrului ei se afla una dintre săgeţile regelui, cu vârful de un aur strălucitor.

Capitolul 49

Doamna Sauer a sosit imediat după ivirea zorilor. Serilda o aştepta desculţă în râu, minunându-se de cum trecea apa chiar prin ea, fără nici cel mai mic clipocit.
Când a văzut-o pe vrăjitoare apropiindu-se peste deal, a rânjit larg şi a început să-i facă fericită cu mâna, dar, evident, nici măcar o vrăjitoare nu putea să o vadă.
A străbătut cu greu porţiunea noroioasă, apoi s-a aşezat lângă propriul trup, privind curioasă cum doamna Sauer s-a ghemuit deasupra acestuia şi i-a căutat pulsul la gât. Când vrăjitoarea a observat săgeata, a încremenit, cute adânci trasându-i şanţuri în colturile buzelor.
Dar a clătinat repede din cap şi a scos o fiolă nouă din faldurile fustei. Deşurubând-o, a ridicat capul trupului şi a lăsat lichidul să picure între buzele întredeschise.
Serilda aproape că îi putea simţi gustul. Trifoi, mentă şi boabe de mazăre abia scoase din păstaie. Şi-a închis ochii, încercând să deosebească mai multe arome...
Şi când i-a deschis din nou, stătea întinsă pe spate, admirând cerul de culoarea lavandei. Privirea i-a alunecat spre doamna Sauer, care i-a rânjit, evident mulţumită.
A funcţionat, a spus ea, sau a încercat să spună, însă gâtul îi era uscat ca pergamentul, iar cuvintele păreau mai degrabă o răsuflare răguşită.
— Nu te grăbi! a sfatuit-o doamna Sauer. Ai fost moartă aproape o zi întreagă.
Pe măsură ce a început să-şi simtă din nou membrele, Serilda şi-a încleştat degetele pe săgeată.
— Un cadou de despărţire? a întrebat-o vrăjitoarea.
Din moment ce încă nu-şi recăpătase glasul, tânăra a zâmbit slab.
Cu ajutorul femeii a reuşit să se ridice în şezut. Veşmintele îi erau lipite de spate, pelerina şi poalele rochiei, pline de noroi. Pielea îi era inuman de rece la atingere.
Dar era în viaţă.
După ce a tuşit câteva minute bune, şi-a dres bine glasul şi a băut nişte apă din râu, Serilda şi-a recăpătat în sfârşit vocea.

— A funcţionat, a şoptit ea. Regele crede că am murit.
— Nu spune hop până nu sari gardul, a avertizat-o doamna Sauer. Doar la următoarea lună plină vom şti sigur dacă şiretlicul a dat roade. Între timp, ar trebui să te ascunzi şi să ai ceară pentru urechi, poate chiar să te înlănţui de pat. Şi te sfătuiesc să nu te mai întorci niciodată în acest loc.
Gândul a întristat-o pe Serilda, însă i-a şi umplut inima de speranţă. Oare chiar era liberă?
Părea aproape posibil.
Avea în fată tot restul vieţii.
Fără tatăl ei. Fără moară. Fără Gild... dar şi fără Regele Elf.
— Te voi ajuta.
Serilda şi-a ridica privirea, surprinsă de blândeţea întipărită pe chipul doamnei Sauer.
— Nu eşti complet singură.
Ar fi putut plânge de recunoştinţă la auzul unor cuvinte atât de simple, cu toate că nu era pregătită să le creadă în totalitate.
— Simt că vă datorez nişte scuze, a zis ea, pentru toate acele poveşti răutăcioase pe care le-am spus despre dumneavoastră de-a lungul anilor.
Doamna Sauer a pufnit pe nas.
— Nu sunt vreo margaretă delicată. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de poveştile tale. Dimpotrivă, prefer să ştiu că tuturor copiilor le este frică de mine. Aşa cum ar trebui să le fie.
— Ei bine, mi se pare destul de încurajator să ştiu că sunteţi vrăjitoare. Îmi place când minciunile mele se transformă în adevăruri.
— Te-aş sfătui să păstrezi această informaţie pentru tine, dar... de fapt, nimeni nu te va crede.
Tropotul puternic şi rapid al unui cal în galop le-a atras atenţia spre drum. La nord de moară, un podeţ se întindea peste râu, traversat acum în goană de un singur călăreţ. Serilda s-a ridicat în picioare şi, plină de voioşie pentru o clipă efemeră, şi l-a imaginat pe tatăl ei întorcându-se cu Zelig.
Dar, nu, Zelig fusese lăsat în urmă în Adalheid, iar tatăl ei nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă.
Serilda l-a recunoscut pe călăreţ abia când a început să ţipe.
Thomas Lindbeck.
— Hans! a strigat el, rămas fără suflare şi panicat. Serilda!
Cu o privire rapidă către vrăjitoare, Serilda şi-a ridicat fustele grele şi umede şi a urcat pe malul râului spre el. Nu prea o încânta ideea de a fi nevoită să explice o vizită atât de matinală a profesoarei sau de ce era acoperită din cap până-n picioare de noroiul râului, dar – ce mai conta? — toată lumea o credea deja ciudată.
Thomas şi-a oprit calul lângă poarta grădinii, dar nu a descălecat. Şi-a făcut mâinile pâlnie şi a ţipat din nou.
— Hans! Serild...
— Aici sunt! a spus ea, speriindu-l atât de tare încât aproape că a căzut de pe cal. Tata e încă în Mondbriick.
Ea şi doamna Sauer se gândiseră că era mai bine să susţină în continuare acea minciună. În curând, le va spune tuturor că tatăl ei se îmbolnăvise şi că trebuia să călătorească la Mondbriick pentru a avea grijă de el. Doamna Sauer avea să răspândească zvonul că murise şi că Serilda, în durerea ei, hotărâse să vândă moara şi să nu se mai întoarcă.
— Şi Hans cu siguranţă nu e aici. Ce s-a întâmplat?
— L-ai văzut? a întrebat Thomas, trăgând de hăţuri pentru a îndemna calul să se apropie.
Din toate punctele de vedere, era o dovadă nepermisă de grosolănie din partea lui să stea cocoţat pe armăsar şi să o privească de sus, însă părea atât de tulburat, încât Serilda abia dacă şi-a bătut capul cu lipsa lui de politeţe.
— L-ai văzut pe Hans? A fost aici azi-dimineaţă?
— Nu, bineînţeles că nu. De ce ar...
Dar Thomas smucea deja de frâie, întorcând calul în cealaltă direcţie.

— Aşteaptă! a strigat Serilda. Unde te duci?
— În oraş. Trebuie să-l găsesc!
Disperarea ameninţa să-i frângă vocea. Împleticindu-se înainte, fata a apucat frâiele.
— Ce se întâmplă?
Ochii lui Thomas i-au întâlnit pe ai ei şi, spre surprinderea Serildei, nici nu a tresărit, nici nu şi-a ferit privirea.
— Nu ştiu unde e. A dispărut din patul lui noaptea trecută. Dacă îl vezi...
— Noaptea trecută? l-a întrerupt Serilda. Doar nu crezi că...
Deznădejdea de pe chipul lui bântuit a fost un răspuns suficient.
Când copiii dispăreau în nopţile cu lună plină, era uşor de ghicit ce soartă le fusese hărăzită.
Tânăra si-a încordat maxilarul.
— Vin cu tine! Pot să te ajut să-l cauţi. Lasă-mă în oraş şi mă voi duce la ferma Weber să aflu dacă au auzit ceva şi, între timp, îi poţi întreba pe gemeni.
Thomas a dat din cap şi i-a oferit cotul, iar Serilda a sărit în şa în spatele lui.
— Serilda.
A tresărit. Aproape că uitase de vrăjitoare.
— Doamnă Sauer! a exclamat Thomas. Ce căutati aici?
— M-am consultat cu asistenta mea în legătură cu lecţiile din această săptămână, a rostit ea cu uşurinţă, de parcă minciuna nu ar fi fost, până la urmă, o infracţiune condamnabilă.
În circumstanţe diferite, Serilda ar fi putut să-i scoată în evidenţă ipocrizia.
Doamna Sauer a fixat-o cu o privire severă, una care o făcuse adesea să se simtă ca şi cum ar fi avut abia un centimetru înălţime.
— Nu ar trebui să călăreşti.
Serilda s-a încruntat. Să călărească. Calul?
— În numele zeilor, de ce nu?
Profesoara şi-a deschis gura, dar a ezitat. Apoi a clătinat din cap.
— Doar... fii atentă! Să nu faci nimic nechibzuit!
Serilda a expirat.
— Promit! a spus ea.
Chipul doamnei Sauer s-a întunecat.
Doar o altă minciună.
Thomas şi-a înfipt călcâiele de o parte şi de alta a calului şi au pornit îndată. A făcut întocmai cum îi sugerase Serilda şi a lăsat-o la o răscruce, astfel încât ea să poată alerga restul drumului până la ferma Weber, cât el se ducea să-l caute pe Hans la casa gemenilor.
Fata a refuzat să se gândească la ce era mai rău. Să-l fi luat vânătoarea pe Hans ca s-o pedepsească? Să-i transmită un avertisment?
Poate că nu, a încercat să-şi spună. Trebuia doar să-l găsească. Se ascundea. Le juca o festă. Ceea ce nu-i stătea în fire acestui băiat serios, dar poate că Fricz fusese capul răutăţilor şi îl îndemnase să o facă?
Toate acele rugăminţi disperate s-au spulberat de îndată ce a zărit cabana Weber, la fel de idilică precum era de obicei, înconjurată de păşuni şi de turme de oi. Un fior de rău-augur s-a furişat în sufletul Serildei.
Membrii familiei Weber erau cu toţii adunaţi pe veranda din faţă. Micuţa Mărie se ţinea strâns de bunica ei.
Bebeluşul Alvie era înfăşat în braţele mamei sale. Tatăl Annei încerca să pună şaua pe calul lor, un jugan pătat pe care Serilda îl considerase întotdeauna unul dintre cei mai frumoşi armăsari din oraş. Dar mişcările bărbatului dădeau i i i dovadă de stângăcie şi, pe măsură ce se apropia, şi-a dat seama că tremura.
Le-a cercetat feţele, toate cuprinse de groază. Bătrâna Maică Weber avea o batistă lipită de gură.
Serilda a căutat febril indicii. Grădina, uşa din fată lăsată deschisă, drumul şi câmpurile.
Toţi membrii familiei erau acolo... cu excepţia Annei.

Când Serilda s-a apropiat, toţi au tresărit şi s-au întors spre ea cu o speranţă fugară, care s-a destrămat numaidecât.

— Domnişoară Moller! a strigat tatăl Annei, strângând căpăstrul. Ai veşti? Ai văzut-o pe Anna?

Tânăra a înghiţit în sec şi a clătinat încet din cap.

Un nou val de durere a năvălit peste ei. Mama Annei şi-a îngropat faţa în părul fiicei sale şi a izbucnit în plâns.

— Ne-am trezit şi ea pur şi simplu... nu mai era, a spus tatăl Annei. Ştiu că e încăpăţânată, dar nu-i stă în fire să...

— Şi Hans lipseşte, a spus Serilda. Şi mi-e teamă – şi-a pierdut vocea o clipă, dar a rostit forţat cuvintele – mi-e teamă că nu sunt singurii. Cred că vânătoarea...

— Nu! a urlat bărbatul. Nu ai de unde să ştii asta! Ea e doar... ea e doar...

O formă neagră a atras privirea Serildei în sus, spre o pereche de aripi jerpelite, printre penele cărora se întrezăreau fâşii de cer albastru. Nachtkrappul se învârtea alene deasupra câmpului.

Regele ştia.

Spionii lui o urmăriseră tot anul, iar el ştia. Ştia exact căror copii le preda Serilda, care erau cei pe care îi adora.

Cei a căror pierdere ar îndurera-o cel mai mult.

— Dragă domnule Weber, a spus Serilda. Îmi pare foarte rău, dar trebuie să iau acest cal.

Bărbatul a tresărit.

— De ce? Trebuie s-o găsesc! Fiica mea...

— A fost luată de vânătoarea sălbatică! s-a răstit ea.

Complet înmărmurit, tatăl Annei nici nu a reacţionat când Serilda a smuls hăţurile şi a sărit în şa. Familia a strigat de indignare, dar i-a ignorat.

— Iertaţi-mă! a spus ea trăgând calul suficient de departe încât capul familiei Weber să nu o poată prinde.

Însă bărbatul nu s-a clintit din loc, doar a privit-o cu gura căscată, mut de uimire.

— Îl voi aduce înapoi cât pot de repede. Şi, dacă nu pot, atunci îl voi lăsa la Lebăda Sălbatică, în Adalheid. Cineva o să vi-l aducă înapoi, vă promit! Şi sper... Voi încerca să o găsesc pe Anna. Voi face tot ce-mi stă în putinţă!

— Sfinte Verloren, ce ai de gând? a strigat bunica Annei, prima care şi-a găsit vocea. Susţii că a fost luată de vânătoarea sălbatică, iar acum crezi... ce anume, de fapt? Că o vei aduce înapoi?

— Exact, i-a răspuns Serilda.

Cu piciorul în scăriţă, a smucit frâiele.

Calul a ieşit în viteză din curte.

în timp ce trecea prin Mărchenfeld, a văzut că aproape toţi sătenii ieşiseră din casele lor şi erau adunaţi lângă teiul din centrul oraşului, vorbind înspăimântaţi în şoaptă. I-a zărit pe părinţii lui Gerdrut, burta rotundă a mamei sale care plângea în hohote, înconjurată de vecini care se străduiau să o consoleze.

Plămânii Serildei s-au contractat până când a crezut că nu va mai putea respira deloc. Acest drum nu trecea pe lângă casa gemenilor, dar nu trebuia să le vadă familia pentru a şti că Fricz şi Nickel lipseau şi ei.

Şi-a coborât capul şi a îndemnat calul să alerge. Nimeni nu a încercat să o oprească şi s-a întrebat dacă vreunul dintre săteni i-ar intui vinovăţia.

Era răspunzătoare pentru dispariţia copiilor.

O laşă. O proastă. Nu a fost suficient de curajoasă pentru a-l înfrunta pe Regele Elf. Nu a fost suficient de inteligentă pentru a-l păcăli să iasă din acest joc.

Iar acum fuseseră luaţi cinci copii nevinovaţi.

A lăsat oraşul în urmă, iar drumul s-a înceţoşat sub copitele calului. Soarele dimineţii strălucea pe lanurile de grâu şi de secară, însă în faţa ei se profila Pădurea Frasinilor, întunecată şi neprimitoare. Dar nu îi mai era frică de acest loc. Cu toate că ar putea ascunde monştri şi locuitori ai pădurii şi saligee înfiorătoare, ştia că adevăratele primejdii pândeau dincolo de codru, înăuntrul

unui castel bântuit.
Se afla în preajma pădurii când păsările i-au atras atenţia. La început a crezut că erau mai mulţi nachtkrappi, un stol întreg care roia deasupra drumului. Dar, pe măsură ce distanţa dintre ea şi păsări devenea tot mai mică, şi-a dat seama că erau doar ciori, întâmpinând-o cu croncănituri şi ţipete în timp ce se apropia.
Privirea i-a coborât.
A inspirat brusc.
În faţa ei zăcea o siluetă, cu trupul pe jumătate în drum, pe jumătate în şanţ.
Un copil, cu două codiţe întunecate şi o cămaşă de noapte albastru-pastel, brăzdată de noroi.
— Anna? a şoptit ea.
Calul abia încetinise înainte ca Serilda să sară din sa şi să y y alerge spre siluetă. Fata stătea întinsă pe o parte, cu chipul îndreptat în altă parte, şi poate că doar dormea sau era inconştientă. Asta făcea vânătoarea sălbatică, a spus pentru sine, chiar în timp ce se prăbuşea în genunchi lângă Anna. Ademenea oamenii din casele lor. Îi ispitea cu promisiunea unei nopţi de abandon nebun, apoi îi arunca la marginea Pădurii Frasinilor, înfriguraţi şi singuri. Atâţia se treziseră dezorientaţi, înfometaţi, poate chiar ruşinaţi, dar vii.
Fusese o ameninţare, atâta tot.
Data viitoare va fi mai rău.
Regele se juca puţin cu ea. Dar copiii vor fi bine.
Trebuiau să fie...
A apucat-o pe Anna de umăr şi a rostogolit-o pe spate.
Serilda a strigat şi a căzut îndărăt, îndepărtându-se în grabă. Imaginea i-a pătruns în minte şi se îndoia că o va înlătura vreodată.
Anna. Avea pielea prea palidă. Buzele uşor albastre. Partea din faţă a cămăşii de noapte, vopsită în roşu.
gaură cu muchii neregulate îi înlocuise inima. Muşchi şi tendoane sfâşiate. Bucăţi de cartilaje şi coaste rupte, vizibile în sângele gros, aproape uscat.
Cu asta se ospătaseră păsările necrofage.
Serilda s-a ridicat împleticit în picioare, îndepărtându-se tot mai mult. S-a întors, şi-a sprijinit mâinile de genunchi şi a vărsat în şanţ, deşi nu prea avea ce să-i vină pe gât decât fiere şi orice mai rămăsese din poţiunile vrăjitoarei.
— Anna, a icnit ea, ştergându-se la gură cu dosul palmei, îmi pare atât de rău!
Deşi nu voia să o vadă din nou, s-a forţat să privească faţa Annei. Ochii îi erau larg deschişi. Trăsăturile, îngheţate de frică.
Nu încetase niciodată sa se mişte. Întotdeauna cu acrobaţiile şi cu trucurile ei. Întotdeauna dansând, agitându-se, rostogolindu-se prin iarbă. Doamna Sauer o certase fără oprire, în timp ce Serilda îi iubise energia nesfârşită.
Şi acum...
Acum Anna era asta.
Abia când şi-a înlăturat lacrimile din ochi a văzut al doilea cadavru, puţin mai departe pe drum, pe jumătate îngropat în mărăcinii care creşteau sălbatic pe durata verii.
Picioare goale, murdare de noroi, şi o cămaşă de noapte din in, lunga până la genunchi.
Serilda s-a împleticit mai aproape.
Fricz era pe spate, cu pieptul la fel de cavernos ca al Annei. Nechibzuitul Fricz. Cel care mereu râdea, mereu tachina.
Cu lacrimile curgându-i acum repede pe obraji, Serilda a îndrăznit să privească dincolo de el. Să parcurgă toată porţiunea de drum dintre aceşti doi copii ucişi şi Pădurea Frasinilor.
După aceea l-a văzut pe Hans. Se înălţase atât de mult în această primăvară, iar ea abia dacă observase, fiind adesea plecată din Mărchenfeld. Întotdeauna îi idolatrizase pe Thomas şi pe ceilalţi fraţi ai săi mai mari. Îsi dorise atât de mult să crească, să devină şi el un adult.
Inima îi fusese smulsă cu precizie din piept.
Sau mâncată din trupul lui, căci Serilda s-a întrebat dacă răspunzători erau nachtkrappii.

O răsplată, poate, pentru loialitatea cu care au slujit vânătoarea.

A durat mai mult, dar în cele din urmă l-a găsit şi pe Nickel. Stătea întins pe burtă într-un pârâu amărât, care avea să se întâlnească într-un final cu Râul Sorge. Părul lui de culoarea mierii era întunecat şi încâlcit de la sânge. Pierduse atât de mult, încât curentul din aval căpătase o nuanţă trandafirie.

Scumpul de Nickel. Mai răbdător, mai empatic decât oricare dintre ei.

Obosită şi cu inima frântă, Serilda s-a întors după cal înainte să-si continue căutarea. L-a tinut de frâie, ca să nu o ia la goană, cercetând împrejurimile cât putea vedea cu ochii.

Dar a ajuns la umbra copacilor fără să mai găsească pe nimeni altcineva.

Micuţa Gerdrut nu era acolo.

Capitolul 50

A legat calul la ochi, astfel încât să nu se sperie când intrau în Pădurea Frasinilor. Era de neconceput să o ia pe drumul lung, în jurul codrului, mai ales că toate indiciile arătau clar – membrii vânătorii luaseră calea pădurii. În lumina zilei, cei întunecaţi vor fi dispărut în spatele voalului, dar dacă Gerdrut era încă aici, în pădure? Ochii Serildei au săgetat dintr-o parte în alta de-a lungul drumului, cercetând atât mărăcinii şi buruienile, cât şi desişul dens, suprapus peste poteca noroioasă, căutând semne lăsate de păsările prădătoare, urme de sânge sau un corp ghemuit şi abandonat în sălbăticie.

Pentru prima dată, codrul nu o mai ispitea. Cu misterele şi murmurele sale întunecate. Nu le-a acordat nicio atenţie.

Nu şi-a îndreptat privirea spre copacii îndepărtaţi pentru a-i zări pe locuitorii pădurii. Nu a ascultat şoaptele care o chemau. Dacă vreo apariţie aştepta să danseze pe un pod, dacă vreo fiară dorea să o convingă să cutreiere pe tărâmul ei, erau dezamăgite. Serilda se gândea doar la micuţa Gerdrut, ultimul copil dispărut.

Ar putea fi încă în viaţă? Trebuia să creadă. Trebuia să spere.

Chiar dacă asta însemna că era prizoniera Regelui Elf, o comoară prin care o ademenea pe Serilda să se întoarcă pe domeniul său.

A ieşit dintre copaci fără să primească niciun răspuns. Nu era nici urmă de copil, nici în codru, nici la marginea pădurii, unde zidul Adalheidului a apărut de nicăieri în zare.

Când a ajuns în oraş, era convinsă că nu o va găsi pe Gerdrut. Nu pe această parte a voalului. Regele Elf o păstrase. Voia să existe un motiv pentru ca Serilda să se întoarcă.

Prin urmare, a venit. Îngrozită. Disperată. Torturata de o vinovăţie aproape imposibil de suportat. Dar, mai mult decât atât, o furie începuse să-i mocnească din vârfurile degetelor de la mâini până la cele de la picioare, acumulându-se înăuntrul ei cu o forţă sufocantă.

Îi ucisese cu o dezinvoltură şocantă. Morţi atât de brutale.

Şi pentru ce? Pentru că s-a simţit insultat? Trădat? Pentru că a vrut să-i transmită un mesaj Serildei? Pentru că avea nevoie de mai mult aur7.

Era un monstru.

Avea să găsească o cale de a o salva pe Gerdrut. În acest moment, nu-i păsa de nimeni şi de nimic. Dar cândva îi va răzbuna pe ceilalţi. Va găsi o cale de a-l pedepsi pe Regele Elf pentru ceea ce făcuse.

Calul a ajuns la capătul drumului principal, unde castelul se profila ameninţător în faţa ei. S-a întors şi s-a îndreptat spre han, ignorând privirile curioase care o urmăreau. Apariţia ei stârnea mereu vâlvă în acest oraş, chiar dacă mulţi dintre localnici se obişnuiseră cu ea. Dar astăzi expresia ei trebuie să fi fost un avertisment în sine. Se simţea precum un nor întunecat care se deplasa de-a lungul ţărmului, plin de tunete şi fulgere.

Serilda a coborât de pe cal înainte ca acesta să se oprească de tot, apoi l-a legat în grabă de un stâlp din faţa hanului. A năvălit pe uşi cu inima sufocată.

Nu a acordat nicio atenţie chipurilor care s-au întors spre ea şi a mărşăluit direct spre bar, unde

Lorraine punea înapoi dopul unei sticle.
— Ce diavol a intrat în tine? a întrebat ea, părând tentată să-i spună Serildei să se ducă înapoi afară şi să încerce să revină cu o atitudine mai bună. Şi de ce ai rochia murdară de noroi? Arăţi de parcă ai fi dormit într-o cocină de porci.
— Leyna e bine?
Lorraine a încremenit, un licăr de incertitudine fulgerându-i în ochi.
— Bineînţeles că e bine. Ce s-a întâmplat?
— Eşti sigură? Nu a fost luată noaptea trecută?
Ochii femeii s-au mărit.
— Luată? Vrei să spui dacă...
Uşa de la bucătărie s-a balansat spre exterior, iar Serilda a expirat brusc când Leyna a năvălit în cârciumă, ţinând un platou cu bucăţi de carne afumată şi brânzeturi în mâini.
Copila a zâmbit de îndată ce a zărit-o pe Serilda.
— O altă noapte la castel? a întrebat ea nerăbdătoare, cu ochii luminaţi de promisiunea şi mai multor poveşti.
Fata a clătinat din cap.
— Nu chiar.
S-a întors iar spre Lorraine şi, conştientă dintr-odată de liniştea lăsată peste cârciumă, şi-a coborât vocea.
— Cinci copii au dispărut noaptea trecută din Mărchenfeld. Patru dintre ei au murit deja. Cred că el îl mai are pe al cincilea.
— În numele zeilor! a şoptit Lorraine apăsându-şi o mână pe piept. Atât de mulţi! De ce...?
— Nimeni nu a dispărut din Adalheid? a întrebat-o ea grăbită.
— Nu, din câte... nu. Sunt sigură că aş fi auzit.
Serilda a încuviinţat.
— Am un cal priponit afară. Îi poţi găsi un loc în grajd? Şi – a înghiţit în sec –, dacă nu mă întorc, ai putea, te rog, să trimiţi un mesaj familiei Weber din Mărchenfeld? Calul le aparţine.
— Dacă nu te întorci? a întrebat Lorraine punând jos sticla. Ce ai de gând să...
— Te duci la castel, a intervenit Leyna. Dar nu este lună plină. Dacă a luat pe cineva dincolo de voal, nu poţi ajunge la persoana răpită.
Ca din instinct, Lorraine şi-a înfăşurat un braţ în jurul fetei şi a tras-o spre ea, lipind-o de trupul ei. Protejând-o.
— Am auzit ceva, a şoptit ea.
Serilda s-a încruntat.
— Ce anume?
— Azi-dimineaţă. I-am auzit pe copoi şi-mi amintesc că m-am gândit cât de târziu era... De obicei, vânătoarea nu se întoarce atât de târziu, aproape de răsăritul soarelui. Şi i-am auzit trecând podul...
Cuvintele i-au rămas blocate în gât, cute de compasiune i-au brăzdat fruntea.
— Pentru o clipă mi s-a părut că am auzit pe cineva plângând. Suna... suna ca Leyna.
Femeia s-a cutremurat, înfăşurându-si al doilea braţ în jurul fiicei sale.
— A trebuit să mă trezesc şi să o verific, ca să fiu sigură că încă doarme; bineînţeles că nu a fost ea, aşa că am început să cred că ar fi putut fi un vis. Dar acum...
Serilda a simţit un nod rece în adâncul stomacului. Fără să stea pe gânduri, s-a îndepărtat de bar.
— Stai! a strigat Leyna, încercând, fără succes, să scape din strânsoarea mamei sale. Nu poţi ajunge dincolo de voal, iar fantomele...
— Trebuie să încerc, a întrerupt-o Serilda. Totul e din vina mea. Trebuie să încerc.
Înainte ca ele să aibă vreo şansă de a o convinge să se răzgândească, fata a fugit din han, îndreptându-se către drumul şerpuitor de lângă lac. Nu a ezitat când a păşit pe pod, cu faţa la poarta castelului. Furia scânteia înăuntrul ei, împreună cu acel sentiment răscolitor, rău-prevestitor, care îi întorcea stomacul pe dos. Şi-a imaginat-o pe Gerdrut plângând în timp ce era purtată peste

acest pod.

Oare plângea şi acum? Singură. Cu excepţia spectrelor, a celor întunecaţi şi a Regelui Elf însuşi.

Trebuie să-i fie atât de frică!

Serilda a luat cu asalt podul, ca o furtună dezlănţuită, cu pumnii încleştaţi în lateral, cu tot trupul arzând. În faţă se vedeau ruinele castelului, cu vitraliile, multe dintre ele sparte, înnegurate şi lipsite de orice urmă de strălucire. A trecut prin poartă, fără să-i pese dacă urma să fie întâmpinată de o armată întreagă de fantome, aşteptând să ţipe la ea. Nu-i păsa dacă întâlnea femei fără cap sau druzi fioroşi. Putea să ignore strigătele tuturor victimelor devorate vreodată de acest castel, atât timp cât o salva pe Gerdrut.

Însă castelul a rămas tăcut. Vântul a scuturat ramurile dârmozului aflat în apropiere de zidul exterior, acum plin de frunze de un verde intens. O parte din mărăcinii care încolţiseră ca buruienile aveau fructe mici şi roşii, care se vor coace până la sfârşitul verii, căpătând o nuanţă închisă de violet. La streaşină grajdurilor pe jumătate dărâmate era un cuib de pasăre, iar Serilda auzea trilul puilor abia ieşiţi din găoace, strigându-şi mama.

Sunetul a înfuriat-o.

Gerdrut.

Micuţa, drăgălaşa, precocea şi curajoasa Gerdrut.

A păşit prin umbrele de la intrare. De data aceasta nu a mai pierdut vremea observând starea în care erau lucrurile, devastarea absolută provocată de timp. Şi-a croit drum prin marea sală, lovind tufişurile şi dărâmăturile care-i stăteau în cale, înfricoşând un şobolan care a chităit strident şi a sărit numaidecât din calea ei. A smuls pânzele de păianjen care atârnau asemenea unor draperii, a trecut printr-o uşă şi apoi prin alta, până când a ajuns în sala tronului.

— Erlkonig! a strigat ea.

Ura i-a răsunat dintr-o duzină de încăperi. Altfel, niciun sunet, nicio mişcare.

Călcând peste o porţiune de piatră spartă, Serilda s-a apropiat de centrul sălii. Înaintea ei se aflau podiumul şi cele două tronuri, intacte sub vraja care le proteja de distrugerea care pusese stăpânire pe restul castelului.

— Erlkonig! a strigat ea din nou, cerând imperios să fie auzită.

Ştia ca era aici, ascuns dincolo de voal. Ştia că o putea auzi.

— Pe mine m-ai vrut şi sunt aici. Eliberează copila şi iama pe mine în schimb. Nu voi mai fugi niciodată. Dacă vrei, voi locui aici, la castel, doar elibereaz-o pe Gerdrut!

Cuvintele i-au fost întâmpinate de aceeaşi tăcere neclintită.

Serilda a aruncat o privire prin cameră. La cioburile de sticlă împrăştiate pe podea. La lăstarii de ciulini din colţul îndepărtat, hotărâţi să trăiască şi fără lumina soarelui. La candelabrele care nu mai luminaseră această sală de secole.

S-a uitat din nou la tronuri.

Era atât de aproape. Voalul se afla aici, o apăsa. Ceva atât de efemer, spulberat cu o uşurinţă surprinzătoare de lumina lunii pline.

Oare ce i se întâmpla lui Gerdrut, atât de aproape de ea, însă imposibil de atins? Oare o putea vedea pe Serilda? O asculta, o privea, o implora pe Serilda să o salveze?

Trebuia să existe o cale de trecere. Trebuia să existe o cale de a ajunge pe partea cealaltă.

Fata şi-a apăsat palmele deasupra urechilor, un îndemn să se gândească.

Trebuie să fie o poveste, a meditat ea. Un indiciu strecurat într-una dintre vechile legende. Ştia nenumărate basme despre fete şi băieţi cuminţi care cădeau într-o fântână sau se scufundau în mare, doar ca să se trezească apoi în ţinuturi fermecate, în Verloren, în tărâmurile de dincolo.

Trebuia să existe un indiciu despre cum putea cineva să alunece prin voal.

Exista o cale. Refuza să se dea bătută.

Şi-a închis strâns ochii.

De ce nu-i trecuse prin minte să o întrebe pe doamna Sauer? Era vrăjitoare. Probabil că ştia nenumărate moduri de a...

A inspirat brusc şi a deschis ochii mari.

Doamna Sauer era vrăjitoare.
Vrăjitoare.
De câte ori le spusese copiilor acest lucru? Atunci fusese o minciună. O poveste ridicolă, uneori răutăcioasă, dar nimic serios. Pur şi simplu se amuzase pe seama profesoarei lor morocănoase, pe care nu puteau s-o sufere.
Dar nu fusese o poveste.
Fusese real.
Spusese adevărul.
Şi de câte ori împărtăşise povestea, cândva ridicolă, că fusese însemnată de zeul minciunilor?
Însă unul dintre zei chiar îi îndeplinise o dorinţă tatălui ei. Chiar fusese însemnată de Wyrdith. Bunica Arbust i-o confirmase. Serilda avusese dreptate tot timpul.
Era fina zeului minciunii şi totuşi cumva... toate minciunile ei se adevereau.
Ar putea să o facă intenţionat?
Ar putea să spună o poveste şi să o facă să se adeverească? Era asta o parte din magia harului ei, o parte din dorinţa îndeplinită tatălui ei, cu atâţia ani în urmă?
E adevărat că era însemnată ca fiind o mincinoasă, dar în cuvintele ei ar putea fi adevăruri pe care nimeni nu le putea desluşi. Poate că nu era deloc o mincinoasă, ci mai degrabă un istoric. Poate chiar un oracol.
Care spunea poveşti din trecut, ce fuseseră îngropate de prea mult timp.
Care crea întâmplări ce nu se petrecuseră încă.
Care din nimic făurea ceva.
Aur din paie.
Şi-a imaginat publicul aflat în faţa ei. Regele Elf şi curtea sa. Toţi monştrii şi ghoulii lui. Toţi slujitorii şi îngrijitorii – acele spirite agresate – care, pe această parte a voalului, trebuiau să-şi retrăiască la nesfârşit morţile.
Gild era şi el acolo, întemniţat undeva între aceste ziduri.
La fel de pierdut ca oricare dintre ei.
Şi Gerdrut.
Care o privea. Care o aştepta.
Serilda a inspirat adânc şi a început.
Au fost odată o tânără prinţesă, furată de vânătoarea sălbatică, şi un prinţ, fratele ei mai mare, care a făcut tot ce i-a stat în putinţă să o salveze. A călărit prin pădure, cât de repede a putut, disperat să ajungă din urmă alaiul vânătoresc înainte ca ea să fie pierdută de-a pururi.
însă prinţul a dat greş. Nu şi-a putut salva sora.
Totuşi a reuşit să o învingă pe Perchta, măreaţa femei e-vânător. Ta tras o săgeată în inimă, apoi a privit cum sufletul i-a fost revendicat de zeul morţii şi târât înapoi în Verloren, de unde scăpaseră cândva toţi cei întunecaţi.
Dar Perchta fusese iubită, adorată. Aproape venerată. Iar Regele Elf care, până în acea zi, nu cunoscuse niciodată adevărata durere pricinuită de moarte, a jurat că se va răzbuna pe băiatul uman care îi furase aleasa din lumea celor vii.
Au trecut câteva săptămâni, timp în care rănile prinţului s-au vindecat, îngrijite de locuitorii pădurii. Când tânărul s-a întors în cele din urmă acasă, la castelul lui, călătoria s-a desfăşurat sub lumina argintie şi strălucitoare a lunii pline. A traversat podul şi a trecut prin porţi, surprins să le găsească nepăzite, să descopere turnurile de veghe abandonate.
De îndată ce prinţul a păşit în curtea interioară, a fost copleşit de o duhoare de nedescris, una care aproape că i-a oprit inima.
Mirosul inconfundabil al sângelui.
Şi-a dus mâna la sabie, dar era prea târziu. Moartea vizitase deja castelul. Nimeni nu fusese cruţat. Nici gărzile, nici slujitorii. Trupuri erau întinse peste tot în curtea interioară. Frânte, mutilate, sfâşiate.
Prinţul a alergat în donjon, strigând oricui ar fi putut să-l audă. Sperând cu disperare că ar putea exista un supravieţuitor. Mama lui. Tatăl lui. Doica sa, care îl alinase adesea. Maestrul de săbii

care-l antrenase, tutorii care îl învăţaseră, îl certaseră şi îl lăudaseră, formându-l ca adult, băiatul de la grajduri care i se alăturase uneori in năzbâtiile copilăriei.

Dar, oriunde mergea, vedea doar ecoul violenţei. Al brutalităţii. Al morţii.

Toată lumea murise.

Toată lumea.

Prinţul s-a trezit în sala tronului. Amploarea masacrului Ta distrus sufleteşte, dar, când ochii i s-au oprit pe piedestal, 1-a copleşit furia.

Pe tronul regelui stătea Regele Elf, cu o arbaletă în poală şi un zâmbet pe buze, în timp ce trupurile părinţilor lui fuseseră agăţate ca nişte tapiserii pe peretele din spatele lui.

Cu un urlet de furie, prinţul şi-a ridicat sabia şi a dat să-şi atace duşmanul, dar, în acelaşi moment, Regele Elf a tras o săgeată cu vârful din aur pur.

Prinţul a ţipat. A scăpat sabia şi a căzut în genunchi, ţinându-se protector de braţ. Săgeata nu trecuse complet, ci îi rămăsese înfiptă în încheietură.

Cu un mârâit, şi-a ridicat privirea şi s-a clătinat înapoi în picioare.

— Ar fi trebuit să ţinteşti astfel încât să mă ucizi, i-a spus Regelui Elf.

Dar duşmanul lui doar a zâmbit.

— Nu vreau să mori. Vreau să suferi. Aşa cum am suferit eu. Aşa cum voi continua să sufăr până la sfârşitul veacurilor.

Prinţul a luat sabia cu cealaltă mână. Dar, când a încercat să-l atace din nou pe Regele Elf, ceva 1-a smucit de braţ, ţinându-l pe loc. S-a uitat în jos, la săgeata însângerată prinsă în propria încheietură.

Regele Elf s-a ridicat de pe tron. Scântei de magie neagră s-au ivit în spaţiul dintre ei.

— Săgeata te leagă acum de castel, a spus el. Spiritul nu-ţi mai este ancorat de trupul muritor, ci va fi pentru totdeauna prins între aceste ziduri. De azi până în eternitate, sufletul tău îmi aparţine.

Regele Elf şi-a ridicat mâinile şi întunericul a învăluit castelul, răspândindu-se prin sala tronului şi în fiecare colţ al acelui loc părăsit.

— Revendic toate acestea. Istoria familiei tale, numele tău iubit, şi le blestem pe toate. Lumea te va uita. Numele îţi va f şters din paginile istoriei. Nici măcar tu nu-ţi vei aminti dragostea pe care s-ar putea să o f cunoscut. Dragă prinţişorule, vei f pentru totdeauna singur; chinuit până la sfârşitul lumii – aceeaşi soartă pe care mi-ai hărăzit-o şi tu mie. Şi nu vei înţelege niciodată de ce. Aceasta să-ţi fe soarta, până când numele tău, uitat de toţi, va f rostit din nou.

Prinţul s-a prăbuşit, zdrobit sub greutatea blestemului.

Cuvintele vrăjii îi furau deja trecutul. Amintiri timpurii, despre familia lui, despre tot ceea ce cunoscuse şi iubise vreodată, se destrămau ca fbrele dintr-un fr trecut prin roata de tors.

Ultimul lui gând a fost despre prinţesa răpită. Veselă şi isteaţă, păstrătoarea inimii sale.

Cât încă îşi mai amintea de ea, s-a uitat la Regele Elf cu ochii împăienjeniţi de lacrimi şi, gâtuit, a reuşit să-şi rostească ultimele cuvinte înainte ca blestemul să-l acapareze.

— Sora mea! a implorat el. I-ai întemniţat sufetul în lumea asta? O voi mai vedea vreodată?

însă Regele Elf doar a râs.

— Prinţişor nesăbuit. Despre ce soră vorbeşti?

Iar prinţul nu putea decât să-l privească uluit şi pierdut. Nu avea niciun răspuns. Nu avea nicio soră. Niciun trecut. Nicio amintire.

Serilda a expirat, zguduită de povestea care se revărsase din ea şi de imaginile sinistre pe care le evocase. Era în continuare singură în sala tronului, însă revenise mirosul de sânge, dens şi metalic. Şi-a coborât privirea şi a văzut podeaua scăldată în lichidul negru şi coagulat, preschimbată acum în suprafaţa lucioasă a unei oglinzi negre. S-a adunat la picioarele ei până la baza estradei tronului, acoperind pietrele sfărâmate, împrăştiate de-a lungul pereţilor.

Dar exista un loc, la doar câţiva paşi în faţa ei, complet neatins. Un cerc perfect, de parcă sângele ar fi lovit un perete invizibil.

Serilda s-a luptat cu nodul care ameninţa să-i blocheze gâtul în timp ce povestea. Putea să vadă totul clar acum. Prinţul care stătea în mijlocul vărsării de sânge, chiar în această cameră. Îşi putea imagina părul lui, roşu ca focul. Pistruii de pe obraji. Petele aurii din ochi. Îi putea vedea furia şi

suferinţa. Curajul şi devastarea. Ea însăsi văzuse totul – cum îşi purta aceste emoţii în linia dreaptă a umerilor, în curbura buzelor, în vulnerabilitatea din privire, îi văzuse chiar şi cicatricea de pe încheietura mâinii, unde îl străpunsese săgeata. Unde îl blestemase Regele Elf.

Gild.

Gild era prinţul. Acesta era castelul lui, prinţesa furată era sora lui, iar...

Şi habar n-avea. Nu-şi amintea nimic. Nu-şi putea aminti nimic.

Serilda a inspirat adânc, înfricoşată, şi a îndrăznit să termine povestea cu vocea puţin mai mult decât o şoaptă.

— Astfel, vraja malefică a Regelui Elf a fost aruncată, răzbunarea lui macabră, îndeplinită. Dar masacrul care s-a petrecut în acest castel...

S-a oprit, cutremurată.

— Masacrul care s-a petrecut aici a fost atât de oribil, încât a creat o gaură în voalul ce îi despărţise de atâta amar de vreme pe cei întunecaţi de lumea celor vii.

Ca răspuns la cuvintele ei, sângele de ambele părţi ale cercului neatins a început să curgă în sus. Două râuleţe groase, de culoarea vinului roşu şi de consistenţa melasei, se târau spre tavan. Când nu erau cu mult mai înalte decât Serilda însăşi, s-au îndreptat spre interior şi s-au adunat, formând o uşă în aer. O uşă încadrată în sânge.

Apoi, din centrul uşii, sângele a picurat... în sus.

Picături lente, constante.

Care urcau spre căpriori.

Serilda le-a urmărit traseul, în sus.

Tot mai sus.

Până la un trup spânzurat de candelabru.

I s-a strâns stomacul de groază.

Un copil. O fetiţă.

Pentru o clipă, a crezut că era Gerdrut şi a deschis gura să ţipe...

Dar frânghia s-a răsucit. A auzit un scârţâit. Şi a văzut că nu era Gerdrut. Chipul fetei era aproape de nerecunoscut.

Aproape.

Însă ştia că era prinţesa pe care o văzuse în medalion.

Copila răpită.

Sora lui Gild.

A vrut să blesteme. Să urle. Să le spună vechilor zei şi oricui asculta că nu aşa trebuia să se termine povestea. Prinţul ar fi trebuit să-l învingă pe regele malefic, să-şi salveze sora, să-i salveze pe toţi.

N-ar fi trebuit niciodată să fie prins în acest lăcaş al ororilor.

N-ar fi trebuit niciodată să fie uitat.

Regele Elf nu trebuia să câştige.

însă, chiar şi când lacrimile au început să-i înceţoşeze privirea, Serilda şi-a încleştat dinţii şi a refuzat să le lase să cadă.

Mai era un copil, unul care ar fi putut fi salvat în această noapte. Un act eroic de înfăptuit.

Cu pumnii strânşi, a păşit prin ruptura din voal.

Capitolul 51

Sângele dispăruse. Castelul a revenit la splendoarea sa. Serilda văzuse sala tronului doar ca parte a ruinelor. Aici era locul spre care se scursese balta de sânge printre buruienile sfărâmicioase şi se agăţase de paşii ei. Aici era locul unde doar cele două tronuri de pe podium păreau ancorate în timp, neatinse de secolele de neglijenţă. Arătau la fel de ambele părţi ale voalului, dar acum şi restul încăperii era pe măsură. Candelabre imense, învăluite în lumina a zeci de lumânări. Covoare groase, piei de animale şi draperii de catifea neagră atârnau în spatele estradei, încadrând tronurile.

Coloane sculptate din marmură albă, fiecare înfăţişând un tatzelwurm surprins în ascensiunea spre tavan, cu coada sa lungă şi şerpuitoare înfăşurată în spirală până la podea.

Şi acolo era Regele Elf, care o aştepta pe tronul său.

Priveliştea de lângă el a smuls un suspin de groază de pe buzele Serildei.

Hans. Nickel. Fricz. Anna.

Micuţele lor fantome stăteau de fiecare parte a tronului, cu găuri în piept şi cu cămăşile de noapte pătate de sânge.

— Serilda! a strigat Anna.

A dat să fugă de pe podium, însă a fost împiedicată de arbaleta regelui.

A scâncit şi s-a clătinat înapoi, ţinându-l strâns pe Fricz.

— Cu adevărat miraculos! a tărăgănat Regele Elf. Te-ai întors din morţi. Deşi ai o înfăţişare cam neîngrijită. Vai, cineva ar putea crede că ai petrecut noaptea în braţele morţii, pe malul unui râu.

Ura bolborosea ca un izvor de sulf înlăuntrul ei.

— De ce i-ai luat? De ce ai face una ca asta?

El a ridicat nonşalant din umeri.

— Cred că ştii răspunsurile la ambele întrebări. Degetele îi bateau pe mânerul arbaletei. Ţi-am spus sa rămâi aproape. Să fii prezentă în Adalheid când te convoc, închipuie-ţi dezamăgirea mea când am constatat că nu te aflai în Adalheid. Am fost forţat să te caut din nou... dar nu era nimeni acasă, la moara din Mărchenfeld.

Ochii i-au scânteiat ca două cristale.

— Cum crezi că m-am simţit, lady Serilda? Când am înţeles că nu te-ai obosit să-ţi iei rămas-bun. Că ai preferat să mori decât să mă ajuţi cu o simplă favoare.

Un zâmbet trufaş i-a atins buzele uşor întunecate.

— Sau, mai bine spus, că ai preferat să te prefaci moartă.

— Sunt aici acum, a zis ea, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. Te rog, dă-le drumul!

— Cui? Lor? Acestor ghouli mici şi drăgălaşi? Nu fi absurdă! I-am alăturat curţii mele, acum şi pentru totdeauna. Sunt ai mei.

— Nu! Te rog!

— Chiar dacă aş putea să-i las să plece, te-ai gândit la consecinţe? Să-i las să plece acasă? Sunt convins că familiile lor ar fi încântate să aibă fantome mici şi triste, care să le bântuie casele mici şi triste. Nu, cel mai bine ar fi să stea cu mine, unde pot fi de folos.

— Le-ai putea elibera spiritele, a propus ea, reţinându-şi un hohot de plâns. Merită să-şi găsească pacea. Merită să meargă în Verloren, să se odihnească.

— Nu vorbi despre Verloren! a mârâit el, îndreptându-se. Când Velos îmi va da ceea ce este al meu, atunci voi lua în considerare eliberarea acestor spirite, şi nicio secundă mai devreme!

Furia i-a trecut la fel de repede pe cât se ivise. Regele Elf s-a rezemat de un braţ al tronului, cu arbaleta sprijinită în poală.

— Dacă tot am pomenit de lucrurile care mi se datorează, am o altă sarcină pentru tine, lady Serilda.

Tânăra s-a gândit la promisiunea făcută lui Pusch-Grohla.

Jurase că nu-l va mai ajuta pe Regele Elf.

Dar era o mincinoasă până la capăt.

— Ai mai luat un copil, a spus ea printre dinţii încleştaţi. Dacă mai vrei aur de la mine, atunci o vei elibera. O vei înapoia familiei sale. Nevătămată.

— Nu prea eşti în postura de a emite pretenţii, a oftat el, aproape melodramatic. Ea e un lucru drăguţ, pentru o fiinţă umană. Nu la fel de frumoasă ca prinţesa din Adalheid, care, între noi fie vorba, ar fi fost un dar pe care iubirea mea l-ar fi adorat. Dulce, fermecătoare... talentată. Se spune că a fost binecuvântată de Hulda, la fel ca tine, lady Serilda. Moartea ei a fost aşa o risipă... Aşa cum va fi şi a ta, dacă vom ajunge în acel punct.

— Încerci să mă întărâţi, a spus Serilda printre dinţi.

Regele Elf a zâmbit maliţios.

— Îmi iau plăcerile de unde pot.
Serilda a înghiţit în sec şi a aruncat o privire în spatele ei, nesigură de senzaţia pe care i-o dădea faptul că uşa către lumea muritorilor era încă acolo.
Ar putea pleca. Oare o putea urmări? Bănuia că nu. Dacă i-ar fi fost atât de uşor, cu siguranţă nu ar fi rămas blocat dincolo de voal, bucurându-se de libertate doar o singură noapte, în fiecare ciclu al lunii.
Dar Serilda nu putea pleca.
Nu fără Gerdrut.
Privirea i s-a îndreptat spre căpriori, însă prinţesa care fusese spânzurată de candelabru dispăruse. Trupul îi va fi fost aruncat de mult. Îngropat sau aruncat în lac. Serilda ştia că fantoma ei nu se afla aici, în castel. Fie fusese lăsată în urmă în Castelul Gravenstone, fie trimisă mai departe, în Verloren. Altfel, era sigură că ar fi observat-o printre slujitorii fantomatici, iar Gild ar fi ştiut imediat pe cine înfăţişa portretul.
Gild.
Unde era Gild? Unde erau fantomele? Castelul părea nefiresc de tăcut. S-a întrebat daca Regele Elf le-ar putea constrânge să nu scoată un sunet, când îi plăcea să-şi exercite autoritatea asupra lor.
Şi-a fixat din nou privirea asupra regelui, străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la cei patru copii înfricoşaţi de lângă el. Cei pe care îi dezamăgise deja.
Nu avea să o dezamăgească şi pe Gerdrut.
— De ce ai abandonat Gravenstone? a întrebat ea, mulţumită de reacţia lui, de licărul de surpriză pe care nu reuşise să-l ascundă îndeajuns de repede. Oare chiar nu ai putut îndura să fii în locul unde murise Perchta? Sau ai ales să revendici acest castel ca un alt act de răzbunare împotriva prinţului care a ucis-o? Trebuie să fi fost destul de satisfăcător la început. Ai dormit în odăile lui şi ai ascultat toată noaptea gemetele şi strigătele celor pe care i-ai ucis? Asta îţi face plăcere?
— Te încântă misterele, lady Serilda.
— Îmi plac poveştile bune. Îmi place când are loc o întorsătură neaşteptată de situaţie. Ceea ce mi se pare cu adevărat interesant este că am impresia că nici măcar tu nu ţi-ai dat seama de surpriza finală, dramatică, a acestui basm.
Buzele Regelui Elf s-au curbat de amuzament.
— Că micuţa muritoare îi va salva pe toţi?
Serilda a scos un sunet dezaprobator.
— Nu trage cu ochiul la final, fiindcă povestea nu va mai avea niciun farmec, a spus ea, mândră de cât de curajoasă părea.
Deşi, în realitate, nu se gândise defel la propriul rol în această poveste. Se spune că a fost binecuvântată de Hulda. Acesta era adevăratul motiv pentru care Regele Elf o dorise pe prinţesă. Nu doar pentru ca Perchta să o adore şi să o răsfeţe, nu doar pentru că era atât de iubită în rândul poporului ei. Crezuse că ea era torcătoarea-de-aur.
O răpise pentru magia ei, probabil ca să poată crea lanţuri de aur pentru vânatorile sale.
Până în ziua de azi, secole mai târziu, Regele Elf tot nu ştia. Răpise copilul greşit.
Desigur, Serilda nu avea de gând să-i spună asta.
— Povestea încă nu a dezvăluit dacă ai păstrat sau nu fantoma prinţesei, a continuat ea. Ai eliberat-o, astfel încât să-şi găsească drumul spre Verloren, sau se află în continuare în Castelul Gravenstone? Bineînţeles, îmi dau seama de ce nu ai putut-o aduce înapoi aici. Dragostea prinţului pentru ea a fost atât de puternică, încât, cu siguranţă, dacă ar fi văzut-o, ar fi ştiut că e sora lui şi că a iubit-o foarte mult. Cred că din acest motiv nu i-am zărit nici pe părinţii lui, pe rege şi pe regină. Nu le-ai păstrat fantomele. Nu-ţi puteai asuma riscul ca ei să se recunoască unul pe altul sau să-şi recunoască fiul. Poate că asta nici măcar nu ar rupe blestemul în întregime. Poate că familia şi numele lor ar fi uitate în continuare de toată lumea, chiar şi de ei înşişi, dar... nu asta era ideea, nu-i asa? Ai vrut să fie singur, abandonat... lipsit de iubire. Pentru totdeauna.
Chipul Regelui Elf era din nou acea mască de gheaţă pe care prefera să o afişeze, însă Serilda începea să se familiarizeze cu schimbările lui de dispoziţie şi acum îi putea vedea tensiunea din maxilar.

— De unde ştii aceste lucruri? a întrebat el în cele din urmă.
Serilda nu avea niciun răspuns pentru el. Doar nu urma să-i spună că fusese blestemată de zeul minciunilor, care, se pare, mai era şi zeul adevărurilor.
Nu. Nu zeul minciunilor. Zeul poveştilor.
Şi fiecare poveste are două versiuni.
— Tu m-ai adus aici, a spus ea. O muritoare pe tărâmul tău. Am fost doar foarte atentă.
Gura lui a zvâcnit într-o parte.
— Ia spune-mi... ştii numele familiei? Ai rezolvat acest mister?
Serilda a clipit.
Numele familiei.
Numele prinţului.
Lent, a clătinat din cap.
— Nu. Nu-l ştiu.
Nu era sigură, dar i s-a părut că ar fi putut părea uşurat de veste.
— Din păcate, a spus el, nu-mi plac basmele.
— Asta chiar e regretabil, din moment ce apari în atât de multe dintre ele.
— Da, însă mereu sunt personajul negativ, a comentat el, întinzându-şi gâtul. Până şi tu m-ai pus în rolul personajului negativ.
— E greu să nu faci asta, Alteţa Voastră. Vai, chiar în această dimineaţă ai abandonat patru copii pe marginea drumului! Inimile le-au fost devorate de nachtkrappi, iar trupurile au fost lăsate la mila celorlalte păsări necrofage.
Serilda a simţit un junghi în piept, însă nu a îndrăznit să se uite la spiritele care stăteau lângă rege, ştiind că un astfel de gest ar elibera toate lacrimile ţinute în frâu până atunci.
— Cred că preferi să joci rolul personajului negativ.
Într-un final, un zâmbet adevărat i-a onorat trăsăturile, până la vârfurile ascuţite ale dinţilor.
— Şi cine este eroul acestei poveşti?
— Eu, fireşte.
Fata a ezitat un moment, apoi a adăugat:
— Cel puţin, sper să fiu eu eroul.
— Nu prinţul?
Părea o capcană, însă Serilda nu s-a lăsat prinsă în ea. A râs, aparent relaxată.
— A avut momentele lui de glorie. Dar, nu, aceasta nu e povestea lui.
— Ah! a exclamat regele, lovindu-şi limba de dinţi. Atunci poate că încerci să-l salvezi pe el.
Zâmbetul ei a vrut să dispară, dar şi l-a menţinut cu fermitate. Bineînţeles că voia să-l salveze pe Gild. Voia cu disperare să-l salveze din chinul pe care îl îndurase în ultimele secole. Dar nu putea să se dea de gol, să-i dea de înţeles Regelui Elf că întâlnise poltergeistul sau că în sfârşit ştia adevărul despre cine şi ce era el.
— De îndată ce îl voi întâlni, te voi anunţa, a spus ea păstrându-şi tonul degajat.
A privit teatral prin sala tronului.
— E aici? L-ai legat de acest castel, deci trebuie să fie pe aici pe undeva.
— Oh, chiar este, a spus Regele Elf. Iar zilele în care îmi regret decizia par să fie din ce în ce mai multe. E un ghimpe constant în coasta mea.
— Atunci de ce să nu-l eliberezi de blestem?
— Merită fiecare fărâmă de suferinţă care i s-a dat şi chiar mai mult de atât.
Serilda a strâns din dinţi.
— Voi tine minte asta, când drumurile ni se vor încrucişa în cele din urmă, a adăugat ea, apoi şi-a ridicat bărbia. Deci, dacă avem o înţelegere, sunt gata să-ţi duc la bun sfârşit sarcina.
Ochii lui de gheaţă străluceau în lumina torţelor.
— Totul este deja pregătit pentru tine.

Capitolul 52

În timp ce regele a trecut cu paşi mari pe lângă ea, Serilda i-a îndemnat pe copii să rămână aproape de ea. Când i-a atins, şi-a amintit ce a simţit prima oară când Manfred o ajutase să urce în trăsură, cu atâtea luni în urmă.
Copiii erau reali. Erau solizi. Însă aveau pielea dureros de fragilă, delicată şi rece la atingere. Părea că se vor transforma în praf şi pulbere, dar asta nu a împiedicat-o să-i tragă la piept într-o îmbrăţişare uriaşă, o încercare grăbită de a le oferi puţină mângâiere.
Regele Elf şi-a dres glasul nerăbdător.
Fata i-a luat de mâini pe Anna şi pe Nickel, ignorând felul în care senzaţia îi înfiora pielea, şi l-a urmat îndată, cu Fricz şi cu Hans îngrămădiţi în jurul lor.
Regele i-a condus în curtea interioară.
Serilda a păşit în lumina zilei, uluită de priveliştea desfăşurată în faţa ei. Castelul nu mai era o adunătură de ruine. Reuşise într-adevăr să-şi croiască drum cu forţa dincolo de voal, iar acum se afla în curtea interioară, delimitată de zidul exterior al edificiului, sub soarele strălucitor. Deodată, picioarele i-au prins rădăcini.
O roată de tors stătea în mijlocul curţii lângă un cărucior încărcat cu o grămadă mică de paie, cam cât un butoi de vin.
Şi, de jur împrejur, adunaţi în umbrele aruncate de zidurile de piatră, i-a zărit pe locuitorii Castelului Adalheid.
Vânătorii. Slujitorii. Băiatul învineţit de la grajduri, vizitiul cu un ochi, femeia fără cap. Sute de fiinţe umane strigoi şi cel puţin la fel de mulţi cobolzi, toţi tăcuţi şi nemişcaţi, cu ochii aţintiţi asupra ei, urmărind-o în timp ce se strecura printre ei.
În grup, toate acele trupuri înceţoşate păreau mai accentuate, siluetele înălţându-se în fuioare subţiri, ca fumul de pe ultimele rămăşiţe ale unui foc de tabără. Atât de lipsite de consistenţă, încât părea ca şi o suflare le-ar putea spulbera.
Incapabilă să se abţină, le-a cercetat chipurile în căutarea unei femei care ar putea semăna puţin cu ea, în speranţa că una dintre aceste fantome ar putea recunoaşte copilul pe care îl iubise cândva, acum adult în toată firea.
Dar, dacă mama ei se afla printre ele, Serilda nu a recunoscut-o.
Atenţia i s-a îndreptat spre cei întunecaţi, spre siluetele graţioase şi ochii vicleni, cu toţii înveşmântaţi în cele mai fine blănuri, armuri de piele şi echipamente de vânătoare. Ei erau nobilii castelului şi, ca atare, stăteau departe de anturajul fantomatic, cu expresii imposibil de descifrat.
Exista un contrast desăvârşit între cele două grupuri. Cei întunecaţi în toată frumuseţea lor nepământeană, fără cusur, şi fantomele cu trupurile vătămate şi rănile sângerânde.
Apoi mai erau creaturile – druzii ce dădeau coşmaruri, goblinii agresivi, nachtkrappii nemiloşi.
Întreaga curte era acolo şi toţi o aşteptau pe ea.
Fata a simţit un gol în stomac. Nu.
N-avea cum să meargă în condiţiile astea. Fără temniţă. Fără uşi închise. Regele intenţiona ca ea să le ofere o demonstraţie. Serilda era premiul lui, iar el era gata să o prezinte regatului său, la fel cum făcuse cu tatzelwurmul.
Un nod i s-a întărit în gât şi a aruncat o altă privire în jur. Nu a înţeles că îl căuta pe Gild până când dezamăgirea provocată de absenţa lui nu şi-a înfipt ghearele în trupul ei.
Nu că ar fi contat.
Gild n-ar fi putut să se aşeze la roată şi să toarcă pentru ea, în faţa tuturor. Şi chiar dacă ar fi putut... îşi promisese că nu îi va da voie să o facă. Nu din nou.
Dar asta a fost înainte.
Înainte ca aceşti copii să fie răpiţi.
Înainte să-şi dea seama că Regele Elf o mai avea pe Gerdrut. Ca încă o mai putea salva.
— Iat-o pe lady Serilda din Mărchenfeld, fina lui Hulda! a zis Erlkonig, Regele Alder, cu ochii aţintiţi în cei ai Serildei şi cu vocea ridicată pentru a fi auzit de mulţimea adunată.
Serilda nu şi-a ferit privirea.
— În noaptea Lunii Zăpezii, această fată mi-a spus că a fost binecuvântată cu darul de a

transforma lucrurile în aur prin arta torsului, iar în ultimele luni şi-a dovedit valoarea atât mie, cât şi vânătorii.
Buzele i s-au curbat în sus.
— Drept urmare, m-am gândit că în seara asta, pentru a celebra prinderea tatzelwurmului, o voi invita pe lady Serilda să ne onoreze pe toţi cu măreţia harului ei.
Serilda a încercat să nu-şi trădeze agitaţia sub privirea lui pătrunzătoare, copleşită totodată de liniştea curioasă din jur, deşi fierbea pe dinăuntru. Le-a făcut semn copiilor să o aştepte pe trepte şi s-a apropiat de rege, străduindu-se să nu-l lase să vadă cum tremura.
— Te rog, înălţimea Ta Sinistră! a şoptit ea întorcându-şi faţa dinspre mulţime. Nu am mai tors niciodată înaintea unui public. Nu sunt obişnuită cu o asemenea atenţie îndreptată asupra mea şi, de departe, aş prefera să...
— Preferinţele tale nu prea au însemnătate aici, a grăit Regele Elf, arcuindu-şi o sprânceană subţire. De fapt, îndrăznesc să spun că nu au nicio însemnătate.
Unul dintre corbi a croncănit, ca şi cum ar râde de ea.
Serilda a expirat lent.
— Chiar şi aşa, sunt sigură că voi fi mai eficientă dacă aş putea avea puţină pace şi singurătate.
— Mă gândeam că vei fi îndeajuns de motivată să mă impresionezi.
Fata i-a susţinut privirea, căutând o altă scuză. Orice scuză.
— Nu sunt sigură că magia mea va funcţiona dacă alţii se uită.
Regele părea tentat sa rada. Aplecându-se spre ea, i-a şoptit cu o pronunţie clară:
— Îţi vei convinge harul să funcţioneze, altfel copilul va fi al meu.
Serilda s-a cutremurat.
Mintea îi căuta cu disperare o soluţie, agăţându-se de orice idee. Dar se-ndoia că regele îşi va schimba părerea.
S-a întors cu faţa spre roata de tors, cuprinsă de panică. S- a gândit la acea primă noapte de sub Luna Zăpezii şi la cum reuşise, cel puţin temporar, să-l convingă pe Regele Elf că putea transforma paiele în aur prin meşteşugul torsului. S-a gândit la prima noapte petrecută în castel, când Gild apăruse dintr-odată, parcă invocat de disperarea ei.
S-a întrebat câte minuni i se îngăduiau unei fete.
Cu paşi ca de plumb, a cercetat din nou curtea interioară, implorând în tăcere apariţia cuiva sau a ceva care ar putea să o ajute. Dar cine ar putea să o ajute în afară de Gild? Unde era Gild?
Nu conta, şi-a spus în gând. Nu putea face nimic aici, în fata atâtor martori.
Nimeni şi nimic nu avea să-i sară în ajutor. Ştia acest lucru.
Dar realitatea nu a împiedicat-o să spere. Poate că el avea vreo farsă pusă la punct. Poate că ea minţise înainte. Poate că îşi dorea cu adevărat să fie salvată. Poate că nu a fost niciodată menită să fie eroul poveştii.
Cu inima cuprinsă de agonie, a aruncat o privire înapoi către copiii aflaţi pe treptele donjonului.
Apoi a încremenit, zărindu-l, în cele din urmă.
A rămas cu gura căscată, reuşind cu greu să suprime strigătul care voia să scape.
Băiatul atârna de zidul exterior al donjonului, chiar sub cele şapte vitralii care îi înfăţişau pe vechii zei. Lanţuri de aur îi legau braţele de la încheieturi până la coate, prinse de ancore undeva deasupra parapetelor.
Nu se zbatea. Bărbia îi era căzută în piept, însă avea ochii deschişi. Când a întâlnit privirea Serildei, chipul îi părea o mască de agonie.
Tânăra nu şi-a dat seama că făcuse un pas înspre el până când vocea regelui a readus-o în simţiri, într-un mod aproape violent.
— Ignoră-l!
Serilda a îngheţat.
— De ce...
Apoi, amintindu-şi că nu trebuia să-l fi întâlnit pe Gild înainte, şi-a mascat durerea şi s-a întors spre rege.

— Cine e? Ce a făcut ca să fie înlănţuit asa?
— Nimeni altul decât poltergeistul nostru, a spus regele batjocoritor. A îndrăznit să fure ceva care îmi aparţinea.
— Să fure ceva?
— Într-adevăr. Din munca ta de noaptea trecută lipsea o bobină, care a dispărut înainte ca slujitorii mei să poată colecta măcar aurul. Sunt convins că a fost poltergeistul, din moment ce are obiceiul să creeze probleme.
Serildei i s-a strâns stomacul.
— Dar nu-i voi tolera farsele la o asemenea ocazie. In plus, vezi, doamna mea? Munca ta şi-a dovedit cum nu se poate mai bine utilitatea. Puţine lucruri îl pot imobiliza, însă lanţurile făurite din aur magic? Au funcţionat aşa cum sperasem.
Fata a înghiţit în sec, apoi şi-a întors din nou ochii spre donjon. Maxilarul lui Gild era încordat, suferinţa amestecându-se cu furia pe chipul său.
Cu toate că se afla prea departe ca să le vadă clar, Serilda nu se îndoia că lanţurile erau împletite din fire de aur pur.
O durea inima.
Gild îşi clădise propria închisoare. Şi o făcuse pentru ea.
Dar a-l privi o secundă în plus ar da naştere la suspiciuni, iar regele nu putea afla că Gild era torcătorul-de-aur, nu ea. Dacă ar şti de ce era în stare cu adevărat prinţul blestemat, ar găsi, fără îndoială, noi modalităţi să-l tortureze până când va fi de acord să-i ofere tot aurul pe care şi-l dorea.
Şi, dacă îl cunoştea cât de cât pe Gild, ştia că ar prefera să îndure tortura decât să facă ce i-ar cere acest monstru.
Pentru eternitate.
S-a forţat să-şi desprindă privirea de pe zidul exterior al donjonului. Să se întoarcă spre roata de tors.
O poveste, i-a şoptit o voce vicleană în timp ce se aşeza pe taburet. Avea nevoie de o minciună măreaţă. Ceva convingător. Ceva care ar scoate-o din această situaţie neplăcută şi, totodată, ar ajuta-o să-şi păstreze capul şi să o salveze pe Gerdrut.
Prea mult de cerut de la un simplu basm, îndeosebi când mintea îi era goală. În acel moment se îndoia că ar fi putut să recite un cântec de leagăn, cu atât mai puţin să creeze o poveste atât de grandioasă pe cât avea nevoie.
Şi-a folosit degetele pentru a învârti roata, de parcă ar fi testat-o. Apoi şi-a pus piciorul pe pedală. A încercat să afişeze o mimică uşor contemplativă, în timp ce îşi plimba degetele de-a lungul bobinei goale.
Ce imagine oferea! Fermecătoarea ţărancă la roata ei de tors. Devenise un spectacol.
A întins mâna în cărucior după un pumn de paie, profitând de ocazie pentru a cerceta din nou împrejurimile. Câteva fantome erau aplecate înainte, cu gâturile întinse ca să vadă mai bine.
Serilda s-a prefăcut că inspectează paiele din mâini.
O minciună.
Am nevoie de o minciună.
Nu i-a venit niciuna în minte.
Wyrdith, zeu al poveştilor şi al norocului, a implorat ea în tăcere. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, dar, te rog, ascultă – mă acum. Dacă tatăl meu chiar te-a ajutat, dacă mi-ai oferit realmente binecuvântarea ta, dacă sunt cu adevărat fina ta, atunci te rog... învârte a ta roată a norocului! Fă-o să se oprească astfel încât să fie de partea mea.
Mâna Serildei a tremurat când a ales cea mai lungă bucată de pai, trăgând înfiorată aer în piept. Îl văzuse pe Gild făcând acest lucru de atâtea ori. Oare era cât de cât posibil ca magia lui să se fi transferat în ea? Ca altcineva să înveţe să fie un torcător-de-aur?
A mai învârtit o dată roată.
Har...
Piciorul i-a apăsat pedala, crescându-i viteza.

Har...
A îndreptat paiul spre deschiderea de la baza fusului, aşa cum procedase cu nenumărate mănunchiuri de lână proaspăt tunsă încă de când era mică. Paiul i-a zgâriat palmele.
Har...
Nu s-a înfăşurat în jurul bobinei.
Bineînţeles că nu s-a înfăşurat.
Uitase să lege ghidul.
Cu faţa îmbujorată de ruşine, a bâjbâit până când a fixat un capăt al paiului de bobină. Auzea murmure în public. Cu coada ochiului, l-a zărit pe Regele Elf care stătea perfect nemişcat. Ar fi putut fi confundat el însuşi cu un cadavru.
Cu ghidul ataşat cât de bine s-a priceput, înnodat la următorul fir de pai, a mai făcut o încercare.
Har...
Nu trebuia decât să-l împingă prin deschidere.
Har...
Roata ar răsuci lâna.
Har...
Firele toarse s-ar înfăşură în jurul bobinei.
însă acesta era un fir de pai, care s-a destrămat şi s-a rupt în câteva secunde.
Inima îi bătea cu putere în timp ce se uita în jos la paiele rămase, uscate şi inutile în strânsoarea ei lipsită de magie.
Deşi ştia că era o greşeală, nu şi-a putut înfrâna impulsul de a-şi ridica ochii. Gild o urmărea, cu chipul frământat de nelinişte.
E amuzant cum acea privire a clarificat nenumărate lucruri. În ultimele săptămâni dăinuiseră câteva îndoieli perfide, după ce ea îi oferise atât de multe şi, totodată, luase atât de multe în schimb. Tot ce a făcut Gild a avut un preţ. Un colier. Un inel. O promisiune.
Dar nu ar fi putut să o privească aşa dacă nu ar fi însemnat ceva pentru el.
În piept i s-a aprins o scânteie de curaj.
Îi spusese lui Gild că va rămâne în viaţă suficient de mult pentru a-şi achita datoria faţă de el. Primul ei născut.
învoiala fusese încheiată prin magie, imperioasă şi indestructibilă.
— Ai cuvântul meu, a murmurat ea pentru sine.
— E vreo problemă? a întrebat Regele Elf şi, deşi cuvintele îi păreau blânde, ascundeau o asprime inconfundabilă.
Privirea Serildei s-a întors brusc spre el. A clipit, speriată.
Nu atât de prezenţa Regelui Elf, cât de fiorul rece care i-a şerpuit în jos pe şira spinării.
Primul ei născut.
A scăpat paiul. Ambele mâini i-au zburat spre pântec.
Regele Elf s-a încruntat.
Ea şi Gild se iubiseră în noaptea Lunii Neprihănite. Trecuse o lună întreagă, iar ea fusese atât de prinsă de grijile şi de planurile ei, încât nu-şi dăduse seama, până în acel moment, că...
Nu sângerase.
— Care-i problema? a mârâit Regele Elf.
Dar Serilda abia l-a auzit. Cuvintele i se învârteau prin minte, de parcă aceasta ar fi fost o roată de tors hrănită cu lucruri neclare, imposibile.
Condiţia ta.
Nu ar trebui să călăreşti.
Primul născut.
Primul născut!
Urmaşul unei fete blestemate de zeul minciunilor şi al unui băiat întemniţat în spatele voalului. Nu-şi putea imagina o astfel de făptură. Oare va fi un monstru? O fiinţă moartă-vie? O fiinţă magică?
N-ar conta, a încercat să-şi spună. Încheiase o înţelegere cu Gild. Deşi ştia că el acceptase

oferta cu aceeaşi disperare care o îndrumase pe ea să o facă, amândoi crezând că plata nu va trebui să fie niciodată încasată, nu se îndoia că Gild vorbise serios când afirmase că învoiala era indestructibilă.

Nu avea nicio pretenţie asupra fiinţei dinăuntrul ei. Nu mai mult decât avea un butoi asupra vinului sau o găleată asupra laptelui.

Şi totuşi...

Un sentiment pe care nu-l trăise niciodată a apărut deodată în ea, în timp ce degetele i-au apăsat uşor abdomenul.

Un copil.

Copilul ei.

O mână rece ca gheaţa i-a înşfăcat încheietura.

Serilda a tresărit şi s-a uitat în sus, direct în ochii arctici ai Regelui Elf.

— Îmi pui răbdarea la încercare, micuţă fiică de morar.

Şi atunci a prins glas.

Povestea. Minciuna.

Care nu era în totalitate o minciună.

— Alteţă, îţi cer iertare, a spus ea fără a fi nevoită să pretindă că rămăsese fără suflare. Nu pot transforma paiele în aur.

O buză a zvâcnit în sus, dezvăluind un canin ascutit care îi amintea un pic prea mult de copoii lui dragi.

— Şi de ce nu? a întrebat el pe un ton ameninţător, o promisiune că va regreta profund dacă îndrăznea să-l sfideze.

— Mă tem că nu este potrivit să spun...

Un licăr ucigaş a luminat ochii Regelui Elf.

Serilda s-a aplecat spre el, şoptind astfel încât nimeni altcineva să nu o audă.

— Înălţimea Ta întunecată, magia dăruită de zeu, care curgea prin venele mele, a dispărut. Nu o mai pot invoca. Nu-mi mai îndrumă degetele. Nu mai sunt o torcătoare-de-aur.

Umbrele au eclipsat chipul regelui:

— Joci un joc foarte periculos.

Serilda a clătinat din cap.

— Acesta nu este un joc, jur! Există un motiv întemeiat pentru pierderea magiei mele. Vezi tu... se pare că trupul meu adăposteşte acum un dar mult mai preţios decât aurul.

Regele Elf i-a strâns încheietura până la durere, dar fata nu a ţipat.

— Cum adică?

Cealaltă mână nu-i părăsise nici măcar pentru o clipă pântecul, iar acum îşi coborâse ochii, conştientă că privirea lui îi va urmări mişcarea.

— Nu mai sunt o torcătoare-de-aur pentru că acea magie aparţine acum copilului meu nenăscut.

Strânsoarea lui a slăbit, însă nu i-a dat drumul. Serilda a aşteptat câteva secunde, apoi a îndrăznit să-i înfrunte din nou privirea.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Domnia Ta!

Chiar dacă scepticismul încă îi domina trăsăturile de porţelan, acestea au fost repede umbrite de o furie diferită de orice văzuse ea vreodată.

Serilda a încercat să se îndepărteze, dar el a refuzat în continuare să-i dea drumul.

În schimb a tras-o cu brutalitate în picioare şi a pornit spre donjonul castelului, aproape târând-o în urma lui.

— Redmond! a urlat el. E nevoie de tine în sala tronului. Acum!

Capitolul 53

Regele Elf a aruncat-o pe Serilda în centrul sălii tronului şi a mărşăluit spre podium. Tânăra şi-a dat părul pe spate pentru a-şi ridica privirea spre el.

Copleşită de frică, a înghiţit cu greutate nodul din gât şi s-a ridicat în genunchi.

— Înălţimea Ta întunecată...

— Linişte! a urlat el.

Arăta ca o creatură total diferită, cu chipul contorsionat în ceva cu desăvârşire neplăcut.
— Sunt profund dezamăgit, lady Serilda!
Numele ei suna ca un şuierat de şarpe pe limba lui.
— Cu tot respectul, majoritatea oamenilor consideră bebeluşii un dar.
Regele Elf a mârâit la ea.
— Majoritatea oamenilor sunt idioţi.
Serilda si-a strâns mâinile.
— Nu aş fi putut să prevăd asta. A fost...
A ridicat din umeri.
— A fost doar o noapte.
— Ti-ai folosit harul cu nicio lună în urmă!
— Ştiu, l-a aprobat ea. Dar asta s-a întâmplat... la scurt timp după ultima lună plină.
Regele a învrednicit-o cu o privire feroce, arătând de parcă şi-ar fi dorit să-şi poată înfige mâna direct în pântecul ei şi să smulgă creatura necunoscută.
— M-ati convocat, înălţimea Voastră Sumbră?
Serilda a aruncat o privire peste umăr, unde a văzut un bărbat fantomatic într-o tunică cu mâneci lungi. Avea jumătate din faţă inflamată şi buze groase, de un violet închis. Otravă? înec? Nu era sigură că voia să afle.
Scoţându-şi arbaleta de vânătoare din teaca de la spate, Regele Elf s-a prăbuşit pe tronul său, apoi şi-a îndreptat cu indiferenţă arma spre Serilda, aflata încă în genunchi.
— Nenorocita asta de fată este însărcinată.
Tânăra s-a înroşit. Ştia că nu ar fi trebuit să se aştepte ca regele să-i respecte intimitatea şi totuşi... acesta era secretul ei de dezvăluit. Iar deocamdată nu o interesa să-l dezvăluie decât ca să o salveze pe Gerdrut.
Şi, s-a gândit ea, ca să-şi salveze copilul.
Copilul ei.
Degetele i s-au dus din nou la pântec. Era mult prea devreme pentru a simţi ceva. Nicio rotunjire a burţii şi, cu siguranţă, nicio mişcare în interior. Îşi dorea să fugă acasă, să vorbească cu tatăl ei şi să afle tot ce îşi amintea acesta despre cum a născut mama ei... până când gândul că el nu se afla acolo şi-a croit drum spre suprafaţă, iar o amărăciune de nedescris şi-a încleştat ghearele în jurul ei.
Tatăl ei ar fi fost un bunic minunat.
Dar nu se putea gândi la asta acum, chiar dacă bărbatul responsabil pentru moartea lui stătea în faţa ei. Chiar dacă îl dispreţuia până-n măduva oaselor. În acest moment trebuia să se gândească doar la cum să-şi salveze propria viaţă. Dacă ar putea supravieţui acestei încercări, atunci va avea curând un copil frumos pe care să-l îndrăgească, să-l iubească, să-l crească. Va fi mamă. Întotdeauna iubise copiii, iar acum avea să aibă grijă de acest copil nevinovat.
Să-l legene până adormea şi să-i spună poveşti până târziu în noapte.
Dar... nu, si-a reamintit ea.
Copilul va trebui să îi fie dat lui Gild.
Ce va crede când o să-i spună? Totul părea atât de ireal, atât de imposibil.
Ce va face el cu un copiP.
Aproape că a râs. Ideea era pur şi simplu prea absurdă.
— Lady Serilda!
Fata şi-a ridicat brusc capul, smulsă din mrejele reveriei şi adusă înapoi în sala tronului.
— Da?
Spre surprinderea ei, obrajii Regelui Elf erau cu adevărat înroşiţi. Nu atât trandafirii, cât de un albastru-cenusiu subtil pe pielea lui argintie, dar, chiar şi aşa, afişa mai multă emoţie decât ar fi crezut că era capabil. Mâna lui dreaptă strângea braţul tronului. Stânga ţinea arbaleta, cu vârful sprijinit de podea.
Neîncărcată. Din fericire.
— De cât timp, mai exact, a spus el încet, ca şi cum ar fi vorbit cu o prostănacă, eşti în această

condiţie?
Buzele ei s-au întredeschis pentru a rosti, în cele din urmă, o minciună propriu-zisă:
— Trei săptămâni.
Privirea lui tăioasă s-a îndreptat ca o săgeată spre bărbat.
— Ce poate fi făcut?
Bărbatul, Redmond, a cercetat-o cu braţele încrucişate. A cugetat o clipă, apoi i-a oferit regelui o ridicare din umeri.
— Într-un stadiu atât de timpuriu, ar trebui să fie doar un lucru minuscul. Poate de mărimea unui bob de mazăre.
— Bun, a spus Regele Elf.
Cu o răsuflare lungă, în continuare contrariat, s-a rezemat cu spatele de tron.
— Scoate-l!
— Poftim?
Serilda a sărit în picioare.
— Nu poţi!
— Cu siguranţă că pot. Mă rog... el poate.
Degetele Regelui Elf au fluturat în direcţia bărbatului.
— Nu-i aşa că poţi, Redmond?
Spectrul a mormăit o clipă în sinea lui, deschizând o traistă maro de la talie din care a scos un mănunchi mic de material.
— N-am mai facut-o până acum, dar nu văd de ce nu aş putea.
— Redmond a fost bărbier de meserie, a spus Regele Elf, şi chirurg, atunci când era nevoie.
Serilda a clătinat din cap.
— Operaţia o să mă omoare!
— Avem tămăduitori foarte buni, a asigurat-o Regele Elf. Mă voi asigura că acest lucru nu se va întâmpla.
— Probabil că nu va mai purta vreodată un copil, a adăugat Redmond.
S-a uitat la rege, nu la Serilda.
— Presupun că e-n regulă?
— Da, e bine, a spus Regele Elf.
Tânăra a scos un strigăt consternat.
— Nu! Nu e bine!
Ignorând-o, Redmond s-a îndreptat cu paşi mari spre o masă din apropiere şi a desfăşurat materialul, dezvăluind o serie de unelte ascuţite. Foarfece. Bisturie. Chei, cleşti şi alte instrumente înfiorătoare, ale căror nume Serilda nu le cunoştea. I-au tremurat genunchii când s-a dat înapoi. Ochii i-au fugit în toate direcţiile şi, pentru prima dată, şi-a dat seama că poarta însângerată dispăruse. Calea ei spre cealaltă parte a voalului.
Cu siguranţă încă era acolo. O deschisese o dată, putea să o deschidă din nou. Dar cum?
Un alt gând a trezit-o la realitate.
Gerdrut.
Încă n-o salvase pe Gerdrut.
Oare unde o ţinea pe fetiţă? Nu putea să o părăsească, nici măcar pentru a-şi salva propria viaţă, nici măcar pentru a-şi salva copilul.
— A trecut ceva vreme, a meditat Redmond, ridicând o lamă minusculă. Dar asta ar trebui să rezolve treaba.
A aruncat o privire către rege.
— Să o fac aici?
— Nu! a ţipat Serilda.
Regele Elf părea iritat de izbucnirea ei.
— Bineînţeles că nu! Poţi folosi una dintre camerele din aripa de nord.
Dând din cap, bărbatul a început să-şi adune din nou uneltele.
— Nu! a strigat ea din nou, mai tare de data asta. Nu poţi face asta!

— Nu ai libertatea să-mi spui ce pot sau nu să fac. Acesta e regatul meu. Acum, tu şi darurile lui Hulda îmi aparţineţi.
După felul în care au amuţit-o, cuvintele ar fi putut fi o palmă.
Serilda şi-a îndreptat spatele şi şi-a încordat muşchii picioarelor. Avea o singură şansă să-l convingă. O singură sansă de a salva această viată nenăscută din interiorul ei.
— Nu, Alteţă! Nu poţi face asta, pentru că nu va funcţiona. Nu-mi va aduce magia înapoi.
Ochii lui s-au îngustat.
— Dacă-i adevărat, atunci cel mai bine ar fi să-ţi tai gâtul şi scap de amândoi.
Fata a încercat să-si mascheze fiorul.
— Dacă asta îţi e voia, nu te pot opri. Dar nu crezi că Hulda ar putea avea un plan pentru acest copil? A-i lua viaţa atât de curând ar însemna să te opui voinţei unui zeu.
— Puţin îmi pasă de voinţele zeilor.
— Oricum ar fi, a spus ea făcând un pas înainte, amândoi ştim că pot fi aliaţi puternici. Dacă nu ar fi fost darul lui Hulda, nu aş fi putut niciodată să-ţi ofer toate acele fire de aur.
A făcut o pauză înainte a de continua.
— Care ar putea fi binecuvântarea pentru copilul meu? Ce putere ar putea creşte în mine, chiar acum? Şi, da, ştiu că îţi cer să ai răbdare, nu doar pentru următoarele opt-nouă luni, ci pentru ani, probabil, până vom şti ce dar are acest copil. Dar tu eşti etern. Ce înseamnă câţiva ani, un deceniu? Dacă mă ucizi, dacă ucizi acest copil, atunci risipeşti o şansă măreaţă. Mi-ai spus că tânăra prinţesă a fost la rândul ei binecuvântată de Hulda. Că moartea ei a fost o risipă. Însă tu nu eşti un rege risipitor. Nu face din nou aceeaşi greşeala!
Regele i-a susţinut privirea o vreme îndelungată, în timp ce inima Serildei batea năvalnic, iar propriile răsuflări ameninţau să o sufoce.
— De unde ştii, a spus el încet, că darul tău, arta torsului, nu se va întoarce odată ce parazitul va fi îndepărtat?
Parazitul.
Deşi cuvântul a cutremurat-o, Serilda s-a străduit să nu-si y 7 y arate dezgustul.
Şi-a întins palmele în lături, un semn al onestităţii desăvârşite, pe care îl cunoştea mult prea bine.
— Am simtit asta, a mintit ea. În momentul în care am rămas însărcinată, am simţit cum magia îmi părăseşte degetele şi mi se adună în pântec, ocrotind acest copil. Nu pot spune cu siguranţă că el sau ea se va naşte cu acelaşi dar pe care l-am avut eu, dar ştiu că magia lui Hulda sălăşluieşte înăuntrul său. Dacă ucizi copilul, această binecuvântare va dispărea pentru totdeauna.
— Ochii nu ti s-au schimbat.
A rostit cuvintele de parcă ar fi găsit o dovadă că minţea.
Serilda doar a ridicat din umeri.
— Nu torc cu ochii.
Regele s-a aplecat într-o parte, apoi şi-a apăsat un deget pe tâmplă, masând-o în cercuri lente. Privirea i-a alunecat spre bărbier, care aştepta cu uneltele înfăşurate din nou în traistă. După un moment lung, Regele Elf şi-a ridicat bărbia şi a întrebat-o:
— Cine e tatăl?
Serilda a încremenit.
Nu îi trecuse prin minte că ar putea pune o astfel de întrebare, că i-ar putea păsa. Se îndoia că îi păsa cu adevărat, dar ce ar ascunde o asemenea curiozitate?
— Nimeni, a spus ea. Un băiat din sat. Un fermier, Domnia Ta.
— Şi acest fermier ştie că îi porţi odrasla?
Serilda a clătinat şovăitor din cap.
— Bun. Mai ştie cineva?
— Nu, Domnia Ta.
Regele Elf s-a aplecat din nou înainte, trecându-şi gânditor degetele de-a lungul marginilor gurii. Fata şi-a ţinut răsuflarea şi a încercat să nu tremure sub privirea lui scrutătoare. Dacă ar mai putea câştiga puţin timp... Dacă ar putea să-l convingă să o lase în viaţă suficient de mult pentru

a...

Pentru a face ce, mai exact?

Nu ştia. Dar ştia că avea nevoie de mai mult timp.

— În regulă, a spus deodată regele.

Şi-a întins mâna spre arbaleta sprijinită de o parte a tronului şi a luat-o. Cu cealaltă mână a scos o săgeată – nu una cu vârful auriu, ci negru.

Ochii Serildei s-au mărit.

— Stai! a strigat ea, ridicându-şi mâinile în timp ce cădea iar în genunchi.

Implorând.

— Nu o face! îţi pot fi de folos... ştiu că există o cale...

Arcul a scos un sunet răsunător când a încărcat săgeata în arbaletă.

— Te rog! Te rog să nu...

Trăgaciul a pocnit. Săgeata a şuierat şi a lovit cu putere.

Capitolul 54

Un icnet. Un gâlgâit. Un şuierat.

Cu gura larg căscată, Serilda şi-a întors încet capul.

Săgeata se înfipsese direct în inima bărbierului. Sângele care i se prelingea pe partea din faţă a tunicii nu era roşu, ci negru precum ţiţeiul, şi mirosea a putreziciune.

Bărbatul s-a prăbuşit pe podea, cu trupul străbătut de convulsii, cu mâinile strânse în jurul tijei săgeţii.

Chinul lui părea să dureze la nesfârşit înainte ca bărbierul să mai scoată o ultimă expiraţie gâfâită şi să încremenească. Mâinile i-au căzut în lături, cu palmele deschise spre tavan.

Sub privirea şocată şi înmărmurită a Serildei, s-a topit în neant. Lichidul negru i-a absorbit trupul, trăsăturile i-au tremurat, apoi au început să-i devină neclare, picurând pe covoare. În câteva clipe, din el nu a mai rămas nimic, în afară de o baltă uleioasă, dezgustătoare, şi de săgeata lăsată în urmă.

— Ce... ce...? Tocmai ai..., s-a bâlbâit ea. Poţi să îi ucizi?

— Când îmi face plăcere.

Foşnetul pielii a atras privirea Serildei înapoi spre Regele Elf, care s-a ridicat de pe tron şi s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre balta întunecată ca să-şi recupereze săgeata, încă ţinea arbaleta de o parte a trupului, într-o manieră relaxată, iar când şi-a întors profilul spre Serilda, fata s-a îndepărtat instinctiv de el.

— Dar era o fantomă! a spus ea. Era deja mort.

— Şi acum a fost eliberat, i-a răspuns Regele Elf pe un ton deosebit de plictisit, strecurând săgeata la loc în tolbă. Spiritul lui e liber să urmeze lumina felinarului până în Verloren. Şi îndrăzneşti să mă numeşti personajul negativ al poveştii.

Buzele ei tremurau de şoc. De neîncredere. De confuzie totală.

— Dar de ce?

— A fost singurul care ştia că nu sunt eu tatăl copilului. Acum nu va mai fi nimeni care să pună la îndoială acest lucru.

Genele fetei au tremurat, încet şi şovăitor.

— Poftim?

— Ai dreptate, lady Serilda.

Regele Elf a început să măsoare podeaua cu pasul, chiar prin faţa ei.

— Nu mă gândisem la ce ar putea însemna acest copil pentru mine şi curtea mea. Un nou-născut, binecuvântat de Hulda. Un dar care nu trebuie risipit. Ai toată recunoştinţa mea pentru că mi-ai deschis ochii asupra posibilităţilor.

Serilda si-a încleştat maxilarul, însă niciun sunet nu i-a scăpat de pe buze.

Regele s-a apropiat de ea. Părea mulţumit, aproape infatuat, când a studiat-o cu atenţie. Ochii ei

stranii, hainele murdare, ţărăneşti. Apoi privirea i-a zăbovit asupra pântecului, iar Serilda şi-a înfăşurat protector braţele în fata ei.

Gestul l-a amuzat.

— Tu şi cu mine ne vom căsători.

Tânăra a rămas cu gura căscată.

— Poftim?!

— Şi, când se va naşte copilul, a continuat el, de parcă ea n-ar fi spus nimic, îmi va aparţine. Nimeni nu se va îndoi că este al meu. Tatăl lui muritor nu se va obosi să-l recunoască, iar tu – şi-a coborât vocea, preschimbată acum într-o ameninţare clară – te vei gândi de două ori înainte să spui cuiva adevărul.

Ochii ei erau larg deschişi, însă nu vedea nimic. Lumea devenise un ciclon, toţi pereţii şi torţele estompându-se în neant.

— Dar nu... nu pot! a început ea. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. Sunt nimeni. O muritoare, o fiinţă umană, o...

— O ţărancă, o fiica de morar...

Regele Elf a oftat teatral.

— Ştiu ce eşti. Nu te amăgi. Romantismul iese din discuţie, dacă de asta te temi. Nu te voi atinge.

A spus-o de parcă ideea ar fi fost mai mult decât respingătoare, dar Serilda era prea consternată pentru a se simţi ofensată.

— Nu e nevoie. Copilul creşte deja în tine. Iar când ea se va întoarce, eu...

S-a oprit înainte să-l ia gura pe dinainte.

Cu chipul contorsionat de furie, s-a uitat la Serilda ca şi cum ea ar fi încercat să-l păcălească să-şi dezvăluie secretele.

— Opt luni, spui tu. Momentul e cum nu se poate mai convenabil. Asta... dacă avem suficient aur. Nu! Va trebui să fie suficient! Nu voi mai aştepta nicio lună plină în plus!

S-a mişcat în jurul ei ca un vultur în jurul prăzii, însă nu o mai studia. Privirea îi devenise gânditoare şi distantă.

— Desigur, nu pot să te las să pleci. Nu voi risca să fugi sau să răspândeşti zvonuri cum că acest copil ar aparţine altcuiva. Dar să te ucid ar însemna să ucid copilul. Prin urmare, nu-mi rămân multe opţiuni.

Serilda a clătinat din cap, incapabilă să creadă ce auzea. Incapabilă să înţeleagă cum ar fi putut Regele Elf să-şi schimbe într-un timp atât de scurt intenţia, de la a-i smulge copilul din pântec până la a-l creşte ca pe al lui.

Însă apoi s-a gândit la cuvintele rostite mai devreme, la acel mic indiciu care îi scăpase printre buze.

Când ea se va întoarce.

Mai erau aproximativ opt luni până la naşterea copilului.

Opt luni i-ar duce aproape până la finalul anului.

Aproape de... solstiţiul de iarnă. De Luna Nesfârşită. Când intenţiona să captureze un zeu şi să-şi pună dorinţa. Atunci era adevărat? Oare îşi dorea ca Perchta, femeia-vânător, să fie adusă înapoi din Verloren? Voia să-l folosească pe copilul nenăscut al Serildei ca pe un dar pentru ea, aşa cum cineva ar oferi un buchet de flori de nu-mă-uita sau un coş plin cu strudele de mere?

Serilda s-a încruntat.

— Dar credeam că cei întunecaţi nu pot avea copii.

— Nu putem unul cu altul. Crearea unui copil necesită scânteia vieţii, iar noi suntem născuţi din moarte. Dar cu un muritor...

A ridicat din umeri.

— Se întâmplă rar. Muritorii sunt sub demnitatea noastră şi puţini s-ar înjosi să se culce cu unul.

— Fireşte, a comentat Serilda, cu un mârâit care a fost ignorat.

— Ceremonia poate avea loc în ziua solstiţiului de vară. Ar trebui să dispunem de suficient timp

pentru pregătiri, deşi sper că nu eşti una dintre acele mirese cărora le plac festivităţile elaborate şi fastul ridicol.

Fata a tresărit.

— Nu mi-am dat acordul în legătură cu nimic! Nu mi-am dat acordul să îţi fiu prizonieră sau să spui cuiva că eşti tatăl acestui copil!

— Nevastă! a izbucnit el.

Ochii i s-au luminat, de parcă aceasta ar fi fost o glumă împărtăşită între ei.

— Vei fi soţia mea, lady Serilda. Să nu întinăm această uniune cu vorbe despre întemniţare.

— Orice cuvinte vei folosi, voi fi o prizonieră. Şi amândoi ştim asta.

Regele Elf s-a apropiat iar de ea, graţios precum un şarpe, şi i-a luat mâinile între ale lui. O atingere aproape afectuoasă, dacă nu ar fi fost atât de rece.

— Vei face întocmai ce îţi cer, a spus el, pentru că încă mai am ceva ce îţi doreşti.

Serilda a simţit lacrimile înţepându-i ochii. Gerdrut.

— În schimbul libertăţii micuţei, a continuat el, vei fi mireasa mea iubitoare. Mă aştept să fii foarte, foarte convingătoare. Copilul este al meu. Nimeni nu trebuie să bănuiască altceva.

Şi-a înghiţit nodul din gât.

Nu putea să facă asta.

Nu putea.

Dar şi-a imaginat zâmbetul lui Gerdrut, cu primul dinte de lapte lipsă. Ţipetele ei ascuţite când Fricz o gâdila, îmbufnarea când a încercat să împletească părul Annei şi nu si-a dat seama cum se face.

— În regulă, a şoptit ea, o singură lacrimă alunecându-i pe obraz.

Nu s-a obosit să o şteargă.

— Voi face ce-mi ceri, dacă promiţi să o eliberezi pe Gerdrut.

— Ai cuvântul meu.

Regele Elf a zâmbit larg şi a ridicat o mână, dezvăluind o săgeată cu vârf auriu în pumn.

S-a întâmplat atât de repede. Abia a avut timp să-şi tragă răsuflarea înainte ca el să i-o înfigă în încheietura mâinii.

Durerea a sfâsiat-o.

Serilda a căzut în genunchi şi o pâclă albicioasă i-a apărut în colţul ochilor. Tot ce putea vedea era tija care îi ieşea din braţ. Pornind de la vârful aurit, sângele i se prelingea pe toată lungimea vergelei, fiecare picătură atingând cu un sunet stins podeaua.

Strângând-o în continuare de mână, regele a început să vorbească, iar tânăra a auzit cuvintele din două locuri deodată. De la Regele Elf, lipsit de orice emoţie în timp ce recita blestemul. Şi din propria poveste, spusă în sala goală a tronului, ca un ecou neaşteptat.

Săgeata te leagă acum de castel, a spus el. Spiritul nu-ţi mai este ancorat de trupul muritor, ci va fi pentru totdeauna prins între aceste ziduri. De azi până în eternitate, sufletul tău îmi aparţine.

Agonia nu semăna cu nicio senzaţie trăită până atunci, de parcă otrava se scurgea în ea, devorând-o din interior. Şi-a simţit oasele, muşchii, însăşi inima cum se preschimbau în cenuşă, lăsând în urmă doar învelişul unei fete. Piele, unghii şi o săgeată aurie.

A auzit o bufnitură înăbuşită când ceva a căzut în spatele ei.

Şi... durerea a dispărut.

Serilda a tras aer în piept, dar gestul nu i-a oferit destinderea familiară. Plămânii nu i s-au extins. Aerul însuşi avea un gust rânced şi uscat.

Se simţea goală, sleită. Abandonată.

Regele Elf i-a eliberat mâna şi braţul i-a căzut în poală.

Săgeata dispăruse. În locul ei a zărit o gaură mare.

Frica aproape că o împiedica să se întoarcă. Dar trebuia să o facă. Trebuia să vadă, trebuia să ştie.

Iar când ochii i-au coborât spre propriul trup, întins în spatele ei, a avut o reacţie care a surprins-o chiar şi pe ea. Nu a plâns, nu a ţipat. Doar a observat, copleşită de un calm straniu.

Trupul de pe podea încă respira. Trupul ei. Sângele din jurul săgeţii începuse să se coaguleze.

Avea ochii deschişi – nu clipeau, nu vedeau, dar nu erau lipsiţi de viaţă. Roţile aurii de pe irisuri scânteiau înadins, ca lumina a o mie de stele.

Mai văzuse asta o dată, când spiritul îi plutise deasupra propriului cadavru pe malul râului. Ar fi continuat să plutească tot mai departe dacă nu s-ar fi ţinut strâns de ramura de frasin.

Dar acum altceva o ţinea legată.

De acest castel. De această sală a tronului. De aceşti pereţi.

Era întemniţată.

De-a pururi.

Durerea pe care o simţise nu fusese cea indusă de moarte. Fusese senzaţia că spiritul îi era tras cu putere din trup.

Mai degrabă smuls decât eliberat.

Nu era moartă.

Nu era o fantomă.

Era doar... blestemată.

Când s-a ridicat în picioare, nu mai tremura. A întâlnit privirea Regelui Elf.

— Asta, a spus ea printre dinţii încleştaţi, nu a fost prea romantic.

— Draga mea, a glăsuit el – iar ea şi-a dat seama cât de mult se bucura de această şaradă, de această imitare a afecţiunii umane –, sperai la un sărut?

Fata a expirat brusc pe nări, fericită că încă mai putea respira, chiar dacă nu avea nevoie. Mâinile i-au coborât cercetător de o parte şi de alta a trupului, pipăind, testând senzaţia. Se simţea diferită. Incompletă, însă tot solidă. Simţea greutatea rochiei, dâra lăsată de lacrimi pe faţă. Şi totuşi trupul ei real zăcea pe podea la propriile picioare. Mâinile şi-au găsit calea spre pântec. Oare bebeluşul încă mai creştea în interiorul ei?

Sau creştea acum în interiorul...

Şi-a coborât privirea spre trupul de pe podea, nemişcat şi împietrit de groază. Nu era mort. Însă nici tocmai viu nu era.

Voia să creadă că Regele Elf nu ar fi folosit acest blestem dacă i-ar fi rănit copilul. Care ar fi fost rostul? Dar nici nu era sigură cât de mult s-a gândit el la consecinţe.

Atunci şi-a dat seama ce se simţea atât de diferit. Când a înţeles, într-un final, s-a întrebat cum de nu observase mai devreme.

Nu-şi mai simţea inima bătându-i în piept.

Capitolul 55

— Iar acum, a spus Regele Elf care i-a luat degetele şi i le-a strecurat în îndoitura cotului său, să dăm de veste tuturor despre cât de norocoşi suntem.

Serilda încă se simţea ameţită în timp ce el o îndruma în paşi de marş afară din sala tronului, apoi prin marea sală, până sub pragul uşilor masive de intrare care dădeau spre curtea interioară, unde toate fantomele şi toti vânătorii continuau să se învârtă haotic, nedumeriţi cu privire la ceea ce aştepta regele din partea lor.

Copiii erau adunaţi exact acolo unde îi lăsase, agăţaţi unii de ceilalţi, Hans încercând să-i apere de un goblin curios care sărise mai aproape, dornic să le adulmece genunchii.

Serilda s-a ghemuit, şi-a deschis larg braţele. Copiii s-au repezit în direcţia ei, dornici să fie îmbrăţişaţi...

Şi au trecut direct prin ea.

S-a simţit ca o rafală de vânt îngheţat, tăioasă până în măduva oaselor.

Fata morarului a gemut. Copiii s-au dat înapoi, privind-o cu gurile căscate şi cu ochii măriţi.

— E... e în regulă, a murmurat ea, cu vocea răguşită.

Gild îi spusese că poate trece prin fantome. Încercase să treacă prin ea, când se întâlniseră prima dată. Îndreptându-şi umerii, Serilda a încercat să fie mai conştientă de limitele fizice ale trupului său. Şi-a întins din nou mâinile către ei. Copiii păreau mai şovăitori, însă, pe măsură ce le-a găsit braţele, obrajii, părul, s-au lipit iar de ea.

A fost îngrozitor să-i atingă. Senzaţia semăna un pic cu mânuirea unui peşte mort – rece, inconsistentă şi alunecoasă. Dar nu le va împărtăşi niciodată un asemenea gând, nu se va feri

niciodată de îmbrăţişările lor şi se va strădui din răsputeri să-i aline şi să aibă grijă de ei.

— Îmi pare rău! a şoptit ea. Îmi pare atât de rău! Pentru tot.

— Ce ţi-a făcut? a murmurat Nickel, punând tandru o mână peste încheietura Serildei, unde orificiul făcut de săgeată încetase să mai sângereze.

— Nu vă faceţi griji pentru mine! Şi încercaţi să nu vă fie teamă. Sunt aici şi nu vă voi părăsi.

— Suntem deja morţi, a spus Fricz. Nu prea mai are ce să ne facă.

Serilda şi-a dorit ca acest lucru să fie adevărat.

— E de-ajuns, copii! a glăsuit Regele Elf, revărsându-şi umbra asupra lor.

De parcă ar fi auzit comentariul lui Fricz şi ar fi fost nerăbdător să demonstreze cât de mult se înşela băiatul, Regele Elf a fluturat din degete. La unison, copiii s-au retras din îmbrăţişarea Serildei, cu spinările ţepene, cu expresiile posomorâte.

— Creaturi emoţionale! a mormăit el, în mod clar dezgustat. Vino!

I-a făcut semn fetei să-l urmeze, apoi a coborât treptele spre roata de tors din centrul curţii interioare.

Cu stomacul înnodat, Serilda s-a aplecat pentru a aşterne un sărut pe fiecare dintre capetele lor. Au părut să se relaxeze, fie mulţumită atingerii ei, fie din cauza pierderii interesului Regelui Elf de a-i controla.

După ce a ciufulit părul lui Nickel, s-a întors şi l-a urmat pe Regele Elf, îndrăznind să-şi ridice pe furiş privirea spre zidul exterior al donjonului. Gild era încă acolo, cu chipul contorsionat de durere. Locul gol din pieptul ei a devenit şi mai mare.

— Vânători şi oaspeţi, curteni şi însoţitori, slujitori şi prieteni, a strigat regele, atrăgându-le atenţia. În această seară a avut loc o schimbare a norocului, una care mă bucură foarte mult. Lady Serilda nu va mai susţine o demonstraţie a magiei sale, în calitate de torcătoare-de-aur. După o cugetare îndelungată, am decis că un astfel de act este sub demnitatea viitoarei noastre regine.

Cuvintele i-au fost întâmpinate de tăcere. De frunţi încruntate şi guri strâmbe.

Deasupra, nedumerirea şi-a făcut loc pe chipul lui Gild. Serilda nu-şi dorea nimic mai mult decât să alerge până la ultima treaptă de sus a donjonului şi să smulgă acele lanţuri, însă nu s-a mişcat din loc. S-a forţat să-şi desprindă privirea de la el, să se uite la fiarele, spectrele şi demonii adunaţi înaintea ei.

în timp ce-i studia, şi-a dat seama că, deşi acesta ar putea fi un public al morţilor, printre ei se numărau puţini bătrâni. Fantomele avuseseră parte de sfârşituri traumatizante. Trupurile lor erau inflamate de otravă, însemnate de răni cicatrizate, multe încă purtând dovezi ale armelor care le puseseră capăt vieţii. Unele erau bolnăvicioase şi acoperite de urme de bici, altele umflate şi pufoase, iar altele, sfrijite de foame. Nimeni de aici nu murise liniştit în somn.

Toţi ştiau ce înseamnă să ţină teama şi durerea în ei.

Pentru prima dată, Serilda a simţit cât de trist era totul, să trăieşti o eternitate cu suferinţa propriei morţi.

Şi urma să fie regina tuturor.

Cel puţin, până la naşterea copilului.

Pe urmă probabil că va fi ucisă.

— Lady Serilda a fost de acord să-mi accepte cererea în căsătorie, a continuat Regele Elf, şi sunt foarte onorat.

În curtea interioară domnea confuzia. Serilda stătea perfect nemişcată, speriată că, dacă s-ar mişca, ar fi doar ca să se arunce asupra regelui şi să încerce să-l sugrume. Cu siguranţă că nimeni nu s-ar lăsa păcălit de o idee atât de absurdă. Că era îndrăgostită de el? Că el era onorat să-i fie sot?

Dar era regele lor. Poate că nu conta dacă exista cineva care să-l creadă sau nu. Poate că fuseseră cu toţii instruiţi să-i accepte cuvântul fără să-l pună la îndoială.

— Vom începe imediat pregătirile pentru ceremonie, a zis Regele Elf. Mă aştept ca toţi să-i acordaţi alesei mele loialitatea şi adoraţia cuvenite celei pe care am ales-o să-mi fie mireasă.

Şi-a împletit degetele cu ale Serildei şi le-a ridicat mâinile, arătând gaura mare din braţul ei.

— Iat-o pe noua noastră regină! Lungă să fie domnia Reginei Serilda!

În voce i se simţea râsul, iar ea s-a întrebat dacă vreuna dintre aceste fantome putea simţi batjocura, în timp ce glasurile li se ridicau, încă nesigure, să repete ovaţia.

Lungă să fie domnia Reginei Serilda!

A rămas uluită în faţa absurdităţii acestei farse. Regele Elf voia acest copil ca un cadou pentru Perchta. Dar deja o blestemase, o întemniţase înăuntrul acestui castel. În opt luni, el putea lua copilul, iar ea nu putea face nimic ca să-l oprească. Încă le putea spune tuturor că acest copil era odrasla sa.

Dar de ce să se însoare cu ea? De ce să o facă regina lui? De ce să organizeze această şaradă? Spera să o aducă în curând pe Perchta înapoi din Verloren şi, fără nicio urmă de îndoială, ea avea să fie adevărata lui regină, adevărata lui mireasă.

Nu, altceva se ascundea în spatele intenţiilor lui, ceva mai presus de dorinţa de a-i dărui copilul nou-născut femeiivânător. Putea să simtă acest lucru. Un fior subtil de avertisment, răsucit undeva în adâncul stomacului ei.

Dar nu putea face nimic în privinţa asta. Cel puţin, nu acum. Odată ce o vedea pe Gerdrut în siguranţă, va încerca să descâlcească toate secretele pe care le mai păstra acest demon, fără să stea prea mult pe gânduri. Până la solstiţiul de iarnă avea să-şi dea seama cum îl va opri.

Până atunci, urma să facă întocmai ceea ce i se cerea. Şi nimic mai mult. Cu siguranţă nu avea de gând să-l privească adorator şi să se fâstâcească, în pragul leşinului şi copleşită de nu ştiu ce emoţii, de fiecare dată când intra el într-o cameră. Nu avea de gând să chicotească şi să se aranjeze în prezenţa lui. Nu avea de gând să pretindă că nu era prizonieră aici. Dar avea să mintă şi să le spună tuturor că el era tatăl copilul ei, dacă asta îi cerea.

Până îşi putea da seama cum să elibereze spiritele acestor copii, cum să-l elibereze pe Gild, cum să se elibereze pe sine.

Cum să-l ucidă pe Regele Elf.

Pe măsură ce ovaţia răsuna tot mai tare, regele s-a aplecat spre ea, lipindu-şi un obraz neted ca porţelanul, veşnic rece, de al ei. Când buzele lui i-au mângâiat uşor colţul urechii, Serilda şi-a stăpânit un fior.

— Am un dar pentru tine.

S-au întors amândoi înapoi spre trepte. Privirea ei îngrozită s-a furişat în sus, spre Gild, dar bărbia îi căzuse în piept, şuviţe de păr roşu, aproape aurii în lumina soarelui ascunzându-i chipul.

— Orice regină are nevoie de o escortă, a spus regele.

A făcut un semn către copii, apoi şi-a îndoit degetul – o poruncă mută să înainteze.

Hans şi-a îndreptat spatele şi s-a aşezat în faţa celorlalţi, strângând mâna Annei.

— Haide! Nu fiţi timizi! a spus regele cu o voce aproape drăgăstoasă.

Serilda ştia că regele îi poate forţa să se supună, însă a preferat să aştepte, să-i lase pe ei să se apropie de bunăvoie. Ezitanţi, dar cu atât de mult curaj, încât fata a vrut să-i îmbrăţişeze pe fiecare dintre ei şi să le presare sărutări pe creştete.

— Ţi-l prezint, a început regele, pe valetul tău.

L-a indicat pe Hans.

— Pe grăjdarul tău.

Nickel.

— Pe mesagerul tău personal.

Fricz.

— Şi, desigur, fiecare regină are nevoie de o doamnă de companie.

Şi-a strecurat un deget sub bărbia Annei. Copila a tresărit, însă regele s-a prefăcut că nu observă.

— Cum vă salutaţi regina, micuţi slujitori?

Copiii s-au uitat cu ochii măriţi la Serilda.

— Totul va fi bine, a minţit ea.

Anna a acţionat prima şi, cu neîndemânare, s-a lăsat într-o reverenţă.

— Înălţimea... Voastră?

— Foarte bine, a lăudat-o Regele Elf.

Băieţii s-au înclinat fără să-şi ascundă stinghereala. Serilda voia să termine mai repede cu toate astea. Cu spectacolul fals, cu prefăcătoria înspăimântătoare. Voia să meargă undeva să-i poată îmbrăţişa, să le spună cât de rău îi pare. Că va face orice să pună capăt acestui coşmar pentru ei. Nu îi va lăsa să rămână pentru totdeauna prinşi aici, în acest castel, îndatoraţi Regelui Elf. În niciun caz.

— Ei bine? a întrebat regele. Eşti mulţumită?

Voia să-şi verse conţinutul stomacului pe el. In schimb, a zis:

— Voi fi odată ce Gerdrut va fi eliberată.

— Ah, da, cea mică. Îti mulţumesc că mi-ai amintit. Îţi ofer ultimul meu dar de nuntă, a adăugat el, ridicându-şi vocea. Manfred? Copila!

S-a auzit un geamăt de deasupra, iar Serilda a tresărit. Atenţia i s-a îndreptat înapoi spre Gild, iute ca o suliţă, însă el tot nu se uita la ea.

Lângă ea, Anna a strâns-o de mână, o atingere fantomatică atât de şocantă, încât Serilda aproape că s-a îndepărtat.

Anna şi-a ridicat ochii spre ea, strălucitori şi plin de lacrimi. Fata a încercat să zâmbească, apoi s-a uitat dincolo de copii şi a văzut ce trebuie să fi văzut Anna.

Vizitiul ieşea din mulţime. Privirea i s-a îndreptat fulgerător de la Serilda şi de la copii către rege şi fata s-a întrebat dacă doar şi-a imaginat scânteia de indignare, de ură chiar, care a licărit în ochiul nevătămat al spectrului. Apoi şi-a întins mâna spre cineva ascuns printre fantome. O clipă mai târziu, o conducea pe Gerdrut către Serilda şi rege.

De data aceasta, Serilda chiar a strigat, un ţipăt care avea să-i răsune în minte tot timpul cât era întemniţată aici.

Gerdrut a strâns mâna vizitiului. Pe chipul îngeresc îi curgeau lacrimi, contururile siluetei îi erau estompate. În locul inimii ei iubitoare era acum o gaură.

— Cred, a adăugat regele, că va fi o cameristă bună. Nu eşti de acord?

Serilda a urlat, simţind că tot trupul i-a fost făcut bucăţi.

— Ai promis. Ai promis!

S-a răsucit spre el, furia pârjolind orice gând raţional.

— Nu te mai poţi aştepta acum să mint pentru tine. Nu voi spune niciodată nimănui că eşti tată...

Gura lui a capturat-o pe a ei şi, strecurându-i un braţ în jurul taliei, a lipit-o de el.

Cuvintele i-au fost amuţite, preschimbate într-un ţipăt înăbuşit. A încercat să-l împingă, însă gestul nu a schimbat nimic. Regele şi-a înfipt cealaltă mână în părul ei, chiar la baza gâtului, imobilizând-o înainte să pună capăt sărutului.

Serilda voia să-i verse în faţă.

În depărtare, a auzit zornăitul lanţurilor. Gild încerca să se elibereze.

— Am promis că îi voi oferi libertatea, a murmurat Regele Elf, buzele lui atingându-le uşor pe ale ei la fiecare mişcare. Odată ce-ţi vei îndeplini partea ta din învoială şi-mi vei da acest copil, le voi elibera spiritele spre Verloren.

S-a oprit, îndepărtându-se astfel încât să-i poată susţine privirea.

— Nu asta îţi doreşti pentru ei, regina mea?

Serilda nu a avut suficientă încredere în ea să-i răspundă. Furia îi bubuia în continuare înăuntrul craniului, iar tot ce îşi dorea era sa-i şteargă acel zâmbet trufaş de pe chip.

Luându-i tăcerea drept confirmare, Regele Elf i-a înclinat capul pe spate şi i-a depus un alt sărut rece pe frunte.

Pentru privitorii lor, trebuie să fi părut un gest de cea mai dulce afecţiune.

Ei nu ar fi putut să vadă râsul triumfător din ochii lui când i-a şoptit:

— Lungă să fie domnia reginei!

Capitolul 56

Copiii adormiseră în vârful patului masiv care, cândva, i se păruse întruchiparea desăvârşită a luxului. Serilda îi supraveghea amintindu-şi cât de entuziasmată fusese să vadă perne umplute cu pene şi draperii de catifea, cum se minunase de tot ce avea de oferit acest castel.

Atunci, totul semănase un pic cu un basm.

Cât de absurd!

Simţea totuşi o urmă de recunoştinţă la gândul că încă mai puteau să doarmă. Nu ştia dacă fantomele aveau nevoie de odihnă, însă, în această captivitate tragică, astfel de momente de răgaz reprezentau o mică binecuvântare.

Nu-si dădea seama dacă ea avea nevoie de odihnă. Acum înţelegea mai bine cum ştia Gild că era diferit. Nu era moartă. Nu era o fantomă, precum copiii, precum ceilalţi slujitori ai regelui.

Dar atunci ce era?

O flintă obosită, a meditat ea. Se simţea atât de obosită. Şi, totodată, neliniştită.

S-a trezit gândindu-se la jocurile în care fusese implicată în copilărie alături de ceilalţi copii din sat. Cei ai căror părinţi nu le interziseseră să se joace cu ea, fireşte.

Erau prinţi şi prinţese. Fecioare şi cavaleri. Construiau castele din crenguţe, împleteau albăstrele pentru coroane şi cutreierau fără ţintă de-a lungul câmpurilor, ca şi cum ar fi fost nobili din Verene. Îşi închipuiseră o viaţă plină de bijuterii şi petreceri şi ospeţe – oh, ospeţele pe care le visaseră! cu nelipsitele dansuri şi baluri.

Serilda avusese un talent aparte când venea vorba despre vise. Prietenii ei erau dornici să o audă cum le preschimba reveriile simple în aventuri neasemuite.

Însă nu-i trecuse niciodată prin minte, nici pentru cel mai scurt tril al unei rândunici, că vorbele ei s-ar putea adeveri.

Că va locui într-un castel.

Se va căsători cu un rege.

Se va căsători cu un monstru.

Şi, da, într-adevăr, în felul ei, curtea lui ar putea fi considerată somptuoasă. Ospeţe, dansuri, veselie şi băutură. S-ar putea chiar să i se ofere daruri şi o scânteie iluzorie de romantism – regele va trebui să-şi intre în rol şi să-şi arate cumva adoraţia, dacă voia să-i convingă pe toţi că el este tatăl copilului ei. Dar Serilda va fi mai mult o prizonieră decât o regină. Nimeni nu-i va asculta poruncile sau rugăminţile. Nimeni nu o va ajuta fără permisiunea regelui.

O posesiune. O numise o posesiune, iar asta se întâmpla când era doar torcătoarea-de-aur. Acum avea să fie o soţie, legată de el prin ceremonia folosită de cei întunecaţi pentru astfel de lucruri.

Şi, în mijlocul tuturor acestor frământări, pulsa în continuare o bucurie incredibilă, imposibil de temperat. Urma să aibă un copil.

Va fi mamă.

Cu excepţia cazului în care copilul i-ar fi fost smuls din braţe şi dăruit femeii-vânător Perchta de îndată ce se năştea.

Gândul i-a adunat fiere în gură.

A oftat din greu şi s-a aşezat pe colţul patului, având grijă să nu deranjeze siluetele adormite ale copiilor. In timp ce degetele ei îndepărtau o şuviţă de păr de pe fruntea lui Hans, apoi aranjau pătura de pe umerii lui Nickel, a sperat din toată inima că vor avea parte de vise plăcute.

— Voi găsi o cale să vă ofer pace, a şoptit ea. Nu vă voi lăsa să trudiţi aici pentru totdeauna. Şi, până va veni acea zi, promit că vă voi spune doar cele mai fericite poveşti pentru a vă distrage atenţia de la toate astea. Poveşti în care eroii sunt învingători, iar personajele negative, învinse. În care tuturor celor drepţi, buni şi curajoşi li se oferă un final perfect.

Şi-a tras nasul, surprinsă când o altă lacrimă i s-a agăţat de pleoape. Începuse să creadă că a fost secată de ele.

Era tentată să se întindă, să-şi ghemuiască trupul în puţinul spaţiu rămas pentru ea şi să-şi lase mintea să înţeleagă, pe deplin, tot ce se întâmplase în doar douăzeci şi patru de ore.

Dar nu putea să doarmă.

Mai avea ceva de făcut înainte ca această zi dezastruoasă să se sfârşească.

O garderobă fusese ticsită cu rochii şi cu mantii fine, toate în tonuri de pietre preţioase, de la

verde-smarald şi albastru-safir până la o nuanţă sângerie de roşu-rubin. Toate mult prea fine pentru fiica unui morar.

Oare ce ar crede tatăl ei să o vadă în astfel de veşminte?

Nu. Şi-a închis ochii strâns. Nu putea să se gândească la el. S-a întrebat dacă va putea vreodată să-l plângă aşa cum se cuvine. Simboliza doar o altă bijuterie în coroana ei de vinovăţie. O altă persoană pe care o dezamăgise.

— Încetează! a şoptit ea, scoţând un capot din garderobă.

A lăsat lumânarea pe noptieră, astfel încât, dacă s-ar trezi copiii, să nu fie înconjuraţi de întuneric într-o cameră necunoscută.

Apoi s-a furişat din turn. Nu era sigură cum să ajungă pe acoperişul donjonului, însă era hotărâtă să ia toate scările la rând până când o găsea pe cea potrivită.

Numai că, în timp ce cotea dincolo de curba treptelor în spirală, a zărit o siluetă rezemată de cadrul uşii.

Serilda a încremenit, sprijinindu-se cu o mână de perete.

Gild se uita în sus la ea, strângând în braţe o bucată de material. Mânecile îi erau suflecate până deasupra coatelor, dezvăluind tăieturi roşii acolo unde lanţurile de aur se înfăşuraseră în jurul lui. Avea umerii încordaţi. Expresia îi era prea prudentă, prea circumspectă.

A vrut să se arunce în braţele lui, dar acestea nu s-au deschis pentru ea.

A ezitat de mai multe ori înainte de a găsi cuvintele potrivite.

— Veneam să te eliberez.

Gild si-a încleştat maxilarul, dar, o secundă mai târziu, privirea i s-a îmblânzit.

— Începusem să fac un pic de zarvă. Gemete. Zdrăngănit de lanţuri. Chestii specifice de poltergeist. În cele din urmă s-au săturat să mă audă şi m-au coborât pe la apus.

Serilda a coborât uşor treptele. Aproape involuntar, a întins un deget spre unul dintre semnele de pe antebraţ, dar el s-a îndepărtat, tresărind.

Ea s-a tras înapoi.

— Cum au făcut-o?

— M-au încolţit în afara turnului, a spus el. Înainte să mă dezmeticesc, m-am trezit cu lanţurile în jurul meu. Până acum, n-am fost niciodată nevoit să-mi fac griji pentru asta. Că aş putea fi... prins aşa.

— Îmi pare atât de rău, Gild! Dacă nu eram eu...

— Nu tu mi-ai făcut asta, a întrerupt-o el brusc, pe un ton tăios.

— Dar aurul...

— Eu am făurit aurul. Eu mi-am conceput propria închisoare. Asta da tortură, nu?

Pentru o fracţiune de secundă, părea că ar fi vrut să zâmbească, dar nu ştia cum.

— Dar dacă aş fi spus adevărul... oricând, dacă aş fi spus pur şi simplu adevărul, în loc să-ţi cer să transformi paiele în aur, să te tot întorci, să mă tot ajuţi...

— Atunci ai fi moartă.

— Şi copiii aceia ar fi în viaţă...

Serilda şi-a pierdut vocea.

— Şi tu nu ai fi fost înlănţuit de un zid.

— El le-a smuls inimile din piept. El e ucigaşul.

Ea a clătinat din cap.

— Nu încerca să mă convingi că vina nu-mi aparţine. Am încercat să scap, deşi ştiam... ştiam de ce era capabil.

S-au uitat lung unul la altul.

— Ar trebui să plec, a şoptit el intr-un final. S-ar putea ca regelui să nu-i placă să-şi vadă viitoarea mireasă flirtând cu poltergeistul castelului.

Amărăciunea era palpabilă, gura îi zvâcnea de parcă ar fi muşcat din ceva acru.

— Am vrut doar să-ţi aduc asta.

A împins ţesătura spre ea, iar Serildei i-a luat o clipă să-şi recunoască pelerina.

Pelerina ei veche, jerpelită, pătată şi iubită.

— Am peticit umărul, a spus Gild cu tristeţe, în timp ce fata a luat-o de la el.
Desfăşurând-o, a văzut că locul unde drudul rupsese materialul fusese într-adevăr cârpit cu un pătrat de ţesătură gri, aproape de aceeaşi culoare ca lâna originală, dar mai moale la atingere.
— E blană de dahut, a spus el. Nu avem nicio oaie aici, aşa că...
Serilda şi-a strâns o clipă pelerina la piept, apoi şi-a pus-o pe umeri. Greutatea sa familiară a alinat-o îndată.
— Îţi mulţumesc!
Gild a dat din cap şi, preţ de câteva secunde, tânăra s-a îngrijorat că el chiar va pleca. Dar apoi băiatul şi-a coborât umerii si, resemnat, si-a deschis braţele.
Cu un suspin de recunoştinţă, Serilda s-a dus spre el, unindu-şi mâinile în spatele lui, simţind cum căldura îmbrăţişării i se răspândeşte treptat prin trup.
— Sunt speriată, a spus ea, în vreme ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu ştiu ce se va întâmpla.
— Şi eu sunt speriat, a murmurat el. Nu-mi amintesc ultima oară când am fost atât de speriat.
Şi-a lipit obrazul de tâmpla ei, mâinile i-au masat braţele.
— Ce s-a întâmplat în sala tronului? Când te-a luat cu el, am fost convins – emoţiile l-au gâtuit –, am fost convins că te va ucide. Apoi v-aţi întors împreună afară şi deodată el te numeşte regina noastră? Şi spune că te vei căsători cu el?
Serilda s-a strâmbat.
— Nici eu nu prea înţeleg.
Şi-a încleştat degetele în cămaşa lui Gild, dorindu-şi să rămână aici pentru totdeauna. Să nu înfrunte niciodată realitatea vieţii în acest castel, alături de Regele Elf. Nu putea concepe ce viitor îi aştepta pe ea şi pe copiii pe care îi lăsase în cameră.
— Serilda, a spus Gild, de data asta pe un ton mai serios, mai sever. Cu adevărat. Ce s-a întâmplat cu adevărat în sala tronului?
Ea s-a îndepărtat ca să-i poată vedea chipul.
Merita să afle adevărul. Urma să aibă un copil – iar el era tatăl. Regele voia să-l păstreze pentru el. Voia să o aducă pe Perchta înapoi din Verloren şi voia să-i ofere în dar copilul nou-născut care creştea în pântecul Serildei.
Copilul lor.
Însă s-a gândit la copiii cu găurile în piept, la cât de mult suferiseră deja.
Dacă regele va afla vreodată că a încălcat termenii învoielii lor, ei vor suferi consecinţele. Nu le-ar elibera niciodată spiritele.
Si-a ales cuvintele cu atentie, urmărind reacţia lui Gild, în speranţa că el ar putea distinge adevărul ascuns în minciunile ei.
— Am reuşit să-l conving că nu mai pot să transform paiele în aur, dar că... copilul meu, când voi avea un copil, va moşteni darul lui Hulda.
Gild s-a încruntat.
— Şi te-a crezut?
— Oamenii cred ceea ce vor să creadă, a spus ea. În privinţa asta, se pare că nici cei întunecaţi nu-s atât de diferiţi.
— Dar ce legătură are asta cu...
Ochii i s-au întunecat de disperare. Când a vorbit din nou, în voce i se simţea o notă de asprime.
— De ce îşi doreşte să se însoare cu tine? e implicaţie. De minciuna pe care avea nevoie ca el să o creadă.
— Ca să pot avea un copil.
— Copilul lup.
Când nu a primit niciun răspuns, Gild a mârâit şi a dat să se îndepărteze. Serilda l-a apucat mai strâns de cămaşă, agăţându-se de el.
— Doar nu crezi că îmi doresc asta! a izbucnit ea. Sper că mă cunoşti mai bine de atât!
Băiatul a ezitat. Valul de furie a cedat locul durerii. Şi apoi, într-un final, groazei.
A înţeles.
— Te-a întemniţat deja. Nu-i aşa?

Muscându-si interiorul obrazului, Serilda s-a retras din îmbrăţişare ca să poată ridica mâneca, arătându-i locul unde o străpunsese săgeata.
Gild s-a cutremurat.
— O parte din mine simte că asta ar trebui să mă facă fericit, dar nu... nu-mi doresc să ai parte de o astfel de soartă. Nu mi-aş dori niciodată asta pentru tine.
Fata a înghiţit în sec. Abia avusese timp să se gândească la ce ar însemna să fie regină, închisă mereu în spatele voalului în acest castel bântuit, singurii care să-i ţină companie fiind morţii-vii, cei întunecaţi... şi Gild.
Avea dreptate. O parte din ea ar fi putut găsi puţină alinare într-un asemenea gând, însă sentimentul era îngropat atât de adânc, încât era greu de ştiut. Asta nu era viaţa pe care ar fi ales-o vreodată pentru ea.
Şi trebuia să presupună că va fi de scurtă durată. După naşterea copilului, când regele o să vadă că Serilda e în continuare lipsită de magie, va scăpa de ea fără să ezite. Avea să-i ia nou-născutul şi, dacă izbutea să captureze un zeu şi să o readucă pe Perchta în această lume, urma să-i dăruiască acea viaţă mică şi nevinovată femeii-vânător.
Stăpâna cruzimii, a violenţei şi a morţii.
Doar că...
Acest copil era deja promis. Îşi făgăduise deja primul născut altuia.
Ce însemna acest lucru pentru învoiala ei cu regele?
Ce însemna învoiala ei cu regele pentru Gild?
— Gild, mai trebuie să-ţi spun ceva.
Sprâncenele lui s-au ridicat.
— Ai să-mi spui încă ceva?
— Da, încă ceva.
Serilda i-a luat chipul în mâini. L-a studiat.
Gild s-a încordat.
— Ce s-a întâmplat?
Fata a inspirat.
— Ştiu cum se termină povestea. Sau... cum s-a terminat.
— Povestea? a întrebat Gild derutat. Despre prinţ? Şi prinţesa răpită?
Serilda a dat din cap, dorindu-şi cu disperare să-i poată spune că a avut un final fericit. Că prinţul l-a ucis pe răufăcător şi că si-a salvat sora, în cele din urmă. Cuvintele ar fi fost atât de uşor de rostit. Îi stăteau pe vârful limbii.
— Serilda, nu prea pare a fi momentul potrivit pentru basme.
— Ai dreptate, dar trebuie să mă asculţi, a spus ea, iar mâinile i-au căzut pe umerii lui, jucându-se cu gulerul larg al cămăşii de in. Prinţul s-a întors la castelul său, dar Regele Elf sosise înaintea lui şi... i-a ucis pe toţi. I-a măcelărit pe rege şi pe regină, pe toţi slujitorii...
Gild a tremurat, însă Serilda a strâns ţesătura între degete, ţinându-l aproape.
— Când s-a întors prinţul, regele i-a legat spiritul de castel, astfel încât să-l întemniţeze pentru eternitate în acel loc mizerabil. Iar ca actul său de răzbunare să fie complet, 1- a blestemat. Nimeni – nici măcar prinţul însuşi – nu şi-ar mai aminti vreodată de el sau de familia lui. Numele, istoria lor, totul a fost furat, distrus, pentru ca prinţul să rămână de-a pururi singur. Pentru a nu mai cunoaşte niciodată iubirea.
Gild o privea fix, cu ochii larg deschişi.
— Asta a fost tot? Aşa se termină povestea? Serilda, asta e...
— ... adevărat, Gild.
Băiatul a ezitat, s-a încruntat.
— Ăsta e adevărul. Totul s-a întâmplat chiar aici, în acest castel.
Cu ochii lui aţintiţi atât de intens asupra ei, Serilda a putut să vadă exact momentul când piesele rătăcite de puzzle au început să se potrivească în mintea lui Gild.
Lucrurile care aveau sens.
întrebările care încă persistau.

— Ce încerci să-mi spui? a şoptit el.
— Nu-i doar o poveste. E real. Şi Gild... tu eşti prinţul.
De data asta, când s-a îndepărtat, nu l-a mai împiedicat.
— Fata din portret a fost sora ta mai mică. Regele Elf a ucis-o. Nu ştiu dacă i-a păstrat fantoma. S-ar putea să fie încă în Castelul Gravenstone.
Gild şi-a trecut o mână prin păr, cu ochii pierduţi în neant. Serilda îşi dădea seama că voia să protesteze, să o contrazică, să nege. Dar... cum ar fi putut? Nu-şi mai amintea nimic din viata lui dinainte de întemniţarea în Castelul Adalheid.
— Atunci care e numele meu adevărat? a întrebat el uitându-se la ea. Dacă sunt un prinţ, ar trebui să fiu renumit, nu-i asa?
Serilda a ridicat din umeri.
— Nu ştiu care e numele tău. A fost şters, ca parte a vrăjii. Nici măcar nu sunt sigură dacă Regele Elf îl ştie. Dar ştiu că nu eşti o fantomă. Nu eşti mort. Eşti doar blestemat.
— Blestemat, a spus el râzând fără pic de veselie. Sunt conştient de asta.
— Dar nu înţelegi? a continuat Serilda, care l-a luat de mâini. E un lucru bun.
— Cum e un lucru bun să fii blestemat?
Era întrebarea la care Serilda încercase să răspundă de-a lungul întregii vieţi.
I-a ridicat mâinile şi i-a sărutat cicatricea deschisă la culoare de pe încheietura pistruiată, unde o săgeată cu vârf auriu îi legase spiritul de acest castel, întemniţându-l pentru eternitate.
— Pentru că blestemele pot fi rupte.